

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

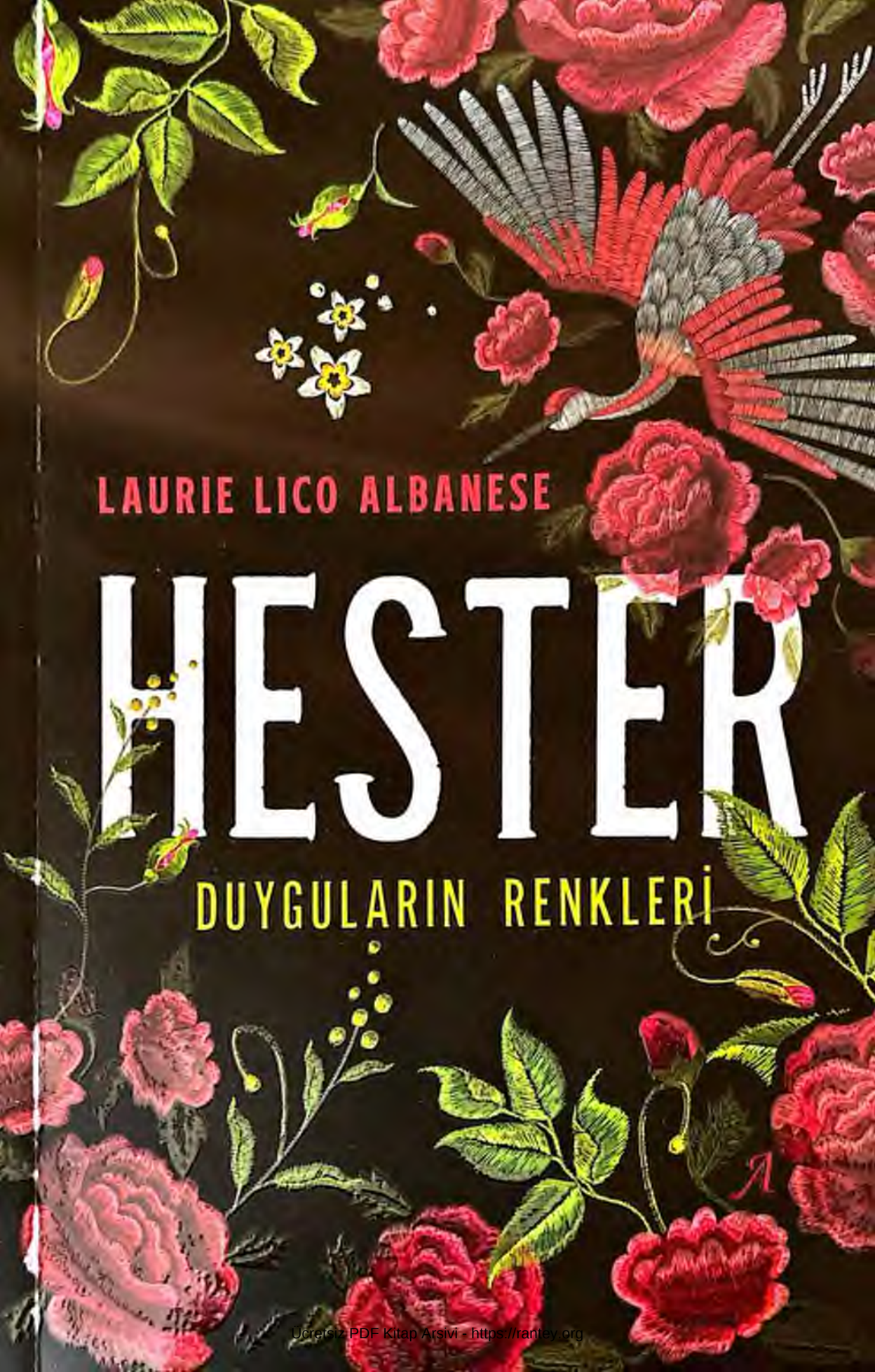
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

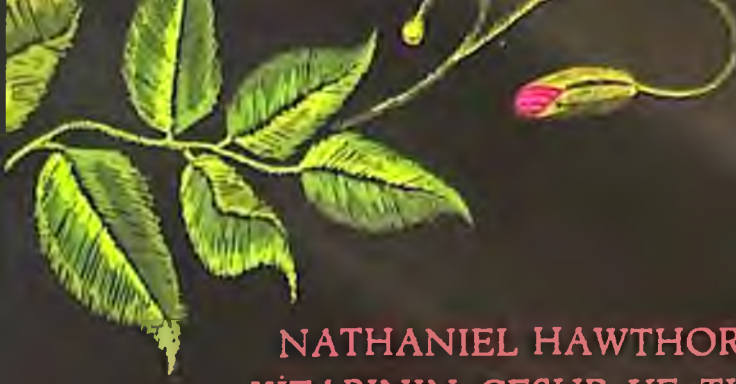
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAURIE LICO ALBANESE

HESTER

DUYGULARIN RENKLERİ

NATHANIEL HAWTHORNE'UN KIZIL DAMGA KİTABININ CESUR VE TUTKULU KAHRAMANI HESTER PRYNNE'E İLHAM OLAN KADININ SÜRÜKLEYİCİ HİKÂYESİ

Isobel Gamble, kocası Edward ile 1800'lerin başında İskoçya'dan yola çıktığında nesillerdir süren sırlar taşıyan genç bir terziydi. Eczacı kocasının kötü alışkanlıkları ve bir yığın borcu, onları Yeni Dünya'da yeni bir başlangıç için Glasgow'dan kaçmaya zorladı. Ancak Salem'a vardiktan sadece birkaç gün sonra, Edward doktor olarak bir gemiye katıldı ve Isobel'i yabancı bir ülkede parasız ve yalnız bıraktı. Genç kadın hayatta kalmak için her yolu denemek zorundaydı.

Nathaniel ile tanıştığında ikisi hemen birbirlerine kapıldılar. Nat, masum kadınları darağacına gönderen atalarının uğursuz gölgesinde yaşayan bir adam, Isobel ise kendi garip yeteneklerinden rahatsız olan bir dikiş ustasıydı. Haftalar geçtikçe ve Edward'ın sağ salim geri dönme ihtimali azaldıkça, Nat ve Isobel giderek yakınlaştı. Biri ilham perisi, biri karanlık bir hikâye anlatıcıydı; biri büyücü, biri büyülenmiş. Ama hangisi hangisiydi?

Bu duygusal ve hipnotize edici hikâyede genç bir göçmen kadın, yeni ülkesinin karmaşık geçmişiyle boğuşuyor ve Amerika'nın özgürlük düşüncesinin çoğu zaman görüldüğü gibi olmadığını öğreniyor. Titizlikle araştırılmış ama aynı zamanda büyüleyici bir hayal gücüyle yazılmış olan Hester, kadınların yaratıcı gücünün ve onu durdurmaya çalışan erkeklerin köklerini inceleyen, zamansız bir sanat, hırs ve tutku hikâyesidir.

artemisayinlari x artemiskitap @ artemisayinlari

ARTEMIS

LAURIE LICO ALBANESE

HESTER m

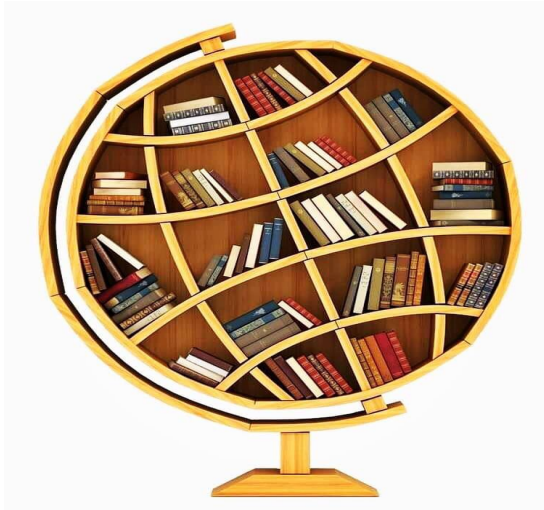
DUYGULARIN RENKLERİ

İngilizceden Çeviren: Derin Yaman Özel

ARTEMİS YAYINLARI

*Kirk, Melissa, John, Claudia için.
Güzel yüzlerinizde geçmişi ve geleceği görüyorum.*

Özgürlüğü hissedene kadar yükünün ne olduğunu bilmiyordu!
—Nathaniel Hawthorne, *Kızıl Damga*

OKUYUCUYA BİR NOT

Sinestezi, dünya nüfusunun yüzde onundan daha azını etkileyen benzersiz bir duysal olağanüstülük halidir. Sinestezi -ya da “birleşik algı”- sahibi bir kişi genellikle sadece bir duyusu uyarıldığında birden fazla duysal tepkime yaşar. Birçok yaratıcı insan bu duyuların bir araya gelmesini deneyimlemektedir: Ressam Kandinsky müzik dinlediğinde renkleri görmüştür ve müzisyen Billie Eilish renk, ses, doku ve sıcaklığı içeren çok çeşitli sinestetik deneyimler tanımlamıştır.

Hester’da iki tür sinestezi yaşanmaktadır. Bunlar, harflerin renklerle ilişkilendirildiği grafem-renk sinestezisi ve sesin renk, şekil ve doku deneyimlerini çağrıştırdığı kromestezidir. Sinestezi on dokuzuncu yüzyılın başlarına kadar yaygın olarak fark edilmemiş ya da araştırılmamıştır. Bu nedenle, bu hikâyedeki karakterler için sinestezi olayları gizemli ve açıklanamazdır.

Birinci Bölüm

Salem yeni bir başlangıç olmalıydı, tarçın ve çayın keskin kokusunun havayı umutta doldurduğu, renklerin içimde canlı ve güvende olabileceği bir yer... Tuğla döşeli caddelerde ilk karşılaştığımızda ben on dokuz yaşındaydım, Nathaniel Hathorne ise yirmi dört. Parmakları mürekkep lekeliydi. Utangaç ama yakışıklı biriydi. Yıl 1829'du ve ikimiz de kendi yolumuzda özgür olma çabası içerisindeydik; o defterleriyle, ben de iğnemle.

Bazıları Nat'ın son on yılın büyük bir kısmını Bowdoin Koleji'ni bitirdikten sonra odasında yalnız başına yazı yazmayı öğrenerek geçirdiğini söyler. Ancak bu, yıllar boyu inanılması planlanan bir uydurmaydı.

Kızıl renkli harfi bulmasının -ve onu efsane haline getirmesinin- ardındaki gerçek hikâye, ben İskoçya'da henüz bir çocukken, o ise şiir yazan ve sürekli ağlayıp yas tutan bir yetimken başladı.

Bazen hâlâ aklıma o görüntüsü gelir: Massachusetts Körfezi'nde bir geminin gelmesini bekleyen, yalnız, topal, süpürge saçlı, dokuz yaşında bir çocuk. Babasının Pasifik Denizi'nde bir yerlerde sarıhummadan öldüğünü bilir, yine de elinde kalem hazır, beklerdi. Babası asla dönmeyecek olmasına rağmen

içinden bir ses aynı kuvvete sahip bir hikâyenin ona doğru yaklaştığını biliyordu; bunca zaman sonra hâlâ buna inanıyorum. Bendim o, rüzgârla savrulan, ipliklerimle ve iğnemle, kendime ait hayallerim ve isteklerimle eve doğru kaçmakta olan.

Kızıl renkli harfimle uzaklara uçup giden, bendim.

Ailemdeki diğer tüm kadınlar gibi ben de Clyde Nehri'nin kenarındaki Abington kasabasında, taştan bir kulübede doğdum. Kızıl saçlarım, mavi ve yeşil karışımı gözlerim vardı, büyükannemin ardından Isobel ismini almıştım. Tıpkı annemin *kendi* büyükannesinden sonra Margaret ismini alması gibi. "Yüzyıllar boyu bizim isimlerimiz; Isobel, Margaret, Isobel, Margaret oldu. Zamanda geriye ve geriye doğru giden kadınlar zinciri," derdi annem. Kulağıma hoş geliyordu. Birbirine dikilmiş, tamamı kızıl saçlı kâğıttan bebekler gibi.

O zamanlar sihirli ve renkli bir dünyada yaşadım. Annemin sesi zümrütlerle dolu masmavi bir nehir gibiydi, babamınki de yumuşak karamel. Yazları, kuzenlerim ve akrabalarımın vadiler boyunca çıplak ayakla koşardım. Seslerinin sarı ve altın renkli tutamlar halinde yankılanarak yükseldiğini görürdüm. Rüzgâr bazen keskin pembe bir renkteydi, kayalara süzülen şelale ise gümüş renkte parlırdı.

Görebildiğim renklerin sıradışı olduğunun farkında değildim, dolayısıyla hiç bu renkler hakkında konuşmadım. Tıpkı havadan, geceleri battaniyenin verdiği histen ya da babamın çok sevdiğim yüksek sesli kahkahasından bahsetmediğim gibi.

Her yaz gündönümünde ateş yakardık ve çiçek süslü direğin etrafında dans ederdik, kış geldiğinde de kulübemize ökseotu asardık. Babam mayıs ağaçlarının altında yaşayan perileri, kıyıya yüzüp âşıkları büyüleyen *selkie** foklarını ve İngilizlerle savaşırken ölen cesur klan savaşçılarını anlatırdı.

* Çeşitli kültürlerin mitolojilerinde yer alan, insan ve fok formları arasında şekil değiştirdiğine inanılan deniz yaratıkları –çn.

“Islak ve parlayan yelesi olan bir at seni uzaklara götürmeye gelen bir kelpidir.” Babamın sesi, bana uyarıcı bir parmak sallarken karamel gibi yumuşaktı. “Ve eğer nehirde yüzerken kıyafetlerini çıkarıp kenarda bırakırsan bean-nighe” gelip ruhunu çalar ve bu senin sonun olur.”

“Korkutma kızı,” diye çıkışırdı annem. Babam da sanki bu ikimizin arasında bir sırmış gibi parmağını havaya kaldırarak işaret yapardı. Sonralarda baharda mantar aramak için yürüyüşe çıktığımızda, nehir kıyısında ölümlerin kıyafetlerini yıkamak için oturan beyaz kıyafetli perilerin ve bir gün onlara rastlayan, ertesi gün de boğulmuş halde bulunan talihsiz bir gencin hikâyesini anlatmıştı.

Babam büyülü yaratıklardan ve Tanrı’nın ötesinde gizemlerden bahsederken annem sakın kalmaya çalışırdı. Ancak annemin, babamın sakalını keserken edindiği narin tutumundan ve babamın ateşin etrafında dans ederken annemin belini kavrayış şeklinden, aşkla bağlı olduklarını ve bu aşkın beni koruyacağını biliyordum. Ve tabii hikâyelerinin de...

Ben annemin ilk çocuğuydum. Beş yıl sonra erkek kardeşim Jamie dünyaya geldi. Annem onunla ilgilenirken ilk nakış deneme zamanımın geldiğini söyledi. Önce harfleri tebeşir ve nakış tahtası üzerinde nasıl yapacağımı gösterdi, sonra da iğne ve iplikle.

“Bir gün okumayı öğreneceksin.” Kendi diktiği harflere ve benim altında taklit ettiğim yamuk yumuk olanlara baktı. “Ben çok fazla öğrenemedim Isobel ama sen okuyacaksın.”

Annemin teyzelerinden birinin tımarhaneye kapatıldığını ve bir daha asla onu gören olmadığını evdeki fısıltılardan öğrendim. Ardında gökkuşağı renkli bir nakış bırakmıştı, annemin dikmiş sandalyesinin arkasında asılıydı. Deliliğe dair ufacık da olsa bir ipucu bulmak için nakışı inceledim ancak boşunaydı. O gün,

* Kelpie: İskoçya’nın göllerinde yaşayan, şekil değiştiren su ruhlarına verilen ad. At ya da insan formunda olabilir –çn.

** İskoç mitolojisinde yer alan ve ölüm habercisi olduğuna inanılan peri –çn.

ileride çok daha güzelini yapmak için kendime yemin ettim. İlk başta fok kemiğinden yapılma bir yüksükle denemeye başladım, sonradan ince parmaklarıma tam oturan, basit, teneke bir yüksükte karar kıldım. Dilim dişlerimin arasında, büyük bir dikkatle çalıştım. Beceriksizlik yapıp iğneyi tırnağımın altına batırdığımda bile asla sesimi çıkarmadım. Genç olmama rağmen itaatkâr bir kararlılıkla doluydum.

Annem geldiğinde D harfi yapmak için yeşil bir iplik hazırlıyordum. “Ne yaptın sen?” Kızgın sesi üzerimden yumuşak böğürtlen ve yabanmersinleri geçmiş gibi akıverdi.

“Kötü mü olmuş?” Nakışına baktım. Temiz ve düzgün duruyordu.

“Harfleri yapman için sana siyah iplik vermiştim.”

“Ama A harfi kırmızıdır,” dedim sessizce. Rüzgârdaki renkler ve annemin sesindeki renk tonları gibi bu da bana farkında olmadan, usulca gelmişti. “B harfi mavi, C harfi sarıdır.”

“Hayır, öyle bir şey yok.” Annem kasnak iğnesiyle parmaklarıma vurdu. Çok sert vurmuştu, gözlerim yaşardı. Annem daha önce bana hiç vurmamıştı. “Bir daha asla böyle şeyler söyleme.” Kelimeleri mavi-siyah yıldırımlar gibi çıkmıştı, gözlerinin beyazını görebiliyordum. Kızgın olması bir yana, korkuyordu da. “Deli olduğunu düşünecekler, sana cadı diyecekler. Şeytanın ruhuna girdiğini düşünecekler, seni yakmak isteyecekler. Duyuyor musun beni?”

Fısıltılar arasında, asılan ve yakılan cadıların hikâyelerini duymuştum. Şeytana karşı kendilerini koruyamamış, kendilerini kötülük ve kin içinde bulmuş insanların hikâyeleri. Cadılar geçmişte kalmıştı ancak kötülük, delilik ve ölüm, babamın selkie fokları ve insanları kaçırmaya gelen kelpi atları kadar inanılır geliyordu.

“Isobel, beni anlıyor musun?”

Ses çıkarmadan kafamı salladım, annem beni omuzlarımdan tutup öyle bir sarstı ki dişlerim takırdadı. Korktuğumdan emin olmak istemişti.

“Kendini buna karşı korumalısın Isobel; dua etmeli ve güçlü kalmalısın, bana söz ver.”

“Tabii, efendim. Söz veriyorum.”

O gece beraber dua ettik, annem bir daha asla renklerden bahsetmedi, ben de öyle. Sonrasında annem siyah iplik verdiyse siyah, kırmızı istediyse kırmızı kullandım. Bir gün, dikiş sandalyesinin arkasında asılı olan nakış ortadan kayboldu, yerini büyükannemin uzun zaman önce diktiği, basit, bitkiler tablosu işlenmiş bir nakış aldı. Annemin öfkesinden korktuğum ve ona bir daha tanık olmak istemediğim için büyük teyzemin nakışının nereye kaybolduğunu sormaya cesaret edemedim.

Kendimi seslerin ya da harflerin renkleri olmadığına ikna etmeye çalıştım. Okuma derslerimi reddettim, siyah tahtanın üzerine yazılı beyaz harflerin, bunun yanlış olduğunu bilsem de çeşitli renklerde olduğunu biliyordum. Annem beni anlıyor gibi görünüyordu ve daha fazla beni zorlamadı.

Ses çıkarmamaya çalıştıkça renkler daha da canılaştı, rüyalarım daha da vahşileşti. Renkler iyi de kötü de olsa; cadı işi ya da şeytan da olsa, onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dua etmeyi ve gitmelerini dilemeyi denedim, bir kere-sinde mayıs ağaçlarının altındaki perilere adak bile adadım ama bunların hiçbirisi renkleri yok edemedi.

Annemle birlikte dikiş dikmeye devam ettik. Ertesi yıl, pazar günleri giymem için diktiğimiz çiçekli önlüğü bitirdiğimizde annem kırmızı ipliği eline aldı ve eteğinin ucuna titizlikle küçük bir A harfi dikti.

“Doğduğun kasaba, Abington için.” Önlüğün eteğini içe doğru katlayıp harfi gizlemeye başlarken yüzü ifadesiz ve ciddi-ydi. “Çünkü bizim kadınlarımız her zaman kırmızı harflerini saklamışlardır.”

O âna kadar kızıl saçlarımız ve zamanla devreden isimlerimiz gibi, renklerin de ailemizde nesilden nesle geçebileceğini hiç

düşünmemiştim. Eğer öyleyse, bu ne anlama gelirdi? Annem de renkleri görebiliyor muydu? Benim gibi başkaları da var mıydı?

Daha fazlasını söylemesi için bekledim, fakat annem konuşmadı.

“Artık yoklar anne,” diye yalan söylemeyi göze aldım. “Harfler artık renkli değil. Kelimeler artık sadece harflerden ibaret.”

Annem yüzümü çenemden tuttu ve yavaşça kendine doğru kaldırdı. “Benim tatlı Isobel'im, sen güçlü ve zekisin,” dedi. O an sırrımı yalnız başıma saklamam gerektiğini ve bir daha asla bunun hakkında konuşmayacağımızı anlamıştım.

Annemin kuzeni, Baggar kasabasında küçük bir dükkân işleten bir terziydi. At arabasıyla iki saatlik yolculuk yapıp onu ziyarete gittiğimizde yedi yaşındaydım.

“Bir kadını giydirmek, onun kusurlarını ve zayıflıklarını saklamaktır,” dedi Aileen teyze. “Bir terzi iğne kullanmakta maharetlidir, ancak bir terzinin işi her şeyden çok, sır tutmaktır.”

Ben de bir sırrım olduğu için onu çok iyi anlamıştım.

Yeşil poplin kumaştan dikiğim, eteklerine çiçekler işli bir oyuncak bebek elbisesini Aileen'e gösterdim. Aileen çiçeklerin arkasındaki dikişleri ve ilmikleri incelemek için elbiseyi tersyüz etti. Katlayarak sakladığım küçük kırmızı A harfine tepki verip vermeyeceğini beklerken nefesimi tuttum. Fakat ya görmedi ya da sessiz kalmayı tercih etti.

“Bu Isobel'in eseri,” dedi annem, gururla. “Bir ilmek bile bana ait değil.”

“Isobel bu iş için biçilmiş kaftan,” dedi Aileen. “Hazır olduğunda Isobel'i çırak olarak alacağım.”

Tüccarların eşleri yeni kış elbiseleri sipariş etmeye geldiğinde Aileen teyzeyi tekrar ziyaret etmiştim. Üç ayaklı taburede onun iğnelerini ve tebeşirlerini tutarak oturdum.

“En iyi elbiseler sır tutarlar ama sürprizler yapmazlar,” dedi Aileen baş başayken. “Küçük cepler ve içinde ne saklı olduğu anlaşılmayan

çan şekilli elbise kolunun kusurları gizlemesi; bir korsenin kemik destekleri veyahut eksiklik giderme için yapılan ilaveler.”

Bana bir hanımefendinin engelli kolunu geniş bir balon kol dikerek sakladığını, yakalı bluzuna gizli bir cep diktiğini ve daha fazlasını anlattı. Çok zaman geçmeden bir kadının bir pelerinle, bir şapkayla veya çarpık bacaklarını gizlemek için yükseltilmiş bir ayakkabıyla kusurlarını saklayabildiği yolları görmeye başlamıştım. Böyle şeyleri defterime karaladım. Bir hanımefendinin asaletini korumak için çizimler...

“Usul usul çalışıyorsun,” dedi teyzem. “Bunu beğendim.”

Teyzemin sözleri genellikle bir renk ya da şekle sahip değillerdi ama bu sözlerini kıvamlı yumurta sarısı renginde görmüştüm.

“Bazen sessiz kalmak, konuşmaktan daha güçlüdür,” diye ekledi. “Büyük büyükannemiz bunu iyi bilirdi ve bu çok işine yaradı.”

“Büyük büyükannemiz mi?”

Aileen teyze bana bakarken kafasını kaldırdı.

“Cadılar Kraliçesi Isobel Gowdie, senin adaşın.” Kelimeleri hâlâ sarı renkteydi, dürüstlüğü'n rengi olan sarı... “Uğursuzluk insan biçimini alıp da karşısında durduğunda bunu anlardı; ne zaman sessiz olup ne zaman kıyamet koparacağını da...”

Bunun üzerine, Aileen bir taburenin üzerine çıktı, bir süpürgeyi yukarı doğru kaldırıp, “*Evet, ben düşündüğünüz gibiyim, Şeytan'ın içimdeki çatallı uşağıyla yattım ve eğer beni öldürürseniz cehennem yeryüzünde hüküm sürecektir,*” diye bağırdı.

“Köyün erkekleri onu almaya geldiğinde yaptığı şey buydu,” diye açıkladı şaşkın yüz ifademi yakalayan Aileen teyzem.

Korku ve telaştan çarpılmış gibi oldum.

“Peki öyle mi oldu?” diye sordum. “Cehennem yeryüzünde hüküm sürdü mü?”

Aileen yukarıdan bana gözlerini kırptırdı, tabureden aşağı indi ve eteklerini düzeltti.

“Bunu annene sorman gerekecek.”

*

Anneme sorduğumda bana kızdı.

“Aileen bir aptal, bu saçmalığı unut ve bir daha asla bundan bahsetme.”

Bir cevap alabilmek adına dua eder, yalvarır gibi dizlerimin üzerine çöktüm ancak annem bana sırtını döndü.

“Burada, Lanarkshire’da yüzlerce cadıyı öldürdüler, Highlands’ta daha da fazlasını. Yasayı Kral James yazmıştı, bugün de kral aynısını yapabilir.” Annemin gözlerinin beyazında bunun korkusunu gördüm. “Bugün, hemen şu an, yasal ya da değil, eğer bir kadının içinde Şeytan olduğunu düşünürlerse onu öldürebilirler. Eğer dikkatli olmazsan bu tarz konuşmaların Şeytan’ı sana getirebilir.”

“İçimde Şeytan mı var?” diye fısıldadım.

Annem bileğimden kavradı ve sıkıca tuttu.

“Her zaman dikkatli olmalısın. Tanrı’ya dua etmeli ve bu garip muhabbeti aklından çıkarmalısın. Güçlü kadınlar bile yanlış yola sapabilir Isobel, anlamadığımız şeylere ve büyüye dikkat etmelisin.”

Annemin bu sözleri için aylarca endişelendim. Şeytan’ın tuzağına düşmek istemiyordum. Hapse atılmak ya da darağacına asılmak istemiyordum. Terzi olmak istiyordum; bir şehirde yaşamak, bir dükkân açmak, elbiseleri çiçekler ve kuşlarla süslemek istiyordum.

İğne ve ipliği seviyordum ve bunları kaybetmekten her şeyden çok korkuyordum. Çünkü bunlar görülerimi kimsenin sorgulamayacağı şekilde, hatta bana övgü getirecek şekilde kumaşa işlememi sağlıyorlardı. Kimseyi, özellikle de kendimi incitmemeleri için dua ettiğim sırlarımı göz önünde saklamama yardımcı oluyorlardı.

İskoçya, 1662

Kuvvetli bir el, karanlığın içinden uzandı ve Isobel Gowdie'yi sonbaharın sert ışığına doğru sürükledi. Genç kadın Loch Loy meydanına sendeleyerek girdi ve alay eden çiftçiler, biracılar ve köylü eşlerinden oluşan küçük kalabalığı gözleriyle süzdü. Vakit neredeyse öğle olmuştu. Isobel, ona tanıdık gelen kilisenin çan kulesine yaklaşan güneşin konumundan bunu anlamıştı. İki gün önce nezarethane kapısı üzerine kapatıldığından beri ne bir şey yemiş ne de içmişti. Şerif bir parşömen kaldırdı, sesini yumuşatmak için öksürürken hava güneş ışınları ile parıldıyordu.

“Isobel Gowdie, John Gilbert'in karısı, büyüclük yapmakla, tılsım, ruh çağırma araçları ve kötü niyetle Rahip Harry Forbes ve oğullarına acı ve hastalık vermekle, bunların yanı sıra beş inek ve bir buzağının ölümüne neden olmakla suçlanıyorsun.” Gözlerini kısarak bakışını ona yöneltti. “Bu suçlamalara ne diyorsun?”

İki yıl önce Isobel, Forbes'un karısına istenmeyen bir çocuğu ortadan kaldırması için bir karışım vermişti. Geçen yıl da rahip bir seher vakti tarlada Isobel'i yakalamıştı. Onu saman yığınlarına dayamış, ellerini yavaşça eteklerinden yukarıya doğru sokmuş ve kadın onu ısırdıca da onu yere fırlatmıştı.

Isobel titreyen parmağını Forbes'a doğru yöneltti. Korkmuştu ve öfkeliydi, zihni öfkesinin alevinden ve susuzluktan karmaşa içerisindeydi.

“O kutsal bir adam değil,” diye böğürdü Isobel. “O bir hain.”

Şerif, “Cadı avcısını getirin!” diye bağırdı.

Kalabalık, bir daire oluştururken John Dickson iğneler batırılmış kahverengi pelerini üzerinde, Isobel'e doğru ilerliyordu.

“Soyun şunu,” diye emretti. Yedi santimlik bir iğne, eldiven giydiği elinde parıldıyordu.

Isobel'in dizleri güçsüzdü ama direnmeye çalıştı.

Kuvvetli kollar onu arkasından elbisesini ve içliğini parçalamak için yakalarken rahmini korumak için kollarını önünde kavuşturdu. Yirmi altı yaşındaydı ve hiç çocuk doğurmamıştı. Ancak birinin tohumu içine yerleştirilmişti ve onu korumaya niyetliydi. Ellerini bağladılar ve onu kazıklara doğru ittiler. Fakat o, inek gibi bağlanmayı kabul etmeyecekti. Çığlık atarken kafasını sağa sola sallıyordu ve burası ilk kesigi aldığı noktaydı; uzun, kızıl örgüsü bir tırpanla kesilmişti. Ardından göbeği ve belirgin kalça kemikleri boyunca kan akan şekilde bir usturayla kasıkları sıyrılmıştı.

"Eğer o bir cadıysa, bıçağın ona battığını hissetmeyecektir." Dickson'ın sesi alçaktı, sanki Şeytan'ın pusuya yattığı çukurdan gelir gibi... Dickson bıçağı Isobel Gowdie'ye sapladı ve Isobel çığlık attı.

"Seni gördü!" diye bağırdı kalabalıktan biri. "Seni göremeyeceği bir yere, kışına sokmalısın."

Dickson, Isobel'i art arda bıçaklamaya devam etti. Ta ki genç kadın için her şey yavaş çekimde akmaya başlayana kadar. Tıpkı Isobel'in annesinin eliyle balık yakaladığı gün gibi: Mavi suyun içinde gümüş renkli balık, hava almak için çırpınıyor ve nehirde ayrı kalınca ölüyor...

Isobel yere düştüğünde vücudu kan içindeydi.

Dickson, Isobel'in başında durdu ve ayak bileğine doğru, bir iğneyi çıkarıyormuş gibi uzandı.

"İğne battı ve o hiçbir şey hissetmedi," diye ilan etti.

Bu bir yalandı ama Isobel'in sesi, bağıran kalabalık tarafından bastırılıyordu. Bir zamanlar kilisede onun yanında oturan kadınlar şimdi seslerini Dickson'ın ve rahibin seslerine katıyorlardı.

Forbes'un karısı bile çığlık atıyor, parlak kelimeler siyah renkli ağzından çıkıyordu: "Bir cadı, o bir cadı!"

"Mahkemeye çıkacaksın," diye duyurdu kadife çizmeleri çamurda bile kirlenmemiş Park ve Loch Loy'un lordu. "Cadılıktan yargılanacaksın."

Söylediği kelimeler kara güller gibi açıyordu. Isobel bunu daha önce de görmüştü; renkler, sözcükler havada kar üzerinde yayılan kan gibiydi. Gözlerini kapattı. Onu suçladıkları şeyi yapmamıştı ama kesinlikle lanetlenmişti. Çünkü adamın sözlerini kötülüğün rengine görüyordu. Sanki Şeytan'ın kendisi, meydanda onunla konuşuyormuş gibi.

İkinci Bölüm

Kar fırtınası ben sekiz yaşımdayken gelmişti. Bütün gün kar tarlalar boyu rüzgârla savruldu ve gökyüzünü gri renge çevirdi. O öğleden sonra annem beni kollarının arasına aldığı anda erkek kardeşim bir yastık yığınının içinde uyuyordu.

“İsmi aldığın kişi hakkında bir şeyler öğrenmenin zamanı geldi,” diye fısıldadı.

Gülümsememde süt dişlerimin sonuncusunun düştüğü yerde bir boşluk vardı ve dilimi o boşluğa bastırdım. Annem Isobel Gowdie’den bahsetmeye hazırdı; nedenini sormadım, ancak ileride beni nelerin beklediğini biliyor olduğunu anladım.

“Uzun zaman önce, Loc Katrina yakınlarındaki dağlık yerlerde, adaşın Isobel Gowdie senin gibi renkleri görebiliyordu,” dedi annem. “O zamanlar insanlar peri dünyasıyla barıştı ve bir nefeste Tanrı’yla, diğerinde perilerle konuşturlardı. İnsanoğlunun bu ikisi arasındaki âlemde yaşadığına inanırlardı.”

Annem bana Isobel Gowdie’nin sevdiği insanlara renklerinden özgürce bahsettiğini söyledi. Köy refah içinde olduğu ve merhemleri hastaların iyileşmesine, bebeklerin doğmasına yardımcı olduğu sürece köyün efendisi memnunmuş.

“Renklerinin tehlikeli olduğunu düşünmüyordu ve Şeytan’ın tuzagından da korkmuyordu. Ancak bir gün ekinler mahsul vermediğinde ve köydeki inekler öldüğünde onu suçladılar,” dedi annem. “Meşaleler ve tırpanlarla onun kulübesine geldiler, onu cadı olmakla suçladılar.”

Bu hikâyeyi daha önce duyduğumu hissediyordum: Isobel Gowdie güvende hissedeceği kulübesine doğru koşuyordu, saçları benimki gibi bakır kırmızısıydı, gri elbisesi kumaşından dökülerek arkasında iz bırakan çiçeklerle işlenmişti.

“O yıl İskoçya’nın dört bir yanında kadınlar cadı diye asılmıştı ve insanlar Şeytan’ın onu da ele geçirmesinden korkuyordu.” Annem bir çay havlusunun üzerine bir sıra süsen işliyordu ama onu bir kenara bıraktı. “Kulübesinin etrafını sardılar, pencerelerden içeri meşale attılar ve asılması için haykırdılar. Bacaya tırmanıp çatıya çıkmaktan başka kaçabileceği bir yol yoktu, yanan sazdan yapılmış çatının üzerinde durup çığlıklar içerisinde şöyle haykırdı...”

Burada annem çenesini kaldırdı ve Aileen’in söylediği sözleri tekrarladı: “*Evet, ben düşündüğünüz gibiyim, Şeytan’ın içimdeki catallı uşağıyla yattım ve eğer beni öldürürseniz cehennem yeryüzünde hüküm sürecek.*”

Çok korkmuştum çünkü bana Cadılar Kraliçesi’nin ruhunu Şeytan’a teslim ettiğini söyleyeceğini düşünmüştüm.

“Peki ne oldu?” diye sordum.

“Isobel Gowdie’nin oradan kaçtığı ve ayın karanlık olduğu bir gecede kayıplara karıştığı söylenir; bildiğim tek şey bu.”

Isobel’i kızıl saçlarını bir başörtüsünün altına gizlemiş, kırlarda tepelerden vadilere gece boyunca koşarken hayal ettim. Büyücülükle mi, sihirle mi, yoksa özel bir tılsımla mı kaçtığını sormak istiyordum ama bilmem gereken daha önemli bir şey vardı.

“Anne, sen renkleri görebiliyor musun?”

Annem işini eline aldı ve konuşmadan önce kumaşın içinden mavi bir iplik çekti.

“Hayır.”

“Senin annen görebiliyor muydu?” diye sordum.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve yanağını yanağıma dayadı. Verdiği cevap güçbela duyulabiliyordu.

“Gördüklerini saklamayı öğrendi. Tıpkı senin gibi Isobel. Ama kız kardeşi tımarhaneye kapatıldı. Seni korkutmak istemem çocuğum ama bunu anlamalısın.”

“Bana yardım edebilir misin?” Gözyaşlarına boğulmak üzerdim. “Ben neden renkleri görebiliyorum? Ne anlama geliyorlar?”

Annem çenemi ellerinin arasına aldı ve düşmek üzere olan gözyaşlarını engellemek için gözlerini kırıştırdı. Bu beni hem şaşırttı hem de korkuttu.

“Annem iyi bir Hıristiyandı. Her sabah, her gece dua ederdi ve bana Tanrı’ya yakın olmayı öğretti. Böylece Şeytan ruhuma girmenin herhangi bir yolunu bulamazdı. Sen de aynısını yapmalısın.”

“Bunu denedim anne, sen renklerimi yok edemez misin?”

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Ben renkleri göremiyorum Isobel, bu yüzden onları anlama yardım edemem. Dikkatli olmalısın çünkü renkler seni cennete ya da cehenneme götürebilirler ve ben sana hangi yolun doğru ya da yanlış olduğunu söyleyemem. Sana söylediklerimi unutma,” dedi. “Bir gün senin de Isobel Gowdie gibi güçlü kalmaya ihtiyacın olabilir. Bir gün senin de zamanın gelecek.”

Annemin söylemeye çalıştığı her şeyi anlayabilmek için çok küçüktüm. Ama o kararlıydı ve ben de onu anlamaya çalışıyordum.

“Benim zamanım ne zaman gelecek? Nasıl bileceğim?”

“Bilmiyorum ama o zaman geldiğinde hazır olmalısın.”

Annem öksürmeye başladı. Ben de onu küçük kardeşimin yorduğu gibi yorduğumu gördüm. Fırtına da onu yormuştu; bu yüzden sustum ve başımı onun göğsüne yasladım. Uykuya dalar-ken kalbinin mavi renkli atışlarını dinledim.

Kar o gece ve ertesi gün boyunca yağmaya devam etti. Pencerelerle panjurları örtecek yükseklikte kulübeye doğru süzülüyordu. Ateş için kuru odunlarımız, bize yetecek kadar kuru ekmeğimiz ve lahana turşumuz vardı. İçerisi annemle babam varken sıcacıktı. Jamie pencerenin önünde durup pencere kapanıncaya kadar yağ-ğan karı izledi, sonra ateşin yanında bütün gün yapmaya devam edeceği bir dans uydurdu. Akşam olduğunda annem kardeşime un ve karı hamur haline getirip küçük ekmek somunlarına dö-nüştürmeyi öğretmişti. Böylece onun fırıncılık aşkı da doğmuş oldu.

Takip eden haftalarda fırtınanın getirdiği karları küremek, koyunları beslemek, yağmur suyu dolan varilleri boşaltmak ve dağılan tavukları toplamakla meşguldük. Annem öksürüğüne al-dırış etmememizi söylemişti fakat bahar geldiğinde çarşaflarında ve geceliğinde kızıl lekeler vardı.

Babam bizi bir arabaya doldurdu ve erkek kardeşi bizi Glasgow'a götürdü. Doktor, annemi kâfurla ve kan alarak tedavi ederken üç hafta boyunca küçük bir odada bekledik. Beni yanına çağırdığında bir çarşaf gibi *-bean-nighe* gibi- solgundu.

“Baban sana peri dünyasıyla ilgili hikâyeler anlattı,” derken sesi bir fısıltı gibiydi. Başımı şiddetle sallayarak onayladım ve gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırptırdım. “Bazı insanlar bunu diğerlerinden daha iyi karşılayabilir ama unutma kızım, böyle şeyleri kendimize saklamak en iyisidir. Sırrını kendine ya-kın tut, Isobel.”

Sonrasında annemi kaybettik ve benim renklerim de onun-la birlikte kayboldu. Harfler sadece siyahtı, tıpkı bana öğrettiği

gibi. Kelimeler artık seslerden başka bir şey değildi. Renklerim önce ilham kaynağım, sonra da lanetim olmuştu ve onlar kaybolduktan sonra üzüntüm için bir tedavi yoktu.

Babam Jamie'yi Abington'daki James amca ve karısının yanına gönderdi ama biz Glasgow'da kaldık. Babam uzaktan bir kuzeninin matbaasında iş buldu ve şehir surlarının hemen içinde küçük bir oda tuttu. İki ot şilte yatak, bir kömür sobası, bir masa ve dar sokağa bakan küçük bir pencere vardı.

“Beyaz işi,” dedi babam beni bir sabah erkenden sokağa çıkarırken. Kırmızı-beyaz bir önlüğü olan düz siyah bir iş elbisesi giyiyordum. Bu benim bir mağazadan aldığım ilk önlüktü, yürürken sırtıma sürtünen bir fiyonkla bağlanmıştı. “Annen böyle yapmanı söyledi, sen de öyle yapacaksın.”

“Neden?” Annem öldüğünden beri daha az konuşuyordum.

“Bu iyi bir iş, değerli bir beceri,” dedi babam. “İskoçya dünyanın en iyi muslin kumaşını üretiyor ve nakışlı işlerimiz de her yerde aranıyor.”

Annemin küçük kırmızı A'yı dikip katladığı günü ve bana Cadılar Kraliçesi Isobel'i anlattığı günü hatırladım.

Ama annem beni kasnak atölyesine, renklerin olmadığı bir yere göndermişti ve bunun, kendisi artık yanımda olmadığı için beni güvende tutmaya çalışmasının bir yolu olduğunu biliyordum.

Annem kimseye söyleme demişti. Renklerden hiç bahsetmemiştim, babama bile. Bilip bilmediğini merak ediyordum ama nasıl soracağımı bilemiyordum.

Babamla birlikte taş bir kiliseye yan kapısından girdik ve yarım bir merdivenden inerek bodrumdaki atölyeye indik. Duvarlar beyazdı, yerler yeni paspaslanmıştı ve odanın diğer ucundaki ateş uzun, siyah bir ızgarayla kapalıydı. Beyaz keten örtüler gerilmiş dört masa vardı; içeri girdiğimizde on beş kız başlarını kaldırmadılar. Tek bir kanca ya da iğne bile duraksamıyordu.

Uzun boylu bir adam bizi bir lavaboya götürdü ve ellerimi iyice yıkamamı söyledi.

“Tırnaklarını da,” dedi atölye sahibi. Elleri uzun parmaklıydı ve sanki çamaşır suyuna batırılmış gibi solgun beyazdı. Kıyafetinin sol kolu da içe doğru katlanmıştı.

“Parmakları küçük ve tırnakların altında kir yok. Bakalım kızınız dediğiniz gibi nakış işleyebilecek mi?” dedi atölye sahibi.

Bana keskin bir kasnak iğnesi verildi ve düz çizgi bir dikiş yapmam istendi. Annem bana ipliği kumaş boyunca çeken kancalı uzun iğneyi nasıl kullanacağımı öğretmişti. İşimi hızlı yaptım, dikişimin çizgisi de doğru ve düzdü.

“Şimdi bir saten dikiş,” dedi atölye sahibi. Annemin bana öğrettiği gibi iğnemi kumaştan kaldırmadan çalıştım. “Ve şimdi bir sarmaşık dizisi.”

Her görevi başımı kaldırmadan tamamladım.

“Gayet işime yarayacaksın,” dedi atölyenin sahibi. “Yarın sabah gelip başlasın, öğle yemeği için beyaz patates ya da ekmek getirsin.”

Böylece Dwyer Usta’nın kasnak atölyesinde, muslin önlükler, kepler, yakalar, kombinezonlar, gelin çeyizleri, bebek elbisele-ri ve önlükleri tasarladığımız, kestiğimiz ve diktiğimiz yıllarım başladı. Geceleri babam hecelemeyi ve okumayı öğrendiği matbaadaki işinden bahsederdi. Gazetenin üzerine eğilip kelimeleri seslendirir ve bana da aynısını yapmayı öğretirdi.

“Annen okumanı istedi,” dedi ve babam da bunu gerçekleştirdi.

Renkler olmadan okumak çok kolaydı. Harfler artık beni endişelendirmiyordu çünkü olması gerektiği gibi siyah renkliydiler. Renkleri kaybetmenin getirdiği tek iyi şey buydu, okuyabiliyordum ve kelimeler olması gerektiği gibi kayboluyor, yerlerine resimler, insanlar, yerler ve masallar bırakıyordu.

Kasnak atölyesindeki her kız küçük ve titizdi, her biri iğneyi kullanmakta hızlıydı. Atölye sessiz bir yerdi çünkü usta bu ko-

nuda özellikle ısrar ediyordu. Ama çalışırken kızlar birbirlerine fısıldarlardı ve ben arkadaş olabilmeyi umuyordum.

Bir gün bir bildiriye Dwyer Usta'nın eline geçmeden okudum ve hevesle bu haberi diğerleriyle paylaştım.

"Amerika'dan bir sipariş gelmiş," diye fısıldadım. Kızlar gözlerini kaçıra kaçıra bana baktılar.

"Ona neyini verdin de bunu sana söyledi?" Konuşan aramızdaki en sert kızdı ve aslında ne demek istediğini anlamam uzun yıllar alacaktı.

"Neyi söylemişim?" Dwyer Usta elimdeki notu aldı ve bana kızgın bir bakış attı.

"Okuyabiliyorsun demek..."

"Evet, efendim."

"Bir daha bunu yapmadığından emin ol." Parmaklarını şıklatı ve kızlar kıkırdamaya başladı.

"Okumak, Şeytan'ın kızların aklına girmesini kolaylaştırır."

Dwyer Usta'nın kolu kumaş değirmeninde ezilmişti ve o genellikle asık suratlı bir insandı. Fakat o gün bizi kendisiyle birlikte elma şarabı içmeye ve bisküvi yemeye davet ettiğinde neredeyse keyifli sayılırdı.

"Amerikalı bir tüccar Salem'daki çocuklar ve kadınlar için beş yüz kaftanla vaftiz cüppesine ihtiyaç duyuyormuş. Eğer bunları satabilirlerse daha fazlasını isteyecekler. Yeni siparişler gelirse daha fazla elma şarabı, bisküvi ve her biriniz için bir torba portakal olacak."

Amerika'dan zenginliklerle dolu bir yer olarak bahsedildiğini ilk kez duymuyordum ama böyle bir müjde bana ilk kez geliyordu.

"Yeni Dünya harika bir yer olmalı," dedi yeni dikiş partnerim çarşafı açarken. Anne, deseni mavi tebeşir tozuyla damgaladı ve ikimiz de fazla tozu üfleyerek küçük bir artık kâğıdına topladık. Fakir bir kömür işçisinin üçüncü kızıydı. Dudakları çatlamış ve parmak uçları nasır tutmuştu.

“Bir gün oraya gideceğim,” diye ekledi Anne. Öksürürken çizmekte olduğu gül sarmaşığı deseninin üzerine küçük bir kırmızı kan sıçrattı. Bu daha önce de başına gelmişti ve ayaklarının dibindeki teneke kapta biraz su ve karbonatla bunu çabucak halletmişti.

Annem de böyle öksürüyordu; bir ay sonra ölüydü. Anne’in ölmesini istemiyordum ama daha da önemlisi, onun hastalığına yakalanıp kendim ölmek istemiyordum.

Annemin yaptığı gibi yastığının altına bir diş sarımsak koyarak uyumasını söyledim ve bunun işe yaraması için dua ettim.

O gece ekmeğimizi ve et sosumuzu yerken babama annemin cennette bizi izlediğine inanıp inanmadığını sordum.

“Bilmiyorum,” dedi. “Belki öyledir. Belki de değildir.”

Abington’da pazar günlerimizi kilisede ve tüm cemaatimizle birlikte akşam yemeğinde geçirirdik. Ama Glasgow’a gelince kiliseye gitmeyi bırakmıştık. Pazar günleri hava güzelse deniz kenarında yürüyüşe çıkıyor, değilse odalarımızda dinlenip çay içiyorduk.

“Eğer annem izliyorsa ve ona dua edersem, dilediğim şeyi elde edebilir miyim sence?”

Babam gözlerini bana çevirdi ve bir gözyaşı pırlıltısı gördüm.

“Ne diliyorsun?”

“Amerika’ya gitmek ve iğnemle güzel şeyler yapmak istiyorum.” Hâlâ üzgün olduğumu ve bunun beni iyileştireceğini düşündüğümü söylemedim. Böyle bir şeyi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum bile. Fakat dünyanın bir zamanlar sihir ve renklerle dolu olduğunu ama artık o güzellikten eser kalmadığını biliyordum.

“Nakış yapmak senin eserin Isobel. Annen mezara gitmeden önce bunu sana bıraktı.”

Annem bana bazı insanların büyüleri dünyayı diğerlerinden daha iyi görebildiğini söylemişti. Babamdan bir zamanlar anlat-

tığı gibi selkie'lerden, kelpilerden ve mayıs ağaçlarının altında yaşayan perilerden bahsetmesini istedim. Ama annem öldükten sonra bu hikâyeleri anlatmayı bırakmıştı, tam da renklerim gittiği sırada.

“Sonrasında da desen tasarımcısı ve terzi olmak istiyorum.” Babama yeni bir nakış deseni tarif etmeye başladım ama mürekkep lekeli elini kaldırıp beni durdurdu.

“Desen yapmak erkek işidir,” dedi babam. “Bir kız için büyük bir şey istememek en iyisidir.”

Annem de aynı şeyi söylemişti ve etrafımdaki her yerde bunun böyle olduğunu da görmüştüm. Bir şeyler istemek acı sonuçlar doğururdu, en az isteyen ve en az şikâyet eden kadınlar en mutlu görünenlerdi. Ama ben özgürce istemek ve istediğim şeyin peşinden de gidebilmeyi istiyordum. Rengin her halini istiyordum çünkü rüyalarım da, günlük hayatıma da getirdiği güzelliği özlüyordum.

“Bunu öğrenebilirim.” Acemi tasarımlarla dolu bir defterlerim vardı. Özgürlük, güzellik ve iğnenin gücünü istiyordum.

“Kimse bir kızı desen tasarımcısı olarak işe almaz. En iyi umudun iyi bir evlilik yapmak,” dedi babam. Bunlar babamın sunabileceği en iyi sevgi sözcükleriydi. “İyi bir evlilik yaparsan bir daha asla çalışmak zorunda kalmazsın.”

İyi bir evlilik için, parası ve imkanları olan bir adamla evlenmem gerektiğini anladım. Farklı olduğumu görmeyen ya da belki daha da iyisi, bunu gören ve beni koruyabilecek bir adamla. Tam da bu tür bir koca arayışıydım ve bunun çok zor bir görev olacağını biliyordum. Bu süreçte içime kapandım ve her şeyimi iğneme adadım.

İskoçya, 1662

Şerif parşömeni kilisenin kapısına çiviledi.

“Duyduk duymadık demeyin: Park ve Loch Loy’un lordunun emriyle ve Majesteleri Kral Charles’in yargı yetkisi altında, Isobel Gowdie cadılık, büyü yapmak ve kötülük suçlarından yargılanacak ve kötülüğe düşmüş olan diğer herkes Şeytan’la yaptıkları antlaşmayı itiraf etmeye ve tövbe etmeye çağrılacaktır.”

Köylüler sessiz ama dehşete düşmüş şekilde birbirlerine baktılar. İçlerinden kim perilere dua etmemiş ya da bean-nighe için bir adak bırakmamıştı ki? İçlerinden kim geceleri panjurlardaki çatlaklardan talihsizliklere, hastalıklara, boş bir beşiğe ya da kırık bir kalbe çare olabilecek ruhları çağırmamıştı?

“Kral James’in tüm cadıların cadılar meclisindeki diğer kişilerin isimlerini itiraf etmeye zorlanacağını ve aksi halde ölene kadar cezalandırılacağını ilan ettiği ve yazdığı gibi, Park ve Loch Loy’un lordu da halkının ve Tanrısının huzurunda tüm cadıların ortadan kaldırılması kararını vermiştir.”

Şerif MacGreggor kolunu kaldırdığında kalabalık sessizleşti.

“Gidin, ruhlarınıza, arkadaşlarınıza ve komşularınıza bakın ve kendi kalplerinize de yuvanıza da bakmakta tereddüt etmeyin çünkü Şeytan her yerde olabilir. Şeytan zekidir ve en sevdiklerinizin bile kılığına girebilir.”

Üçüncü Bölüm

İyi bir evlilik yaptım, en azından ilk başta öyle görünüyordu. Flörtleşmemiz Glasgow'da Aziz Andreas Günü'nde babamın yeni karısı ben rosto hazırlarken beni ocağa doğru sıkıştırdığında ve elimi sıcak bir demir çubukla fena halde yaktığımda başladı. Onu suçlamamaya çalıştım çünkü karnı burnunda olduğu için hantaldı ve kimseyi umursamıyordu.

Her zamanki eczacımız tatil nedeniyle kapalı olduğundan, yolun tepesindeki en güzel görünen dükkâna koştum ve kapısını açılana kadar yumrukladım. Elim zonkluyordu, yanık çoktan sı-zan kabarcıklara dönüşmüştü.

“Edward Gamble hizmetinizde, leydim.”

Eczacının sesi İrlanda esintileri taşıyordu ve en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermeden konuşuyordu. Bileğimi gerekli görüldüğünden daha uzun süre inceledi, sonra tahta bir bankta oturup beklememi söyledi. Birkaç dakika sonra elinde keten, bal ve bayat bir şey kokan bir kap kremle döndü.

“İşte şimdi oldu.” Losyonu nazik bir dokunuşla ovaladı ve acı azalarak yok olmaya başladı. “Merhem yarayı küçük bir izden başka bir şey kalmayacak şekilde iyileştirecektir.”

Sözleriyle sesi bir hipnozcuya ait olabilirdi, o kadar rahatlatıcı ve güven vericiydi ki. Aşağı doğru baktığımda elimdeki kabarcıklar solmuş ve zonklama küçük bir saatin nabzına dönüşmüştü.

“Sihir gibi,” diye mırıldandım.

Bana büyücülüğü ima eden her şeyden korkmam öğretilmişti ama tıpta büyü kullanmak takdire şayan ve arzu edilen bir nitelik gibi görünüyordu, bunu ona da söyledim.

“Evet.” Şaşkınlıkla başını kaldırdı ve sanki beni anlayan birini bulmuşum gibi garip bir heyecan hissettim. “Kesinlikle doğru, genç hanım.”

Edward benden sadece yarım peni aldı ve iyileşme sürecimi görebilmesi için iki hafta içinde tekrar gelmemi söyledi. Ben on yedi yaşındaydım, Edward ise otuz yaşının üzerindeydi. Zarif bir yelek giymiş, gümüş bir cep saati takmıştı. Herkes tedavi bulamadığı korkunç bir kanserden karısını kaybettiğini ve Edward’ın onun arkasından çok üzüldüğünü biliyordu. Bana âşık olacağını sanmıyordum ama söylediği gibi geri döndüğümde bana bir kap kokulu losyon verdi ve elbisemin kollarına işlenmiş süsenlere hayran kaldığını söyledi.

“Yeşil kurdele de kızıl saçlarınıza çok yakışmış,” diye ekledi.

Dükkânındaki cam kavanozları sordum ve bana çocukluğunun büyük bir kısmını babasıyla birlikte Belfast yakınlarındaki tepelerde otları, tüyleri ve topraktan çıkarılan şeyleri toplayarak geçirdiğini söyledi.

“Babam yaşamın ve ölümün sırlarını araştıran bir kimyagerdi,” dedi. “Sevgili eşim öldükten sonra onun arayışını ben devraldım.”

Gözlerim dükkânda dolaşırken İsa Mesih’in çivilenmiş olduğu, ağzı açık ve gözleri göğe dikilmiş oyma bir haça takıldı.

“Peki ne buldun?” diye sordum.

“Hayata ve ölümün kapısına giden pek çok garip ve gizli yol var,” dedi.

Ona karşı büyük bir yakınlık hissettim. Uzun zamandır kendi kederimle yaşıyordum ve bundan birilerine nadiren bahsediyordum.

“Annem ben küçük bir kızken öldü,” dedim. “Yaşamın ve ölümün sırrını bilmek isterim. Eğer böyle bir şey mümkünse, o yolları görmek istiyorum.”

Annem bana peri dünyası ile Tanrı’nın dünyası arasındaki bir âlemde yaşadığımıza inanan insanlar olduğunu söylemişti. Edward böyle bir adama benziyordu.

“Zeki ve korkusuz bir kıza benziyorsun,” dedi. “Ben de senin gibi bir yol arkadaşı arıyorum.”

Korkusuz muydum bilmiyordum ama beni öyle görmesi hoşuma gitmişti.

Edward’ın dükkânını her ziyaret ettiğimde beni orada bir hediye bekliyordu: Paris’ten gelen mor kâğıda sarılı lavanta sabunu, babamın romatizma şikâyetleri için altın mür; kil ve tarçın, işlenmiş gümüş bir kaşık ve çayları ya da banyo tuzlarını suya batırmak için küçük bir top. Babamın matbaası zor günler geçiriyordu ve ben de yeni karısıyla birlikte şehrin kuzeyindeki kumaş fabrikalarında çalışmaya başlamıştım. İş yapmayan bir dokuma tezgâhının önünde geçen uzun günler çok az para kazandırıyordu. Ben de soluklanmaya ve güzelliğe hasret kalmıştım.

Çok az şeye sahip olduğum bir hayatta, Edward’ın hediyeleri beni şımartan lüks hazineler gibiydi.

Bir gün ellerime mücevher işli bir kutu tutuşturdu. İçinde annemin sesinin rengine safirler ve ben küçük bir kızken rüzgârın çıkardığı ses gibi pembe renkli taşlar vardı.

“Amerika’daki köleler ve vahşiler yaşamla ölüm arasındaki kapağı açılan bilgilere sahipler,” dedi Edward. “Bu her neyse -yağmur ormanı tohumları, Afrikalı iksirleri, bir içecek ya da merhem olsun, fark etmez- onu bulacak ve bir gün bu tılsımın içine koyacağım. Bu bizim servetimiz olacak.”

Tezgâhın üzerine eğildi ve beni saçlarımdan tuttu.

“İnsanlar ölümden korkar,” diye fısıldadı kulağıma. İlk samimi görüşmemizden beklediğim bu değildi ama yine de geri çekilmedim. “Kendilerini ve sevdiklerini kurtarmaya yardımcı olacak bir formül için çok para öderler. Bunu anlıyorsun Isobel. Bunun kederinin ve vereceği umudun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun.”

Sonra bana evlenme teklif etti.

“Sana kendine ait bir dikiş odası vereceğim ve bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacaksın.”

Edward beni ve babamı dükkânının üstündeki evine davet etti ve evlendiğimiz takdirde benim dikiş odam olacak olan havadar tavan arasını gösterdi. Pencerenin yanındaki masanın üzerinde kapılar, çekmeceler; renkli camlar, deniz kabukları ve boncuklar işlenmiş derin menteşeli raflardan oluşan, verniklenmiş görkemli, siyah bir kutu vardı.

“İtalya’dan bir eczacı çantası,” dedi Edward. “Dikiş seti olarak kullanabilirsin.”

Edward hayat iksirinden değil, kendi babasından ve ailesini İrlanda’dan sürüp yüz yıl önce terk ettikleri İskoç ovalarına geri götüren isyandan söz etti.

“Onu seviyor musun, Isobel?” diye öğleden sonra eve doğru yürürken sordu babam. Babam annemi çok sevmiş ve o öldüğünde çok acı çekmişti.

“Bilmiyorum.” Bunu söylemek beni incitmediği için mutluydum.

“Belki de en iyisi budur,” dedi babam. “Gamble dul bir adam. Genç ve güzel bir eşe minnettar olacaktır. Seni iyicene tüketmeden önce atölyedeki işinden ayrılabilirsin. Annen de senin için bunu isterdi.”

On sekiz yaşına yaklaşıyordum. Kızların aşk için aptallıklar yaptığını görmüştüm ve bu tür duyguların tehlikeli olduğunu bili-

yordum. Annesiz bir kız için en iyisi bir erkekle çeşidi sebeplerden evlenmekti ve benim de kendi nedenlerim vardı. Babamın yeni karısı hamileydi ve bebeğin benimle yatacağını, gece boyunca ona bakacağımı açıkça belirtmişti. “Tabii evlenirsen işler değişir,” demişti.

Arkadaşım Noreen’in kocası Glasgow’lu bir matbaacıydı, çıraklıktan yeni çıkmış ve kendi dükkânını açmıştı. Ziyarete gittiğimde, kızı bize beyaz porselen tabaklarda çay servisi yaptı.

“Bas nikâhı,” dedi Noreen. “Ne kadar erken olursa o kadar iyi, sen hâlâ çiçek açmış bir durumdayken. Kendi dükkânı olan bir adam iyi bir eştir.”

Suyu kayalara çarptığında gümüş rengi saçılan bir nehrin kıyısında büyümüştüm. O dünyayı özlemiştim ve her zaman oraya dönmeyi arzulamıştım. Edward gerçeklik ile fantezi, bilim ile büyü arasında bir tekillikte yaşıyor gibiydi. Eğer kocam olursa, aynı anda hem özgür hem de güvende olacağımı, birini diğeri için feda etmek zorunda kalmayacağımı düşündüm. Ve böylece hepimizin akıllıca bir seçim olduğuna inandığı şeyi yaptım: Onunla evlendim.

Düğün gecemizde temiz, beyaz muslin bir gecelik giydim ve bekledim. Edward üstüme tırmandı ve elini eteğimden yavaşça yukarı doğru sürdü.

“Kıpırdamazsan acımayacak,” dedi Edward. Bu bir yalandı. Çok acımıştı. Dudağımı ısırdım, gözlerimi kapattım ve ona olan şefkatimin kırıldığını hissettim. Ama kendime ait yumuşak bir yastığım, yumuşak beyaz çarşaflarım ve inci gibi bir lavabom vardı. Ertesi gece Edward daha nazikti ve o kadar acımadı. Noreen evlilik yatağındaki sıcak zevklerden bahsetmişti ama ben sadece babamın yeni karısından uzakta olduğum; işleri yolunda, iyi bir kocam olduğu için mutluydum.

Edward’ın evine annemin yıllar önce süsen işlediği çay havlusunu, değerli kumaşlardan oluşan bir sepeti ve Walter

Scott'ın yıllarca sayfa sayfa okuduğum bir romanını getirdim. Okuyabildiğim için gurur duyuyordum ve bu kocamı memnun ediyordu. Edward kitaplarını dükkânındaki bir rafta saklıyordu. Akşamlarını salonumuzda kimyasal formülleri okuyarak ya da babasının ona miras bıraktığı simya ve kimya kitaplarını çözme-ye çalışarak geçirirdi.

Bir ailemiz olacağı kararı verilmişti çünkü Edward bana istediği şeyin bu olduğunu söylemişti. Kızıl saçlı kızlarımızı, gurur duyacağımız oğullarımızı, pazar sabahları ikişerli düzende yürüyen altı kişilik ailemizi hayal ettim. Mutfak hizmetçisi bana kocamın yemeye can attığı yahnileri ve meyveleri nasıl yapacağını öğretti. Edward özellikle anason kokulu erik ve kayısı kompostosunu çok severdi. Portakal yıldızı baharatını pazarda buldum ve ocağın yanındaki cam kavanozda biriktirdim. Sekiz köşeli yıldız iyi şansın sembolü gibi görünüyordu ve ben de bu şekli kombi-nezonlarıma, iç çamaşırlarıma dikiğim beyaz işlerde kullandım.

Hemen sarı renkli tavan arasına dikiş odamı kurdum ve Edward'ın dükkânı için bir flama tasarlamaya başladım. Bir zamanlar Kraliçe'nin Salonu'ndaki büyük duvar resimleri kadar görkemli, renkli bir iğne işi yapmayı, kumaşın üzerine pahalı yağlıboya gibi dökülen ipek ipliklerin renklerinde kaybolan saatler geçirmeyi hayal ederdim. Zaman ve kaynak yetersizliği, bir kız olmam, parmaklarımı olabildiğince hızlı çalıştırma zorunluluğum gibi nedenler bu heveslerimi kırmıştı.

Artık pencereler açıkken, güneş renklerin ve ipliklerin yama-lı bohçası üzerinde parlarken çalışıyordum. Edward beklenmedik saatlerde gözleri kızarmış ve başı ağrıyarak yukarı çıktığında bunu pek önemsemiyordum. Erkeklerin kadınlardan farklı dertleri olduğunu ve bunlarla farklı şekillerde başa çıktıklarını biliyordum. Bir erkeğin ruh halini temiz bir kumaş parçası ve titiz bir dikişle atlatmayı uzun zaman önce Dwyer Usta'nın atöl-yesinde öğrenmiştim.

Evlendikten üç ay sonra buz arabası Edward'ın bacağını kısıtıp ayak bileğini parçaladığında kocama şefkatle baktım ve her talimatını yerine getirdim. Ripley kitabını okuduktan sonra ona sirke, gümüş cıva, mum, balmumu ve mantarlı bir cam tüpe konmuş bir kaplumbağanın kanını getirmemi söyledi.

Dediğini yaptığımda, "Başından beri senden iyi bir bakıcı olacağını biliyordum," dedi Edward. "Çok fazla soru sormayan biri."

Bana kısa sürede daha iyi olacağını söyledi. Ona inandım ve iğne işlerimle ilgilenmeye devam ettim, debelendiğini duyduğumda yardım etmek için ayağa fırladım ama aynı zamanda erkekliğini rencide etmemek için güvenli bir mesafede durduğumdan emin oldum. İşe yarıyor gibiydi ve kısa süre sonra yüzünü buruşturmayı ya da acı içinde sızlanmayı bıraktı.

Güneşli bir öğleden sonra bitirdiğim flamayı Edward'a gösterdim, kumaş ve ipliğin bir araya geliş şeklinden memnun ve gururluydum.

Edward zarif kıvrımlı kenarlığı ve ECZACI kelimesi için kullandığım kırmızı kadifeyi övdü. Flamayı bir direğe asıp o gün dükkânın üstündeki pencereden sarkıttı ve biz sokakta durup hayranlıkla seyrederken ayakkabıcı ve karısı kendi dükkânı için de bir tane yapıp yapamayacağını sordular.

Zihnimde ayakkabıcının altın süslemeli kahverengi ve siyah afiş, gümüş tokalı erkek ayakkabıları, bir çift kırmızı kadın çizmesi ve çam ağacı yeşili kadife üzerine yüksükotunun huzurlu tonunda lavanta renkli K harfi ile AYAKKABICI kelimesi belirdi.

Bu beni şaşırtmıştı. Annemin öldüğünde renkleri de yanında götürdüğüne inanmaya başlamıştım. Şimdi annemin Edward'la olan birlikteliğini onaylıyor olduğu ve gençlik hayallerime dair bu silik görülerin onun bana bunu söyleme şekli olması mümkün görünüyordu.

Sanki bana kızıl saçlarımı ve su yeşili gözlerimi verdiği gibi, renklerimin küçük bir görüntüsünü de geri vermişti.

“Bunu yapmak isterim,” dedim.

Ayakkabıcı gülümsedi ama Edward yüzünü buruşturdu.

“Belki...” diye başladı ayakkabıcı ama kocam sertçe, “Hayır,” diyerek sözünü kesti ve iş bitti.

Edward’ın yüz ifadesinde sessiz olmam konusunda beni uyar-
ran bir şey vardı. Sırlarımı görmüş olmasından korkuyordum.
Bir şekilde renkleri, onların tarihini, hatta belki de büyük bü-
yükannemizin çatıda durup, “Şeytan’ın içimdeki çatallı uşağıyla
yattım!” diye bağırırkenki titreyişini bile biliyordu.

O âna kadar bir gün onunla çocukluğum hakkında konuşa-
bileceğimi hayal etmiştim. Şimdi ayakkabıcıyı özür dileyen bir
omuz silkmeye selamladım ve Edward’ı içeri kadar takip ettim.

O akşam ve ertesi gün akşam yemeğine kadar kendisine boğ-
maca, ödem ve ateş şikâyetleriyle gelen müşterilere hizmet ver-
di. Gecenin sonunda topallayarak üst kattaki salonumuza çıktı.
Piposuna çakmaktaşını koyarken elleri titriyordu ama dumanı
içine çektikçe yüzü yavaşça gevşedi.

En sevdiği erikli pudingi ikram ettim ve “komşuluk hediyesi
olarak” ayakkabıcının afişini yapıp yapamayacağımı sordum.

“Sen benim karrımsın.” R sesini tükürüyormuşçasına yuvar-
ladı. “Kıralık olduğun izlenimini verecek hiçbir şey yapmayacak-
sın; bu ikimizi de kötü yansıtır. En başından beri söylüyorum.”

Ama ayakkabıcı tabelası için kırmızı çizimleri, kadife çam
ağacı yeşili harfleri, lavanta rengi K’yi çoktan çizmiştim. Eserin
kendine ait bir hayatı vardı. Uzun zamandır ziyaret etmediğim
birinden ve bir yerden gelen bir hediye gibiydi. Onu bırakmak,
annemden ve çocukluğumdan bana henüz geri dönen küçük bir
parçayı bırakmak gibi geliyordu. Ayakkabıcıya hiç gösterme-
yecek olsam bile, ne yaratabileceğimi kendim görmek istedim.
Bu yüzden gizlice çalıştım ve Edward aşağıda dükkânda vakit

geçirirken ben evin üst katındaki dikiş odamda vakit geçirmeye alıştım.

Siyah pelerinli bir adam kapımıza dayanana kadar kocamın başının belada olduğunu bilmiyordum. Edward sandalyesinden kalkmak için çabalarken adam yüzüne bir yumruk salladığında geriye doğru sarsıldı.

“Ellerini haşhaş kavanozundan uzak tut ve bize paramızı öde!” diye bağırdı adam.

Edward adamın ellerine değerli bir şey koymak için çabaladı ve onu gönderdi.

“Ne demek istiyor?” diye sordum.

“Çinliler artık haşhaşın fiyatını çok fahiş tutuyorlar.” Edward’ın gözleri tanıştığımız zamanki gibi ışıldamıyordu. “Ödemelere yetişemiyorum.”

“O zaman fiyatlarını yükseltmelisin,” diye seslendim arkasından. *Ya da iğnemle yardım etmeme izin ver,* diye eklemek istedim.

Edward cıva ve sirkenin altına dönüşmesiyle ilgili bir şeyler söyledi. Ağrısı ve haşhaş kullanımı sebebiyle kafasının karışıyor olduğunu düşündüm. Ağlamaya başladım ve Edward gözyaşlarına kızarak masadan kalktı. Bana endişelenmememi söyledi; “Merrrak etme,” ama ben onu daha dikkatli takip etmeyi kendime görev edindim. O uyurken faturalarını ve defterlerini karıştırdım ve çok geçmeden Edward’a para kazandıran afyon, cıva ve afyon ruhu içeren bileşiklerin, yağların ve tentürlerin aynı zamanda kocamı yaralı bacağının acısına karşı çaresiz bırakan korkunç bir yoksunluğa neden olduğunu anladım.

Alışkanlığını bir sır olarak saklamayı başarmış ve cömert bir kâr marjıyla kullandığı maddeleri ödeyebilmişti. Ama Çin’deki sorunlar o yıl haşhaş fiyatlarını ikiye katlamıştı, tam da Edward’ın yaralarından dolayı haşhaşa ihtiyaç duyduğu zaman.

İflasın eşiğindeydik.

“Yapabileceğim bir şey yok mu?” Dizlerimin üzerine çökmüş, Edward’a borçlarını ödemek için iğnemi kullanmama izin vermesi için yalvarıyordum ki, ellerinde sopalar ile sulh yargıcından bir emir taşıyan, bir çift cüsseli adam dükkâna girdi.

“Bu andan itibaren düşkûnlerevine sürgün edileceksin, tövbe edip kendini toparlayana kadar ihtiyacın olan her şey sana verilecek,” diye okudu polis memuru.

“Bacağım,” diye yalvardı Edward. “Ağrıma merhamet edin.”

Şerif yanından hızla geçti. Edward sendelerken benim zihnim buz gibi berraklaşmıştı.

Yatak odamıza koştum ve en güzel işlenmiş elbisemi giydim, sonra da üzerine sıkıcı siyah günlük bir elbisemi geçirdim. Kırmızı pelerinimi önemsiz görünmesi için tersyüz ettim, annemin düğün eldivenleriyle birlikte saklamayı başardığım bir şişe haşhaşı ve çocukluğumdan beri sakladığım eskiz defterlerimi aldım. Anahtarlığım her zaman olduğu gibi belime takılıydı; iğnemi ve kasnak uğını pelerininin gizli bir cebine soktum ve adamların raflarımızı yağmaladığı salona geri döndüm.

“O çok eski ve değerli bir kitap!” diye bağırdı Edward. Adamlar durakladı. Ripley’in *Simya Bileşimi*’ni benim değerli yeşil kadifemin bir parçasına sarıp bir çuvala atarken hepimiz kitabın ismine bakıyorduk.

Domuz tarlalarının ve mezbahanın pis kokusundan öğürerek polis memurunun arkasından Ropework Caddesi boyunca tökezleyerek yürüdük. Edward’ın kolunu tuttum çünkü bir yandan yaralı ayağını sürüklüyor, bir yandan da yanına almayı başardığı kalın bir eczacı kitabıyla boğuşuyordu. Gökyüzü acımasız ama canlı bir maviydi. Düşkûnlerevinin büyük kapıları bir canavarın kırmızı-kahverengi ağzı gibi gıcırdayarak açıldı.

“İşte yeni sarayınız.” Gardiyan bize samandan yatak yapılmış karanlık bir odayı gösterdi.

Edward bir yığının içine kendini bırakırken ben kurtarabildiğim eşyaların bir listesini çıkardım. Düşkünleresinde bile iğne işçileri olduğunu biliyordum ve özgürlüğüme kavuşmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

“Özür dilerim sevgilim.” Kocamın gözleri cam gibiydi ama gözlerinde utançtan fazlası yoktu. “Gerçekten Isobel, işlerin bu noktaya gelmesini istememiştim.”

İskoçya, 1662

Müfettiş karanlık mahkeme salonunda Isobel Gowdie'nin üzerine doğru eğildi.

"Auldearn kilisesinde ne yapıyordun? Şeytan sana emirlerini orada mı verdi?" Soruları hızlı ve sertti, nefesi sosis ve bira kokuyordu. "İnekleri nasıl öldürdün? Sana şeytani yöntemlerinde kim yardım etti?"

Seyirciler elleri boynunda izlerken Isobel nefes alamıyordu. Günlerdir içecek hiçbir şey bulamamıştı.

"Su..." diye bağırdı mahkeme salonunda. Tırnakları sararmıştı; boğazı kurumaktan yara olmuş, elleri yukarıdan bağlanmış halde ayakta duruyordu.

"İnekleri öldürmek için kullandığın şey su muydu?" Müfettişin tükürüğü yüzüne sıçrıyor, kahverengi renkte sosis kokan kelimeleri onu hasta ediyordu. "Hayvanları büyümlü bir suyla boğduğun için mi pederin ahırında nefessiz kalarak düşüp öldüler?"

Maya ve sosis kokusunu alan Isobel, Forbes'un karısının istenmeyen çocuğu çömelerek doğurup bıraktığını hatırlamıştı.

"Çocuğu bağışlayın," diye inledi. "Küçük çocuklara acı çekirtmeyin."

Müfettiş başında duruyordu ve Isobel ateşler içindeydi.

"Isobel Gowdie, Şeytan'ın sana çocuklara zarar vermeni emrettiğini itiraf ediyorsun. Cadı olduğunu kabul ediyor musun?"

Susuzluktan, sıcaktan ve müfettişin konuşurken yanağına sıçrattığı tükürüğünden deliye dönmüş bir halde kollarını kaldırdı ve "Çocuk..." diye feryat etti. Kelimeler bir anda parıldadı. Rahibin cüppesinin altındaki çıplak bacaklarını ve etine iğneler batıran elleri hatırladı. "Şeytan'ın içimdeki çatallı uşağıyla yattım!" diye inledi. Müfettiş, kalemi eline alıp kadının itiraflarını yazıya dökmesi için

kâtibe işaret etti. "Ve eğer beni öldürürseniz cehennem yeryüzünde hüküm sürecek."

Bir süre sonra beş köylü kadın kuyunun yanında sıkı bir küme halinde durup onaylarcasına başlarını sallıyorlardı.

"Gowdie cadı değil," dedi biri.

"Ama söyledikleri tam tersini gösteriyor." Bir önlük dalgalandı, bir sinek ezildi. Kadın yalnız olduklarından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Kendi kulaklarınızla duydunuz."

Bir diğeri haç işareti yaptı ve çemberin kenarında duran, bulutlu gözlerle bakan yaşlı kadına göz kırptı. "Renklerden bahsettiğini mutlaka duymuşsundur."

"Lavanta için mor, civanperçemi için sarı dediğini duydum."

"Bundan daha fazlasını söyledi," dedi ilk kadın. "Sana söylüyorum, perileri uyandırdı, onları kendim gördüm."

"Bunu bir daha söyleme Mary, yoksa bir dahaki sefere senin peşine düşebilirler."

Dördüncü Bölüm

Düşkünlerevinde eteklerimin altına giren fareler tarafından uyandırıldım. Soğuk ve sert zeminde uyuyarak geçirdiğimiz üçüncü sabahtı. Aç ve halsizdim.

“Genç ve güzel.” Anahtarları kemerinde şingırdayan kambur bir adam ayağıma tekme attı. “Kalk hadi, gidelim.”

Elbisemin eteğiyle yüzümdeki kiri sildim ve adamı koridorda takip ettim.

Müdürün ofisinde hâlâ şapkası kafasında sımsıkı duran babamı beklerken buldum.

“Hallettim.” Babam dik duruyordu. “Edward’ın dükkânından kurtarabildiklerimi sattım ve aradaki farkı kapatmak için bazı kendi eşyalarımı da ekledim.”

Edward arkamdan geldi.

“Yeterli mi?” diye sordu kocam.

Babamın yüzü asıktı. “Zar zor.”

Sabahın soğukluğuna doğru topallarken rahatlamış ve minnettar hissediyordum.

“Söz veriyorum sana borcumu ödeyeceğim.” Edward babamın elini sıktı. Hâlâ haşhaşa ihtiyacı olduğu için hastaydı ama

kendini toparlamak için elinden geleni yapmıştı ve bir süre ayağını kullanmamak ona iyi gelmişti.

“Kızıma iyi bak,” dedi babam. “Onu buradan ve huzursuzluktan uzak tut.”

Babam beni kucaklamak için kendine doğru çekti.

“İğnene güven, Isobel,” dedi derin, kısık bir sesle. “Yeni Dünya’da her şey mümkündür. Buna inanmalı ve öyle olmasını sağlamalısın.”

Avcuma küçük bir para kesesi sıkıştırdı ve bana bir veda öpücüğü kondurdu. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayana kadar ona sarıldım, o da ağlıyordu ama Glasgow’da kalabilmem için hiçbir ihtimal yoktu. Edward benim kocamdı. Ondan ayrı kalmak hem kendime hem de babama saygısızlık olurdu. Seçme şansım olsaydı bile bunu yapmazdım.

Edward’ın iğnemi ve yeteneklerimi nasıl kullanacağımı söylemesine izin vermeyeceğim Amerika’ya gitmeyi kafama koymuştum. Annem bana zamanımın geleceğini söylemişti; kesinlikle bu, o zamandı. Düşkünlerevi içimde bazı şeyleri serbest bırakmıştı. Bir daha göz ardı edilmek istemiyordum.

Liverpool’a giden posta arabasında Edward, yeni ve başarılı bir başlangıç yapma konusunda ciddi olduğunu kanıtlamak istercesine başım kalın eczacı defterine gömmüş, çiçek hastalığı, nergis, balmumu, kandelila, çuhaçiçeği gibi ifadeler mırıldanıyordu.

“Her şeyi hafızana kaydettiğini sanıyordum,” dedim. Kendime engel olamıyordum.

“İncil gibi,” dedi Edward. “Her kelimesini okumuş olsan bile tüm gizemlerini bilemezsin.”

Başlangıçta bana karşı iyi ve nazikti, ben de ona inanmak istiyordum. Ama aynı zamanda Glasgow’da geçirdiğim yılların da gerektirdiği gibi mantıklıydım. Dekorasyon ve tamirat kisesi altında, babamdan aldığım dört alını bir içliğimin eteğine

sakladım, her biri kendi gizli cebindeydi, böylece hareket ettiğimde şıngırdamayacaklardı. Edward'ın bundan haberdar olmasına özen gösterdim çünkü babam onları bana gizlice vermişti ve İskoçya'da asılan cadıları kimsenin duymadığı yeni bir ülkede yeni bir başlangıç yapmak için sahip olduğum tek şey onlardı.

Liverpool'a ulaştığımızda Edward'ın gözleri parlıyordu. Atlantik'i ücretsiz geçme karşılığında bir gemide sıhhiyeci olarak görev aldı. Sıhhiyenin görevleri arasında iskorbüt hastalığı için portakal, kaşınan boğazlar için ekinezya, mide bulantısı veya ödem için kokain şurubu, zencefil ve meyankökü dağıtmak vardı. Edward bu işin "kolay, hatta gurur kırıcı" olacağını söyledi.

Ona bitki ve ilaçlarının yanında olmadığını hatırlattım.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Kaptan bizi gemiye alırken bir ilaç kutusu da veriyor."

Sesinde tanıştığımız günkü aynı güveni duydum. Ama ilaç kutusunda haşhaş olacağını ve onun arzusunun karşı koymasının zor olacağını biliyordum.

"Somurtma," dedi, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Ben dersimi zor yoldan aldım. Seni bir daha utandırmayacağım."

New Harmony beklediğimden daha da büyüktü, üç yelkenli bir uskunaydı. Kaptanı gür sakallı, güneşten ağarmış saçları ve parlak mavi gözleri olan yapılı bir adamdı. Kendinden o kadar emin görünüyordu ki Edward'ın yaşında olduğunu tahmin ediyordum fakat benim yaşına daha yakın olduğunu düşündüren bir çeviklikle hareket ediyordu.

Kaptan William Darling kırmızı pelerinine ve siyah elbisemin kollarına yaptığım küçük beyaz iğne işlerine hayranlıkla baktı, sonra da sertleşmiş parmağını kendi ceketinin ucuna götürdü.

"Deniz kabukları ve düğümlü ipler manşetlerim için iyi bir süs olacak." Daha önce hiç duymadığım bir aksanla konuşuyordu, ne İngiliz ne de İskoçtu.

“Sizin için onları işlemekten onur duyarım.” Dikiş kutum ve içindeki tüm renkler tahliye edildiğimiz gece elimden alınmıştı ama Edward’ın şimdi beni durdurmasına izin veremezdim. “Eğer basit pamuk ipliğinin sakıncası yoksa...”

“Pamuk kullanmak zorunda kalmayacaksınız.” Kaptan gü-lümsedi. “Ambarımda bir yerlerde Çin’den gelen ipek iplikler var; yolculuğumuz sırasında onlar sizin olacak.”

Bunun üzerine bir ticaret gemisindeki tek kadın olma korkum sönmeye başladı.

“Pencereli bir kamaranız olacak,” diye ekledi Darling. “Ve çayınız için fincan seti, Bayan Gamble.”

Bana geminin kumaşlar, sabunlar, keten ve baharatlar, Boston’daki galerilere gönderilmek üzere eski tablolar ve on bin şişe rom için yeterli mantarla dolu olduğunu söyledi.

“Amerika’da bu kadar çok rom içiyorlar mı?” diye sordum.

“İçerler.” Gülümsemesi nazikti. Bir karısı, belki de çocukları olup olmadığını merak ettim. İyi bir aile babası, zeki ve güvenilir biri gibi görünüyordu. Babamın baskı tepsilerinin üzerine eğildiği, harfleri mürekkeplediği ve ben küçük bir kızken yaptığı gibi beni kollarının arasına aldığı bir an gözümün önüne geldi.

“Mantar, pamuk, kereste, şeker, rom,” diye ekledi kaptan. “Bu bazıları için bir servet üçgeni. *New Harmony* para akışını sağlayan pek çok uskunadan biri. Zincir ve insan sefaleti ticareti yapmadığım sürece mutluyum.”

Gençtim ve kendi kayıplarımın acısını çekmiştim. Her ne kadar esaret altındaki Afrikalıları daha önceden biliyor olsam da zincire vurulmuş, birbirlerinden koparılan erkek, kadın ve çocukların resmi ilk kez zihnimde canlandı. Yola çıkmaya hazırlanırken bu düşünce aklımdan çıkmadı.

Tam o sabah donmuş bir göldeki kızakçılar gibi denize açıldık, rüzgâra doğru eğilmiştik ve beklentilerle doluyduk.

Kara hızla arkamızdaki sisin içinde kayboldu. Çok geçmeden soğuk ve ıslak bir kefenle sarılıydık. Yağmur yelkenleri kırbaçlıyor, mürettebat hiçliğe doğru bağıırıyordu. Ben şiddetli bir hastalığa yakalanmıştım. Edward çiğnemem için bana kurutulmuş zencefil verdi ama şiddetli dalgalar ve çalkantılı deniz daha güçlüydü.

İki gece boyunca sert ot şiltemin üzerinde ağrıdan inledim, sinirlerim bozuldu ve korkularım dehşet püskürmeye dönüştü. Hasta halde yattım ve ölmeyi diledim. Beni bir arada tutan tek şey, bir zamanlar annemin olan süsen işli çay havlusuydu, inlerken kendime bastırduğım minik kırmızı A'yı diktiği yer.

Yolculuğumuzun üçüncü gecesinde kaptanın yardım için inlediğini duyduk. Edward ceketini ve botlarını giydi. Kısa süre sonra kilitli kutudaki tüfeğini almak için geri döndü.

“Kaptan için,” dedi ben ona bakakaldığımda. “Darling’in bir tarafı tavuk yumurtası kadar şişmiş, keskin bir bıçağa ihtiyacım olacak.”

Bir şekilde kendimi şiltenin aşağı sürükledim ve pelerininin gizli cebindeki kasnak iğnemi buldum. Keskin ucunu kırmızı renkte parlayana kadar bir mum alevine tuttuk.

İkinci kaptanın teni gece kadar siyah, gözleri Kuzey Yıldızı kadar keskindi. Ben Darling’in alnını sıcak bir bezle silerken Ingo da kaptanla sakinleştirici bir tonda konuştu. Edward kaptanın sol alt tarafına bir kesik attı, sonra da boşluğu çavdar otundan bir parçayla doldurdu. Kaptan vahşi bir hayvan gibi çığlık attı. Çığlıklarıyla birlikte akan sarı iltihap, hasırdan yatağı doldurdu ve ranzaya taşı. Ingo, Kaptan Darling’in ağzına bir şişe rom döktü ve ben de kesiğini dikmek için bir iğneyle keten ipliği kullandım. Sonra kaptan yutmayı başardığı her şeyi kustu.

“Bırakın dinlensin,” dedi Edward ve ranzalarımıza döndük.

Ingo şafaktan önce kamaramızdaydı.

“Kaptan ateşlendi.” Yüzü ifadesizdi ama kaptanla ilgilenme şeklinden onu çok önemseddiği anlaşıyordu. “Eğer ölürse, bu kocanız için kötü olur. Hepimiz için kötü olur.”

Edward ortalıkta görünmüyordu ve kaptana benim bakmamdan başka bir çare yoktu. Zaten yeterince kötü şansım vardı; bunun beni Amerika’ya kadar takip etmesine izin veremezdim. Annemin bana ateş hakkında öğrettiği her şeyi hatırladım, bezleri soğuk su ve romla ıslattım. Serin bezleri kaptanın boynuna, gevşek sıcak kollarının altına ve bel kısmına koydum.

Sabahleyin benim ilacımla mı yoksa küçük bir mucizeyle mi bilinmez, ateşi düşmüş ve kaptan ayağa kalkmıştı. Kucağındaki tepside bir yığın harita vardı ve yanaklarına yeniden renk gelmişti.

“Kocanız ona şans getirdiğinizi söylemişti ve görünen o ki şimdi o şans bana ait.”

“Kocam bazen abartır,” dedim. “Ama iyileştigiinize sevindim.”

O sırada kaptanın beyaz gecelik gömleğinin ve pantolonunun, daha önce hiç görmediğim beyaz çapraz ve ters dikişlerden oluşan bir desenle süslendiğini fark ettim. Palmiye ağaçları ve vücutları kadar uzun gagalı kuşlar, kuşlardan daha büyük çiçekler, rüzgârın kendisi gibi görünen girdaplar vardı ve hepsi beyaz üzerine beyaz renkte yapılmıştı. Kaba ama etkileyici bir çalışmaydı, farklı derinliklerdeki düğümler ve dikişler kumaşa resim havası veren bir doku katıyordu.

“Sizi seven bir kadına sahip olmalısınız.” Elimi dikişe götürdüm. “Bu harika bir çalışma.”

“Bu benim işçiliğim,” dedi Kaptan Darling. “Çocukluğumdan beri yelken dikiyorum ve bu bende bir alışkanlık haline geldi. Parmaklarım hareket ettiğinde zihnim de özgür olabiliyor.” Yüzü solgunlaştı ve doğrulup arkasına yaslandı. “Bazen deniz o kadar parlak ve acımasız oluyor ki sakinleşmek için bir şey işlemeye ihtiyaç duyuyorum.”

O iyileşirken ben de günümü oturup dikiş dikerek geçirdim. Kamarasının kapısından geminin göbeğine çıkan, bana Edward'ın hasta yatağında kıvrılmış yattığı söylenen merdivenleri görebiliyordum.

“Ingo, Edward'ın ihtiyacı olan her şeyin karşılandığından emin olacak,” dedi kaptan. “Endişelenmenize gerek yok.”

Adamlarına ambardan beyaz bir yelek getirmelerini emretti. Ben Edward için yeni bir yelek dikerken kaptan da giysilerini onardı ve bana Bermuda'da geçen çocukluğunu anlattı.

“Pislik içinde geçen bir hayat beni gemilere sürükledi,” dedi. Ona düşkünlerinde gördüklerimi anlatmayı düşündüm ama susmayı tercih ettim. “On yedi yaşında kısa süre sonra ikinci İngiliz-Amerikan savaşında korsan gemisi olarak görevlendirilecek bir ticaret gemisiyle denize açıldım. 1814 yılında zincire vurulmuş Afrikalıları taşıyan bir Hollanda gemisinin Baltimore limanına girmesini engelledik.” Gözlerine perde inmiş gibiydi. “Hayatımda gördüğüm en perişan şeydi. Siyahi erkekler, kadınlar ve çocuklar çaresizlik ve acı içindeydi.”

Kaptanın parmakları ve iğnesi durdu; yaşadığı dehşetin zihninde hâlâ canlı olduğu belliydi. Ona biraz çay getirdim, ufak yudumlar alarak içti. Sonra elimi okşarken gözlerini kapattı ve kısa süre sonra uykuya daldı.

O sırada Edward'ı bulmak için sıvışmayı fırsat bildim ama Ingo güvertede bir anda önüme dikildi.

“O hasta ve bir hanımefendi tarafından görülecek durumda değil,” dedi Ingo. Deniz tutmuştur diye umdum fakat Edward'ın yine haşhaşın pençesine düşmüş olmasından korkuyordum. Ingo'nun yüzünü incelemeye çalıştım ama hiçbir şey çıkaramadım.

O gün öğleden sonra rüzgâr tamamen kesildi ve *New Harmony*'nin yelkenleri dümdüz oldu. Mürettebat ufukta tedirgin bir şekilde nöbet tutarken, kaptan hikâyelerini anlatmaya de-

vam etti ve ben de Edward hakkında endişelenmemeye çalıştım. Ne olmuş olursa olsun, kendimi iyi bir durumda tutmalıydım.

“Savaştan sonra Sumatra’ya gittik ve karabiber getirdik,” dedi kaptan. “Kârımız fiyatın yedi yüz katıydı ve neredeyse kendi gemimi alacak kadar para kazandım. Ingo’yu Jamaika’da bir limanda, ağır halat düğümlerini sanki çiçek yapraklarıymış gibi geminin kenarına atarken gördüm. Beyaz ya da siyah, tanıdığım en güçlü ve en dürüst adamdı.”

Kaptanın Ingo’ya duyduğu sevgi ve hayranlık apaçıktı, tıpkı Ingo’nun ona duyduğu gibi. Ingo’yu düşündüğümde, esaret altındaki Afrikalıları değil, yıldızlı bir gecenin altında özgür bir adamı düşünüyordum.

O öğleden sonra, kaptan Yeni Dünya’da ne umduğumu sorduğunda, babam bana bunun imkânsız olduğunu söylediğinden beri dillendirmediğim bir şeyi söyledim.

“Amerika’da iğnemle bir iş kurmak istiyorum,” dedim.

Bunu hayal etmek için çok zamanım olmuştu ve babamın altınları zihnimi olasılıklarla aydınlatmıştı. Nakış desenleri ve elbise yapımından; parlak renkler ve resimlerle süslenmiş kadın elbiseleri ve erkek ceketleri tasarlamaktan bahsettim.

“İpekler ve altın iplikler,” dedim hayal kurarak. “Hindistan ve Çin’den gelen boyalar, sadece kraliçenin sarayının yakınındaki pencerelerde ya da hayallerimde gördüğüm renkler. Eğer bu malzemelere sahip olabilseydim, kendime bir hayat kurabileceğime inanıyorum, Kaptan Darling.”

Bana uzaklara dalan bir gülümsemeyle baktı, sonra da sanki onu yormuşum gibi gözlerini kapadı. Bu beni kendimden ve hayallerimden bahsettiğim için utandırdı. Sıvışıp yatağıma kıvrıldım. Orada evimin renklerini hatırlamaya çalıştım. Clyde Nehri’ni, doğduğum kulübeyi ya da annemin yüzünü gözümün önüne getiremediğimde ağladım.

Ertesi sabah Kaptan Darling ayaktaydı ve adamlarına emirler veriyordu. Rüzgâr geri dönmüştü, güneşin sıcaklığı yakıyordu ve Ingo bağırarak talimatlar veriyor, tayfalar yelkenleri çekip rüzgârla birlikte yol alıyordu. Dikiş yapmaya oturmak için korunaklı bir yer buldum ve işte orada kaptan bana uzun, sarılı bir paket sundu.

Kahverengi kâğıdı çekip paketi açtığımda, memleketteki en iyi vitrinlerde bile gördüğümünden daha parlak, çeşitli iplikler çıktı karşıma: ateş kırmızısı, Hint kızılı, çivit mavisi, kobalt, derin denizlerin yeşil siyahı.

“Bana hayallerinizi anlatmıştınız,” Darling’in sesi bir nehir suyu gibi parlıyordu. “Bunu benden bir teşekkür olarak kabul edin; Şangay’ın her köşesinden renklerle Çin’den gelen ipek iplikler. Eğer isterseniz bir sanatçı olabileceğinize inanıyorum, Bayan Gamble.”

Boğazım düğümlenerek teşekkür ettim ve o da koluma dokundu.

“Hayatımı sana borçluyum,” dedi. İnci beyazı bir gökyüzüne yaslanmış koyu mavi bulutlar gibi üzerinde süzülen kelimelere baktım.

HAYATIMI SANA BORÇLUYUM

Kunduracının bayrağı zihnimde yaratabileceğim dikilmiş bir parça olarak belirmişti. Ama kaptanın sözleri neredeyse elle tutulur gibiydi, sanki avcumu açıp içine alabilirmişim gibi.

Kaptan çağrılmadan ve ben yalnız kalmadan önce son bir teşekkür daha edebildim.

İpleri kavrayıp kendimi çekerek geminin zeminine doğru kaydım. Başım dönüyordu, sersemlemiştim ve hastalanmaktan korkuyordum.

Çarpışan dalgaları, direklere çarpan haladarı, birbirlerine seslenen adamları ve yelkenleri yırtan esintileri dinledim. Dünya bir anda rengârenk bir hal almıştı. Deniz bükülüyor gibiydi ve

sanki sinsi kelpilerin ve terk edilmiş selkie'lerin kıyafetlerinizi, hafızanızı, zihninizi ya da kalbinizi çalabildiği peri dünyasına kayıyormuşum gibi hissettim.

Yıllar boyunca bazen seslerin renklerden oluştuğu ve konuşmaların renkli perdeler gibi havada asılı kaldığı bir dünyada yaşayıp yaşamadığımı; böyle şeylerin sadece bir hayal ürünü olup olmadığını merak etmiştim. Şimdi çocukluğumun renkleri eskisinden daha da zengindi, küçükken hiç olmadığı kadar içimden fışkırıyordu. Güzel ama aynı zamanda ürkütücüydü.

Renklerimle orta yolu bulmaya, beni yormamaları için onları uzak tutmaya çalıştım. Yine de gelmeye devam ettiler. Mürettebatın sesleri çakıtaşı rengindeydi, okyanusun uğuldayan kükremesi yuvarlak deniz camlarının kobalt mavisiydi. Etrafımdaki her sesin kendine has canlı bir tonu ve dokusu vardı, çocukluğumda olduğu kadar parlaktı, kızlığımın kederinin dumanlı perdesi nihayet kalkmıştı.

Annemin ölümünden sonra daha sıradan bir hayal gücünü kabullenmeyi öğrenmiştim. Glasgow'daki rengârenk dükkân afişleri bana keyif veriyordu ama hemen ardından gelen yıkım, renklerimden olabildiğince uzak durmam için bir uyarı gibiydi.

Yine de denizde iyi bir talih yaratmışım. Kaptanın hayatını kurtarmaya yardım etmiş ve onu yeniden eski sıhhatine kavuşturmuşum. Bir arkadaş edinmişim ve bana bir hediye verilmişti. Mavi ve mor renkli dalgalar çarpışıyordu ve ben yüksek sesle güldüğümde kendi kahkahamın sesi daha önce hiç görmediğim parlak pembe bir ışık yayıyordu.

Sanki uzun gri bir rüyadan uyanıyormuşum gibi, uzun zaman öncesinden eski görüler kendilerini gösterdiler ve defterime sarılıp çizimlerimi yaptım. Annemin ve babamın bana anlattığı hikâyeler, onların masalları, renkleri bana geri dönmüştü. Ayağa kalkacak kadar toparlandığımda kulübeme geri döndüm ve daha fazla çizim yapmaya devam ettim. Harabeden kurtardığım kum

rengi keten kalıntısını buldum ve kırmızı pelerinim için ölçüp yeni bir astar kestim.

Öğleden sonra Clyde Nehri'ni, doğduğum kulübeyi, Aziz Andreas'ın kahverengi ve altın renkli büyük katedralini, çiçek açmış kırmızı-beyaz bir mayıs ağacını işliyordum. Nehir için mavi sıralı bir dikiş, ağaç gövdeleri için kahverengi ters bir dikiş, eski aile otağımızdaki koyunlar için püsküllü krem ve Abington'daki tepeler için su yeşili ve kahverengi kullandım. Bunlar çocukluğumun mekânları ve renkleri, ailemin bana sevgiyi ve korkuyu öğrettiği büyülü bir dünyaydı.

Babamın sesinin karamel rengini saçlarına ve botlarına diktim; annemin sesinin safir ve turkuaz renklerini, annemin hayatında hiç giymediği mücevherli düğmelerle yapılmış bir elbiseye koydum.

Günlerce işin içinde kaybolmuştum, dikişi kolaylaştırmak için daha büyük bir nakış kasnağım olmasını diledim. Bir öğleden sonra güverteye sendeleyerek çıkana kadar Edward'ı neredeyse unutmuştum.

"Isobel," diye bağırdı boğuluyormuşçasına. "Yardıma ihtiyacım var."

Güverteye doğru adım atışındaki bir şey beni korkuttu ve bir gölgenin içine saklandım. Oradan geçen bir tayfa bana güvertenin altını işaret etti ve Edward bayılırken içine girdiğim bir kapak açtı.

"Sen burada kal," dedi denizci. "Bırak Ingo onunla ilgilensin."

Kendimi iki boş varilin sığabileceği büyüklükte dar bir alanda buldum. Birinde bir kedi ve yavrularının yuvası vardı, diğeri ise su ve çöplerle doluydu. Bir anlığına saklanmakla yardım etmek arasında kaldım. Ancak fiçinin üzerindeki bakır halkanın çok büyük bir nakış kasnağına dönüştürülebileceğini fark ettiğimde, pense ve bıçağımı üzerine koydum, önce yerinden çıkardım ve sonra da kenarlarını düzleştirdim.

Güverteye döndüğümde Edward ortalıkta görünmüyordu.

Kumaşımı sıkı ve güvenli bir şekilde tutması için fiçiden çıkardığım kasnağımla, renklerimin büyüüne tamamen kapılmıştım. İskoçya ve Yeni Dünya arasında kendimi soyutlamış bir halde, kamaramda ya da güvertedeki bir bankta sadece dikişime bakıyordum. Geceleri ay ışığında işliyordum ve gökyüzü karardığında kamaramdaki lambayı yakıp tekrar işime koyuluyordum.

Çocukluk evimin sahnelerini bitirdim ve nehir kenarındaki selkie'ler ve kelpiler; mayıs ağacının altındaki periler ve İskoçların ayaklanmasını anlatan iki Jacobite' üzerinde çalışmaya başladım. Kendi adımlı zümrüt yeşili -Isobel MacAllister Gamble- annemin adını da -Margaret Anderson MacAllister- eflatun renkte işledim. Babamın ismini -Seamus MacAllister- ise kalın siyah harflerle, siyah iplikle işledim ve bana veda sözlerini ekledim:

İgnene güven, Isobel. Yeni Dünya'da her şey mümkündür.

Ortaya, pelerininin üzerinde küçük bir beş köşeli yıldız olan ve güvenli limanlara doğru uçan Cadılar Kraliçesi Isobel Gowdie'yi koydum. O, benim gibi renkleri görmüş olan büyük büyükannemdi. Yeni hayatımda beni koruması ve bana rehberlik etmesi için dua ettim.

• (İng) İngiltere kralı II. James yanlısı -çn.

Beşinci Bölüm

Geminin gözcüsü, “Salem göründü!” diye bağırdı. Yeni Dünya’nın çizgileri Massachusetts Körfezi boyunca şekil almaya başlarken herkes yüzünü doğuya dönmüştü.

“Bu rüzgâr iyi bir rüzgâr, şanslı bir rüzgâr,” dedi Kaptan Darling. Misket limonu ve dümenin başında çiğnediği siyah me-yankökü kokuyordu. Yanından geçen uskunaların bayraklarını işaret ediyor -“Şuradaki Birleşik Krallık Flaması... Şuradaki de Amerikan yıldız ve şeritleri”- ve hızla denize açılan siyah bir üç gönderli tekneye el sallıyordu. “Şu Hollandalı. Ve şu fleur-de-lis,” -parmağını beyaz sembollü kırmızı bir bayrağa doğru takip ettim- “o da Floransa’nın bayrağı.”

Salem önce karanlık bir nokta olarak göründü, sonra da gemiler ve çatılar, çıplak ağaç tepeleri ve beyaz bir kar danteliyle kaplı düz bir araziden oluşan bir bulanıklık. Limanın kucağında rüzgâr bıçak gibi kesildi ve havayı keskin biber, tatlı tarçın ve çay kokuları kapladı. Güvertedeki her el halatları çekiyor, tırmanıyor, bağılıyor, fırlatıyor, çekiştiriyor, yakalıyor ve küfrediyordu. Hepsi de sakinleşmesi için dua ettiğim, renklerden bir yaygara doğuruyordu. Çok geçmeden Tanrı’ya şükür, sakinleştiler.

Kasabanın ocaklarında yanan ateşlerin ve pişen yemeklerin kokusunu aldım. İskelelerde koşuşturan adamları gördüm, kara hızla üzerimize gelirken çekiç ve köpek seslerini duydum. Bağırışlar denizin serinliğine karşı bir alev kıvılcımı gibi yükseliyordu. İskeleyle yanaştığımızda ve gemi durduğunda tahtanın tahtaya sert vuruşu beni ürküttü.

O gün mart ayının üçüydü. Otuz üç gündür denizdeydik.

Yeni diktiğim, anılarımı üzerimde hissettiğim ve onları gözlerden uzak tutan kırmızı pelerinimi üzerime sardım. *New Harmony*'den ayrılmadan önce Kaptan Darling, Edward'ı dirseğinden tutup çekti ve elini sıktı. Edward toparlanmıştı. Yeleğinin altına yeni beyaz içliğini giymişti ve gelişimiz için yeni tıraş olmuştu. Yolculuğumuzun başında olduğundan daha zayıftı ve daha çok deriyle kaplıydı.

“Dr. Gamble, sizin sayenizde hayattayım,” dedi kaptan. “Umarım bir gün şans ve kazanç adına tekrar benimle yelken açarsınız.”

Kaptanın, Edward'ın denizin tutmasını ve haşhaşa karşı zayıflığını neden mazur gördüğünü bilmiyordum ama sonradan Amerika'nın gerçekten yeni fırsatların ülkesi; kaptanın da bağışlayıcı, hatta cömert biri olduğunun farkına vardım. Edward evinden harap olmuş bir eczacı olarak ayrıldı ve Amerika'ya bir doktor olarak geldi. Eğer çok çalışır ve zeki davranırsam, belki ben de kendimi yeniden yaratabilirdim.

Kaptan bize Salem'in -Salaam- Arapçada “barış” anlamına geldiğini söylemişti ama rıhtım hiç de barışçıl görünmüyordu. Şehir beni yüzlerce diyarın diliyle, binlerce sesin şarkısıyla, küçük kafeslerdeki maymun ve kuşların cıvıltı ve gıdıklamalarıyla karşılıyordu. Gürültülü, parlak ve yeni olan her şeyin kakofonisi etrafı sarmıştı.

Her renkten denizciler, Çinli ve Hintliler, araba iten ve sandık taşıyan koyu tenli ve gri dişli kısa boylu adamlar, baharat, şarap,

mandalina, safran renkleri ve daha pek çok renkte kumaşlara sarınmış egzotik kadınlar vardı.

Yanakları yaşlılıktan ya da içkiden pembeleşmiş şişman ve yaşlı bir kadın bana doğru yaklaşıp bileğimden tutana kadar bu büyük renk ve ses girdabında küçük bir toz parçası gibiydim.

“Sen.” Onda tanıdık bir şeyler vardı ve bir an için beni tanıdığını düşünmüştüm. “Taşradan geliyorsun.” Uzaklaşmaya çalıştım ama tutuşu çok güçlüydü. “Cebinde bir bıçak var, onu sıkı tut.”

Parmaklarım pelerinin içine sıkıştırdığım iğneye doğru yöneldiği anda Kaptan Darling’in kadına doğru el sallayarak yanımıza geldiğini gördüm.

“Uzak dur Sally, kızı korkutuyorsun.”

“Ormandaki şeytana dikkat et,” dedi Sally. Gözleri kaydı ve bir an için bayılacakmış gibi baktı. Sonra bir kez daha sarsıldı, kolları havaya kalktı ve yere düştü.

Edward büyük bir otoriteyle, “Kriz,” dedi. “Kriz geçiriyor.”

Çizgili bir fırıncı önlüğü giyen ince, kahverengi tenli genç bir kadın koşup kadının omuzlarından tuttu.

“Dul Higgins’in büyüleri var,” dedi. Küçük bir kalabalık toplanırken yardım etmek için diz çöken Edward’a doğru baktı.

Genç kadın, “Geri çekilin, dul kadına nefes alması için yer açın,” dedi.

Kaptan izleyenleri dağıtmak için kollarını açtı. Edward kadının başını kucakladı. İnsanlar geri çekiliyordu. Boynum karınca- lanmaya başlamıştı. Sonrasında sanki bir şey gözlerimi köşelerinden bir iplikle çeğiştiriyor gibi hissettim.

Döndüğümde üç çocuk iskeledeki bir adamın etrafında koşarak çılgık atıyordu. Çocuklar bize doğru geliyordu ama iskelede ağır ağır yürürken kitap okuyan bir adam dikkatimi çekti.

Uzun boylu, uzun siyah pelerinli ve gür, dalgalı saçlı. Yürüyüşü hafifçe sekiyordu ve ayak işlerine bakan çocuklar etrafında koşuş-

tururken fark etmemiş gibi görünüyordu. Glasgow'da kitaplarla ilgilenen adamlar başka bir dünyaya aitti, babamın bile ellerinde mürekkep olmasına rağmen gidemediği bir dünyaya. Ama ayak-takımının ve koşturmacanın arasında, kısa pantolonlu çocuklar bize doğru hızla koşarken ve çemberi yarıp durmak için kayarken pelerini dalgalanan bu adam tam burada, dramatik bir figürdü.

"Cadı sana iğne mi batırdı?" En uzun boylu çocuk sırlarımı biliyormuş gibi beni işaret ediyordu. "Önlüklerinde siğiller ve kurbağalar olacak."

Kaptan buna kızmıştı; önce çocuklardan birine, sonra diğerlerine vurdu. Her biri farklı bir yöne doğru böcek gibi dağıldılar.

Dul Higgins kendine geldi ve ayağa kalktı.

"Şimdi iyi olacak," dedi genç kadın.

Edward başını salladı ve eğilmiş olduğu sert tahtalardan ayağa kalkmak için yükseldi. Tekrar bakışımda sert bir rüzgâr esmeye başladı, elinde kitap olan uzun boylu adam otuz kırk metrelik aynı mesafeden bana bakıyordu. Kırmızı pelerinin rüzgârın esintisinden uçuşuyordu ve adamın bakışları oraya işlediğim figürlere sabitlenmiş gibi görünüyordu.

Pelerinimi çekiştirip topladım -evimden gelen hikâyeler bana aitti- ve gözlerimi onun gözlerine kilitledim. Edward bir kere sinde korkusuz olduğumu söylemişti ve onun beni korkusuz yaptığına inanıyordum. Eğer bu adam bakışlarının gücünden çekineceğimi sanıyorsa yanılıyordu. Kaptan koluma girip ânın büyüsunü bozana kadar gözlerimi kaçırmadım.

"Şimdi yemek yiyelim ve kalacak yer bulalım," dedi Darling. "Size böyle hoş geldin diyebildiğimiz için üzgünüm, bundan daha iyisini yapmamız gerekecek genç hanım."

Tekrar baktığımda pelerinli adam kaybolmuştu.

Edward hafifçe Kaptan Darling'in sırtına vurdu ve liman caddesindeki kalabalığın arasından yolumuza devam ettik.

El arabaları, yelken bezinden tenteler, kadın ve erkeklerin seyyar sattığı, bazılarını tanıdığım ama birçoğunu tanımadığım sebze, meyve ve kuruyemişler; gümüş balıklar, siyah döküm tencereler, tokalı ve kopçalı ayakkabılar, ipek kadın terlikleri, kil tabaklar, büyük, açık bir merdivenin üzerine dizilmiş testilerle dolu bir pazaryerindeydik. Renkli bir kumaş kozasına sarınmış kahverengi tenli bir kadın, kokulu baharatlarla dolu çuvalların yanında bir battaniyenin üzerine çömelmiş, kelimeleri başka bir dile ait bir aksanla güçlenmiş bir şekilde “Lezzizz, lezzizz!” diye bağıırıyordu.

Saçları beyaz bir türbanla örtülü koyu tenli bir kadın, kuşaklar, kemerler ve küçük kahverengi yumurta yığınlarıyla dolu bir tezgâhın arkasında duruyordu. Kuşakları çiçeklerle süslenmiş; kemerlerine meyveler, fenerler, gemiler, atlar ve ışık değiştiğinde dans ediyor ya da hareket ediyor gibi görünen ağaçlar işlenmişti.

Şallarından birinin üzerine yeşilli tonlarda dikilmiş sarmaşıklarda birbirine katlanmış tuhaf harfler gördüm, sanki -benim gözüme leylak rengi olarak gözüken- G harfi, turuncu bir N harfiyle defalarca üst üste gelmiş, adeta koşan adamlar gibiydi. Bir an baktığım açıyı değiştirdim ve bir fener şeklinin içinde yükselen ve alçalan GÜVENLİ sözcüğünü seçtim. İpliklerin hepsi tek renkteydi ama benim gördüğüm; leylak rengi bir G, kırmızı bir V, balkabağı turuncusu N ve yeşil bir L idi.

Dilimi dişlerimin arasında gezdirirken kadının iplikleriyle bunu bilerek yapıp yapmadığına karar vermeye çalışıyordum. Ta ki hemen ardından bunun benim bir hayal ürünüm, ışıgın renklerinin üzerinde oynadığı bir oyun olduğuna karar verene kadar. Çok uzun zamandır hem iğnemin başında hem de denizdeydim. Neyin gerçek neyin hayal olduğu birbirine karışmasın diye dikkatli olmalıydım ki sözle ya da eylemle kendime ihanet etmeyeyim.

“Kaptan.” Siyahi kadın başıyla selamladı ve Darling de selamına karşılık verdi.

“Gel bakalım.” Edward beni ekiştirince tekzedim. Darling tek bir hareketle beni yakaladı ve dengemi sağlamama yardım etti.

“Bacaklarınızdan deniz yorgunluğunu atmanız biraz zaman alacak,” dedi Darling, sanki Edward’ın bana sert davranışlarını fark etmemiş gibi. Arkadaşlarıyla selamlaşırken ve birkaç dkkna işaret ederken beni yanından ayırmıyor, sağlamca tutuyordu. Topallamasına rağmen Edward birkaç adım nden yürüyor, susamış bir adamın kararlılığıyla bir tavernaya doğru ilerliyordu.

“Burası da Doğu Hindistan Denizcilik Topluluğu Salonu.” Kaptan Darling, limana doğru bakan, yüksek cam pencereleri olan uzun bir binayı işaret etti. “İçeride ne olduğunu görmelisiniz Bayan Gamble, size bir takdim mektubu vereceğim, bu ev bir harikalar diyarı.”

Uzun, siyah pelerinli, uzun boylu adam bize doğru koşarken, sırtımız denize dönük, arnavutkaldırımlı bir sokağa henüz sapsamıştık. Artık ellerinde bir şey yoktu ve pelerininin altında, bir omzuna deri bir çanta astığı yerde bir şişlik gözüküyordu.

“Salem’a tekrar hoş geldiniz, Kaptan Darling.” Adamın sözleri eski, krkl ve altınla süslenmiş soluk kırmızı bir prens elbisesi gibiydi.

“Size de selamlar Bay Hathorne,” diye cevap verdi kaptan hız kesmeden. “Londra’dan yeni kitaplar getirdim, perşembeye kadar Bayan Batchelder’in dükkânında olurlar.”

Hathorne’un gözü kamaşmıştı ancak sevincini hızlıca gizlemeye çalışıyor gibi görünüyordu. Yürüyüş şekline bakınca anlaşılından daha genç ve din olduğunu gördüm. Muhtemelen en fazla beş yirmi yaşlarındaydı. Yüz hatları güçlü ve tatmin edici, fakat sesi de bir o kadar nazikti.

“Umarım param en azından bir tanesini almaya yeter,” dedi Hathorne. Gz göze geldiğimizde irkildiğimi fark edince dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. “zellikle de aralarında heyecan verici bir şey varsa.”

Kitaplara olan aşkı, adımlarındaki nazik aksama, üç kuruş için dert yanması ve sesindeki renkler, Salem'm solgun bir prensi olduğu resmini çiziyordu. Hasret dolu ve hayalleri olan, pelerinli bir adam.

“Kendinize göre bir şeyler bulabileceğinize eminim.” Kaptan Darling bizi tanıştıracak kadar oyalanmadı. Birkaç adım attıktan sonra Bay Hathorne gözden kayboldu ve kaptan bizi Charter Bira Evi'ne götürdü.

Birahane, cilalı ceviz masaları, neşe dolu kap kakak sesleriyle loş ve sıcak bir yerdi. Darling bizi arkada, kenarda köşede kalmış bir masaya götürdü ve oturur oturmaz iki Amerikalı denizci onu selamlamak için ayağa kalktı. Kaptan onlara yolculuğumuzun ayrıntılarını anlattı, sonra karnındaki taze yara izini göstermek için gömleğinin belini yukarı kaldırdı.

“Dr. Edward Gamble ve karısı hayatımı kurtardı,” dedi. “Beni İskoç musliniyle dikmediyse ne olayım.”

Amerikalılardan biri, “Glasgow'dan mı geliyorsunuz?” diye sordu.

“Bu doğru,” dedi Edward.

Darling yarasını daha iyi göstermek için bir mum kaldırdı. Dikişlerimin derisinin üzerinde küçük siyah karıncalar gibi düzgün bir çizgi halinde ilerlediğini görebiliyordum. Çocuğun parmaklarının bileğimdeki hissini ya da dul kadına cadı demesini bir türlü atlatamıyordum.

“O zaman sen bir İskoçsun?” diye sordu diğer adam, Edward'a.

Edward başparmağını yeğelinin saat cebine soktu, ismini diktiğim yere.

“Evet, doğru.” Aksanını hava atar gibi koyulaştırmıştı. “Ve kaptana da iyi şans getirdik.”

“Kuvvetle muhtemel,” dedi birinci adam. “Ama biz de İngilizlerle başa çıkma konusunda siz İskoçlardan daha şanslıyız.”

Ses tonu şakacıydı ama ifade şekli öyle gözükmüyordu. Sanırım İskoç olmamızdan hoşlanmamıştı.

“Daha iyi bir hayat yaratmak için evden ayrıldım,” dedi Edward.

“Peki hayatını nasıl kazanacaksın?”

“Şifa, eczacılık ve cerrahi eğitimi olan bir doktorum.”

Edward bana bakmıyordu. Cebimdeki küçük bıçağı tutuyordum. Edward’ın ilk “ameliyatında” kullandığı bıçağımı.

“Burada mı kalacaksınız?” diye sordu adam, Edward’a.

“Evet, ayrıca bir muayenehane de kuracağım.”

“Benimle Bermuda’ya geldikten sonra,” dedi kaptan, Edward’a.

Gömleğini içeri sokmuş ve düğmelerini iliklemişti. Bir kolunu kocamın omzuna atmıştı. “Önce iyi kalpli eşini bir kulübeye yerleştireceğiz, sonra benimle tekrar denize açılacaksın.”

Böyle bir planı ilk kez duyuyordum. Edward’ın tereddüt ettiğini gördüm ama bunun benim yüzümden olduğunu sanmıyordum.

“Kârımın yüzde birini sana vereceğim,” dedi kaptan.

“Üç,” diye düzeltti Edward.

“Çok fazla. Yatırımcılarım küçük bir servet koydular ve her biri yüzde beş istiyor. Yüzde bir pay ile iki bin dolara kadar kazanabilirsin,” dedi kaptan.

“O zaman yüzde bir buçuk, anlaştık mı?” diye cevap verdi Edward.

Kaptan bir an düşündü, sonra sırtımaya başladı. El sıkıştılar, pipolarını yaktılar ve viskilerini içmeye başladılar. Sıcak istiridye ve kremalı patates yahnisi sipariş ettiler ama ikisi de bana tek bir kelime bile etmedi.

İçim kararmıştı. Her ne kadar beni hayal kırıklığına uğratmış ve sıkıntıya sokmuş olsa da Edward benim kocamdı. Salem’da beni koruyup kollayacak, birlikte yürüyecek ya da yemek yiyecek

kimseyi tanıımıyordum. Daha önce hiç yalnız kalmamıştım ve bu konuda ikilemdeydim. Tıpkı iflasımızdan beri pek çok konuda ikilemde kaldığım gibi.

“Sakıncası yoksa beyler, iyi geceler dileyeceğim,” dedim sonunda. Zar zor başlarını kaldırıp daha fazla viski sipariş ettiler.

Odamızda giysilerimi çıkarıp içliğime dikilmiş dört altın parçasını yeniden saydım, sonra elbiseyi yatağın yanındaki kancaya astım. Boş zamanlarımda soyunmayalı, atların nal seslerini ve şehrin gürültüsünü duymayalı ya da ayaklarımın altında sert bir zemin hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Sandığımı açtım ve içinden tahliye edildiğimiz gün sakladığım elbiseyi çıkardım. Tıpkı annemin çay havlusundaki gibi sarı ve mor süsenlerle süslenmişti. Güçlerini ve bilgeliklerini içime çekmek için avcumu üzerlerinde gezdirdim.

Oda rahat ve sessizdi. Battaniyeyi çeneme kadar çekip gözlerimi kapattığımda denizin dalgalarını hissediyordum. Yaklaştıkça Salem’in kokularını, rıhtımdaki kalabalık pazarı hatırladım. Dul kadının uyarısını ve çocukların ona cadı deyişlerini düşündüm. Ve Bay Hathorne’un gözlerini, gözlerimin içine bakışını ve neredeyse gülümsediği ânı anımsadım.

Burası Yeni Dünya’ydı ve eğer iyi davranırsam her şey mümkündü: iğnem, yeni bir başlangıç ve hatta sırf bana bir kez daha bakmak için pelerinini savurarak köşelerden çıkıp gelen, kırmızı ve altın sesli bir adam.

Salem, 1656

Dar toprak sokaklar boyunca sıralanmış kulübeler mütevazıydı ve limandaki üç gemi gelgitlerde uyuyan karanlık kuşlar gibi birbirine sokulmuştu. Yeni yerleşim bölgesindeki ahşap kaplı en büyük evde, Ev Hanımı Hathorne, kızlarının yattığı yatağa uzandı ve onları kat kat yorganla sarıp sarmaladı.

Binbaşı William Hathorne, savaş boyunca içme hayali kurduğu konyakla nihayet rahatlamış bir halde, yaşayan en büyük oğlunu küçük çalışma odasına çağırdı ve ona yıpranmış, eski bir kitap uzattı. John on beş yaşındaydı, babası kadar uzun boylu değildi ama onunla aynı kuvvete sahipti. Yaşlı adam kuzey ormanlarındaki Kızılderili savaşlarından bitkin ve sarsılmış bir halde döndüğünden beri ilk kez baş başa kalmışlardı.

Binbaşı, "İngiltere ve İskoçya'da cadıları ve diğer kötülükleri ortadan kaldırmak için kullandıkları kitap bu," diye ekledi. "İnsanlarımızı ve tarlalarımızı güvende tutmak için bu kitaba güvenmeliyiz."

John yumuşak deri kapağın üzerinde hürmetkâr bir şekilde elini gezdirdi: William Perkins'ten Lanetli Büyücülük Sanatı Üzerine Bir Nutuk.

"Bizim gibi mevki ve servet sahibi insanlar Tanrı'nın, Şeytan'ın egemenliğini bu putperest topraklardan kovmakla görevlendirdiği elçileridir," diye devam etti babası. "Şeytan ile masumlar arasında durmaya hazır olmalıyız."

Genç John Hathorne gece boyunca Şeytan ve uşakları hakkında okudu: yalnız ya da açgözlü oldukları için kolayca yönlendirilen zayıf kadınlar; Şeytan'ın hilelerinden habersiz oldukları için onun tarafından baştan çıkarılan vaftiz edilmemiş vahşiler. Dar yatağının kenarına oturdu ve mermer desenli bir deftere dikkatlice notlar

aldı. Bir gün babasının, Protestanları ve diğer şeytanları kırbaçlarla, yasal bildirilerle ve Tanrı'nın gücüyle Salem'dan kovma işini yapmaya çağırabilirdi.

Ve o, buna hazır olacaktı.

Altıncı Bölüm

Salem'daki ilk sabahımızda Edward'ın horlamasıyla uyandım. Yatağın yanında yerde yatıyor, botları fırlattığı yerde dik duruyordu. Ceketini yastık niyetine başının altına sokmuştu. Yüzü içkiden kızarmış ve bir bardak bira yer döşemesine dökülmüştü. Aşağıdaki tencere ve tepsilerin bakır renkli şingirtısı, özlediğim toprak ve ev sesleriyle karışıyordu: arnavutkaldırımlarda ilerleyen el arabaları, birbirlerine seslenen kadınların pastel sesleri, taze pişmiş ekmek kokusu.

Beyaz perdelerin arasından parlayan sabah güneşi, yosun boyalı duvarda dantel çiçeklerden oluşan zarif bir perde oluşturuyor ve çok geçmeden bir adamın derin sesi, sanki tam altında konuşuyormuş gibi pencereme doğru yükseliyordu.

“Dizgi bu sabah yapılıyor, ilanını hemen ofise götürsen iyi olur. Ve üzgünüm, Nat, hikâyen bu hafta yayımlanmayacak. Belki gelecek haftaya yetiştirebilirim.”

Pencerenin pervazından baktım ve elleri ceplerinde, başı eğik halde duran Bay Hathorne'u -artık adının Nat olduğunu biliyordum- gizlice izledim. İki adamın sokaktan aşağıya doğru yürüyüp köşeyi dönerek gözden kaybolmalarını izledim. Süsen dikişli

elbisemi giymek için kocamın üzerinden atlarken sendeledim ama botlarımı bağlayıp pelerinimi kaptığım ve kapıyı arkamdan kilitlediğim sırada oda sakinleşmişti.

Sokağa çıktığımda birahane hâlâ kapalıydı ama şehir, atlar, arabalar ve güne hazırlanan dükkân sahipleriyle uyanmaya başlıyordu. Hava deniz kokuyor ve tepede martılar ötüyordu. Kasabalılar sade kahverengi ve siyah günlük giysiler, kadınlar ise basit eteklikler ve soluk pelerinler giymişlerdi. Giysileri gri gökyüzü, bej renkli manzara, kum ve çakıldaşlı yürüyüş yolları ile lağım pisliği ve at gübresiyle yıkanan sokaklarla uyumluydu. Glasgow'a kıyasla küçük bir kasabaydı ve buranın huzurunu hoş bir soluklanma olarak hissediyordum.

Bay Hathorne'u aramıyordum, en azından doğrudan bir şekilde ama sabit bir tempoyla yürürken gözlerimi hafifçe bir tarafa doğru eğik yürüyen uzun pelerinli, uzun boylu bir adam için tetikte tutuyordum. Çok uzaklaşmadan Bayan Batchelder'ın dükkânını gördüm. Tam da Kaptan Darling'in Londra'dan gelen kitapları satacağını söylediği dükkân. Vitrinde deri ciltli defterler ve bir paket renkli kalem gözüme çarptı, çizimlerimde çok işime yarayabilecek gıpta uyandırıcı bir renk yelpazesi sunuyordu.

İlk elbisemi nasıl tasarlayacağımı hayal ettiğim sırada bir kadının sesi beni ürküttü.

“Kalemler çok güzel görünüyor.”

“Dul Higgins.” Döndüm ve dün limanda gördüğüm kadını selamladım. “Günaydın.”

O kadar yakın duruyordu ki eteklerinin benim eteklerime değdiğini hissedebiliyordum. “Korkarım dün sizi biraz korkuttum, Bayan ...”

“Bayan Edward Gamble.” Bir adım geri çekildim. “Özür dilemeye hiç gerek yok, beni korkutmak için bayılmaktan fazlası gerekir.”

Eteğimin altını süsleyen renkli süsenlere doğru yönelen bir baş hareketiyle işlemeyi övdü ve bana ait olup olmadığını sordu. Benim olduğunu söyledim.

“Peki nerede öğrendiğini sorabilir miyim?”

Sade siyah elbisesine ve gözlerindeki keskin ışıltıya alışmaya çalışıyordum. Onun bu kadar yakın olmasından hoşlanmıyordum, sanki saklamak istediğim bir şeyi görüyormuş gibiydi.

“Annem öğretti. İskoçya’da.”

“İskoçya, öyle mi? İrlanda değil mi?” Cevap vermemi beklemeden, “Yazık çünkü İrlandalı bir kız gibi konuşuyorsun,” dedi.

“Yazık olan ne, Dul Higgins?”

“Sanırım bunun pek bir önemi yok.” Omuzlarını silkti. “Dürtülerini kontrol edemeyecek kadar mantıksız alkolikler olduklarından Yeni İrlandalılar Salem’da pek sevilmezler. Yeni İskoçlar da çok kabadır,” diye ekledi.

Edward’da bir zayıflık, bende de bir endişe mi görmüştü?

“Sizi temin ederim, annem beni iyi yetiştirdi.”

“Annen parasını dikiş dikerek mi kazanıyordu?”

“Hayır,” dedim. “Ama bir kasnak atölyesinde çalıştım. Beyaz işi, neredeyse on yıl boyunca.”

Koluma dokundu. Bir süredir bir şey için birini arıyor gibiydi ve içimden bir his aradığı kişinin ben olduğumu söylüyordu. Fakat ne için arıyordu?

“Burada çok iyi nakışçılarımız var,” dedi. “Peabody kardeşler genç hanımlar için okullarında dikiş nakış öğretiyorlar. Ama senin çalışmaların oldukça özel. Böyle bir iş ister misin?”

“İş mi?”

Siyah şapkalı, solgun yüzlü bir adam el arabasını çekerek yolda ilerliyordu. Arabasında çuval bezi ve gri kumaşlara sarılmış ölü bedenleri gördüm. Bana baktı ama ben hemen gözlerimi kardım çünkü cenazeciyle göz göze gelmek uğursuzluk getirirdi.

“Ek iş istiyor musun?”

“Bunu çok isterim,” diye belirttim.

“Peki Salem’da hangi toplantılara katılacaksınız?” diye sordu.

Anlamak için gözlerinde ve sözlerinde ipuçları aradım ama hiçbir şey bulamadım.

“Affedersiniz?”

“Kilise, Bayan Gamble. Aile kiliseniz nedir? Umarım Katolik değilsindir.”

“Hayır, değilim.” Edward’ın Katolik olduğunu ya da Tanrı’ya ve İsa Mesih’e inandığımı söylemedim ama aynı zamanda masallarımıza ve efsanelerimize, rüzgâr yükseldiğinde, kuşlar güneşin hizasında uçtuğunda gelen selkie’lere, elflere, değişken varlıklara da inanıyordum. “Nerede ibadet ediyorsunuz, Dul Higgins?”

Bir anlık tereddütten sonra “Doğu Toplantı Evi’ne gidiyorum,” dedi. Sanki bir sırrını paylaşıyormuş gibi sesini alçalttı. “Burada yaşıyorsan her pazar toplantıya katılmalı ve bunu yaparken de insanların seni gördüğünden emin olmalısın.”

Sözleri yumuşamıştı.

“Bunu belirttiğiniz için minnettarım.”

“Şimdi.” Sanki bir haber verecekmiş gibi ellerini çırpı ve yüzü canlandı. “Kocan denize açılıyor ve kaptan seni kulübeme alıp alamayacağımı sordu. İyi bir kuyusu ve sadece çapalanıp ekilmesi gereken bir bahçesi var. Orada rahat edeceğine inanıyorum, görmeye gelip karar verebilirsin.”

Bu konuşmanın ne zaman gerçekleştiğini ya da doğruyu söyleyip söylemediğini kestirememiştim.

“Çok nazıksınız,” dedim. “Kaptan Darling önerdiyse eminim kocam da bunu olumlu karşılayacaktır.”

Sohbetimizi bitirip yürüyüşüme devam etmeye çalışıyordum. Bu kadın beni rahatsız ediyordu, bu inkâr edilemez bir gerçektir. Sanırım mesele bir sırdı. Kadının bir sırrı vardı ya da benimkini öğrenmeye çalışıyordu. Çocuk da ona cadı demişti. Ona yakın olmak istemişyordum.

“Kasabada elbise tasarımcısına ihtiyacı olan bir terzi var.” Dul Higgins sonunda geri adım attı ve beyaz önlüğünün önünü toparladı. “Felicity Adams’ın kumaş dükkânına git ve seni benim gönderdiğimi söyle.”

“Belki söylerim,” dedim. Ama planımda kimsenin çırağı olarak çalışmak yoktu. Başkasının kazancı için elimi taşın altına koymaktan bıkmıştım.

Hana döndüğümüzde Edward lazımlıkta oturuyordu. Odamıza girdiğimde homurdanıp bir eliyle yüzünü kapattı, sanki bu beni nahoş görüntü ve kokulardan koruyabilirmiş gibi. Kapıyı kapatıp dar koridorda beklerken aşağıdaki adamların iki fiçı istiridye, yeni bir parti elma şarabı ve on iki somun ekmek siparişi vermek üzerine konuşmalarına kulak misafiri oldum.

Edward kendine çekidüzen verdiğinde kapıyı açtı.

“Bize bir kulübe mi buldun?”

“Evet, fiyatı da çok iyi.” Ceketinin kollarını indirdi ve kravatını takmak için yakalarını bir araya getirdi. Şal desenli kravatını düzelttim. Mavinin en sevdiğim tonu olan ardıç yumurtasının rengindeydi.

“İskeleleri geçince göletin diğer tarafında,” dedi. “Kaptan bir bahçesi, içinde durabileceğin kadar büyük bir tuğla ocağı ve dikiş dikmen için güneşli bir yeri olduğunu söyledi.”

Demek dul kadın doğru söylemişti.

Kravatı ona uzattım ve gömleğinin yakasının altından geçirdi.

“O kulübe büyücü kadına ait,” dedim. “Orada yaşamak isteyip istemediğini sormadın.”

“Başkasının evinde misafir olmayı değil, kendi evinin hanımı olmayı tercih edeceğini düşünmüştüm.” Sesi iğneleyici geliyordu. “Domuz tarlalarından ve düşkünlerevinden de uzakta.”

“Görsem iyi olurdu, Edward.”

“Bu sabah göreceksin.” Bana sert bir şekilde baktı ve daha fazla itirazın nafile olduğunu anladım. “Bir iskele işçisi çağırdım. Birazdan burada olur.”

İskele işçisi yanağında bir yara izi olan, koyu tenli bir adamdı. “Zeke,” dedi başıyla onaylayarak. Gözleri dostça bakıyordu.

Zeke tek sandığımızı mavi bir çiftlik arabasının arkasına yükledi. Edward da at örtüsü serili koltuğa tırmanmama yardım etti. Zeke dizginleri sallayıp kendi hikâyesini anlatmaya başladığında yerime daha zar zor yerleşebilmişim.

“Çocukluğumdan beri buradayım.” Zeke’in sözleri çay kıvamında ve karaağaç gibi kaygandı. Bir kez daha biri renklerle konuşuyordu. Benim dikkatim o kadar dağınıyordu ki ne dediğini anlayamıyordum.

“... dul kadının kulübesinin yakınında kuzenim Mercy, çocukları ve tavuklarla birlikte yaşıyorum. Mercy’nin de senin gibi eli iğneye yatkındır,” -Zeke, rüzgârdan tersyüz olmuş, kaptanın yanındayken üzerine hayali yaratıklar işlediğim pelerini me gözücuyla bakıp kafasını salladı- “ürünlerini pazar kurulduğu günler rıhtıma götürür.”

Beyaz türbanlı ve çıkıkelmacık kemikli siyahi kadını hatırladım.

“Sanırım onu dün gördüm.” Önce tereddüt ettim ama sonra söyledim. “Çalışmaları sıradışıydı,” -G ve V, koşan insan figürleri gibi çaprazlanmıştı- “neredeyse büyülü denebilir.”

Bana yandan bir bakış attı. “O olabilir.” Kelimeleri küçülüyordu, karınca kadar küçüldüler. “Ama ben büyü falan bilmiyorum.”

Zeke arabasının yönünü kulübeler, yelken dükkânları ve uzaklardaki evimin sokaklarını andıran çalılarla kaplı geniş bir yola doğru çevirdiğinde körfez gözden kaybolmuştu. Salem havası çam ve deniz tuzu kokuyor, kasabadan çıkıp yeşilliklere doğ-

ru ilerlerken gölgeler yüzümüzde oynaşıyordu. Araba tekerleklerinin tıkırtısı dışında burada çok ses yoktu.

Zeke, Edward'a, "Şu sol taraf Mill Pond'," dedi. Suyu doğru eliyle işaret yaptı ve kocam uzaklara doğru baktı. "Yukarıda eski katran fabrikası var ve ötesinde de Darağacı Tepesi. Halk arasında bazen Cadı Ormanı'nda rüzgâr eserken ruhların inlediği söylenir."

"Cadı Ormanı mı?" diye sordum.

Zeke gözlerini bana doğru çevirdi.

"Evet, tabii ki bu konuda hiçbir şey bilmezsin."

Herhangi bir tepki göstermemeye çalışsam da yüzümde bir şeyler değişmiş olmalı ki Zeke elini şapkasına götürerek "Siz merak etmeyin Bayan Gamble. Olan oldu ve bitti," dedi.

Daha fazla konuşmadım ve etrafımda olup bitenlere odaklandım: ağaçlar, denize açılmaya karar veren kocam, ağaçların arasından hafif kavuniçi bir turuncuyla uğuldayan rüzgârın rengi.

Dul kadının kulübesi ağaçlık bir korunun kenarındaydı ve etrafı kırık dökük ahşap bir çitle çevrili dar bir avluya bakıyordu. Ev beyaza boyalı taştan yapılmıştı. İki penceresi, yeşile boyanmış, alttan ve üstten ayrı açılır iki parça bir kapısı vardı.

Tek odalı kulübe uzun süre kapalı kalmış bir dolap gibi küf kokuyordu. Ben panjurları zorlayarak açmaya çalışırken kocam büyük ocağı inceliyordu. İçerinin havası toz doluydu ve her yerde ellerime yapışan örümcek ağları uzanıyordu. İlk pencereyi açınca toprak ve ıslak taş kokusu rüzgârla birlikte içeri girmeye başladı.

"Burası sana uyuyor olmalı," dedi Edward.

Uyuyordu da.

Ormanın kenarındaki bu sükûnet bana doğduğum kulübeyi hatırlatıyordu.

Gökyüzü ile yumuşayan nazik, gümüş rengi bir sessizlik, böceklerin yumuşak mırıltısı ve sakın orman hayatı. Cadı Ormanı

* (Ing) Değirmen Gölü -çn.

ve ölülerin rüzgârdaki iniltileri haricinde kendimi rahat hissediyordum. Ama Zeke bunların artık geride kaldığını söylemişti ve ben de bu düşünceleri duymazdan gelmeye karar verdim.

Ben sandığı açıp yeni ocağımızı temizlerken Edward ve Zeke kulübenin çevresini temizliyorlardı. Tam kitapları küçük bir masanın üzerine yığarken Edward yanında rıhtımdan gelen siyahi kadın ve iki çocukla içeri girdi. Kızın beş, oğlanın dokuz yaşlarında olduğunu tahmin ediyordum.

“Bu Mercy,” dedi Edward. “Çocuklar da Ivy ve Abraham.” Mercy’nin gözleri yeri süzüyor ama iki çocuk bir beklenti içerisindeymiş gibi bana bakıyordu. Miniklerin Edward’a bakışlarından onlara karşı nazik davranmış olduğunu anladım ve bundan mutluluk duydum.

“Arka taraftaki ağaçların arasında yaşıyorlar,” diye ekledi.

Mercy renkli bir türban takıyor, parlak, zincir gibi sıralanmış çiçekler işli bir keçeyle bağlanmış sade bir elbise giyyordu. Çocuklar annelerinin hemen arkasında duruyor, Ivy önlüğünün uçlarını tutuyor ve Abraham bir tarafa doğru eğilmiş, çuval beziyle kaplı büyük bir kova taşıyordu. Oğlanın kıvrıkcık saçları kızla çalan bir tondaydı ve yüzü çilliydi; çiller Mercy’nin çocuğunda sırtıyordu ama yapacak bir şey yoktu. Kızın yanaklarında da bir miktar çil vardı.

“Dün seni pazarda gördüm,” dedim Mercy’ye. Elmacıkkemikleri belirgin, dudakları dolgundu. Bir sırık gibi dik, dar ve güçlü duruyordu. Arkadaş olabileceğim bir komşu bulduğum için mutluydum, hemen işinde gördüğüm kelimeleri bilerek dikip dikmediğini sormak istedim ama kendimi tuttum.

“Olabilir.” Hâlâ bana bakmıyordu. “Çocuklara daha iyi bakabilmek için ürettiğim işleri satıyorum.”

“Mercy bizim kuyumuzdan su kullanıyor,” dedi Edward. “Çocukları suyu getirmeleri için gönderiyor, onlar da karşılığında bahçeden yumurta ve bir şeyler getiriyorlar.”

Annesinin küçük bir baş hareketiyle İvy öne çıktı ve önlüğünün cebini açtı. İçinde kahverengi ve krem rengi dört yumurta vardı. Birini aldım, hâlâ sıcaktı. Abraham bana doğru birkaç adım attı ve kovayı yere bıraktı. Sırıtişını bastırmaya çalışıyordu ama ben ona gülümsediğimde o da sıırıtişının yüzünü aydınlatmasına izin verdi. Çocukların mutlu olduğunu ve sevildiğini görebiliyordum. Bu, benim Mercy'ye daha çok ısınmamı sağladı.

"Keçi sütü." Mercy'nin sesi gururluydu. "Daha bu sabahtan, taze."

Mercy'nin arkasındaki kapının girişinde Zeke şapkasını çıkarmış, elinde tutuyordu. Mercy ve çocuklara göz kulak oluyor gibi görünüyordu, acaba çocukların babası da o mu diye merak ettim çünkü bir kuzen aynı zamanda bir eş de olabilirdi ve gözlerinde şefkat vardı.

"Hiç keçi sütü içmedim," dedim.

"Koyun ya da inek sütü gibi." Mercy başıyla onayladı. "Lor peyniri yapmak için kaynat ya da akşam yemeği için yulaf veya ekmekle birlikte iç."

Bu karşılama beni çok etkiledi ama kadın hâlâ yüzüme bakmıyordu. "Su, almanız için hazır, orada," dedim. "Bana yumurta ve yemek getirmenize gerek yok." Bunu bir dostluk jesti olarak yapmıştım ama Mercy öyle algılamış gibi görünmüyordu.

"İzin vermiyor musun su almamıza?"

"Hayır, alabilirsiniz. Demek istediğim, ihtiyacınız olan tüm suyu alabilirsiniz ve karşılığında bana bir şey vermenize gerek yok."

"Ben sadece adil olanı yapıyorum."

Rüzgârda saatlerce ayakta dursa bile asla sendelemez, eğilmezmiş gibi bir his vardı içimde.

"Minnettarım." Arkadaş olmak istediğimi bir kez daha göstermeye çalıştım. "Sizin gibi komşularım olduğu için mutluyum."

Mercy kızını korumak istermiş gibi bir elini omzuna koydu ve sonra bana bir göz kırptı.

“Seni rahatsız etmeyiz,” dedi. Mesafesini korumaya niyetli olduğunu görebiliyordum. “Çocuklar sabahları gelir, olabildiğince hızlı ve sessiz olurlar. Tavuklar ve keçiler kendilerini tutamazlar tabii.”

Çocukları gitmek için toparlarken sandığımızın üstünde annemin eldivenlerini gördü.

“Çok güzel.” Eğilip boncuk işçiliğine ve meleklerle çevrelenmiş harflere daha yakından baktı. “Nadide bir parça.”

Bunu söylerken ağzından çıkan kelimeler parıldıyordu. Belki İskoç bir kadınla siyahi bir kadının arkadaş olması doğal değildi ama ben bunu çok isterdim.

“Annemin işçiliği. Düğününde takmış, ben de kendi düğümünde taktım.”

Mercy, “Silas’ın kızı bu yaz evleniyor, bunları kızın annesine gösterebilirsin,” dedi. “Çok özeller.”

Sözleri nezaket doluydu ve ben de bu sözlerle dokunmaya, yaklaşmaya çalışıyordum.

“Bu işi kendin için istemez miydin? Dikişlerin zarif, parçaların mükemmel detaylara sahip.”

Daha fazlasını söylemek istedim ama bana fırsat vermedi.

“Bunun haricinde beni burada meşgul edecek bir sürü işim var.” Sözünü bitirdiğinde döndü ve çocuklarıyla birlikte tepeye doğru yürümeye başladı, onlar da geldikleri gibi sessizce gittiler. Zeke bir süre daha oyalandı.

“Şu ağaçların arasındayız, alçak tepenin diğer tarafında.” Ağaçların sıklaştığı yeri işaret etti. “Bir şeye ihtiyacınız olursa diye...”

O gece yerde yattık ve ertesi gün Edward sunta bir yatakla büyük bir masa satın aldı. Eşyaları eve taşımaya yardım etmesi için Zeke’e para verdi ve bu sırada sürekli sohbet ettiler.

“Arka tarafta güzel bir bahçe var Bayan Gamble, sadece çapalanması, otlarının ayıklanması ve ekilmesi gerekiyor.” Zeke mavi

şeridi muntazam bir şekilde yerleştirilmiş hasır bir şapka giyiyor ve bana bakarken şapkasını geriye doğru eğiyordu. “Baharda yabancı böğürtlenler, ekimde turuncu kabaklar ekersin. Buraya bitkilerden bir gökkuşağı ekersen bütün yıl boyunca aç kalmazsın.”

“Gökkuşağı mı?”

Bu kelimenin beni ürküttüğünü fark ettiyse bile bunu belli etmedi.

“Her renkten meyve ve bitki yetiştirmek bir bahçe yaratmanın en iyi yoludur. Bu, insanı hastalıklara ve kötü ruhlara karşı güçlü kılar.”

Sarı ve yeşil biberler, kırmızı ışkın, mor patatesler gibi uzun bir yiyecek listesi sıraladıktan sonra çürümüş bir kabağı kökünden söküp yumuşak etinden birkaç tohum çıkarırken onu izledim.

“Tohumları toprağa koymadan önce kurutmalısın.” Arazinin arka tarafındaki eski bir kulübeyi işaret etti. Edward’la birlikte malzeme almaya kasabaya gitmeden önce, “Orada bazı aletler olabilir,” diye ekledi.

Kulübede bir çapa, büyük, eski bir kova, tırmık, balta ve hayvan pislikleriyle dolu büyük bir dolap buldum. Ağır dolabı sürükleyip dışarı iterken fareler ayaklarımın altında cıyaklıyordu. Dolabın kabarmış üst kısmına parmağımı koyduğumda mavibeyaz çinilerden oluşan bir arkılığı olduğunu ve sarı ahşaptan yapıldığını gördüm. Edward eve döndüğünde dolabı temizlemiştim. Birlikte içeri taşındık, ocağımızın yanında şık bir dekorasyon oluşturmuştu.

Sonunda ateşi yaktık ve akşam çökerken ekmeğimizle fasulyemizi yedik. Zihnimde Zeke’in sözlerini renk ve desenleriyle görüyordum.

Renklerin bir lanet mi yoksa bir hediye mi olduğunu hâlâ anlayamamıştım ama yakında yalnız yaşayan bir kadın olacaktım ve bana bahşedilen şeyden yararlanmalıyım.

Edward horlamaya başladığında, Zeke'in sözlerinden bir yastık tasarımı çizdim -gökkuşağı ekmek- ve gece penceremin dışında karanlığa gömülürken işlemeye başladım. K harfini bahar çimi yeşili, G'yi koyu turuncu ve E'yi parlak kraliyet mavisi yaptım. Küçük bir kızken harfler bana böyle görünüyordu ve şimdi de aynıydı; zaman ve mekân okyanusunda bir gökkuşağı.

İskoçya, 1662

Darağacında bir ip asılıydı ve nöbetçi kulübesinde bir meşale yarıyordu. Sabah onun için geleceklerdi.

Hapishane kapısının dışından gelen ayak seslerini duyduğunda Isobel Gowdie başını samandan kaldırdı. Kazıtılmış saçları, kafa derisinin etrafında sivri kırmızı bir hale şeklinde uzamaya başlamıştı.

“Dur ve adını söyle,” diye seslendi gardiyan.

“John Gilbert.”

Isobel bacakları titrer şekilde ayakta durmaya çalışıyordu. Kocas gelmişti; buna inanmakta güçlük çekiyordu. John iyi ve kuvvetli bir adamdı ama gardiyana rüşvet verip karısını serbest bıraktıracak kadar zengin ya da zeki değildi. “Bir erkeğin karısıyla vedalaşmasına izin vermek zorundasın,” dedi yüksek sesle.

Isobel metale çarpan bozuk para sesi gibi bir ses duydu; ancak hücrenin ön değil, arka tarafından. Bir el, hapishanenin arka tarafındaki parmaklıklı pencereden içeri girip tahta parmaklıkları kırarken kocasının sesi gelmeye devam ediyordu. Rahibin karısının yüzü küçük bir dolaptan daha büyük olmayan bir yarıktan görün-
dü: bir göz, bir burun, karanlıkta ona sallanan bir el...

Isobel tereddüt etti. Şeytan'ın kedi, köpek ve hatta insan şekline girebileceğini biliyordu. Ama Forbes'un karısı ısrarcıydı, elini hızlıca sallayarak işaret yaptı ve “Fazla vaktin yok,” diye fısıldadı.

Hapishanenin ön tarafından gardiyanın, kocasına, “Uzaklaş buradan, içeri alınamazsın!” diye bağırdığını duydu. Gowdie o kadar zayıftı ki Margret Forbes'un onun için açtığı küçük boşluktan eriyen bir metalin aktığı gibi geçti.

Margret, Isobel'in ellerine küçük bir yiyecek paketi sıkıştırdı ve “Dolunaya doğru koş,” dedi.

Ama Isobel daha iyisini biliyordu. Ormanın derinliklerine doğru koştu. Nehir boyunca koştu ve asla arkasına bakmadı.

Yedinci Bölüm

New Harmony

Yatırım ve kargolarınız kabul edilir

Yola çıkış tarihi **16 Mart 1829**

BERMUDA ve **LIVERPOOL**'a

Baltimore ve Charleston limanlarında mola vererek gider

Başvuru için: **Kaptan William Darling**

Charter Bira Evi

Pazartesi, çarşamba ve perşembeleri öğle vakti

*N*ew Harmony'nin kargosunun tartılması, kaydedilmesi, satılması ve teslim edilmesi on iki gün sürüyordu. Salem gazetesinde bir ilan yayınlanmıştı. Kaptan ile ikinci kaptanı, Charter Bira Evi'nde yatırımcılar, tüccarlar ve imalatçılarla toplantılar yapıyordu. Edward kendine yeni bir palto ve benim için bir günlük elbise almıştı. Her gece bana kaptanın defterlere eklediği malları anlatıyordu: İngiliz ve İskoç çarşafı, Lynn'de üretilen ayakkabılar, Marblehead'de ve Massachusetts Eyaleti'nin başka yerlerinde üretilen çanak çömlek ve metal fiç çıtaları.

"Ayakkabılar en iyisi." Önüne dumanı tüten bir tabak patates ve keçi sütü koyarken Edward arkasına yaslandı. "Değerleri ve kullandıkları alan için gayet hafifler."

Edward tüm hafta boyunca Salem sokaklarında dolaşıp kendi girişimleri için sermaye toplamak üzere eczacıları, ilaççıları ve

doktorları ziyaret etti. Yatırımcılara kur yapma ve tüccarlarla pazarlık etme konusunda yeni bir özgüvenle konuşuyordu.

“Peru’dan kola yaprağı ve Meksika’dan kokain istiyorlar,” dedi. “Amerikalılar kendilerini çiçek hastalığından ve diğer felaketlerden koruyacak ilaçlar arıyorlar. Ben de bu ilaçları kölelerden ve vahşilerden onları memnun ederek alacağım.”

Karada geçirdikleri bir haftanın ardından dinçleşen Kaptan Darling ve Ingo iki akşamı masamızda yolculuklarının planını yaparak geçirdi. Rota onları Baltimore’a, oradan güneye doğru Virginia ve Bermuda’ya, Atlantik’i geçerek Liverpool’a götürecekti, sonra da Salem’a geri getirecekti.

Kaptan Darling, “Her şey planlandığı gibi giderse, *New Harmony* temmuz ayında dolu bir ambar ve iyi bir kârla geri dönecek,” dedi.

Onu memleketimizde başımıza gelenler konusunda uyarmayı düşündüm ama sonra kocamın bu yeni fırsatı değerlendirmesinin en iyisi olduğuna karar verdim. Kaptan Darling gemisiyle birden fazla kez Çin’e gidip dönmüştü. İnsanların karakterini tartma konusunda usta olduğu şüphesizdi. Umuyordum ki bu, Edward’ın gücünü ortaya çıkaracak ve hayatlarımızı doğru bir çizgiye oturtacaktı.

Edward hislerimi yüzümden okumuş olmalıydı ki elimi tuttu ve dudaklarını ilk buluşmamızdan geriye kalan yara izime değdirdi.

“Yeniden zenginliğe ve refaha kavuşacağız,” dedi. Kaptan kendisini cep saatini parlatmakla oyalıyordu. Ingo her zamanki gibi sessizdi, gözleri kaptanın üzerindeydi.

“Adalarda harika tropik bitkiler ve ilaçlar olduğunu duydum,” diye devam etti Edward. “Sana ve çocuğumuza yeni ve nadir bulunan bitkiler, zenginlikler getireceğim.”

Kaptan bana doğru bakmıyordu ve buna çok sevinmiştim çünkü Edward her akşam yaptığı eğlenceyi ima ettiği için utanç-

tan kıpırmızı kesilmiştim. Akşamları o keyfine bakarken ben sırtüstü yatmış; omzunun üzerinden bakıp iğne ve ipliğim için yeni kullanım alanları düşünüyor ve bir çocuğun içime yerleşmesini umuyor olurdum.

Beyler anlaşmaları hazırlarken ve mürettebat ambarı yüklerken, ben de kulübemizi yeni sarı perdeler, yeni boyanmış duvarlar ve cilalanmış döşeme tahtalarıyla uyumlu bir hale getiriyordum. Bu yeni şehirde ben de kendim için planlar yapıyordum. Kaptanı dinlerken iş dünyasının dilini ve bazı kelimelerini öğrendim: marj, kâr, yüzde. *Bana yüzde kaç vereceksin? Ben hangi marjı isteyeceğim ve ikimize de kâr sağlayacak hangi anlaşmayı yapabiliriz?*

Kasabaya giden yol, Mill Pond'u ve çitleri geçerek Broad Caddesi'nin ötesindeki küçük köprüye kadar yürüyerek otuz dakikadan biraz fazla sürüyordu. Fırsat buldukça gidiyordum çünkü her zaman bulunacak yeni bir fikir, keşfedilecek yeni bir sokak vardı.

Salem'da on bin kişi yaşıyordu ve Glasgow'un kalabalığına hiç benzemiyordu. Glasgow gri ve kahverengi taş binalar, tuğla fabrikalar, yükselen katedrallerle doluydu; maaşlarını ya da dikkat etmediğim başka bir sivil meseleyi protesto eden işçilere ev sahipliği yapan büyük, yeşil bir parktan oluşuyordu.

Burada insanlar sessizdi. Bir pazar sabahı bile memleketin ara sokaklarında rastlanması mümkün olan siyasi propaganda ya da alenen sarhoşluk belirtisi yoktu.

Derby Rıhtımı boyunca, erzak satıcıları ve balıkçılar zillerini çalarak günün ürünlerini bağırlıyorlardı. Bir çiftçi havuç, patates ve turpla dolu bir arabayı itiyordu; bunlar eğer doğru şekilde barksam küçük bahçemde yetiştirebileceğim ürünlerdi. Kıyı boyunca uzanan Derby Caddesi, devrilmiş fiçı ve varillerde satılan biber, kahve, tarçın, karanfil, hindistancevizi, fildişi, hurma, incir ve kuru üzümle dolu depolarıyla harikulade bir yerdi.

Çöp ve çürümüş sebze yığınları, liman kedilerinin saldırdığı balık artıkları ve tuğla yolun kenarlarındaki samanla karışık at gübresi öbekleri bile Amerikalıların düzenli ve nazik oldukları hissini yok etmiyordu.

Öğlen on iki, Salem'a uğramak için en uygun saatti. Bunu Chestnut Caddesi boyunca omuzlarında karmaşık boncuklar dizili, püsküllü devetüyü şallarla yavaşça yürüyen kadınlardan anlamıştım. Bazı hanımlar tüyler ve çiçeklerle süslü muhteşem hasır şapkalar takıyor; bazıları da yüzlerine siyah ya da beyaz işlemeli dantel örtüler örtüyordu. Essex Caddesi'ndeki bir şapka dükkânının vitrini ve rafları, deniz kabuğu şeklindeki kenarlarına narin çiçekler işlenebilecek güzel kurdeleler ve peçelerle doluydu. Yolun karşısında genç erkekler için elbiseler satan bir dükkânın kapısına yerleştirilmiş mankenin üzerindeyse bir palto ve bir yelek sergilenmekteydi.

Elbise ya da desen yapımı konusundaki eğitim eksikliğimi telafi etmek için sokakların öğretmenim olmasına izin verdim. Hizmetçilerin elbiseleri sade ve kırışıkken, zengin hanımların yürüyüş elbiseleri pahalı siyah ipekten yapılıyordu.

Her yerde olduğu gibi buradaki zenginler de birbirlerine gösteriş yapmak için giyiniyordu. Giydikleri kıyafetler baskı desenli muslin ve basma, pembe ve leylak rengi şeritli ipekler ve diğer değerli kumaşlardan oluşuyor, öyle ki giyen kişi ahşap kaldırımların üzerinde ve arabadan salon kapısına yürürken zahmetsizce süzülüyor gibi görünüyordu. Bazı hanımlar sade elbiselerinin üzerine saçaklar, boncuklar ve çiçekli işlemelerle süslü, her biri bir diğerinden daha özenli şallar takıyordu. Lale rengine elbiseler giymiş, peçeleri de aynı renkte olan üç hanım sokağın başında bir köşeyi döndü ve sanki kapılar onlar için sihirli bir şekilde açılıyormuş gibi bir eve girdiler.

Dul Higgins, kasabadaki yürüyüşlerimin hiçbirinde bana sinsice yaklaşmıyordu ve ben de bundan memnundum.

Gözlerimin Bay Hathorne'u aradığını fark ettiğimde de onu zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Görünce elimi ayağıma dolayan yakışıklı bir adam, çabalarımda bana yardımcı olmayacaktı. İlham bulmalıydım, flört değil. Yine de tüm bunların -renklerin, eskiz defterime yaptığım desenlerin, Salem'in denizden esen rüzgârının, Bay Hathorne'un boğuk gülümsemesine bir kez daha bakma umudunun- beni sarhoş ettiğini inkâr edemezdim. Yeni Dünya'nın sunduğu vaatler avuçlarımın içineymiş gibi geliyordu.

Bir dokumacıda, şık yürüyüş kıyafetleri içinde iki Bostonlu kadının çiziminin yer aldığı yeni bir kadın dergisi buldum. Her biri yüksek bel bir etek ve kemerli bir ceket giyiyor, bir şemsiye taşıyor ve geniş kenarlı bir şapka takıyordu. Etekleri dar, yelekleri ince detaylarla işlenmişti.

Salem'da bu dar etek modasını görmemiştim ve bir balo elbisesi yapıp bu modaya göre ikinci bir elbise modellemeye karar verdim. Altınlarımı şeritli ipek, muslin, basma, dantel ve brokar pamuk kumaş almak için kullanacaktım. Elbisem bittiğinde bir dükkân sahibine eteğinin ucu orkidelerle işlenmiş güzel bir elbise sunacaktım -orkide, bir servetle takas edilebilecek egzotik bir çiçektir- ve kollarında, yakasında, bel bandında en iyi süslemelerim olacaktı. Sahibinden bunu dükkânında sergilemesini isteyecektim, sonra da Dul Higgins'in önerdiği gibi yapacaktım: ek iş alacaktım. Zamanla kendime ait bir dükkân açacak kadar para biriktirecektim. Çocukluğumdan beri çizdiğim ve hayalini kurduğum renklerle resimler, yaptıklarımın üzerine işlenecekti. Aileen teyzeden öğrendiklerim -gizli cepler, topallığı veya bir yumruyu gizlemek için hileler, şişman bir kadın için düşük bel ve uzun, sıska biri için uzun, düğmeli elbiseler- bir gün benim mesleğimin bir parçası olacaktı.

Bütün bunları Edward'a anlatmayı düşündüğüm bir geceydi -ondan izin almayı planlamıyordum- eve bir fiçı rom getir-

mişti ve kalın referans kitabının sayfalarını çevirirken teneke bir fincandan yudumluyor, kendi kendine mırıldanıyordu. *Şingir*. Fıçının fincana vuruşunu duyuyordum. Edward'ın bir noktada sarhoş olacağını biliyordum ama daha fazlasını ve daha da fazlasını isteyeceğini de.

“Edward, sana bir fincan çay yapayım ve yatağa gidelim.”

Elbisemin üzerimden süzülmesine izin verdim çünkü romlu nefesiyle üzerimde tepinmesi, fıçıyı boşaltmasını izlemekten ve beni gece boyunca ayakta tutmasını beklemekten daha iyiydi.

Kitabını bir kenara itti ve bana tuhaf bir ifadeyle baktı. Kendimi ona hiç bu şekilde sunmamıştım ve ne diyeceğinden korkuyordum.

Ama o hiçbir şey söylemedi. Fincanını boşalttı, mumu söndürdü ve beni yatağıma götürdü. Sabah kasabaya gittiğinde, romunun mantarını çıkardım ve kalanını toprağa döktüm.

Mart ayının on üçü, *New Harmony*'nin planlanan kalkışına sadece üç gün kala, serin ve güneşli bir cuma günüydü. Elimde sepetimle not defterim, belimde anahtarlığım ve eteğimin içindeki cepte bir altın sikkyle, yeni bir elbise için malzeme toplamak gibi eğlenceli bir görevle kasabaya doğru yürüyordum.

Essex Caddesi'ndeki Blackwell Malzeme Deposu'na girdiğimde dükkân sahibi başını salladı. İki kadın pazar elbiselerini yenilemek için kadife kordon ve süslemeler soruyordu. Depo, kumaşlarla dolu sandıklar, kasalar, her şekil, boyut ve renkte düğmelerle dolu repsilerle dolup taşıyordu. Dükkânın arka tarafındaki mavi-gri pamuk kumaşa doğru ilerlerken, köşeye sıkışmış bir fıçının üzerine oturmuş bir adam gördüm. Kucağında açık duran bir deftere bir şeyler yazıyordu. Başını kaldırıp bakmamıştı.

Bu, Nat Hathorne'du.

Onu gözlemlemek için bir adım geri çekildim. Koyu renk saçları kulaklarının arkasına taranmış, uzun vücudu sayfanın

üzerine eğilip yazabilmek için garip bir açıyla bükülmüştü. Bu şekilde kambur durduğunda ilk görüldüğünden daha savunmasız görünüyordu; savunmasız ama yine de ulaşılamaz. Edebiyatın ve kitapların adamı, aynı zamanda hasretin ve gizemin de...

“Madam ve Matmazel Hathorne, eminim sizin için uygun bir fiyat bulabiliriz,” dedi mal sahibi, kadınlara.

Hathorne başını eğmiş, kalemini oynatıyordu. Elimi yumuşak bir kumaş yığınının üzerinde gezdirirken konsantrasyonunun yoğunluğuna ve tekilliğine imrendim. Muhtemelen o bir şairdi çünkü ancak bir şair sayfadaki kelimelerin içinde bu kadar kaybolabilirdi. Etrafını sarmış gibi görünen yumuşak menekşe rengi pusa gelince, böyle bir pusu daha önce sadece bir kez görmüştüm; annem ailesi anısına bir örnek üzerinde çalışırken. Annemin o günkü hali gibi, adam da kendi büyümlü dünyasının derinliklerinde gibi görünüyordu. Onunla bu büyümlü içine girmek, yüzündeki ışık ve gölgenin titreşimine kapılmak isterdim.

Blackwell, kadınları güldürecek bir şey söylediğinde Hathorne’un kalemi durdu ve o, sağ tarafına doğru baktı. Kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Mağazanın arka tarafına doğru kaçtım, kadınlar mallarının parasını ödeyip paketletirken onun göremeyeceği bir yere doğru çekildim.

Arkalarından kapı zili çınladıktan sonra bir iç çektim ve düğmelerle dolu bir çekmeceyi açtım.

“Hanımlar düğmeleri sever.”

Bu oydu, sözleri soluk kırmızı ve altınla süslenmiş bir kraliyet töreniydi. Elim egzotik düğmelerle dolu bir tepsinin üzerine titrerken, renkli kumaş yığınlarıyla dolu oda yavaşça dönüyor gibi geliyordu.

O kadar yakındı ki atların ve ateşin kokusunu alabiliyordum. Giysileri bir beyefendiye aitti, yıpranmış ama iyi kesilmişti. Uzun pelerinini omuzlarına atmıştı. Pelerin, kıyafetinin geri kalanına göre çok uzun ve değerli gözüküyordu. Onu ironi yapmak için

mi giyiyor -çok büyük olduğunu bilerek- yoksa kendisine yakıştığını mı düşünüyordu, bilmiyordum. Belki de her ikisinden de biraz diye düşündüm çünkü çizdiği dramatik figürün farkında olan bir adamın duruşuna sahipti.

Narin bir hatmi çiçeğiyle süslü fildişi bir düğmeye uzandı.

“Bu çok zarif.” Elini uzattı, ben de avcumu açtım. Parmakları babamınki gibi siyah mürekkeple boyanmıştı.

“Güzellikten anlarım,” dedi. Gözlerimi düğmeden ayırmadım ve düğmeleri elinden benim elime döktüğünde aramızda bir akım hissettim. “Gerçi bu kadar ince ve zarif bir formda pek sık görmüyorum,” diye ekledi.

Boğazım düğümleniyordu. Parmaklarındaki kılları, pamuklu ceketinin yıpranmış manşetini görüyordum.

“Sizce nerede yapılmıştır?” diye sordum.

“İrlanda?”

Kafam karışmıştı, sonunda kafamı kaldırdım. Yüzü çok hoştu, yüksek bir alnı ve derin gözleri vardı. Bugün o gözlerde daha önce gördüğüm ateşten eser yoktu. Soğuk ve delici bakıyorlardı; arkasında ürkek bir şey vardı, bundan emindim. Yine de bana yakın duruyordu. Birbirimize bakarken ne kadar zaman geçtiğini söyleyemem. Belki bir parmak şıklatması kadardı. Belki de bir şiir kıtası.

“Sizi babanızla birlikte gemiden inerken gördüm,” dedi. “Kızıl saçlarınız ve aksanınızla İrlandalı bir kız olduğunuzu tahmin ediyorum.”

Beni kocası olmayan genç bir kızla karıştırmıştı. Bir seçeneğim vardı ve onu düzeltmemeyi seçtim.

“İskoçya,” diye düzelttim. “İskoç, İrlandalı değil.”

“Ah.” Başını eğdi ve üç tane düğme gösterdi. “Eğer egzotik ve büyüleyici şeylerden hoşlanıyorsanız, Doğu Hindistan Denizcilik Topluluğu Salonu’nu ziyaret etmelisiniz. Gemi kaptanlarımız dünyanın dört bir yanından hazineler toplayıp Salem’a getiriyor-

lar. Oyma heykelcikler, vudu bebekleri, deniz kabukları, mercanlardan yapılmış süs eşyaları ve kostümler.”

Tam o sırada dükkânın zili çınladı ve yanındakilerden biri kapı aralığından başını uzattı.

“Hadi Nat, annem bekliyor.”

“Kusura bakma kardeşim.” Küçük, komik bir selam verdi ama ben yüzündeki ifadeyi görememiştim. “Umarım düğmeleri güzel bir şey için kullanırsınız.”

O dönüp giderken konuşabildiğimi hatırladım.

“Umarım Bayan Batchelder’ın dükkânında bir kitap bulmuşsunuzdur,” diye seslendim arkasından.

Dükkân sahibi yanıma yaklaştığında hâlâ avcumda fildişi hatmi çiçeği tutuyordum. Fiyatları pahalı olmasına rağmen biri çiçek, biri kuş, biri de kayık oymalı üç düğmeyi de satın aldım. Hayal ettiğim elbise için ilk alışverişimdi bu.

Eve geldiğimde Edward’ı bahçede volta atarken buldum. Bahçemiz hâlâ yabancı otlarla ve rüzgârın kış boyunca savurduğu kuru yapraklarla doluydu. Edward eline bir çapa ya da tırmık alma zahmetinde bulunmamıştı, oysa onları sırf bu amaçla kulübenin kenarına dizmiştim.

“Görünüşe göre burada yabancılara güvenmiyorlar!” diye bağırdı, sanki bütün sabah bana bunu söylemek için hazırlanmış gibi. “Ama pes etmeyeceğim; zengin bir adam olarak geri dönebilmek için sadece bir iki yatırımcının daha ilgisini çekmem gerekiyor.”

Hatmi çiçeği süslü fildişi düğme hâlâ avcumda yanıyordu. Bay Hathorne ile konuştuğum sözlerin, onun yakınlığının bir kanıtıydı ve hemen cebime attım. Kulübenin içinde gümüş bozukluklarımı kalan üç altın sikkeyle birlikte sarıp dolabımın derinliklerindeki bir masa örtüsü yığınının altına sakladım.

“İksir için yeni bir fikrim var.” Edward kapıdan içeri daldı. “Ingo’nun yuvalardan ve dallardan bahsettiğini duydum.

Sanırım kaptana yedirdiği karışım örümcek ağları ve vahşilerden gelen otlarla doluydu.”

Edward gece boyunca kitabının başında oturmuş ve sadece tropik bölgelerde ya da ormanlık adalarda bulunan bitkilerden yapılmış yeni formüller hayal etmişti. Ama benim tek düşünebildiğim Bay Hathorne'du. Pelerininin dalgalanması, etrafını saran mor pus, sesinin muhteşem kırmızı ve altın rengi.

Beni bekâr bir kız sanmıştı ve ben de onu düzeltmemiştim. Burada, Salem'da ben de yeni biri olabilirdim. Renkli seslerin, pembe rüzgârın, mayıs ağaçlarının altındaki peri uğultularının kalbimin atışını hızlandıran heyecanı gibi bir olasılık seziyordum. Renkler beni hâlâ korkutsa da ilham vermeye de başlamışlardı.

Yola çıkacakları sabah Edward'la rıhtıma vardığımızda Kaptan Darling geminin yanında bekliyordu. Kaptanın kraliyet mavisini ceketini yeni pirinç düğmeler ve apoletlerindeki sarı püsküllerle süslenmişti. Bana doğru bakarken gücündeki sağlamlığı ve duruşundaki titizliği hissediyordum.

“Sakın bana ceketini kendin tamir ettiğini söyleme?”

Artık daha şamimi konuşuyorduk.

“Manşetlerde senin ince işçiliğini gördükten sonra ceketini yeni bir süslemeye ihtiyacı olduğunu düşündüm.” Kaptan Darling göz kırptı ve ben de onun varlığındaki sıcaklığı hissettim. “Yeni kadife kordonlar da taktım.”

Kaptan ellerimi ellerinin arasına aldı. Bu harekete yakındaki bir yelkenin rüzgârla açılma sesi eşlik etti. Manzaranın yeşil ve kahverengilerini çevreleyen turkuaz mavisini izledim. Ellerimi bırakana kadar o anlığına dünyanın bütün renkleriyle bütünleşmiştim.

Bana bir zarf verdi.

“Bu benim amblemim ve mührümün olduğu bir mektup,” dedi Darling. “Bunu Doğu Hindistan Denizcilik Topluluğu

Salonu'na götür, orada sanatına ilham verecek çok şey bulacaksın. Ve eğer başın sıkışırsa salonun sorumlusu Bay Saul'a danışabilirsin,” dedi. “O bana borçlu, ben de sana, Bayan Gamble.”

“Unutmayacağım.” Onun nezaketi, cömertliği, iyiliği, hepsi beni kurtardığı kadar benim de onu kurtarmama yardımcı olmuştu.

Edward ellerini omuzlarıma koydu. O yokken bana dayanak olacak bir şey bulmak adına gözlerinin içine baktım.

“Yaz bitmeden sana döneceğim ve yeni hayatımıza birlikte başlayacağız.”

Adamlar iskeleye tırmanırken, “Bana olan biteni ve güvende olup olmadığını yaz,” dedim.

Gözlerim doluyordu ama kocamdan çok kaptan içindi. Edward bana zengin olup döneceğine söz vermişti. Fakat kulübe-yi bulan, Mercy ve çocuklarına yumurta ve süt gönderten, beni korumak için isminin yazılı olduğu mektubunu veren Kaptan Darling'di.

New Harmony otuz dakika boyunca tek başına beklemede durdu ve kaptanın serbest bırakma işaretini bekledi. Kısa pantolonlu bir baba oğluyla birlikte kalkışı izlemek için durmuştu. Oğluna uzun zaman önce kendi babasıyla yaptığı bir yolculuğu anlatırken onu dinledim.

Sonunda kaptan haykırarak emrini verdi, destekler gürültülü bir patlama ve sıçramayla birer birer devrildi. Bunların her birinde küçük çocuklardan ve Amerikan bayraklarını sallamaya gelen bir sürü insandan tezahürat yükseldi. Fırıncı önlüğü giymiş esmer tenli iki kız son anda rıhtıma doğru koşarak önlüklerini çıkardı ve gemiye doğru salladı.

Çocuğun babası, kızları selamladı ve kızlardan biri önlüğünün cebinden küçük çocuğa kocaman bir kurabiye verdi.

Biz halatların atılmasını ve yelkenlerin açılmasını izlerken, “Teşekkür ederiz Bayan Remond,” dedi babası.

New Harmony gelgitle birlikte yükselirken ve rüzgârın etkisiyle sürüklenmeye başlamadan önce açık sulara doğru bir metre ya da daha fazla salınırken hepimiz dikkatle izliyorduk. Gemi ufukta kaybolana kadar gri-beyaz denizi izledim. Kocamın benden uzaklaşmasını izlemek tuhaf bir duyguydu çünkü yeni bir şehirde tek başıma olmanın sakınılacak çok yanı vardı. Yine de dürüst olmak gerekirse, onun gidişine üzülmemiştim. Daha güçlü ve daha iyi bir adam olarak dönmesi için dua ediyordum.

Öğleden sonra babama bir mektup yazdım. Ona Salem'a sağ salım vardığımı, aklımın ve dualarımın yeni eşiyle bebeğinde olduğunu söyledim. Kardeşim Jamie'yi sordum ve Edward'ın iyi olduğunu bildirdim. Şu anda yalnız başıma olduğum gerçeğini atlamıştım. Hedeflerim hakkında hiçbir şey söylememiştim çünkü onlar bana aitti ve babam çok uzaktaydı. Bana verdiği altınları kendimi kanıtlamak için kullanıp sonra ona söyleyecektim.

Salem umut dolu, harika ve renkli bir şehir. Bana öğrettiğin ve verdiğin her şey için minnettarım babacığım. Her gece sağlığın ve mutluluğun için dua ediyorum.

Sadık kızın, Isobel

Salem, 1689

Papaz Samuel Parris bir koltuğunun altında İncil, diğerinde tüfeğiyle Boston'dan geldi. Salem köyünün papazlığını üstlenmeye hevesliydi. Yeni toplantı evi taze kesilmiş çam kokusuyla Parris'i neşelendirdi, ancak yeni bir başlangıcın verdiği ferahlık, killi toprağı geçerek gelen Binbaşı William Hathorne onu acımasız sözlerle karşıladığında kayboldu.

"Salem köyümüz kuşatma altında," dedi Hathorne. "İki cephede savaşıyoruz: burada, komşularımızın arasındaki bölgede ve ailelerimizin Kızılderililerin zalim ellerinde eziyet çektiği kuzey bölgelerde."

Binbaşı, kolonicilerin barut ve tüfeklerini etkisiz hale getirmek için kara büyü ve vudu yapan vahşi Kızılderililer hakkında uyarıda bulunurken Parris, İncil'ine sarıldı.

Hathorne şöyle devam etti: "Ailem, Maine'in vahşi doğasında, vahşilerin vermeyi reddettiği altı bin dönümlük bir araziye ele geçirdi. "Sahip olduklarımızı elimizden kaçırmamalı ve köyümüzü dinlenmeye ihtiyaç duyarak geri dönen cesur aileler için bir sığınak haline getirmeliyiz."

Parris'in Barbadoştan kuzeye getirdiği Deniz Adalı kadın Tituba, adamların arkasında duruyor ve gözlerini yere dikerek dinliyordu. Hathorne'un sesinde otorite ve zalimliğe olan eğilimini duyuyordu. Bir adam binbaşının arkasında durana kadar başını kaldırmadı. Bu adamın deri sandaletler içinde güçlü, çıplak ayakları vardı, hayvan derisinden yapılmış saçaklı kısa pantolon giyiyordu. Gövdesi çıplak ve güçlüydü.

Tituba başını kaldırdığında Yerli John ona bakıyordu. Kölelik üzüntüsü ve beklentileri onunki kadar ortadaydı.

Sekizinci Bölüm

Essex Caddesi'ndeki Doğu Hindistan Denizcilik Topluluğu Salonu'nda, Çinli bir adamın ve iki yabancı tüccarın gerçek boyutlu figürleri beni binanın lobisinde karşılamıştı. Çinli adam çiçek desenleriyle detaylıca işlenmiş mavi bir elbise giyiyor, birinci tüccar, saçakları insan kolu uzunluğunda olan devetüyünden bir atkı takıyor, ikincisiyse iki düğmeli bir önlük ve yeşil püsküllü, tuhaf, küçük bir şapka giyyordu.

li

Renkler büyüleyici, figürler davetkârdı. Egzotik bir ilham arayışıyla gelmiştim ve görünüşe göre de doğru yerdeydim. Birden bir ses, “Korkarım sadece üyeler ve misafirleri girebilir,” diye gürledi. Diz hizasında bir pantolon ve pirinç tokalı ayakkabılar giyen kısa boylu bir adam gerçek boyutlardaki figürlerin arasından çıkarak büyüyü bozdu.

“Siz Bay Saul musunuz?”

“Evet, öyleyim.” Dostça davranıyordu ve Kaptan Darling'in bana daha dün verdiği notu ona uzattığımda, imzalamam için büyük bir misafir defteri açarken neredeyse sevinç çılgınlıkları atıyordu.

“Bugün sizi büyük bir macera bekliyor Bayan Gamble,” dedi Bay Saul. “Dünyanın dört bir yanından harikalar, eserler, hedi-

yelik eşyalar, hatıralar ve kalıntılarımız var. Bu sabah salonumuz sizin emrinizde,” diye ekledi ve beni bir dizi merdivene doğru yönlendirdi.

Yüksek pencereler ve sıra sıra dizilmiş cam vitrinlerden oluşan ışık dolu bir avluya çıktım. Pencereler denizi ve gökyüzünü görüyor, hava Edward’ın en değerli eczacı kavanozlarından birinin içi gibi -küflü, egzotik, vaat dolu ve keşfedilmeyi bekleyen gizemli bir şey gibi- kokuyordu. Kocam gideli daha bir gün olmuştu ama dikkatli ve zeki olursam altınlarımın, fildişi düğmelerimin, iğnemin getirebileceği özgürlüğü şimdiden hissediyordum.

Kısa süre sonra kendimi erkek ayakkabısı büyüklüğünde bir Afrika kraliçe karıncasını, renkli ahşap boncuklarla süslenmiş kafataslarını, Kongo’nun derinliklerinden gelen burun kemiklerini, bir şifacı maskesini ve erotik semboller gibi görünen şeylerle oyulmuş bir hekim çingırağını incelerken buldum.

Her bir eşya, koleksiyona hangi kaptan ya da gemici tarafından getirildiğini ve tarihini belirten el yazısıyla yazılmış bir kartla birlikte sergileniyordu. Kaptan Darling’in 1826’da Şanghay’dan getirdiği eflatun ipek fenerleri, Kaptan Henry Silas’ın 1820’de *Kleopatra’nın Mavnası*’yla getirdiği bir Japon kimonosunu ve Kaptan Nathaniel Hathorne’un 1803’te Batı Hint Adaları’ndan getirdiği, Hathorne’un henüz bir bebek ve annesinin gözünde sadece bir pırıltı olduğu zamandan kalma büyük boy bir tohum paketini bulmuştum.

Hem Bay Hathorne hem de Kaptan Darling burada, bu garip tuhafıkların arasında olmaktan hoşlanacağımı düşünmüş olmalıydı. Bende bir şey görmüşlerdi; sanırım tuhaf ama aynı zamanda gerçek şeydi. Alışılmadık ve egzotik büyüleri arzulayan bir şey.

Güneş pencerelerden içeri giriyordu, salonun içi ısınmıştı. Yalnız olduğum için pelerinimi çıkarıp bir köşedeki sandalyenin üzerine asmış, başlığımı gevşetmiş ve eldivenlerimi çıkarmıştım.

Bu da yetmeyince boynumda serin havayı hissedebilmek için gömleğimin üst kısmındaki düğümü de açtım.

Polinezya'dan boncuklar ve iplerle işlenmiş, birçok desenle yabancı kumaş parçalarıyla yamalanmış güzel bir esere rastladığımda kendimi rahatlamış hissettim. Eserin ön tarafında benekli bir leopar büyük ve uğursuz bir şekilde ilerliyordu. Suyun içinde dev bir yılanbalığının kafası vardı; tuvalin arka kenarından dışarı fırlamış gibi görünüyordu.

Dalgaları çarpışan bir denizin, yükselen davul seslerinin, kıyıda bağırان kadın ve çocukların ve leoparın bir tehlike şarkısı gibi tınlayan mırıltısıyla tüm sahnenin canlandığını hissediyordum.

Kaptan bana, sancak dokumacılarının ve nakışçıların, eserlerini genellikle bayrak olarak dalgalanacak ya da her taraftan görülebilecek şekilde pencerelere asılmaları için tasarladıklarını söylemişti. Bu da eserde gizli dikişler olmadığı, bir hatanın katlanıp atılabileceği bir yer bile bulunmadığı anlamına geliyordu. Sanatçının leoparın vücudunu tuvalin arka tarafında da ön taraftaki gibi, gerçek bir ormanda bulunabilecek kadar gerçekçi yapıp yapmadığını görmek istedim.

Kaptan Darling'in bana Polinezya'dan bahsettiğini hatırlamıştım, "... *amnesia** ile kafiyeledir çünkü o adayı ziyaret ettiğinizde sevdiğiniz diğer her şeyi unutacağınızı söylerler."

Kör edici güneş ışığı pencerelerden içeri doluyordu. Merdiven boşluğundan baktığımda Bay Saul'un defterinin üzerine eğilmiş olduğunu gördüm. Yalnızdım. Pelerinimdeki iğnemi çıkardım ve keskin ucunu kullanarak kilitli kabin kapısını açmayı başardım. Kolayca açılabilirdi ve elimi kasanın içine sokabiliyordum. Sancak büyük bir metal direğe asılıydı. Eserin bir köşesinden tutup kaldırmaya başladığımda sadece kendi kalp atışlarımın sesini duyuyordum. Sancak yavaşça direğinden ayrılıyordu. Sadece birkaç santim daha kaydırmam gerekliydi sonra arkasını görebilecek

* (İng) Hafıza kaybı, amnezi -çn.

ve yaratımında kullanılan dikiş ve tasarımın sırlarını öğrenebilecektim.

Arkamda bir adım sesi duyduğumda donup kaldım.

“Hep bu parçanın arkasını görmek istemiştım.”

Bu, Nat Hathorne’du. Yine mi?

Beni takip mi etmişti? Onun beni vitrinlerin arasından izlediğini düşünmek beni hem heyecanlandırmış hem de utandırmıştı.

“Sessiz olmalısınız,” diye fısıldadım. Aşağıda görevlinin öksürdüğünü duyabiliyordum ve anahtarları şıngırdıyordu. “Lütfen.”

Hathorne başıyla onayladı. Yanımda bütün sıcaklığı ve samimiyetiyle duruyordu. Kumaşı arkadaki dikişlerin öndekilerin aynadaki yansıması olduğunu göreceğ kadar yukarı kaldırdım, aynı derecede cesur ve canlı gözüküyor, eserin içinde yaşıyorlardı. Tatmin olmuş bir şekilde kumaşı yerine astım ve kabinin mandalı kapanırken nefesimi tuttum. Sonra hızla gömleğimin düğümü geri bağladım ve pelerinine doğru uzandım.

İğneyi gizli cebe geri koyarken, Bay Hathorne’un gözleri pelerinindeki renklere ve sahnelere, mavi suya ve beyaz-gri kayalara, İskoç semalarında süzölen kırmızı kuyrukluyıldıza takıldı.

“Merhaba!” diye seslendi görevli merdivenin dibinden. “Bayan Gamble? Bay Hathorne?” Açık merdiveni tırmanırken sesi yaklaşıyordu. “Saat neredeyse bir oldu, birazdan akşam yemeği için kapatacağım.”

İçgüdüsel olarak bir anda birbirimizden uzaklaştık. Bay Saul avluya ulaştığında yüzü kızarmıştı.

“İşte buradasınız,” dedi. “İki kilise faresi kadar sessizsiniz.”

“Tabii burada kimse peynir çalmıyor.” Hathorne’un ağzı seğiriyordu ve kahkahaya boğulacak olmasından ya da daha kötüsü bana ihanet etmesinden korkuyordum.

“Burada asla hırsızlık olmaz,” dedi görevli hiç de kötü niyetli bir imada bulunmadan. “Yine de maalesef çok sayıda faremiz var. Hazineleeri kemirmiyor olmalarına dikkat etmeliyiz.”

Görevli arkamdan leoparlı sancağın bulunduğu yöne doğru baktı. “Bu sizin başlığınız mı Bayan Gamble?”

Arkamda yaptığım patavatsızlığa dair bir işaret bırakmış olduğum için dehşete kapıldım ama gülümsediğinde yanlış bir şey olmadığını anladım ve eldivenlerimi kaptığım gibi merdivenlerden hızla inerek kapıdan ilk çıkan ben oldum.

Bay Hathorne bana yetiştiğinde rıhtımdan hızla uzaklaşıyordum. Benden epeyce uzun boyluydu ve hızıma kolayca ayak uydurabiliyordu. “Lütfen bekleyin.” Sesi emir verir gibi değil, daha çok yalvarır gibiydi. Yıpranmış botlarını fark ettim, çamurlu ve eskilerdi.

“Neden beni takip ediyorsunuz?” Kafam karışmış ve utanmıştım. Kuralları çiğnemiştin ve o da buna şahit olmuştu.

“Sanırım burada soru sorması gereken kişi benim,” dedi. “O sancakla ne yapma peşindeydiniz?”

“Sadece kumaşın arkasında ne olduğunu, işin nasıl yapıldığını görmek istemiştin.” Sözlerim savunmaya yönelik, parmaklarım çoktan leopar ve palmye ağaçlarının izini sürüyordu.

“Neden?” Sesi kızgın olmaktan çok meraklı geliyordu.

“Ben bir dikiş işçisi ve terziyim.” Eğer Edward doktorsa, ben de terziyim diyebilirdim pekâlâ.

“O zaman pelerindeki sahneler sizin işiniz mi?”

Bir kez daha pelerininin insanlara neleri gösterdiğini unuttum. Uçmasına ve açılmasına engel olmaya çalıştım ama hızlı yürüyordum ve pelerin açılıp kapanıyor, açılıp kapanıyordu.

“Evet, öyleler.”

“Pelerini bir kadının yelpazesini bir partide salladığı gibi sallıyorsunuz...”

“Kadınların yelpaze salladığı partilere gitmem.”

“Yüce Tanrım, ben de gitmem.” Vurgusu yüksek, neredeyse komikti. “Salonlar ve kokteyl peçeteli toplantılar beni bayıltmaya yetiyor.”

Bu beni gülümsetmişti ve tam ağzımı konuşmak için açtığımda önüme atladı.

“Lütfen yavaşlayın.”

“Doğru düzgün tanışmaya fırsat olmadı,” dedim ve bir kolunu arkasına götürüp eğilerek o büyüleyici selamını verdi.

“Nathaniel Hathorne. Salem’in Hathorne ve Manning ailelerinden.”

Bu açıdan bakıldığında gözleri cam kavanozdaki bal rengiydi.

“Neden beni takip ediyorsunuz Bay Hathorne?”

“Size Denizcilik Topluluğu’nu ziyaret etmenizi söyleyen bendim,” dedi. “Neredeyse her gün giderim, sizi takip etmedim. Ayrıca orası özel bir yer, içeri nasıl girdiniz ki?”

“Kaptan Darling bana bir referans mektubu vermişti ama bunun bir önemi yok. Şu anda beni takip ediyorsunuz.” Göz göze gelmiştik; bunu inkâr etmedi. Bu bakışmada beni neşelendiren bir şey, bir parlaklık vardı. “Ve geldiğimiz gün iskelede gözlerinizi bana dikmiştiniz.”

“Cesur bir kadınsınız Bayan Gamble.” Sanki benim her zaman dikiş aletimle vitrinleri açan ve yakışıklı genç erkeklerle rahatça konuşan bir kadın olduğumu varsayıyormuş gibi, bunu biraz takdirle söylemişti. “Özellikle kocası denize daha yeni açılmış biri için cesurca.”

Adımlarımın ritmini kaybediyordum çünkü aramızdaki ilişkiyi açıkça ortaya koymuştu: Ben evli bir kadındım ve Edward benim kocamdı, babam değil. Bay Hathorne o gün Blackwell’in dükkânında onu düzeltmediğimi açıkça belirtmemişti. Ama söylememiştim ve o da bunun farkındaydı.

“Salem’da sır saklamak zordur,” dedi, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. Sempatikle mi konuşuyordu yoksa daha fazlası mı vardı, anlayamıyordum. Her iki durumda da birilerinin benim hakkımda dedikodu yaptığını anlamıştım. Dul Higgins’in sokakta ona öttüğünü hayal ediyordum. Tırnağımı kopararak

çevresindeki etin büyük bir kısmını parçaladım. İçimi fena bir acı kaplamıştı ve kanlı parmağı ağzıma doğru götürdüm.

“Yaralanmışsınız.” Temiz, beyaz bir mendil çıkardı, parmağımı ağzımdan nazikçe çekip bezi parmağımın etrafına sararken yüzünde kurt gibi vahşi bir ifade belirmişti.

Yüzüne bakamayacak durumdaydım. Pamuğun içinden bir parça kan sızıyor, ikimiz de kızılın yayılışını izliyorduk.

“Mendilinizi kirlettim.”

“Merak etmeyin, hizmetçi kız temizler.”

“Hayır.” Elimi çektim. “Kendim yapacağım.”

Saçımı, kıyafetimi, hatta çamurlu bir su birikintisinden yeni çıkmış ayakkabılarımı bile dikkatlice değerlendiriyor gibiydi.

“Cesaretinize ve öfkenize rağmen oldukça çekicisiniz Bayan Gamble.”

Bir an sabırsızlık gösterdim diye benim sinirli olduğumu söylüyordu! Neden erkekler de kadınlar kadar hızlı yargılara maruz kalmıyordu ki?

“Eğer öfkeli biriysen, bunun nedeni sizin,” -uygun kelimeleri bulmakta zorlanıyordum- “yakın gözlemlerinizdir; hem de çok yakın, beyefendi, söylemem gerekirse.”

Bakışlarına kendi bakışlarımın yoğunluğuyla karşılık verdim.

“Sanırım size bir açıklama borçluyum.” Başını sanki az önce bir şeye karar vermiş gibi salladı. “Demek istediğim Bayan Gamble, kızıl saçlarınız ve keskin bakışlarınızla tıpkı benim bir süredir yaratıyor olduğum bir kıza benziyorsunuz.”

“Ne demek bu?”

Bana neredeyse şefkatli bir yakınlıkla bakıyordu. Elinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum, nefesinin izi boynumdaydı.

“Hikâyeler yazıyorum.”

Omuz silkerek, tıpkı benim renklerim ve iğnemle olduğu gibi, onun da yazdıklarından hem gurur duyduğunu hem de çekindiğini söyleyebiliyordum. “Onları yaratıyorum, bazen tarih-

ten, bazen de rüyalarımın. İçlerindeki insanları da doğal olarak ben yaratıyorum.”

“Siz bir yazarsınız.”

“Deniyorum,” dedi. “Cadı sanrısı döneminde yaşamış kızıl saçlı bir kız hakkında bir hikâye yazıyorum.”

Cadı kelimesi beni yine ürkütmüştü.

“Cadı sanrısı nedir?”

İçki imalathaneleri ve dümenci dükkânlarının sıralandığı dar bir sokağa gelmiştik. Parlak güneş kaybolmuştu ve sokağın ucunda denizden gelen bir sis vardı. Kimse kulak misafiri olmasın diye etrafına bakınıyor gibiydi. Etrafta bizi duyacak kimseler yoktu tabii.

“Yaklaşık yüz elli yıl önce bu şehirde on dört kadın cadı oldukları gerekçesiyle asıldı.”

Birkaç kesik cümleyle, kız öğrencilerin bir araya gelerek yaşlı dulları, yeni anneleri, rahipleri ve hatta genç bir kızı cadılıkla suçladıklarını anlattı.

“Kadınlar birkaç histerik kızın ve bir Hintli köle kadının sahre suçlamaları yüzünden öldürüldü,” dedi.

“Peki sizin hikâyenizdeki kıza ne oluyor?”

“Onu diğerleriyle birlikte Darağacı Tepesi’nde hayal ediyorum.”

Elim boğazıma doğru yöneldi. Bu dehşet veren hikâyeleri İskoçya’da geride bıraktığımı sanıyordum.

“Hiç *çocuk* astılar mı peki?”

Bir çift adam yanımdan geçip ara sokağa girdi. Birbirimizden uzaklaştık, yakınlığımız bozuldu.

“Küçük Dorcas Good tutuklandı ve cadılıkla suçlandı. Aylarca tozlu mahkeme kayıtlarını okudum ama çocuk hakkında bildiğim tek şey bu.” Başını iki yana sallayarak hâlâ parmağıma sarılı olan kanlı mendile baktı. “Sizi üzdüğümü görebiliyorum Bayan Gamble. Çok rahat konuştum ve bunun için özür dilerim.”

Ben daha cevap veremedim, aniden iyi günler diledi ve kocaman pelerini bir kuşun kanatları gibi çırpınırken caddeden hızla uzaklaştı.

Yol boyunca gökyüzü yağmur dökmek ve dökmemek arasında kararsızdı. Zihnim kızıl saçlı küçük kızı, cadı sanrısını ve Denizcilik Topluluğu Salonu'ndaki duvar halısını düşünmekle dolup taşıyordu.

Kulübeye yaklaşırken yağmur bulutları toplanıyordu. Kapıya doğru koştum. İçeri girdiğimde leoparı, palmiye ağaçlarını ve duvar halısından hatırlayabildiğim diğer her şeyi kaydedebilmek için doğruca kalem ve kâğıda yöneldim. Çok geçmeden kırmızı ve altınla süslenmiş deniz renginde bir elbise çizdim. Elbisenin üzerinde bir leopar, tropikal bir çalılıkta yürüyordu. Bu sahne, Bay Hathorne'un kendisi gibi güçlü bir büyüleyiciliğe sahip, aynı derecede korkutucu ve cezbediciydi.

Elbiseyi önce bir kız, sonra bir kadın üzerine çizerken dışarıda yağmur yağıyordu. Çizimler ilk başta kabaydı ama çok geçmeden tıpkı gemide olduğu gibi, bir anda içimden bir renk ve resim şelalesi dökülürmüştü.

Akşam çökerken satın alacağım malzemelerin ne kadara mal olacağını hesaplıyordum: pahalı gri ipek için dört dolar, süslemeler, iplikler ve sırmalı kumaş için iki dolar. Her iki bilekte ve boyunda birer tane olmak üzere, fildişi düğmeler son dokunuşum olacaktı.

Giydiğimde Nat Hathorne'un elbiseye hayran kaldığını hayal ediyordum. Elbisenin cesaretine ve sesiyle uyumlu renklerine hayran olduğunu. Parmağını bileğimdeki düğmeye ve sonra da boğazımdaki düğmeye koyduğunu.

İskoçya, 1663

Soğuk bir akarsuyun kenarında uyuyan Isobel Gowdie, nehrin kayalıklarından gelen seslerle uyandı. Ağrıyan elleri çamur ve kanla kaplıydı ve küçük çocuğunun sanki bir rüyadaymış gibi geldiğini hatırladı; mükemmel ve kısırtısız. Etrafına bakınıp bebeğinin boğulduğu yeri aradı fakat kayaların üzerinde hareket eden beyaz ışıkları gördüğünde küçük perilerin geldiğini anladı.

Yapması gerekenin bu olduğunu bilerek ayağa kalktı ve onları takip etti.

Şafak gündüze döndü, sonra da geceye. Ayın bir tam döngüsü boyunca kayadan kayaya atlayarak, titrek peri ışıklarını takip etti. Ta ki aç ve bitkin bir halde bir ahşap kulübenin ağzında düşene ve bir kocakarının ayaklarının dibinde uyanana kadar.

Yaşlı kadının yüzü, yaşlı bir ağacın kabuğu gibiydi. Isobel'in ellerini onarıyor, iğne batan yaralarını ağaç özsuyu ve kül kokan yoğun bir merhemle kaplıyordu. Kocakarı onu mavi kabuklu kuş yumurtaları, kaplumbağa ve kurbağalardan yapılmış çorbayla besledi ve Isobel yavaş yavaş gücünü geri kazandı.

Isobel iyileştiğinde, "Kalmama izin ver," dedi. "Senin için her şeyi yaparım."

Omuzlarında kahverengi, yeni bir pelerin ve alnının etrafında bir hale gibi çiçeklerden bir halka vardı.

Yaşlı kocakarı başını iki yana salladı. "Sen erkeklerin dünyasına aitsin," dedi.

Isobel aylarca evi ve sığınağı olan ağacın yanında durdu. Oradan ayrılmak istemedi.

"Erkeklerin dünyası beni istemiyor."

Kocakarı elini Isobel'in taç takılı başının üzerine koydu.

"Tohumunu okyanusların ötesine taşıyacak ve özgürlük için yaşayan diğer tohumlarla birleşecek güçlü bir kadın soyu doğuracaksn."

"Bu imkânsız." Isobel başını eğdi ve rahmini kavradı.

Kocakarı ona yumuşak bir gülümsemeyle, "Ama ben bunu çoktan gördüm bile," dedi. "Yuvadan uçmalısın, küçük peri kızı."

Dokuzuncu Bölüm

Sabah olduğunda yağmur durmuştu. Bir sepet hazırlıyor, listemi gözden geçiriyor, nereye gideceğime, ipek ve iplikler için nasıl pazarlık yapacağıma karar veriyordum. Babamın altınlarından biri bana sekiz ya da dokuz dolar getirecekti; ihtiyacım olanı almak için fazlasıyla yeterliydi.

1-

Dikkatim dağınık ve heyecanlıydım. Para harcamaya çok da hazır değildim. Diz çöküp sarı dolabın arkasına uzandım ve orada paraları sakladığım yün yığınının buldum.

Yünün içinde kendisinden başka bir şey yoktu.

Dolaptaki her şeyi çıkardım.

Balmumu bezini, muşamba parçalarını ve memleketimden getirdiğim dantelleri aradım.

Deliriyor olmalıydım. Bir hafta önceki adımlarımı gözden geçirdim: Düğmeleri satın aldım, eve getirdim, paramı bir parça kumaşın içine sakladım. Gümüş ve altını bir araya getirip dolaba, örtülerin altına kaldırmıştım. Birkaç dakika sonra Edward içeri girmişti.

Salem'in ilaççı ve eczacılarıyla görüşmeye gitmiş ve hayal kırıklığına uğrayarak geri dönmüştü. Hırslı hedeflerini anlamadıklarından ve yabancılardan hoşlanmadıklarından şikâyet etmişti.

Günün ilerleyen saatlerinde de söylenmeyi bırakmıştı.

Tüm param -düğmelerden gelen gümüş para üstü, babamdan gelen altınlar- dolapta sakladığım aynı bez parçasına sarılıydı. Çok net hatırlıyordum.

Şimdi hepsi kaybolmuştu. Bunun mantıklı tek bir açıklaması olabilirdi.

Annem bana renklerimi saklamamı söylediğinde ya da babam beni çalıştırdığında kızmamıştım. Edward ayakkabıcı için afiş yapmamı yasakladığında da kızmamıştım. Dükkânı kaybettiğinde ve düşkünlerevine gönderildiğimizde bile kızmaktan çok umutsuzluğa kapılmıştım.

Şimdiyse öfkem barut ve ateş olmuştu.

Her şeyi raflardan indiriyor, Edward'ın formüllerini ve kâğıtlarını yere döküyordum. Eski pazar günü ceketini -bir hırsızın pis ceketini, tek bir ipliğini bile tekrar kullanmam- tekmeleyip fırlattım ve hepsini ocağa atıp bir kibrit çakarak yanmalarını izledim.

Her şey küle döndüğünde ellerimi ve yüzümü yıkayıp elimdeki malzemelerin bir listesini yaptım. İpek. Fildişi düğmeler. Eskizlerim. İğne ve dikiş aletleri. Üç nakış kasnağı. Edward'ın hâlâ işe yarayabilecek olan kalın ecza defteri. Keskin bir hançer, kaptanın verdiği kalm, uzun bir çuvaldız. Makas. Çiçekler işlenmiş elbisem. Kırmızı pelerin. Annemin eldivenleri.

Kuyu suyu. Bahçe için bir avlu.

“Gökkuşağı ekmek,” demişti Zeke.

Zeke ve Mercy'nin evine giden yolu sadece kısa bir yoldu. Aceleyle çamurda kayarak ilerledim. Bahçeye girdiğimde ellerim hâlâ titriyordu, üstüm başım toprak ve çamur içindeydi. Tavuklar gıdıklıyor, keçiler meliyordu. Zeke'in arabası çakılların üzerindeydi. Çocuklardan hiç iz yoktu.

Arazi bir çiftlikten ziyade, ortadaki tuğla bacaya yaslanmış

üç alçak kulübenin bulunduğu küçük bir düzlüktü. Avlu tavuklarla doluydu. Beyaz, kahverengi, turuncu kuyruklu, belki otuz tanesi birden yerde bulduklarını yiyor ve telaşla koşuşturuyordu. Ağaçlar toprağın üzerine doğru sarkıyor, dalları yapraklar ve tomurcuklarla yeşilleniyordu. Kulübelerin arkasında tel ve eski kasalardan yapılmış iki sıra tavuk kümesi vardı. Saman ve odun labirentinde birbirlerine yaslanmışlardı. Toprağın kenarında dün geceki yağmurla pırıl pırıl parlayan nane ve yarpuz otuna benzeyen bitkiler filizleniyordu.

Mercy ellerini önlüğüne silerek avluya doğru yaklaştı. Üzerinde gri bir çalışma önlüğü vardı ve kolları açıktaydı. Tavuklar ayaklarının dibinde gıdaklayıp gevezelik ediyordu. Bu bana düşkünlerevinde eteklerimin altını karıştıran fareleri hatırlatıyordu.

“Ne istiyorsun?” Nezaket belirtisi göstermiyordu.

Neredeyse ona Edward’ın altınlarını çaldığını söyleyecektim ama son anda kendimi tuttum. Salem’da sırlar kolay kolay saklanmazdı ve tüm kasabanın kocamın bir hırsız olduğunu bilmesini istemiyordum.

“Soyuldum ve...”

“Burada kimse seni soymaz.” Çenesini kaldırdı.

“Senden şüphelenmiyorum, sadece altınlarını saklamıştım ve çalınmış.” Mercy’nin gözleri benimkilere kilitlenmişti. Ailesinden hiç kimsenin hırsız olmadığını bilmemi istiyordu.

“Kocan etrafta yatırımcı arıyordu. Bir hayat iksirinden ve insanları açgözlülüğe iten diğer şeylerden bahsediyordu. Fikrimi sorarsan suçun onda olduğunu düşünüyorum.” Ne şüphesini doğruladım ne de bunu reddettim.

“Tek bildiğim karnımı doyurmak ve geçimimi sağlamak için bir yol bulmam gerektiği. Burada bir ailem yok ve şimdi de hiç param kalmadı.”

Yolda bir ayak sesi duyduğumda durdum. Bu Zeke’di.

Omzunda ağır bir yem çuvalını, benim bir parça kumaş taşımam kadar kolay taşıyordu.

“Bu taraftan pek misafirimiz gelmez.” Beni tepeden tırnağa süzdü. O da beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu.

Mercy yüzünü bana doğru döndü. “Dikmek için kabak ve kavun tohumları aldım. Sırık fasulyesi için hâlâ erken. Onları kendi arazinde ışığın iyi olduğu bir yere ek. Yetiştirdiğinin yarısını alabilirsin.”

“Yarısı mı?”

“Tohum için paran var mı?”

“Yok.” Havada Edward’ın yanan kâğıtlarının kokusunu alabiliyordum. “O zaman bana yiyecek ya da para olarak geri ödeyeceksin, hangisini seçersen seç benim için fark etmez.”

Bu bir başlangıçtı ve bana borçlu olduğundan daha fazlasını yapıyordu. Kabul ettim.

“Bahçendeki yarpuz mu?” diye sordum.

Kollarını kavuşturdu. “Bu konuda ne biliyorsun?”

“Kocam bir eczacı. Evde bir başvuru kitabı var. Sanırım kesikler, yanıklar ve kızarıklıklar için merhem yapımında kullanılıyor.”

Çiftlik işlerinden ve tavuklardan dolayı kollarında oluşan kesik ve çizikleri fark ettiğimi söyleyemezdin ama merhemin ona yararlı olacağını biliyordum.

Onaylarcasına başını salladı. “Birazını almanda sorun yok. Al ve benim için bir merhem yap.”

Küçüklüğümde beri bir şeyler ekip biçmemiştim. İlk başta toprağı kaldırmak ve tohum serpmek zordu ama Zeke çapasıyla geldiğinde iş çok daha kolaylaşmıştı.

“Toprak aç,” dedi Zeke.

“Neye aç?”

“Tavuk pisliği. Kül. Yumurta kabukları. Onları toprağa karıştırmalısın, kümeslerimde bolca var.”

Açıklığa doğru yürüdü ve kötü kokulu bir kova getirip ıslak zemine dökerek yedirdi.

Öğleden sonra iki sıra kabak ve sırik fasulyesi ektik ve çamur içinde kaldım. Uzaktan gelen yemek zili bana dün sabahtan beri hiçbir şey yemediğimi hatırlatmıştı ama sonra tatlı Ivy, akşam yemeğimiz için haşlanmış yarım bir tavuk taşıyarak tepeden indi. Zeke'in yem torbasını taşıdığı gibi tencereyi omzunda taşıyordu ve bütün bu çamura rağmen elbisesi tertemizdi.

"Annem aç olduğunuzu söyledi." Ivy'nin sözlerinin rengi yumuşak karpuz rengindeydi; yuvarlaktı ve neredeyse kokusunu alabildiğim koyu yeşil renkte bir karpuzdu.

Ekmeği et suyuna batırdı ve Zeke'e verdi. Ayakta, konuşmadan yiyorduk. Bunun Edward gittiğinden beri biriyle paylaştığım ilk yemek olduğunu fark ettim.

İşimiz bittiğinde, ikisini Mercy'ye teşekkürlerimle birlikte geri gönderdim ve Ivy için güzel bir şey diyeceğime söz verdim. Edward'ın yanmış giysilerinin küllerini ocakta karıştırıp toprağa döktüm. Yanacağı varmış, şimdi tohumları besleyeceklerdi. Cadı işi gibi geliyordu ama yaptığımdan da pişman değildim. Sonrasında kanamam geldiğinde Edward'ın çocuğunu taşımadığımı anladım ve bundan da pişman değildim.

Sabah süsen desenli elbisemi giyip doğruca kasabaya gittim. Hava kırmızı pelerinimden başka bir şey giyemeyecek kadar soğuktu. Pelerinimi omuzlarımdan bağladım, kancasını göğsüme geçirdim ve annemin düğün eldivenlerini sepetime koydum. Eğer süslü elbiseler için metrelerce kumaş ve süsleme satın alacak altınım yoksa, planım daha küçük ve çok daha uygun fiyatlı bir şeyi süslemek olmalıydı.

Durakların, ahırların, bir matbaanın ve *Salem Gazetesi*'nin dükkânının önünden geçtim. Duraklar boştu ama gazete cıvılcıydı.

Ayakkabısız çocuklar ön taraftaki tahta yolda bekliyordu ve bir adam kollarında bir gazete balyasıyla dışarı çıkıyordu.

Sepetimden iki değerli peni çıkardım ve onları gazetenin taze çıkmış bir kopyasıyla takas ettim.

Ön yüzünde Percy Shelley'nin bir şiiri ve altında Charline adında bir kız ile sevgilisi Tom hakkında aptalca bir şiir vardı. İç kısımda ise Fransız muslin pelerin ve yakalardan çizgili İngiliz kumaşlarına, hasır şapkalardan çuhalara, kaşmirlere, düğmelere, mendillere, kravatlara, siyah İtalyan krep kumaşına ve daha fazlasına kadar her şeyin reklamının yer aldığı yarım düzine sayfa vardı.

İpek ve yünden yapılmış güzel giysilerin reklamı asılı üç dükkân ve daha yeni eldiven ithal etmiş iki dükkân daha dikkatimi çekti. Sonra yola devam ettim.

Üzerinde Bay Isaac Newhall, İthalatçı ve Mal Sahibi yazan kapıdan dar merdivenleri tırmanarak kumaş yığınları, kitap kasaları, kâğıtlar, mutfak malzemeleri, aletler ve daha önce hiç görmediğim ya da hayal etmediğim pek çok sıradışı ıvır zıvırla dolu bir odaya girdim. Çelik gözlüklü, uzun boylu, hayalet gibi bir adam defterine bir şeyler yazıyordu.

"İyi günler. Bay Isaac Newhall siz misiniz?"

Konuşmadan önce gerilerek boynunu iki santim daha uzatmış gibiydi.

"Kim soruyor?"

Cesaretimi kaybetmeden cevap vermek için acele ettim.

"Adım Isobel Gamble ve dükkânınız için iki çift eldiven işlemek istiyorum. Çalışmalarım son derece iyidir, efendim. Görüp kendiniz karar verebilirsiniz."

Newhall kaşlarını çatı.

"Salem'daki kadınlar kendi dikiş işlerini kendileri yaparlar," diye neredeyse bağırması, solgun yüzü kızarmıştı. "Ambargodan bu yana Salem'da yabancı fırsatçıların günleri geride kaldı."

Beni dükkânından çıkarmak istercesine bir koluyla işaret yapınca ben de sinip kaçtım.

Merdivenlerin dibine vardığımda Newell, “İşe ihtiyacın varsa Lowell’daki kumaş fabrikalarına bak!” diye bağırdı. “Orada senin gibilerden çok var.”

Bir anda Glasgow atölyesinin tozunu koklamış, Ivy kadar küçük kızların bobinleri değiştirmek ve sarmak için makinelerin arasında dolaştığı uzun koridorun karanlığını hissetmiştim. Nat’ın Salem’daki önyargıyla ilgili uyarısı ben uzaklaşırken kulağımda yankılanıyordu.

Yolun karşısındaki Chaise & Harness’da, zarif ve güzel bir kadın bana becerilerime ya da hizmetlerime ihtiyacı olmadığını söyledi. Ocağın yanındaki beşikte bir çocuk yatıyordu ve önlüğünün üzerinde süt lekeleri vardı. Genç anne -sütanne de olabilirdi, emin değildim- High Street’in ilerisinde Marblehead taraflarında çalışan Cranford kardeşleri aramamı önerecek kadar iyi niyet gösterdi.

“Genellikle beyefendilere özel günler için eldiven tedarik ederler,” dedi. “Hamilton Salonu’ndaki Bay Remond’u da deneyebilirsiniz; bazen sizin gibi yabancılara şans veriyor.”

Cranford’daki dükkân iki büyük vitrinli penceresi olan bir evdi. Vitrinlerden birinde hoş, siyah bir günlük elbise, diğerindeyse okka güllü damaskodan yapılmış kalp yakalı bir gece elbisesi sergilenmekteydi. Dükkân yeni kesilmiş kumaş ve daha dumanı tüten, ütölemek için kullanılmış demir pres kokuyordu. İçerisi temiz ve güzeldi. Bir köşede elbise dikmek için bir alan ve tüyler, çiçekler, renkli ağlarla süslü boneler ve keplerden oluşan bir tuhafiyecilik vardı.

Bir hizmetçi kız taburede oturmuş, beyaz bir kumaş parçasını kasnağa geçiriyordu. Kalın sarı bukleleri beyaz bir hizmetçi şapkasının içine tutturulmuştu. İçeri girdiğimde bana gülümsedi.

“Hanımlar şu anda meşguller ama bekleyebilirsiniz.” Güçlü bir İrlandalı tonu vardı ve sözleri geniş çayırlar gibi yeşildi. “Bayan Silas’la birlikteyim,” diye ekledi. “Ben onun hizmetçisiyim.”

Küçük püsküllü bir koltuğa, onun karşısına oturdum.

“Acelem yok,” dedim.

Bir anda yüzü aydınlandı.

“Sen bir İskoçsun! Neresindensin? Adın ne?” Ben daha cevap vermeden aceleyle devam etti. “Ben Nell; altı yıl önce teyzem ve kuzenimle birlikte İrlanda’nın Cork bölgesinden geldim. Onlar Philadelphia’ya gittiler ama ben Silas ailesiyle mutluyum. Bir de sevgilim var, bir sütçü. Burada kalmamın sebebi Stephen.”

Sonunda nefes almayı bıraktığında ona adımı ve Salem’da yeni olduğumu söyleyebildim.

“Dul Higgins’in kulübesinde yaşıyorum. Bir kocam var ve o şimdi sefere çıktı.”

“Salem’da bir sürü denizci dula var,” dedi Nell. “Kocasıyla en iyi anlaşılan kadınlar ev ve çocuklarla meşgul olanlardır, o zaman yalnız hissetmezler.”

Yan odadan, mağaza şefinin otoriter sesi yükseldi. Bir asistanı iğnelemesi, kıvrması, ölçmesi ve kaydetmesi için yönlendiriyordu. Sesi çıkmayan kızı dizlerinin üzerinde, ağzında iğnelerle hayal ettim.

“Sizin Bayan Silas, Kaptan Henry Silas’ın karısı olabilir mi?” diye sordum. Silas’ın Salem’in en zengin adamlarından biri olduğunu duymuştum.

“Ta kendisi.” Nell gururlu görünüyordu. “Silas adını duyman ve zekiysen aklında tutman için kasabada uzun süre kalmış olmana gerek yok.”

Eline bir iğneyle kasnak aldı ve bana HS harflerini koyudan açığa doğru geçiş yaparak mavi bir iplikle işlediği yeri gösterdi.

“Bayan Silas, Hamilton Salonu’ndaki Bay Remond için peçete yapmama izin veriyor,” dedi. “Ekim ayındaki Hafif Piyade

Ziyafeti için iki yüz peçeteye ve masa örtüsüne ihtiyacı var. Aklın varsa fazladan para kazanmak için iyi bir yol.”

Perdeden kapının arkasında bir hareketlilik vardı ve terzi gergin bir sesle konuşuyordu.

“Korsesiz bir pazar günü elbisesi pek tavsiye edilen bir şey değildir.”

“O zaman bir tane korseli, bir tane de korsesiz sipariş vereceğim.” Bayan Silas’ın sesi sertti. “Üçüncüsü de kızımın çeyizi için. Charlotte’un ölçüleri de bildiğiniz üzere benimkiler gibi.”

“Pekâlâ,” dedi işletmenin sahibi. Sözlerinde hoşuma gitmeyen bir kibir vardı. “Peki Bayan Charlotte Orta Batı’nın keyfini çıkarıyor muymuş?”

“İyi gidiyor,” diye cevapladı Bayan Silas. “Kızılderililerin baharda kanolarını çıkarmalarını görmek için geziyi bir ay daha uzattılar.”

Perdenin arkasındaki konuşma, yerini kumaş hışırtısına bıraktı ve Nell bana doğru döndü.

“Elbise diktirmek için mi buradasın?”

“Tanrım, hayır. Dükkânın sahibesine bir soru sormak için geldim.”

Sepetimden annemin eldivenlerini çıkardım. Nell çalışmama hayran kaldı. “Detaylar harika,” dedi. Evden ayrıldığımdan beri ilk kez kendi yaşında dost canlısı bir kadınla konuşuyordum ve kendimi pelerinimi açacak kadar güvende hissetmiştim.

“Bunların hepsi benim elimden çıktı.” Sadece kulübenin, ormanlık alanın ve denizde yapılan yolculuğun sahnelerinin görüldüğünden emin olmuşum. Nell suyun girdabını ve geminin şeklini görüp haykırırken, çelik grisi saçları ve süt gibi teniyle güzel bir kadın perdeyi araladı.

“Ben Bayan Cranford. Eserinizi görmeme izin verin.”

Ayağa fırladım ve pelerini uzattım. Daha bakmadan ellerini dikişin üzerinde gezdirdi. Bir dikişin sahip olması gereken hissi-

yatı, dikişteki uygun sıklığı ve sadece dokunarak düz ve kare bir eserin nasıl anlaşılacağını bilen bir kadındı bu.

İşlediğim figürlere baktığında bir sessizlik çöktü. Pelerini tamamen açtı, Isobel Gowdie'yi ve gökyüzünde uzanan kırmızı yıldızı inceledi.

“Nereden geldin sen?” diye sordu Bayan Cranford.

“İskoçya’dan. İki hafta önce Kaptan William Darling’le, *New Harmony* gemisiyle geldim. Kocam bir eczacı, bir doktor.”

Pelerini ellerime tutuşturup kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açtı.

“Size iyi günler,” dedi. Herkes bana bakıyordu. “Şimdi yolunuza devam edin,” diye ekledi.

Karmakarışık bir şaşkınlık ve utanç içinde oradan ayrıldım ve bundan sonra pelerininle sırlarımı evde, yargılanamayacakları bir yerde saklayacağıma dair ağır bir yemin ettim.

Nell arkamdan seslendiğinde sadece birkaç adım uzaklaşmıştım.

“Bekle!”

Dükkândan koşarak çıktı, sarı bukleleri iğnelemiş olduğu beyaz şapkasından kurtulmuştu.

“Herkes bize karşı bu kadar kötü değil,” dedi bana doğru atılarak.

“Biz mi?”

“İrlanda ve İskoçya’dan gelen kızlar. Yeni gelenler. Yabancılar.”

“Ama burası Yeni Dünya, burada herkes yeni değil mi zaten?”

“Ailen nesillerdir buradaysa değil. Salem eski, tuhaf bir yerdir, yabancılar pek sıcak davranmaz.” Asi buklelerini tekrar yerine oturtmaya çalıştı. “Ama burada olmana çok sevindim. Silas’ların evine beni görmeye gel, mutfak kapısını çal ve Nell’i göreceğim de.”

Felicity Adams’ın mensucat dükkânı, Essex Caddesi’ndeki bir ara sokağa doğru genişletilmiş, ona onluk bir kulübede yer alıyordu. Vitrinde siyah bir top ipek kumaş duruyordu. İçeri girdiğimde

başını kaldıran kadının bana ayı hatırlatan yuvarlak, pürüzsüz bir yüzü vardı.

“Günaydın,” dedi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bana bir dikişçiye ihtiyacınız olduğu söylendi.” Dolgun aksanımı dilimden sökmeye çalışırken reverans yaptım. “Ve bu pozisyon için başvurmak istiyorum.”

Kadının tereddüt ettiğini görünce söylemekten kaçınmayı tercih ettiğim şeyi hemen ekledim. “Beni Dul Higgins gönderdi. Yeteneğim olduğunu söyledi.”

Bayan Adams ne dostça ne de düşmanca davranıyor, sadece iş yapıyordu. “Bana bu yetenekleri göstermeniz gerekli.”

Arkamı döndüm ve pelerinimi tezgâhın üzerine katlayıp koydum. Sonra elbisemdeki detayları, etek ucundaki ve astarındaki dikişleri ona göstermek için ayağa kalktım. Teyzemin Baggar’daki dükkânından sanki sadece birkaç ay önce oradaymışım gibi bahsediyordum. Tamamen dürüst değildim ama Salem’da bir yer edinmek için elimden geleni yapmam gerekliydi.

Bayan Adams, “Elbiselerim için Boston’dan bile hanımlar geliyor,” dedi. “Dikkatli terzilik kadar ihtiyat da önemli.”

“Ben de kendime her şeyden önce bunu öğrettim,” dedim ona. “İhtiyat ve bir kadının kusurlarını gizleme becerisi.”

Çok geçmeden dikişçi ve iğneci olacağım konusunda anlaştık ve eğer çok ihtiyacı olursa biçici olarak da hizmet verecektim. Emеğim için bana öğleden sonra için on peni, bir gün için yirmi peni gibi mütevazı bir ücret ödeyecekti.

“İzin verirseniz bir şey daha var.”

Ona annemin eldivenlerini gösterdim ve hanımefendi teklifimi dinledi. Sonra bana üç çift süslenmemiş eldiven verdi.

“Haklısın Bayan Gamble, baylar ve bayanlar Hafif Piyade Ziyafeti için yeni dekoratif eldivenler isteyeceklerdir. Sıcaklar bastırana kadar bunu düşünmeyecekler ama daha uzun vadeli bir planımız olmalı.”

Şimdiden bir dükkân sahibinin düşünebileceği gibi düşünmeye başladığım için memnundum.

“Üç çifti de bitirdiğimde size getireceğim,” dedim.

“1 Nisan’a kadar istiyorum.” Sesinin keskin tonu beni şaşırttı.

“Biraz daha zamana ihtiyacım var,” diye kekeleydim.

“Nisan’ın üçü, daha geç olmasın,” dedi. “O zamana kadar bana bir seçki getirmiş ol.”

“Peki, hanımefendi. Hangisinin dükkânınıza layık olduğunu siz daha iyi bilirsiniz.”

“Şüphesiz, sadece en iyisini alacağım.”

Essex Caddesi boyunca ilerlerken günlerdir içime düşen sıkıntı hafiflemişti ve güneş günlerdir ilk kez parlıyor gibi geliyordu. Kısa bir yol yürüdükten sonra Manning posta duraklarının önünden geçmiştim ki Nat Hathorne ellerini ceplerine sokmuş bir şekilde karşımda belirdi.

“Sizi buraya getiren nedir, Bayan Gamble?” Utangaç ama neşeliydi. Son ayrıldığımızda onu sersemleten şey her neyse artık yok gibi görünüyordu.

“Felicity Adams’ın dükkânında yeni işe başladım,” dedim ama asıl söylemek istediğim kocamın bir alçak olduğu, altınımı çaldığı ve beni üç kuruşa işçilik yapmaya mahkûm bırakmış olmasıydı.

“Bu çok iyi bir haber.” Başparmağıyla arkasındaki baskın bir gübre kokusu gelen durakları ve ahırları işaret ediyordu. “Ben de burada kitaplara ve adlara yardım ediyorum.”

Nat, posta arabalarının dayılarına ait olduğunu söyledi. “Annemin kardeşleri, komik adamlar,” diye güler yüzle ekledi ve ben de ona Bayan Adams’ın dikişçisi olacağını söyledim.

“Ama siz bir terzisiniz.” Hatırlamıştı. “Neler yapabildiğinizi gördü mü?”

“Onun için eldiven de süsleyeceğim.” Bunu söylemek için acele ettim çünkü bana acımasını istemiyordum. İnsanların sıkıntılı bir durumda olduğumu bilmesini istemiyordum. “Bir gün çok daha fazlasını yapmayı umuyorum. Ama bu eldiven işi gizli bir anlaşma, burada sır tutmak zor olsa da bundan kimseye bahsetmemelisiniz.”

Sanki sadece kendisinin görebildiği bir şeyi inceliyormuş gibi başını eğdi.

“Sır tutabilirim,” dedi.

En ufak bir kıpırtı gösterene kadar gözlerimi ondan ayırmadım. Ellerinin bugün mavi mürekkeple kaplı olduğunu fark ettim.

“Peki ya yazdıklarınız, zavallı kızıl saçlı kızla ilgili hikâyenizi bitirdiniz mi? Umarım onun yaşamasına izin vermeye karar kılmışsınızdır.”

Posta duraklarına doğru bir bakış attı ve benimle yürümeye başladı.

“Onu bir kenara bıraktım ve onun yerine evli, yaşlı bir çiftin ruhaf küçük hikâyesini bitirdim.” Sokakta ilerlerken bana gidecek daha da yaklaşıyordu. “New York’taki bir editöre gönderdim, bu hafta iki öykümü daha okuyacak.”

Gözleri parıldamaya başlamıştı – sözlerinin kırmızı ve altın rengine uyan bir ay ışığı parıltısı gibi. “Ve Bayan Gamble, sizden de lütfen sırrımı saklamanızı rica edeceğim.”

“Ama hikâyeler yayımlandığında sırrınız ortaya çıkmış olacak.”

“Hayır.” Başını sağa sola salladı. “İsimsiz olarak yayımlıyorum, kimse benim olduğunu bilmeyecek.”

“Ah, Walter Scott gibi.”

“Scott’ı mı okudunuz?” Hathorne’un yüzündeki ifade beni memnun etmişti, sanki ben ödüllü bir öğrenciymişim o da kafamda hesap yapabildiğimi yeni keşfetmiş bir hoca gibi.

“Daha onun yazdığını bile bilmeden çok önce, evde onun öyküleriyle birçok akşam geçirmişt看.”

“Peki onun kahramanları arasında en sevdiğiniz hangisi?”

Beni sınamaya çalışıyordu ama bu benim için bir problem değildi. Babamın bana okumayı öğretmek için harcadığı saatlere her zamankinden daha fazla minnettar hissetmiştim.

“Rebecca’yı hep sevmişimdir,” dedim. Rebecca, *Ivanhoe*’da büyücülükle yargılanan bir şifacıydı, onun adını söylemeye cesaret ettim ve lafı tekrar büyücülük konusuna getirdim. “Ama *Ivanhoe* onu kurtarıyor, bu yüzden de en sevdiğim kahraman aslında o.”

Nat bana sanki çözmek istediği bir bulmacaymışım gibi bakıyordu. Ve kendisi de öyleydi: bir bulmaca ve entrika. Yakışıklıydı da. Ön dişinde daha önce hiç fark etmediğim küçük bir kırık vardı ve dilini onun üzerinde gezdiriyordu.

“*Ivanhoe* büyük ve cesur bir kahramandır,” diye katıldı. “Eğer asil bir şövalye hakkında bir kitap yazabilseydim, bunu mutlaka yapardım. Ama benim öykülerim karanlık, bazen de trajiktir.” Duraksadı, beni düşünüyordu. “Hatta lanetli bile diyebilirim.”

Ellerime baktı. Koparılmış turnak ederimi örten eldivenleri giyiyor olduğum için şükrediyordum.

“Mendilinizi temizledim,” dedim. “Artık sizi nerede bulacağımı bildiğime göre size getirebilirim.”

Rıhtım Caddesi’ne doğru döndük ve tekrar sadece benim duyabileceğim şekilde eğildi.

“Benim için mendili biraz süslemenizi istesem ayıp olur mu? Kız kardeşlerim iğne işi yapmazlar ve başka kimsem de yok.”

Scott’ın romantik öykülerini yeterince okumuştum, bir hanımefendiden kendisinden bir hatıra isteyen bir şövalyenin -bir tutam saç, dantelinden bir parça, iğnesinden bir örnek- ona kur yaptığını anlayabiliyordum. Onu kendimden uzaklaştırmam gerektiğini biliyordum. Yine de burada yalnız başımaydım ve daha önce hiçbir erkek benimle bu kadar zekice ve bana karşı bir merakla konuşmamıştı. Onda yaşlı bir asilzadenin izleri vardı, içimdeki hassas bir akoru tınlatan bir özlem gibiydi.

“Belki de baş harflerinizden oluşan bir tasarım?” diye teklifi mi sundum.

Yüzü aydınlandı.

“Ve belki de alıç çiçeklerinden bir dal?”

Bu icadına gülümsedim. “İsminize daha çok uyan bir çiçek olamaz!”

Saçlarını kulaklarının arkasına doğru ittirdi ve bana kıvrık, budaklı dalları olan alçak, geniş bir ağacı tarif etti. “İngiltere’de sanırım ona mayıs ağacı diyorlar...”

“İskoçya’da mayıs ağacı diyoruz,” diye geveledim. “Ağacın altında perilerin yaşadığını söylerler.”

“Burada biz ona alıç ağacı diyoruz.” Duraksadı ve parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu, sonra da ezberinden okumaya başladı: “*Ne kadar da tatlı çiçek açar neşeli, yeşil huş / Ne kadar zengindir alıç çiçeği.*” Elini komik bir şekilde salladı. “Sizin Robert Burns, ‘Highland Mary’ adını verdiği şiirinde bunun hakkında yazmıştı.”

“Babam mayıs ağaçlarının büyülü olduğunu söylerdi, eğer birinin yanında uyuyakalırsanız büyü dünyasında uyanabilir ve asla gerçek hayatınıza geri dönemeyebilirsiniz,” diye ekledim.

“Salem’daki mayıs ağaçlarıyla ilgili de böyle bir hikâye var. Derler ki, ağaçların yanındaki patikadan başka bir yola saparsan büyülü bir dünyada günlerce kaybolabilirmişsin.” Bir an kendini kaybeder gibi oldu ama sonra gözlerini kırptırdı ve yüzü yeniden aydınlandı. “Biliyor musunuz, aslında ben de bunun için çabalıyorum. Sadece hayallerimde, büyülü bir dünyada yaşamak.”

Water Caddesi’ne varmıştık ve rüzgâr gözlerimi tuzlu yaşlarla yaşırtıyordu.

“Ama peri dünyası erkekler için değil ki.” Babamın uyarılarını hatırladım. “Periler ve iblisler kıskanç yaratıklardır. İnsan onların büyülerinde tehlikeli bir şekilde kaybolabilir.”

“Muhtemelen,” dedi. “Yine de oraya gitmeye ve kalabildiğim kadar kalmaya çalışıyorum.”

Mill Pond'un tepesine yakın küçük bir köprüde durduk.

"Sanırım İskoçların da büyüye yakın olduklarını söyleyebiliriz Bayan Gamble. Giysilerinize büyülü yaratıklar işliyor ve cep-
lerinizde taşımak için küçük tılsımlar yapıyor olmanızın sebebi de bu değil mi?"

"Ben öyle değilim." Büyü dünyasına her zaman ilgi duymuş olmama rağmen bunu hemen inkâr etmiştim. "Cebimde bir iğne taşıyorum. Hayal gücüm de pratiktir."

"Peki o zaman, pratik hayal gücünüzü benim için kullanır mısınız? Baş harflerimi diker misiniz?" Gülümsüyordu ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. "Bir de alıç çiçekleri, öyle mi?"

Aradığı büyülü dünya ve burada, Salem'da olanlar hakkında sormak istediğim çok şey vardı. Ve onun hakkında. Onun hakkında bilmek istediğim çok şey vardı.

Başımı eğdim, konuşmak için kendime güvenememiştim.

"O zaman anlaştık." Denizin kenarında nöbet tutuyor gibi duran gri kayalardan oluşan bir halkayı işaret etti. "Bazen defterimi alıp orada oturuyorum. Belki sizi de bir gün iğnenizle orada görürüm?"

Prens beni deniz kenarında oturmaya davet etmişti. Bir *trident*^{*}, altın bir taç ve solmuş pelerininin beni çevrelerken verdiği hissi hayal ettim. Hepsi büyülü ve büyüleyiciydi.

Evde Edward'ın tıp ve bitkiler kitabını karıştırdım. Sonunda alıç çiçeği ya da akdiken olarak adlandırılan ve geleneksel gül ağacıyla aynı Latin ailesine ait olan mayıs ağacına dair bir referans buldum.

Parmağımı ince kâğıdın üzerinde gezdirirken kelimeleri aydınlatmak için bir mum tutuyordum.

Alıç tentürü kırık bir kalbi iyileştirmede faydalı olabilir.

* (Lat.) Üç dişli mızrak. Poseidon'un silahı -çn.

*

Edward'ın altınımı çaldığını öğrendiğim hafta hangi büyümlü varlıklar bu adamı bana getirmişti? Şimdiye kadar asla öfkeli bir kadın olmamıştım. Bir şekilde bu öfke ve kızgınlık beni o durumdan buna getirmişti: Edward'ın ihanetinden Nat'in davetine.

Kitabı alıç çiziminin olduğu sayfaya kadar açtım ve defterimde onun baş harflerinin yanına alıç çiçeğini çizmeye başladım. N, kırmızı bir harfti. H, bakır sarısıydı. Mendilini nakış kasnağıma bağladım ve alıç çiçeği için beyaz ve soluk yeşillerle işlemeye başladım.

Renklerim çiçek açıyor ve onlarla iğnemde yeni bir güç buluyordum. Büyücülük müydü bu? Yoksa sadece bir ışık oyunu mu? Uyanıkken bile devam eden garip bir rüya mı?

Renkleri artık yok edemiyordum, tek yapabildiğim onları çağırmaktı. Bazen cesur ve hafiflerdi, kaptanın denizin üzerinde beyaz ve mavi bulutlar gibi asılı duran sözleri gibi. Bazen de Nat Hathorne'un sözlerindeki solmuş cüppesi ve tacı gibi yoğunlardı. Bazı sesler mütevazıdır, yumuşak ve kaygan karpuz pembesi ya da yeşili gibi -sarmaşık yeşili mesela- bazıları da olgun mürver ve erik gibi canlı renklere sahiptir; merhamet gibi.

Renklerim gökkuşağı gibi net ve elle tutulur değillerdi, yine de geçici bir düşünce ya da anıdan daha somutlardı. Burada, Salem'da, renklerin başka türlü gözden kaçırabileceğim şeyleri görmeme yardımcı oluyorlardı: bir lavanta parçasının yanındaki sarı ve kırmızı çiçeklerin hazzı, gri ipek bir elbise üzerinde yürüyen leoparın gücü. Beyaz bir mendilin üzerine dikilmiş kalbi iyileştiren alıç çiçeği ve Abington için minik kırmızı bir A harfi. Nat Hathorne'un merak uyandıran sözleri bir dizi taç gibi sıralanmıştı.

İşimi bitirdiğimde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Çiçek dalları Nat'in isminin baş harflerinin etrafında bir kalbi tutan iki el

gibi kıvrılmıştı. Belki de bu çok fazlaydı ama yine de tam istediğim gibi olmuştu.

Saçımdaki tokaları çıkarırken Nat'in kızıl saçlı bir kız hakkında yazdığı hikâyesini, mayıs ağaçlarını ve Zeke'in rüzgârların uzun zaman önce atılmış çığlıklarıyla uluduğunu söylediği Cadı Ormanı'nı düşünüyordum. Bir kaşık yardımıyla ışığı yakalayıp suratımın yansımadaki küçük parçalarını inceledim; bir göz, dudaklarım, yanağım boyunca kıvrılan saçlarım...

Değişmeye başlamıştım. Burada yalnızdım ama renklerin artık her yerdelerdi ve bana yeni, tuhaf bir tür arkadaş olmuşlardı. Bugüne kadar bir insanın büyüünün içinde kaybolmak isteyebileceği hiç aklıma gelmemişti. Kontrolüm dışında olduğunu hissettiğim görülerimi saklamama gerek olmadığı, bunun yerine onlara teslim olabileceğim hiç ama hiç aklıma gelmemişti.

Belki de Nat ile hikâyelerin bir kaçış sunduğu dünyaya gitmeye cesaret edebilirdim. Belki karşılığında kendi büyülerimi bile sunabilirdim.

İskoçya, 1673

Isobel'in yeni kocası, karnını yumurta ve patates yetiştirerek doyuran bir çiftçiydi. Üç erkek çocuğun doğumu kolay olmuştu, ancak bu dördüncü doğum kan ve çığlıklarla doluydu. Gille o kadar korkmuştu ve çocuklar o kadar titriyorlardı ki yardım çağırmak zorunda kalmıştı.

Ebe, Isobel'in bacakları arasına bir lamba doğrulttuğunda; ıslaklığı, mücadeleyi ve yıllar önce cadı iğnesi tarafından yapılan izleri gördüğünde gece şafağa doğru ilerliyordu. Isobel, Gille'e bunların çiçek hastalığı izleri olduğunu söylemişti fakat ebe, cadı iğnesine dayanıp kaçan kızıl saçlı dağlı kadının hikâyesini duymuş ve gördüğü şeyi tanımıştı.

Ebe güçlü elleri, kalın bir tahta kaşık ve bir kap losyon yardımıyla çocuğu dünyaya gelmeye ikna etmiş, kanı temizlemiş ve kundaktaki bebeği Isobel'e vermişti. Pencerede bir parıltı olmuş ve Isobel kayan bir yıldızın arkasında bıraktığı parlak kuyruğunu görmüştü. Şöminedeki ıslak odunların çatırtısı ona bir çığlık gibi geliyordu.

"Kızının alev kızılı saçları var," diye fısıldadı ebe. Sözleri bir bardağın içindeki gümüş cıva gibiydi. "Seninkiler gibi. Daha önce neler yaptysan, bir daha kendinin de çocuğunun da onları yapmayacağından emin olmalısın."

Bütün yıl, bir sonraki yıl ve ondan sonraki yıl Isobel, kızı konyundan ayırmadı. Bu, erkek çocuklarına harcadığı sürenin iki katıydı. Çünkü büyü gücünün ve kurtuluşun bedelinin tekrar tekrar ödenmesi gerektiğini ve onu kurtaran perilerin ondan tatlı bir kız çocuğundan başka bir şey istemediklerini biliyordu. Her şeyi görmüştü, insanların ve perilerin acımasız açgözlülüğünü... O sadece kulübesinde yaşamak, lamba ışığını açık tutmak ve ailesine yakın olmak istiyordu.

Onuncu Bölüm

Dükkândaki ilk günlerim ölçü almak, iğnelemek, eğilip tezgâhtar Abigail'in yanındaki ocağı süpürmekle geçiyordu. Bayan Adams bize karşı sert, müşterilerine karşı ise çamurlu ayaklarıyla dükkânı kirletseler bile sevecen davranıyordu ve şehrin zengin hanımefendilerinden biri içeri girdiğinde bu ani ruh hali değişikliklerini öngörmeyi öğrenmiştim.

Aksanımla ilgili dostane olmayan sorulardan kaçınmak için mümkün olduğunca az konuşuyor, Salem hanımları sosyeteden, ithal kumaşlardan, Londra modasından ve İngilizlerle yapılan ikinci savaşa şehrin refahını düşüren İngiliz ambargosundan bahsederken onları dinliyordum. İki kız kardeş, erkek kardeşlerinin hoşlandığı Protestan bir kız hakkında çirkin çirkin fısıldaşıyor, bir diğeri Bayan Spencer'ın kaya şekerlerinin fiyatını iki peni artırmasından yakınıyor, annelerle kızları ekim sonunda Hamilton Salonu'nda düzenlenecek Salem Hafif Piyade Ziyafeti için yeni kostümlerinin maliyeti konusunda tartışıyorlardı.

Bayan Adams, dükkânın boş olduğu bir öğleden sonra, "Liberaller ve Demokratlar bu yılki ziyafette iyi geçinmeliler," diye konuya girdi. "Çünkü babaların politikaları ne olursa olsun, kızların koca bulmaya ihtiyacı vardır."

Dükkânda duyduklarımın çoğu dedikodu ve modadan oluşuyor olsa da Bay Remond'un -adalardan gelen siyahi bir kumanyacı, aynı zamanda yetenekli bir istiridyeci, bir gıda ithalatçısı ve olağanüstü kaplumbağa çorbasıyla tanınan bir aşçı olduğu söyleniyordu- ziyafet için sunacağı güzel yemeklerden herkes tarafından bir zevkle bahsediliyordu.

Anladığım kadarıyla Bay Remond kendi ırkından biri için alışılmadık derecede başarılı bir adamdı ve ne zaman adı geçse dikkat kesiliyordum.

"Bayan Remond'un pastalarını da unutmayın," diye hatırlattı Bayan Adams bir müşterisine. "Gecenin sonunda onun muazzam tatlıları için yer bırakmanız gerekecek."

Dikkatle dinliyordum ama dedikoducu hanımlar Nat Hathorne ya da ailesi hakkında hiçbir şey söylemiyorlardı. Ancak Nat'in dayısı Robert Manning'in bahçesine on tane daha ödüllü sert çekirdekli meyve ağacı diktiğini öğrenebilmişim.

"Manning'in fiyatları çok ucu," dedi tombul Bayan Williams, aynanın önünde durup yeni mavi gündüz elbisesinin içinde kendine hayran hayran bakarken. "Ama ben taze toplanmış sulu erik severim ve kocam kendi başına ağaç dikecek kadar zeki değil."

Bir zamanlar korktuğum gibi Edward olmadan yalnız değildim. İster şiddetli mart yağmuru, ister zayıf bir güneş olsun, her sabah Nat'i düşünerek uyanıyordum ve her gün onun bitmiş mendilini sepetime koyup onu tekrar görme umuduyla ıslak sokakları arşınılıyordum.

Güneyden girdiğim Derby Meydanı'na o nihayet tekrardan adım atana kadar bir haftadan fazla zaman geçmişti. Dikkati başka yerdeydi ve o farkına varmadan yanına ulaşmıştım.

"Günaydın beyefendi. Düşüncelerinizi bu kadar meşgul eden şey nedir?"

Sevinçle bana doğru döneceğini umuyordum. Onun yerine bana hayalet gözlerle baktı. Yüzü uykusuzluktan morarmış görünüyordu.

“Ah, Bayan Gamble.” Birlikte yürümeye başladık. “Ne yazık ki beni düşüncelere dalmışken yakaladınız.”

“Yazdıklarınız mı?” Başıyla onayladığında rahatladım çünkü sorduğum anda, kasabadaki bir aşk yüzünden rahatsız hissedebileceğini düşündüm ve öyle olsaydı benim hissettiğim bu çekimi gülünç hale getirecekti.

“Yayıncı ilk iki öyküyü geri çevirdi, tamamıyla Amerikan bir şeyler istediğini söyledi.” Meydandan Güney Köprüsü’ne doğru dönerken Nat sesini alçak tutmaya çalışıyordu. Burada daha fazla insan vardı ama kalabalık, denizciler ve gemi mürettebatından oluşuyordu, dolayısıyla onlar bizi fark etmeyecek yabancılardı.

“Peki tamamıyla Amerikan olan nedir?” Yüksek sesle merakımı gidermek için sorumu yöneltmiştim. Buraya gelmeden önce Yeni Dünya’nın, yeni insanlar tarafından ve yeni insanlar için yapıldığını düşünüyordum. Ama burada, Salem’da, bir insanın gerçekten Amerikalı olabilmesi için yapması, söylemesi ve olması gereken şeylere dair uzun bir gereklilik listesi varmış gibi görünüyordu.

“Onun aradığı şey demokrasi mücadelesi,” dedi Nat. “Amerika’nın tiranlığa karşı zaferi hakkında anlatmam gereken her şeyin burada, New England’da olduğunu söylüyor. Yeni bir fikrim var -hikâye içinde hikâyeler, kayıp bir el yazması ve bir dedenin sandalyesinde anlatılan bir şey- hem gerçeği çağrıştıran hem de sihrin ruhuna sahip hikâyeler... Tabii eğer yapabilirsem.”

“Gerçeği ve Amerika’nın zaferini anlatan hikâyeler yeterince kolay görünüyor.” Onu cesaretlendirmeye çalışıyordum. “Sanırım cadı mahkemelerinden ya da büyüden daha da kolay.”

Adamların çoktan sabahın gümüş renkli avlarının olduğu ağ-ları sermeye başladığı Balık Sokağı’nda duraksamıştı.

“Ama benim peşinde olduğum şey gerçek ve zafer değil,” dedi Nat. “Gerçek olan çoğu zaman gözlerden gizlenir; dini coşku zulmü gizler, karanlık arzular riayet maskesinin arkasına saklanır.”

Evet... Gerçeğin çoğu zaman iyi davranışlar ve maskeli bir yüzle gizlendiğinin çokça farkında olduğumu söylemek istiyordum.

“Neden iyilik hakkında yazmıyorsunuz?” diye sordum. “Elbette Salem’da da gerçekten iyilik vardır ve bunu yazmanın karanlık hakkında yazmaktan çok daha kolay olduğunu düşünüyorum.”

Kaşlarını çattı.

“İyilikten heyecan verici hikâyeler çıkmaz. Amacın hoşluk olduğu iğne işi gibi değil bu.”

Sözleri canımı acıtmıştı.

“Terzilik ve iğne işi hoşluktan daha fazlasıdır.” Sesim düşündüğümünden daha da keskindi. “Her kadının sırları vardır ve bunları saklamak bir terzinin işidir; vasfını kullanarak çekici olmayan bir kadını güzelleştirmek ya da dolgun bir kadını zarif ve düzgün göstermek. Aksi takdirde alay konusu olabilecek ya da utanılacak diğer şeyleri saklamak.”

O tanıdık yarım gülümseme dudaklarında belirdi, kaşlarındaki çatıklık neredeyse yok oldu.

“Beni her zaman şaşırtıyorsunuz, Bayan Gamble.”

Sözleri beni daha da sinirlendiriyordu.

“Ben sadece iğnenin de bir sanat olduğunu görmeyi istiyorum,” dedim. “Benim işimde de zorluklar var.”

“Ev sanatlarının zahmetli olduğunu kabul ediyorum,” dedi. “Kadınların ne gibi gizli zorluklarla debelendiklerini ancak tahmin edebilirim tabii.”

Sepetime uzanıp katlanmış mendilini çıkardım ve eline tutuşturdum.

“İstediğiniz gibi yaptım, mendilin üzerine baş harflerinizi ve çiçekleri işledim. Umarım onları beğenirsiniz,” dedim. Bana sırlarım olduğunu biliyormuş gibi bakıyordu fakat şimdi onunla daha fazlasını paylaşacağımı sanıyorsa yanılıyordu. “Ve şimdi beyefendi, ben dükkâna gidiyorum.”

“Bekleyin,” diye seslendi ama el arabalı bir kadının etrafından dolandım ve onun beni içki fabrikası sokağında bıraktığı gibi aniden uzaklaştım çünkü bilmesini istediğimden daha fazla canımı acıtmıştı. Yine de bir gülümsemesi, bir yüz ifadesi vardı ki... *Beni şaşırtıyorsunuz.* Daha önce hiçbir erkek bana bu kadar ilgi uyandıran bir iltifat etmemiş ya da bana bu kadar merak dolu bakmamıştı.

Bayan Adams ayrıldıktan sonra Abigail, “Bu sabah seni Nathaniel Hathorne’la gördüm,” dedi. “Biraz tuhaf biri, sence de öyle değil mi?”

Dizlerimin üzerine çökmüş, patiska kumaştan bir günlük elbiseyi birleştirmesine yardım ediyordum. Dudaklarımın arasında iğneler vardı ve cevap veremiyordum.

Abigail, “O bir kart oyuncusu ve biraz da münzevi,” diye devam etti.

Ne görmüş olabilirdi ki? Sadece birkaç kelime konuşmuştuk, ona mendilini vermiştim ve çabucak ayrılmıştık. Telaşlanmıştım; fark etmiş olabilir miydi?

“Arkadaş ortamında da garip ve sessiz biri.” Abigail elbiseyi döndürdü ve pileli bir etek için belini kıvırdı, sonra da daha fazla iğne için parmaklarını şıklattı.

Muhtemelen benden bir yaş büyüktü, Marblehead’li bir kasabın en küçük kızıydı. Her gün yemek için getirdiği sığır etinden yüzü pembeleşmişti fakat aptal bir kız değildi.

“Hikâyeler yazdığı söyleniyor. Onu posta müdürünü beklerken gördüm, elinden paketini bırakmaya katlanamıyormuş gibi

göğsüne bastırıyordu,” diye devam etti Abigail. “Ablasının kalbi bir kemancı tarafından kırıldı ve görücü kabul etmeyi bıraktı. Tuhaf bir aileler.”

İğneleri avcuma tükürdüm ve elimin tersiyle ağzımı sildim.

“Bay Hathorne da bayağı yakışıklı.” Ağzından daha fazla laf almak istiyordum, bu yüzden açıkça söyledim. “Dikkatini çekti herhalde.”

Yüzü kızarmıştı.

“Fark ettin mi? Elbette fark ettin.” Abigail nişanlı değildi, bir sevgilisi olduğunu da sanmıyordum. “Ben evli bir kadını, Abigail. Bay Hathorne senin olabilir, onun tuhaflığından bahsederek beni korkutmana gerek yok.”

Yüzünün kızarıklığı burnunun üzerindeki çilleri daha da belirgin hale getirmişti.

“Bir kasabın kızına asla o gözle bakmaz,” dedi. “Hathorne’lar Salem’in en eski ailelerinden biri ve burada önemli olan tek şey de budur.”

Abigail’e gerçekten o gözle bakmayacağından oldukça emin olmama rağmen, “Emin olma,” diye ekledim. “Bence ona en çok yüksek bir hayal gücüne ve zevkli bir gardıroba sahip genç bir hanım yakışır.”

“Zevkli bir gardırobu ve büyük bir çeyizi olan genç bir hanım,” dedi. “Hathorne’lar dünyadan elini eteğini çekti, isimleri bile tek başına onları yoksulluktan kurtaramaz. Her şey Nathaniel’a bağlı.”

“Sanırım dayıları at arabası işi yapıyor.”

“Ama eli açık değiller. Nathaniel ve kız kardeşleri beş parasız yaşıyorlar, insanlar bunun bir lanet olduğunu söylüyor.”

“Lanet mi?” Patiskayı iğnelemiş, eteklerimi düzeltmek için ayağa kalkmışım. Dükkkânda çalışmaya başlayalı bir hafta bile olmamıştı fakat Abigail’in saçma sapan batıl inançları olan bir kız olduğunu çoktan öğrenmişim.

“Salem’da asılan kadınları duymadın mı?” diye sordu.

Bildiğimi itiraf etmek mi yoksa bilmiyormuş gibi davranmak mı daha iyiydi? Bir önemi kalmamıştı çünkü Abigail cevabımı beklemeden konuşmaya devam etti.

“Ben küçük bir kızken büyükannem bana bu hikâyeyi anlatmıştı; Salem’daki insanların akıllarını kaybettiklerini, masum ruhları cadılık ve şeytana tapmakla suçladıklarını söylemişti. Büyükannemin dediğine göre bunun kaynağı delilik ve açgözlülükmüş. Bir düzineden fazla kadını öldürmüşler, mallarına da el koymuşlar.”

“Bunun Bay Hathorne’la ne ilgisi var?”

Başını işinden kaldırdı ve bakışları çok berraktı.

“Hathorne’un büyük büyükbabası cadı mahkemelerinde bir yargıçtı, Isobel. Masum kadınları ölüme mahkûm etti ve hiç pişmanlık duymadan asılmalarını izledi. İşlerinden biri darağacında, ‘Size, çocuklarınıza ve çocuklarınızın çocuklarına lanet olsun; hepiniz kan içinde boğularak öleceksiniz’ diye bağırıyordu.”

Tüylerim ürpermişti. Nat asılan kadınlardan söz etmişti ama atalarının bu olaydaki rolünden hiç bahsetmemişti.

“Ailesi şimdi bunun acısını çekiyor,” diye ekledi Abigail. “Bunun izlerini onda görebilirsin, bence onu garip yapan şey bu; onun lanetli soyu.”

Bu doğru muydu? Nat’i karanlığa iten şey bu muydu?

“Ama eğer kadınlar gerçekten cadı değilse, o zaman Nat’in soyu nasıl lanetlenmiş olabilir ki?” diye sordum. Renklerimin ve kendi soyumun ortaya çıkmasından korkuyordum. “Ve bu doğru olsa *bile*, bu lanet onun suçu değil.” Artan bezi sarmakla meşguldüm ve bu dedikodu hakkında çok hevesli görünmemeye çalışıyordum.

“Sanırım haklısın,” dedi.

“Sen de onun yakışıklı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

Yüzü yine kızarmıştı.

“Sanırım Hafif Piyade kutlamalarına katılacak,” diye ağzını yokladım. “Belki sana eşlik eder.”

Abigail gülmüştü ve ben de gerginliğimi gizleyebildiğime inanıyordum.

“Umuyorum bir kavaljem olacak ama bu Bay Hathorne olmayacak.”

Ziyafet için planladığı yeni elbiseyi tarif etti: eflatun ipekten ve belden bağlamalı fildişi tafta, çiçekli yeni bir şapka.

“Bir de eldivenler,” diye ekledi. “Özel bir çift eldiven istiyorum. Belki seninkilerden satın alabilirim.”

“Korkarım ki Felicity’nin fiyatları çok pahalı.”

“O zaman bana öğretir misin?”

“Eğer zamanımız varsa,” dedim. “Ve bunu Bayan Adams’tan saklayabilirsek.”

Eldiven işleme konusunda hâlâ öğrenme aşamasında olduğumu ona söylemedim. Ya da denediğim gül yapraklarının küçük ve beceriksiz, ebegümeci çiçeğinin çok yayvan olduğunu. Daha iyisini yapabilecektim, hem de pek yakında.

Nat’in söylediğinin aksine, Salem’da ismim sadece hoşluktan ibaret olmayacaktı.

Evde kömür çubuğumu bileyip leoparın bir erkek eldivenine uyması için ilk siyah çizgileri çizdim. Eldivenleri bir mantar parçasına tutturduğum masanın üzerinde lamba ışığı titriyor ve iki eldiven boyunca çizim yaparken hayvanın kuvvetini hissediyordum.

Nat’in çalışırken beni izlediğini, beni takdir ettiğini, o sinsî gülümsemesiyle bana baktığını hayal ediyordum. Aramızda her ne varsa, ikimizin de henüz yüksek sesle dillendirmediği bir sırdu bu. Sonu olmayan bir parlaklık ve onun altında yatan daha da fazlası... Paylaştığımız o büyü; onun kelimeleriyle, benimse renklerle...

Abigail, Nat'ın ailesi üzerinde bir lanet olduğunu söylemişti. Ben de aile utancı ve gizliliğinin ağırlığıyla yaşamının ne kadar zor olduğunu biliyordum. Tüm bunları, kendi gizli geçmişimi; Isobel Gowdie'nin kendisini suçlayan adamlara nasıl karşı koyduğunu, annemin uyarısını, hatta renklerin büyüsünü anlatırken yüzünün meraktan şaşkınlığa dönüşünü izlediğimi hayal ettim.

Ona, mendiline işlenmiş mayıs ağacı çiçeklerinden oluşan bir simge vermiştim; çiçeğin polenlerin toplandığı orta kısmına gizlenmiş küçük, kırmızı bir A harfi olan bir sır.

Belki de bu gerçekten büyücülüktü? Ama bunu anlamıyordum çünkü cadıların meclisleri olduğunu ve büyülerini nasıl yapacaklarını bildiklerini söylüyorlardı ve ben böyle şeyleri yapmaya asla cesaret edemezdim.

Yine de iğne işlerimin hoşluk ve süslemeden daha fazlası olduğuna emindim.

Bir iğne bir gelin başlığını ipek güllerle süsleyebilir, bir çocuğun elbisesini çançiçekleriyle donatabilir, bir beyefendinin eldivenlerini tören için hazırlayabilir ve bir evi taze beyaz tüller üzerine serpiştirilmiş sarı çiçeklerle neşelendirebilirdi. Ama bu, sadece bir kısmıydı.

İğnem kaptanın hayatını kurtarmıştı. Bir iğne bir yarayı da deşebilirdi. Bir bebeğin anne karnından düşmesini engelleyebilirdi. Bir kanamayı durdurabilir, bir elbisenin eteğine bozuk para saklayabilir ve bir hırsızın parmaklarını birbirine dikebilirdi; Marlin'in Tavernası'nda yaşlı bir adam ellerini kasaya uzatırken çok fazla yakalandığı zaman tanık olduğum gibi.

On yaşlarındaydım ve simsiyah giyinmiş kefen yapımcısı gelene kadar barmenin hırsız tutuşunu gölgelerin arasından izlemiştim. Hırsızın ağzına bir viski şişesi dayadılar ve elini bir masanın üzerine sabitlediler. Kefen ustası sakın bir şekilde at kılından yapılma bir iğne çıkardı ve adamın başparmağına sapladı.

Hırsız çığlıklar içindeyken omzuma dokunan bir el beni oradan uzaklaştırdı.

“Isobel, bu senin grmen için uygun değil,” demişti babam. Ama ben çoktan hırsızın boğazının morluğuna ve kefen yapım-cısının çenesindeki acımasızlığa tanık olmuştum. O iğnede de karanlık bir g olduğunu grmuştüm, annemin o zamana kadar açığa çıkardığından çok daha fazlası...

şimdi düşününce, birinin kocamın parmaklarını birbirine diktiğini görmek isterdim. Bunu yapmak için cadı olmama da gerek yoktu.

On Birinci Bölüm

Tüm cuma ve cumartesi akşamı boyunca leoparı dikmiş, benekleri yapmak için altın ve bakır ipek iplikler kullanmıştım. Mercy'nin çalışmasında gördüğüm harfleri düşündüm ve konturlu dikişlerle bir şeyler denemeye başladım. Zikzak yapıyordum: Leoparın omurgası boyunca K-U-V-V-E-T harflerini işleyebilmek için harf parçalarını kıvrıyor, ardından harflerin etrafındaki boşluğu aynı kahverengi iplikle dolduruyordum.

KUVVET. Kelime hem oradaydı hem de değildi. Dikkatli bakınca görebiliyordum, fakat gözlerimi kırptığımda kayboluyordu. Mercy'nin şalın içine onu giyecek kadın evinden ayrıldığında kendini güvende hissedebilsin diye GÜVENLİ kelimesini işlediğini hayal ediyordum. Bu eldivenleri giyen adamın onların gücünü derin bir gizem içinde hissetmesini istiyordum: *orada ama görünmez.*

Pazar gününün çoğunu leoparın gövdesinin arka kısmını sol eldivene dikmek almıştı, kuyruğu serçeparmağının kenarından avuç içine doğru kıvrılıyordu. İşim bittiğinde eldivenleri ters çevirdim ve tüm iplik uçlarını kesip attım. Bu beni en çok heyecanlandıran andı; dikişlerin nasıl olduğunu, giyildiğinde kumaşın

ve süslemenin nasıl hareket ettiğini görmek için eserlerimi kendi vücuduma geçirdiğim o an...

Eldiveni kendi elime geçirdiğimde leoparın bacakları yanlış yöne doğru kıvrıldı ve kuyruğu sanki avcumun içinde gezen bir yılanı dönmüştü. Çalışmam başarısız olmuştu; içinde hiç sihir yoktu, büyücülük ise asla. Mütevazı ve ölümlü olanın ötesinde bir güce sahip olduğumu düşünecek kadar aptaldım. Dikişleri söküp yeniden başlamıştım. Şafak söktüğünde eldivenlerde o kadar çok delik ve kömür izi vardı ki artık kullanılmaz hale gelmişlerdi. Onları bir kenara fırlattım, sonra da masamın üzerine eğilip ağlamaya başladım. Yorgundum, açtım ve çaresiz bir haldeydim. Felicity'ye haftanın sonuna kadar üç muhteşem çift eldiven sözü vermiştim ve o gün hızla yaklaşıyordu.

Mahvettiğim eldivenlerin yerine yenilerini almak için son kalan paramı kullanmak bana acı veriyordu ve ne olur ne olmaz diye eskiz defterimle birlikte Denizcilik Topluluğu Salonu'na gidip leoparı yeniden çizmiştim. Bacakların gövdeye, gövdenin kulaklara olan ölçeğini ve diğer uzaklıkları dikkatlice not ettim. Aynı hatayı tekrar yapmayacaktım.

Eskizim bittiğinde, Polinezya'dan gelme deniz kabukları ve ilkel süs eşyalarıyla dolu bir çantayı inceledim ve 1803 yılında *Nabby* isimli gemiyle Kaptan N. Hathorne tarafından Pasifik Okyanusu'ndan getirilen bir köpekbalığı çene kemiği dikkatimi çekti. *Cadı İğneleri, Salem 1692* etiketli bir kutuda bazıları kirpik kadar küçük, ikisi bir adamın kolu kadar uzun iğnelerden oluşan bir vitrin keşfettim. Yanlarında Salem'in aynı dönemine ait, bir sıra Poppets etiketli küçük mısır koçanından yapılmış bebek vardı. Tüm bunlar cadı davalarının değil inkâr edilmesi, daha da temellendirilmesi gibi görünüyordu; şehrin hâlâ bir zamanlar Salem'da cadıların yaşadığına inandığını gösteren küçük bir salonun köşesine sıkışmış olan kanıtlar...

Güneş cam kubbe tavandan aşağı vururken bu iğnelerden hangilerinin John Hathorne'un kararıyla ölüme mahkûm edilen zavallı ruhlardan alındığını merak etmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Yeni eldivenler ve eskizlerle eve dönerken Hamilton Salonu'nun önünden geçmek için yolumu değiştirdim. Kapılar kapalıydı ama pencerelerle perdeler nisan esintisini selamlıyor, neşeli, çalışkan sesler parlak renklerden bir gökkuşağı halinde sokağa dökülüyordu. Pencerelerden masaları cilalayan ve sandalyeleri temizleyen erkekler, şamdanları parlatan kadınlar, çocuklar ve dikiş diken, ütü yapan bir grup kadın görüyordum. Hepsi Mercy ve Zeke gibi koyu tenliydi. Çok geçmeden orada komşumu bir grup kadınla otururken gözlemiştim, iğnesi uzun bir kuşak üzerinde hızla ilerliyor, yüzü dostluğun verdiği enerjiyle yumuşak görünüyordu.

Bir sahne platformunun yanında siyahi bir adam alçak bir taburede çizmeli ayaklarının üzerinde duruyor, talimatlar veriyor ve insanları işe teşvik ediyordu. Kendisine asil bir hava vermişti ve herkese söyleyecek nazik ya da dostça bir şeyi varmış gibi görünüyordu. Bu, kasabanın büyük bir saygıyla bahsettiği Bay John Remond olmalıydı. Tahta bir çöp kutusunu temizleyen çocuğa doğru eğildiğinde, anında Bay Remond'un güvenilir, yetenekli ve iyiliği güçlü biri olduğunu hissettim. Ondan neden böylesine sevgi dolu bir hayranlıkla bahsedildiğini anlamıştım.

Higginson Meydanı'nın köşesine varıp *Remond'un Yemekleri & Süslü Pastaları* yazan büyük, fener şeklindeki tabelaya rastlayana kadar erkeklerin ve kadınların şarkı söyleyen sesleri peşimi bırakmamıştı.

Taze kurabiye ve şekerler: 5¢

İstiridye: yarım kilo 2\$, kile 4\$

Sülün: tane 1\$ düzine 10\$

*Kaplumbağa Çorbası: 2 hafta önceden sipariş alınır, fiyat talebe göre
Pastalar: süslü ve sade, 1\$ ve üzeri, 2 gün önceden sipariş alınır*

Cam vitrin süslü kurabiyelerle doluydu; içeride güzel, siyahi bir kadının pasta süslediğini görüyordum. Kremayı düzeltmek için spatulasını ve bezelere şekil vermek için küçük bir heykeltıraş aletini kullanıyordu. Arkasında iki kız hamur karıştırıyor ve bir oğlan da tereyağını çalkalıyordu.

Büyük olan kız yonca şeklindeki bir kurabiyeyi parşömen kâğıdına sarmış ve almam için bana el sallamıştı. İçeri girdiğimde bir zil çaldı, dükkânın içindeki hava tatlı ve sıcaktı, bana kardeşimin fırıncılık öğrendiği yılları hatırlatıyordu.

“Korkarım bugün fazladan harcayabileceğim param yok,” dedim kıza.

Başını kaldırdığında geldiğimiz gün Dul Higgins’e yardım eden o genç kadın olduğunu fark ettim.

“Sorun değil,” dedi. “Bu bizim sana hoş geldin hediyemiz. Zeke’in evinin yakınlarında oturuyorsun, değil mi?” diye sordu ben kurabiyeyi yerken.

İnsanlar beni tanıdıklarında artık şaşırmıyordum.

“Evet,” dedim. “Ben Bayan Isobel Gamble.”

“Sizi *New Harmony*’nin denize açılışını izlerken görmüş-tüm,” dedi gülümseyerek ve onun Bay Remond’un kızlarından biri olduğunu anlamıştım. Güzel ve zekiydi, genç kadınlığın baharındaydı. Sözleri altın gibi, bir madeni para kadar saftı. “Yolculuğunuz sırasında kaptanın hayatını kurtaranın sizin iğneniz olduğunu duydum. Size çok minnettarız.”

“Biz” derken neyi kastettiğini bilmiyordum ama ben soramadan konuşmasına devam etmişti.

“Artık Dr. Gamble’ın Kaptan Darling ile seyahat ettiğini duydum. O ikisi birlikteyken korkmanızı gerektiren bir şey yok; kaptan hedefini asla şaşırmaz.”

Acımasız bir eş gibi görünmemek için Edward hakkında birkaç güzel söz söylemek zorunda kaldım; hatta Kaptan Darling'ın kuzeyden getireceği şekeri bile sordum.

Kızın yüzünü bir bulut kapladı.

"Şekerimizi adalardan almaktan hoşlanmıyoruz ama babam başka seçeneğimiz olmadığını söylüyor."

"Neden peki?" diye sordum.

Sanki uzaktan geldiğimi yeni hatırlamış gibi başını eğdi. Belki de beni ölçüp biçiyor ve aptal olup olmadığıma karar vermeye çalışıyordu.

"Batı Hint Adaları'ndaki şeker tarlaları dünyanın en acımasız yeridir, hanımefendi," dedi. "Babam köleleri nasıl acımasızca çalıştırdıklarını kendi gözleriyle görmüş."

Bayan Remond tezgâhın arkasından geldi ve elini kızının omzuna koydu.

"Nancy'min seni rahatsız etmesine izin verme," dedi Bayan Remond. "Şimdi kurabiyenin ve kutsal günün geri kalanının tadını çıkarmana bak."

Kapıyı açtığımda aynı fener ve yonca şekillerini Mercy'nin iskelede sattığı kuşak ve kemerlerde de gördüğümü hatırladım. Bunun bir tesadüften fazlası olduğundan şüpheleniyordum ama ne anlama geliyordu? Aklım Nancy'nin az önce bahsettiği gemilere, kölelere ve şeker tarlalarına gitti. Önemli bir şeyin saklı olduğunu hissediyordum, nasıl bakacağımı ve neyi arayacağımı bir bilseydim...

Pazar kurulduğu gün meydan kasalar dolusu patates, soğan, buğday ve çavdar satan çiftçilerle dolmuştu. Sosisçi fiyatını bağıırıyor, kel bir dişçi diş çekip kanlı bir kovaya atıyor, bir doktor ilaçlarını bir gölgelik altında sergiliyor ve bir kadın çamurlu siyah midye sepetleri satıyordu.

Mercy'yi iskelede onu ilk gördüğüm yerde, aynı beyaz türbanı takmış halde bulmuştum. Kuşak ve kemer koleksiyonuna

verev kesim ve püsküllerle süslenmiş altın bir şal, çalışan çiftçi erkeklerin üzerinde sıralandığı bir kemer ve canlı mavi kayıklarla süslenmiş bir çift kadın terliği eklemişti. Bugün fenerler ve yoncalar işlenmiş hiçbir parça olmadığını fark ettim, ancak ağaçlar ve balıklarla yapılmış olanlardan bol miktarda vardı.

“Bu kadar güzel işleri yapacak zamanı nereden buluyorsun?” diye sordum, aynı zamanda tekniğinden bir şeyler öğrenebilmek ve kendi işim için ondan ilham almak için yaptığı dikişleri inceleyen. Bayan Adams eldivenlerini bekliyordu ve başka bir hata yapmayı göze alamazdım.

“Yapmam gerekeni yapıyorum.” Mercy çok sakindi ve onu evde rahatsız etmediğim için memnundum.

Ivy annesinin arkasında çömelmiş, iki bez bebekle oynuyordu. Açık renk çilleri ve mavi-kahverengi gözleri onu Remond’un pastanesindeki daha koyu tenli çocuklardan ayırıyordu ve ben Mercy’nin çocuğunun nasıl bu kadar sıradışı bir renge sahip olabildiğini merak ediyordum.

“Çok yeteneklisin,” diye tekrar denedim.

Mercy omuz silkti ve omzumun üzerinden iskeleye doğru göz gezdirdi.

Bu sefer çalışmasından hiçbir kelime ya da harf çıkmadığımı fark ettim ama belki de onları yakalayamayacak kadar yorgundum. Belki de karaya ilk çıktığımda denizde geçirdiğim bir ay gözlerimi bozmuştu. Belki de iğnesiyle işlediği şekil ve renklerde hiçbir sır, hiçbir kelime, hiçbir anlam yoktu. Belki de korktuğum gibiydi; renkler akıl sağlığımda bir çatlak, kötü bir büyücülüğün ya da deliliğin belirtisiydi.

“Tasarımlarımı çalmayı mı planlıyorsun?” Sözleri beni ürkütüverdi.

“Tabii ki hayır,” diye yalan söyledim, ancak yapmayı umduğum şey aşağı yukarı buydu. “Yardıma ihtiyacım var ve karşılığında da verecek bir şeyim var.” Evet, herkes bir karşılık beklerdi,

tıpkı kaptan ve Edward'ın yaptığı gibi. "Yarpuz bahçemde kök salmaya başladı ve balmumuna param yettiği zaman merhem yapacağım."

Mercy başıyla onayladı.

"Güzel. Onu da burada satabilirim. Eğer bu merhem söylediğin gibiyse denizcilerin tedavi edilmeyi bekleyen bir sürü kesik, böcek ısırığı ve güneş kabarcığı var."

Üzerinde iki çocuğun balık tutma sahnesi olan küçük bir çantayı elime aldım.

"Sahnelerin nasıl minyatür şekilde yapıldığını öğrenmek istiyorum," dedim. "Örneğin bir çift eldiven için."

Ben daha fazla inceleyemeden çantayı elimden kaptı.

"Müşterilerime engel oluyorsun," dedi sertçe. Benden daha uzun boylu, açık ara güçlü ve sıırım gibiydi.

"Mercy, elim kolum bağlı." Zayıflığımı tekrar itiraf etmekten nefret ediyordum ama başka seçeneğim yok gibi görünüyordu.

"Henüz ustalaşmadığım bir şey için söz verdim."

Dişlerini sıkıyordu. Bakışları üzerimden geri sekiyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Bir çift eldiven yapmak."

"Neden eldiven?" diye sordu.

"Çünkü küçükler, hızlı ve basit olacaklarını düşünmüştüm ama öyle olmadı."

"Eldiven ölçeğin var mı?"

"Yok. Gerekli miydi ki?"

"Göstereyim." İskelenin karşısında gemilerin gelip gittiği yere doğru bakıyordu. Birkaç denizci bize doğru geliyor, birkaç hanımefendi de Zeke'in ve seyahat sandığı taşıyan birkaç kişinin arkasında yürüyordu. Geçen ay Yeni Dünya'ya iyi bir talih elde etmek için umut dolu bir şekilde gemiden inen bendim. Beni bekleyen sorunlardan habersizdim, beni hikâyelerinden birinden fırlamış bir kız olarak görecektir olan Salem'in soluk prensinden

de... Edward'ın ahlaksızlığının derinliklerinden de hâlâ habersizdim.

“Şimdi kalabalık yapma burada,” dedi Mercy ve beni uzaklaştırdı. İki adam bir kadının bagajının ağırlığı altında debeleniyordu. Zeke başını bana doğru eğdi ama herhangi bir şey söylemedi. “Eve git, sana sonra yardım edeceğim.”

Dediğini yaptım ve eve doğru yol aldım. Yolda Manning postara duraklarının önünden geçtim ama Nat'i göremedim, sadece iki davulcunun yaptığı gümbürtü ve meydanın yanında marş melodisi çalışan üniformalı bir sıra yaşlı adam vardı.

Mercy öğleden sonra kulübeme geldi. Arkasında, bahçede daha önce hiç görmediğim tekir bir kedi vardı. Kedi siyah ve altın sarıydı, leoparın aklımdan çıkaramadığım renkleri gibi.

“Seni takip mi etti?” Leopar izleri taşıyan bir kedinin tam da böyle bir günde ortaya çıkması tuhaf görünüyordu.

“Umarım öyle değildir,” dedi Mercy. “Kediler ve tavuklar bir arada duramazlar. Beni eve kadar takip etmemesi için ona biraz yiyecek artığı ver.”

Söylediğini yaptım ve Mercy'ye kulübeye doğru öncülük ettim, başarısız eldivenlerime göz devirerek bakmıştı.

“Neden leopar gibi büyük bir şeye giriştin ki?”

“Eldivenler özel olmak zorunda,” dedim. “Çalınan parayı telafi etmek için hakkımla iyi bir ücret kazanmalıyım.”

“İnsanlar ne istiyorsa onu yapmalısın,” dedi. “İlk ders bu.”

Siyah bir çuvaldan, hasır ve samandan yapılmış içi boş bir eldiven kalıbı çıkardı. Kalıbın beş parmağı vardı, böylece üzerine bir eldiven, altından ve içinden de bir iğne geçirilebiliyordu.

“Bunu Zeke yaptı,” dedi Mercy. “Şimdilik kullanabilirsin ama kendine yeni bir tane almalısın.”

Yeni bir eldiveni kalıbın üzerine geçirdim ve işin daha kolay ilerlemesi için bilek kısmında pay bıraktığını, hatta parmak-

lar boyunca onarımlar ve verev dikişlerine de müsait olduğunu gördüm.

Mercy kapağı açık eskiz defterimin sayfalarını çeviriyordu.

“İşte bu.” Annemin uzun zaman önce çizdiği bir süseni işaret etti. Uzun ve zarif bir çiçek, güzel yeşil yapraklardan oluşan bir sarmalın ortasına yerleştirilmiş. “Salem halkı bunu sever. Süsen cesaret ve koruma anlamına gelir.”

Karakalemle eldiven boyunca bir süsen ve kenarlara da süs olarak uzun yapraklar çizdim. Eldivendeki boşluğu çiçekle doldurmak yeni ve farklı bir şey gibi görünüyordu.

“Nasıl oluyor?” diye Mercy’ye sordum.

Başını salladı ve bu yeterliydi. Düzgün dikmeye başladığımda işine geri döneceğini tahmin ediyordum; fakat bir kuşak çıkarmış ve o da kendi iğnesini eline almıştı. Onunla yan yanayken bir zamanlar annemle sahip olduğumuz yoldaşlık ruhunu hissediyordum. O benim ipliğine bakıyordu, ben de onun iğnesine...

“Elin çok hızlı,” dedi. “Çabuk olmak iyidir. Bu işten para kazanmak istiyorsan güzel iş yaptığın kadar hızlı da olmalısın.”

Kuşağının kenarına lavanta çiçeklerinden bir süs koymuştu.

“Neden mallarını bir manifaturacıda ya da terzide satmıyorsun?” diye sordum.

“Beyazlar siyahilerden alışveriş yapmayı pek sevmiyor,” dedi. “Zaten iskeleleri seviyorum. Erkekler hanımlarına ya da oğullarına götürecek bir şeyler arıyorlar ve benim fiyatlarım da uygun. Orada yeni şeyler görüyorum,” diye de ekledi. “Araplar ve İspanyollar bizim hiç cesaret edemediğimiz püsküller ve renklerle geliyorlar. Bunlar bana fikirler veriyor.”

Oruz beş yaşlarında olduğunu tahmin ediyordum ama emin değildim. Cildi pürüzsüz olsa da elleri öyle değildi. Gözleri berakı ama ağzının kenarındaki iki dişi eksikti.

“Boş zamanlarımda çalışmayı ve istediğimi dikmeyi seviyorum,” diye ekledi.

“Ben de istediklerimi dikiyorum,” dedim.

“Öyle mi?” Gözlerinde küçük kehribar rengi benekler vardı. “Hanımefendi sana ne istediğini söylemedi mi?”

“Çiçek istedi,” diye itiraf ettim. “Ama formda ustalaşıp leoparı dikersem onu etkileyeceğini biliyorum. Etkilemezse başka bir yere götürürüm.”

Mercy ben hayvanı çizerken inceliyor, sonra dikişlerini söktüğüm eldivenlere bakıyordu. Dikişlerin izlerinde bir şey görmüş gibi gözlerini kısıyordu ve ipliklerin arasına sözcükler gizleyerek onun çalışmasını taklit etmeye çalıştığımı anlayıp anlamayacağını merak ediyordum.

“Kuvvetli bir leopar,” dedi, sanki sakladığım ve sonradan sil-diğim kelimeyi gerçekten görebiliyormuş gibi. “Bir avcı fakat her zaman da yalnız. Bazıları leoparın ölümü simgelediğini söyler.” Konuştukça sözlerinin rengi değişiyor, mürverden gece yarısına doğru koyulaşıyordu. “Annem bana hayvanları öğretmişti. Baykuşlar bilgedir. Şahin ölümlerden gelen bir mesajdır. Tilkiler kurnazdır.”

“Hangi hayvan cesaret ve gücü temsil eder?” diye sordum çünkü dikmek istediğim şey buydu.

Mercy bunun üzerine biraz düşündü.

“Ayı,” dedi. “Büyük, siyah ayı.”

Eldivenlere ve çizimlerine baktım.

“Siyah bir ayı bir çift eldivenin üzerinde berbat durur,” dedim.

Mercy’nin kahkahası beni şaşırtmıştı. Sesi paslı ve sertti, sevgili babamın yüksek sesli kahkahası gibi.

“Elbette öyle.” Ellerini ayı pençesiymiş gibi havaya kaldırdı, ben de aynısını yaptım.

Çok geçmeden ikimiz de gülmeye başlamıştık. Amerika’ya geldiğimden beri hiç hissetmediğim bir şekilde samimi hissediyordum. Mercy’nin yüzü aydınlık, gülümsemesi elmacıkkemikleri kadar genişti.

“Eğer hanımefendi çiçek istiyorsa, istediğini yapsan iyi edersin.” Mercy elinin tersiyle gözlerini sildi. “Yaptıkların çok güzel, zarif ve yeniler. Bayan Adams onları vitrininde görmek isteyecektir.”

“Sana ne kadar teşekkür etsem azdır.” Artık aramızdaki buzlar çözüldüğüne göre, bunun böyle devam etmesini istiyordum. Zeke’in sözlerinin yazılı olduğu yastığı alıp onun ellerine tutuşturdum.

“Zeke için,” dedim.

Harflere bakarken kaşlarını çattı ama onun tepkisini yanlış anlamıştım.

“*Gökkuşağı Ek* yazıyor...”

“Ne yazdığını biliyorum,” diye tersledi. “Ben okumayı öğrendim ama Zeke okumayı bilmiyor.”

Yastığı bana geri itirdi. “Sende kalsın, ona kendini eksik hissettirme.”

Kuzenin okuyabildiğini, onun okuyamadığını varsayarak hem onu hem de kuzenini aynı anda aşağılamış olmaktan korkarak yastığı elimden geldiğince çabuk kaldırdım.

“Parayı bulur bulmaz eldivenler için bir kalıp hazırlaması için Zeke’e para vereceğim,” dedim.

“Bu daha iyi,” diye yanıtladı. “Kuzenim her zaman bahçeye yeni bir şey koymak ya da Ivy’nin saçına güzel bir kurdele takmak için para bulmaya çalışır. Bunu yaparsan mutlu olacaktır.” Çenesini kaldırdı ve gözlerini kıstı. “Pazar kurulan günlerde beni rahatsız etme yeter.”

Felicity eldivenleri ters çevirip manşet astarını inceledi. İki uzun gece boyunca lamba ışığında çalıştıktan sonra eldivenleri söz verdiğim gibi teslim etmiştim. İki tanesi dirsek uzunluğunda ve sarı-mor süsenlerle bezeliydi, üçüncüsünde ise bezelye yeşili bir denizin üzerinde lacivert renkte bir tekne vardı. Balık özgürlüktür,

demmişti Mercy. Süsen ise kalbinde bir sır taşıyan cesareti temsil eder. Bu kelimeleri sadece benim görebileceğim kadar küçük kıvrımlı dikişlerin içine gizlemiştim. Ama oradalar. ÖZGÜRLÜK, saklı olan bir sır...

“İşimi görecekler,” dedi Felicity.

Dikişin bir kıvrımının içine gizlenmiş minik A harfini fark etmesini ya da parmaklarını dikişlerin arasında gezdirip gizli harfleri bulmasını bekliyordum ama hepsi fark edilemeyecek kadar küçüktü.

Vitrinde çiçekli eldivenleri açık kenarlı sarı bir şapkayla eşleştirmiş ve tekneli eldivenleri dantelli bir pelerin ve uyumlu bir duvağın yanına koymuştuk. Felicity’nin ödeme olarak saydığı altmış sentten memnundum, ta ki beyaz bir etiketin üzerine yazdığı ve bir parça iple eldivenlere ilıştirdiği fiyatları görene kadar.

“Sence bir hanım buna iki dolar ödeyecek mi?” Bu benim emeğim için ödediğinin on katıydı.

“Eğer bir kadın öderse, diğerleri de onu takip edecektir.” Felicity’nin sözleri ilk kez renklenmişti, pembe ve yanık kehribarla karışık kahverengiydi.

“İki dolar çok pahalı bir fiyat gibi görünüyor,” dedim.

Felicity’nin kısıllı gözlerinde kurnazlık vardı.

“Bunlar yeni ve süslüler.” Sesi kumaş gibi hareket ediyor, dikişlerini parçalayacakmış gibi geriliyordu. “Fiyatın çok yüksek olup olmadığını bir hafta içinde öğreneceğiz. Gerekirse fiyatı düşürürüm, aksi takdirde onları pencereden indirir ve böyle kullanışsız eldivenler için bir talep olmadığını kabullenirim.”

Söylediklerinde tehditkâr bir tutum vardı ve ben bunu kaçırmamıştım.

“Elbet biri onları isteyecek,” dedim çünkü öyle olmalıydı.

“Ve biri istediğinde, onları benden satın alacak.” Felicity üzerime doğru geliyordu ve ben istemesem de geri çekilmiştim. “Komisyonlar bu dükkân üzerinden geçmeli, anlaşmamız böyle.

Müşteriyi doğrudan bana yönlendirmeli ve onlara asla dikişçi olduğunu söylememelisin. Aksi takdirde beni kazıklamaya çalışırlar. Ve bu kabul edilemez. Unutma Bayan Gamble, sana bir şans verdim ve asla arkamdan iş çevirmemelisin.”

Felicity günün geri kalanında gittiğinde Abigail beni uyardı, “Onu sınamaya kalkma, Isobel. Bayan Adams’ın ailesi uzun zamandır burada, haksızlığa uğradığını düşünürse intikam peşinde koşabilir.”

Salem, 1691

Kış yaklaşıyordu ve kargaşa içindeki köy, Rahip Samuel Parris'e papazlık görevleri için aylık maaşını ödeyememişti.

Pazar toplantısından solgun ve bitkin bir halde ayrılan papaz, on iki yaşındaki Ann Putnam'ı anne babası ve kardeşlerinden ayrı, öfkeli gözlerle bakarken bulmuştu. Çocuğun babasının John Proctor'la tartışmalı bir kereste arazisi için amansız bir savaşa girdiği biliniyordu, ancak Putnam, Parris'e borcunu ödemekten yana bir mütteffikti ve bu yüzden Parris diz çöktü ve elini kızın nemli alnına koydu.

"Burada güvendesin," dedi Rahip Parris. "Tanrı'nın sözü bizi vahşilere, komşulara, cadılara, büyülere, açlığa ve kavgalara karşı korur."

Yere yığılmış ve titreyen, bir deri bir kemik kalmış kız, Parris'in arkasından Tituba ve kocası Yerli John'un beklediği yere doğru bakıyordu. Korkunç bir anlığına Ann'in gözleri kaydı fakat kız aynı hızla kendine getirildi.

Parris, Ann'in daha önce Maine'de babasına eziyet eden cadılardan çoktan bahsetmiş olduğunu bilmiyordu. Titreyen parmağıyla üç Kızılderiliyi işaret ettiğini ve Şeytan'ın şerrinden kendilerini koruması için Tanrı'ya yalvardığını... Çok geçmeden bunu kendisi de görecekti; önce kendi kızı ve yeğeni, sonra da Ann ve kuzeni, Tituba'yı gördüklerinde acı içinde haykıracaklardı.

On İkinci Bölüm

Nisan ayının ilk sıcak gününde kasabadan geçip orman boyunca uzun bir sıra oluşturan alıç ağaçlarının sıralandığı eğri büğrü bir patikaya doğru yürüyordum. Çiçekleri yeni yeni tomurcuklanıyordu, dalları benim hissettiğim kadar özlem dolu ve kıvrımlıydı. 21

Salem'a geldiğimden beri hırsızlık, gizem, yalan ve tehditlere maruz kalmıştım. Yeteneklerim istismar edilmiş ve konuşma şeklimden şüphe edilmişti. Tek zevklerim Denizcilik Topluluğu Salonu'nda hazineler arasında dolaşmak, Mercy ile çalışırken ya da eldivenler üzerinde geçirdiğim zaman ve Nat ile geçirdiğim bir saat -dürüst olmak gerekirse biraz daha uzun da olabilirdi- olmuştu.

Yine de aklımda en çok yer eden Nat idi. O, burada kafamı karıştıran her şeyi konuşmak istediğim kişiydi. Ve onu posta duvarlarında sormaya cesaret edemediğim için, onu insan içinde görebileceğim bir yerde oyalanmak zorundaydım.

Yeni havalandırılmış bir elbise giyip her gün nakliye haberlerinin bir panoya asıldığı Charter Bira Evi'ne gidiyor ve duyuruları inceliyormuş gibi yapıyordum.

Grand Turk, Quest, Friendship ve *Rising Sun* hakkındaki bültenleri tekrar tekrar okurken bir gözüm de yoldan geçenlerdeydi. Nat'ın her pazartesi sabahı yaptığı gibi posta gişesinin oralardan gelmesini umuyordum. Erkekler ve kadınlar *Pallas*'ın Virginia'dan yeni geldiğini ve *Kahawa Freeman*'in Cantos limanında bir sürü ipek ve boyalı porselen sattığını okumak için tek başlarına ya da çiftler halinde geliyorlardı. Denizciler limanda daha ne kadar zamanları kaldığını kontrol ediyor, dükkân sahipleri ve yatırımcılar merakla bekledikleri yüklerle ilgili güncel haberleri tarıyordu. Bazıları umduklarını bulduklarında küçük bir alkış ya da tezahürat yapıyor; diğerleri ise hayal kırıklığı içinde iç çekiyordu.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından Nat nihayet her iki kolunun altında birer kitap taşıyarak meydana geldi. Bana doğru ilerlerken düzgün, hatta ağırbaşlı davranmaya çalışıyordum.

“Seni günlerdir görmüyorum,” dedi. “Dükkânda işler nasıl gidiyor?”

Felicity hakkındaki şikâyetlerimi ağzımdan kaçırmak isterdim ama terbiyem dilimi bağlıyordu. “Her şey yolunda.”

“Peki ya işin, bitirdin mi... şeyini?”

Bu kadar doğal bir şekilde uyumlu adım atmamızdan ve eldivenleri isim vermeden sormasından çok memnundum.

“Vitrindeler.”

“Ama memnun değilsin?”

İfadelerimin gerçeği yansıtmaması gerekiyordu ama o yüzümü kolayca okuyordu.

“Fiyatları abartılı,” diye itiraf ettim. “Ve bana ödediği para tam bir hırsızlık.”

Meydandan çıktık ve kuzeye doğru ilerledik. Sokaklar hızla daralıyor, hukuk ve muhasebe bürolarının yerini depolar ve fiçı imalatçıların atölyeleri alıyordu. Elinde çember olan bir çocuk bize doğru koşuyordu. Nat küçükçe bağırarak çocuğu yolumuzdan uzaklaştırdı.

“Felicity Adams kurnaz bir kadın,” dedi.

“Ondan bir şeyler öğreniyorum.”

“Öyle mi?” Yine o tanıdık yarım gülümsemesi... “Ne öğreniyorsun?”

“Mal ve hizmetlerin fiyatını,” dedim. “Ve modayı takip eden kadınların arasında neyin popüler olabileceğini. Ayrıca, iğne işinin hoş bir şey olması gerektiğini de öğreniyorum.”

Havanın mum yağı ve alev koktuğu bir mumcu dükkânının yanında durduk.

“Bunu hoş karşılamadığın için üzgünüm,” dedi. Parmağını sepetime koydu, tıpkı bir ara hiç dikmediğim bir elbisenin düğmesine dokunduğunu hayal ettiğim gibi. “Diktiğin alıç çiçekleri oldukça gerçekçi,” dedi sessizce. “Sana hiç doğru dürüst teşekkür edemedim.”

Bir çift kadın yanıımızdan geçerken beyaz bir şalın üzerine işlenmiş parlak kırmızı kirazlar dikkatimi çekti.

“Salem kadınları bu yıl şal ve kollardaki meyvelere bayılıyor,” dedi bakışlarımı takip ederek.

“Bunu nereden biliyorsun?”

Şaşırmış ama memnun olmuşum.

“Kız kardeşlerim bazen modadan bahseder.”

“En çok hangi çiçek ve meyvelerin moda olduğunu biliyor musun? Mayıs çiçeği değil herhalde,” diye şaka yaptım. “Kiraz ve üzüm mü, yoksa elma mı? Ya da belki şeftalidir.”

Güldü ve kitapları bir kolunun altına aldı.

“Bu akşam yemekte Louise’i görürsem ona sorarım. Ama pek sık birlikte yemek yemeyiz,” dedi. “Yalnız yemeyi tercih ederim.”

“Ben mecbur olmasam asla yalnız yemem.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum çünkü sanki yalnızmışım gibi anlaşılmıştı.

“Ben yalnız bir adamım,” dedi. “Bu seni şaşırttı mı?”

İşte bu, ağıt ve arzu, geri çekilme ve cezbetme.

“Yalnızdan çok ciddi, sanırım. Ve olman gerekenden daha ciddisin.”

Sanki bir sırrı açığa çıkarmışım gibi yüzünde beliren ifade beni heyecanlandırmıştı.

“Belki de ben sende kendimi görüyorum, sen de bende,” diye ekledim daha nazikçe. “İkimiz de işimiz konusunda yalnızız. Ama yalnızlık her zaman en iyi halimiz olmayabilir.”

Burnunun üzerinden bana bakıyordu.

“İşte yine başladınız Bayan Gamble.” Sözleri çekiçle dövülmüş altın gibiydi ve bir anlığına kör olmuşum. “Her zaman yaptığınız gibi beni şaşırtıyorsunuz.”

Daha fazlasını söylemesini istesem, söyleyeceğine inanıyordum.

“Senin sayende hikâyemin sonunu değiştirdim.” Bir adım daha yaklaşmıştı. “Bir çocuğa karşı hükmü verilen acımasız bir ölüm hakkında korkunç bir hikâye olması gerekiyordu ama bunu yapamam. Artık seninle kanlı canlı tanışmış olduğum için yapamam.”

“Hikâyedeki kız ben değilim.” Sakin görünmeye çalışıyordum ama sesimde bir titreme vardı. Bunu ben duyduğuma göre o da duyuyor olmalıydı.

“Ama benim için sen ve o aynısınız.” Başını eğmiş bana dikkatle bakıyordu. “Seni iskelede ilk gördüğüm andan itibaren, seni kendi zihnimle çağırdığımı hissetmiştim.”

Ondan bir adım uzaklaştım. “Hayal gücü gerçek ve yaşayan bir insanı canlandıramaz.”

“Ama işte buradasın, kendi büyü ve kırmızı pelerinine dikilmiş cadı sembollerinle.”

Boğazım kurumuştu. Pelerini evde bıraktığıma memnundum.

“Bunu inkâr edemezsin. İğne işçiliğinde daha önce hiç görmediğim bir şey var.”

“Çok abartıyorsun.”

“Son konuştuğumuzda seni aşağıladım ve bunun için özür dilerim.” Sesini alçalttı. “Sana yardım etmeme izin ver.”

“Ne yardımı?”

Onunla karşı olan duygularım darmadağın oluyordu. Önce gerildim, sonra korktum ve şimdi de ne dikebileceğimden ve çalışmalarımı nerede sergileyebileceğimden bahsederken minnettarlıkla dolup taşıyordum.

“Hafif Piyade Ziyafeti sonbahar mevsiminin en önemli etkinliğidir, mutlaka duymuşsundur,” dedi. “Muhteşem bir devetüyü şal işlemeli ve o gece giymelisin. Kendimi ele vermeden işinin fark edilmesini sağlamak için elimden geleni yapacağım. Ek olarak bu öyle kolay söz verdiğim bir şey değil çünkü böyle şeylere gitmekten nefret ederim.”

“Kocam o zamana kadar dönmüş olur,” diye mırıldandım.

“Bu senin işini değiştirmez,” dedi Edward’dan bahsedince gözlerini kırpmadan. “Ayrıca Salem denizcilerini bilirim. Gelirler, giderler ve kadınlar kendi yollarını çizmek zorunda kalır. Annem de o kadınlardan biriydi ve durumu pek iyi değildi. Aynı şeyin senin de başına gelmesini istemem, hele de sen bu kadar yetenekliyken.”

Birkaç dakika birlikte durduk ve babamın bana anlattıklarını hatırladım: Denizin kıyısında büyülü varlıklar yaşar. Yüzeye çıkarlar ve güzel görünürler ama güçlerini gözlerden saklarlar, tıpkı sakın denizin görünmeyen bir yerde her zaman bir fırtına hazırlaması gibi.

“Görkemli bir şey yapacağım,” dedim ona. “O zamana kadar bu bizim sırrımız olacak.”

Salem, 1692

Şiddetli bir kar fırtınası Salem köyüne giden yolları kapatmıştı. Atları, arabaları ve en dindar insanları bile pazar sabahı evde tutuyordu.

Neredeyse boş olan toplantı salonunda Rahip Samuel Parris kürsüye çıktı. Cemaat maaşını ödemeyeli dört ay olmuştu.

"Sizi uyarıyorum, terör ve yıkım geliyor!" diye bağırdı.

Günler sonra kızı ve yeğeni şiltelerinin üzerine yığılmış, iki büküm olmuş, çığlık atıyor ve görünmez şeytanları tokatlıyorlardı.

"Durdur şunu baba, durdur şunu," diye ağlıyordu dokuz yaşındaki Betty.

Üç soğuk, korkunç gün ve gece boyunca kızlar titriyor, çığlık atıyor ve ne Parris'in ne de iyi kalpli Dr. Griggs'in en şeytani nedenler dışında açıklayamadığı çizikler, izler ve ısırtıklar gösteriyorlardı.

Dr. Griggs, "Korkarım kızlar Şeytan Eli altında," dedi.

Parris dizlerinin üzerine çöktü ve korktuğu şey gerçekleştiği için Tanrı'ya yakardı. Oruç tutuyor ve ev halkı da aynı şeyi yapıyordu: karısı, kızları ve yeğeni -hatta köleler Tituba ve Yerli John bile- yiyeceksiz kaldılar. Ama kızlar çığlık atmaya devam ediyordu.

Elizabeth Parris kocasına, "Yardım çağırmalısın," diye yalvardı. "Lütfen Samuel, en kötüsünün olmasından korkuyorum."

Rahip John Hale ve John Hathorne ağır cüppeleriyle papaz evine geldiler ve William Perkins'in büyücülükle ilgili kitabından bölümler ve Ahit okudular. Soğuktan morarmış parmaklarıyla kıvranan, inleyen Betty Parris ve kuzenini işaret ederek, "Dışarı Şeytan, Tanrı'nın huzuruna çık," diye haykırdılar.

Sonra onlar da dua etmek ve oruç tutmak için dizlerinin üzerine çöktüler.

Yine de kızların acıları devam ediyordu. Dehşet ve dedikodu Salem köyünü ele geçirmişti. Komşular evlerinde kalıp kendi kızlarını ve eşlerini işlerine şeytan girmesine karşın yakından izlemişlerdi. Ev Hanımı Mary Sibley yardım etmeye karar verdiğinde tüm köylülerin ruhları ve bedenleri tehlikedeydi.

Mary Sibley, 21 Şubat sabahı şafak sökmeden hemen önce donmuş yolları aşarak Rahip Samuel Parris'in mutfak kapısına gelmiş ve Tituba'ya fısıldamıştı.

"Cadı pastası yapmalısın."

Tituba, Georgia Deniz Adaları'nda böyle şeyler olduğunu duymuştu ve kızların acı çektiğini görmekten nefret ediyordu. Söyleneni yapmış ve kızların idrarını çavdar unuyla karıştırıp kek haline getirip ateşin külünde pişirmişti.

"Şimdi bunu köpeğe yedir." Ev Hanımı Sibley, Parris'lerin kulübesinin etrafında dolaşan benekli sokak köpeğini işaret etti. "Bu, köyümüzdeki gerçek cadısı ortaya çıkaracak."

On Üçüncü Bölüm

Nat'ın balo için önerdiği devetüyü şal benim karşılayabileceğimden çok daha pahalıydı ve Blackwell'de ne kadar pazarlık etsem de fiyatı yeterince düşüremedim.

Son paralarımı sayıp tezgâhtarın ufak püsküllü, sade, pamuklu bir şal sarmasını izlerken, Edward'a sessizce sövüyordum. Nat'ın iyi niyeti ve zekâsıyla kıyaslandığında kocam her zamankinden daha zayıf, daha acımasız görünüyordu. Ve ben kendi adıma duyurmayı; hayallerime, bir elbise dükkânına, kendi parama sahip olmayı her zamankinden daha fazla istiyordum. Nat'ın bir ara olduğumu söylediği gibi cesur ve korkusuz olacaktım.

Hanımların cumartesi sabahı kostümlerini incelemek için çarşıya doğru ilerliyordum ki başımı döndüren keskin bir kahkaha sesi duydum. Çimenliğin ilerisinde bir kız ve sevgilisi geniş bir çınarın altında oturuyordu. Yüzlerini göremiyordum ama birbirlerine doğru eğildiklerinde figürlerinin nazik bir kıvrımı vardı. Kız gülüyor, adam da ona katılıyordu.

Elleri birbirine değiyor ve adam kızın elini dudaklarına götürüyordu. Bunu yavaşça yapıyordu ve ben bir şehvet krizi içinde

kaybolmuştum: Nat'in elimi dudaklarına öylece değdirmesini istiyordum.

Eli adamın yüzüne ulaştığında kilise çanları saatin on iki olduğunu duyurdu. Arkamda bir köpek havlıyor ve bir adam bir ismi haykırıyordu. Bütün büyü bozulmuştu. Sevgilisi kızın elini bıraktı ve aceleyle uzaklaştı. Kız ayağı fırladı, sepetini kaptı ve çakıtaşlı yolda koşmaya başladı. Ayakları tereyağı yaparken yaygın çıkardığı sesi andırıyor, koşarken ayakkabılarının altından taşlar kayıyordu.

Meydanın kenarında caddenin karşısına geçmek için bekliyordu. Sepetinden bir bohça düştü ama fark etmemişti.

"Bir şey düşürdünüz," diye seslendim ama yoldan geçen bir araba sesimi bastırmıştı.

Bohçayı aldım ve o tam büyük bir evin arkasındaki siyah demir kapıdan girerken caddenin karşısına geçtim. Pelerininin başlığını çıkardığında, Cranford'daki dükkânda tanıştığım İrlandalı hizmetçi kızın sarı buklelerini tanımıştım.

"Nell!" Adını söylediğimde döndü. Paketini salladım.

"Isobel," diye seslendi. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim. Beni ziyaret etmeni bekliyordum, neden gelmedin?"

"Bunu çimenlikte düşürdün."

Paketi aldı ve şaşkın bir çılgılık attı.

"Bu kaptan için özel olarak yapıldı." Kadife çuvalın içindeki usturayı, tıraş bıçağını, tıraş pudrası için sedef fırçayı ve bakır tıraş tasını gösterdi. "Bunlar çok değerli; yenisini almak bana iki aylık maaşımdan fazlasına mal olurdu. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Yürüyüşlerimde Silas'ların evi dikkatimi çekmişti: kaliteli tuğla, sarı boyalı bir kapı, yeni çapalanmış bir bahçe, bir at arabası garajı ve bahçede iki at. Bir keçi sesi ve açık mutfak penceresinden gelen sesleri duyuyordum. Evin arka tarafında bir kapı açılmıştı ve biri parmaklığın üzerinden bir bez sallıyordu.

“Sen dürüst ve nazik bir arkadaşınsın.” Nell’in sözleri ilk karşılaşmamızdaki aynı ciddi, neşeli yeşil renkteydi. “Ve işçiliğin de çok güzel.”

Kolları ve etekleri süsenlerle süslenmiş elbiseyi giyiyordum. Nell elini dikişlerin üzerinde gezdirdi. “Bayan Silas’ın çenesini tutabilecek ve onun için iyi iş çıkarabilecek birine ihtiyacı var; sırt tutabilecek birine. Güvenebileceğimiz birine...”

O kadar açıkyürekliydi ki yüzünü ellerimin arasına alıp yanaklarından öpmek istedim.

“Sana gerçek ve düzgün bir teşekkür borçluyum,” dedi ve sonra bir şeye karar vermiş gibi ekledi, “Bekle burada.”

Çok geçmeden mutfak kapısı açıldı ve Nell koluma yapıştı.

“Bayan Silas uygun olduğuna karar verirse, Bayan Charlotte için bir elbise üzerinde çalışman istenecek.”

“Silas’ın kızı mı?”

“Sus, soru sormak yok. Önce hanımefendiyle tanışmalısın.”

Nell beni geniş bir mutfaktan geçirerek evin arka tarafındaki dar bir merdivene, oradan da bir kat yukarı çıkardı. İlk kez büyük bir Salem evine giriyordum, fakat odaları o kadar hızlı geçiyorduk ki kâğıt kaplı duvarları ya da zengin pencere süslerini zar zor görebilmiştım.

“Bayan Silas sana sorular soracak. Dürüstçe cevap vermeli-sin,” dedi Nell daha dar olan ikinci bir merdiveni çıkarken. “Eğer doğruyu söylemezsen bunu anlayacaktır. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama anlıyor.”

Tavan arasındaki küçük bir odaya ulaşmıştık. Oda çok sıcak ve havasızdı ama küçük bir pencere parlak mavi gökyüzünün ve ötesindeki okyanusun bir ucunun manzarasını gözler önüne seriyordu.

Nell, “Unutma, Bayan Silas, Salem’da önemli bir hanımefendidir,” dedi.

Açık olan bir kapıdan geçti ve kapıyı arkasından kapattı. Boğuk sesler duydum ve kapı açıldığında karşımda Bayan Silas vardı.

Kadının sırtı dimdikti ve sanki uzun süredir oturuyormuş gibi yürüyordu. Üzerinde sade bir günlük elbise ve beyaz bir ön-lük vardı, sanki büyük bir evin hanımı değil de aşçıymış gibi.

Beni diz dize oturacağımız iki dar sandalyeye doğru götürdü.

“İskoçya’dan yeni geldiniz,” dedi Bayan Silas. Bu bir soru değildi.

“Evet.”

“Sarabeth Cranford’un o gün sizi dükkânından neden kovduğunu biliyor musunuz?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Pelerininizdeki sembol ve işaretlerin büyücülüğü işaret ettiğini söyledi. Ben böyle saçmalıklara inanmam ama siz arkana bakmadan kaçmışsınız. Sırlarınız olduğunu biliyorum Bayan Gamble.”

Nell, Cranford kardeşlerin beni İskoç olduğum için gönderdiğini söylemişti. Ama Bayan Silas çok farklı bir şey söylüyordu.

“Burada çalışmak istiyorsanız bana hangi belaları sakladığınızı söylemelisiniz,” dedi.

Paraya muhtaçtım; burada da zenginlik ve fırsat vardı. Anladığım kadarıyla hanımefendi bana güvenmeden önce sırlarımdan birini öğrenmek istiyordu.

“Kırmızı pelerinine İskoçya’dan bir hikâye dikili, cadılıkla suçlanan Isobel Gowdie’nin efsanesi.”

“Peki neden bu hikâyeyi kendinize uygun gördünüz?”

Karar vermek için sadece bir dakikam vardı. Sözlerinin rengi yoktu ve ne renk ne de şekil olarak hiçbir şeyi açığa vurmuyordu. Yine de bir şekilde, onun sırrının benimkinden daha büyük olduğunu hissediyordum. Isobel Gowdie hakkındaki gerçek, onun sırrına kıyasla o kadar da tehlikeli değildi bence.

“O kaçtı ve hayatta kaldı. Çocukları oldu ve ben onlardan birinin soyundan geliyorum.”

Bayan Silas uzun bir süre beni izledi; gözlerinin içini görebileceğim, zenginliğine ve gücüne rağmen korktuğunu anlayabileceğim kadar uzun bir süre.

“Nell sana güveniyor, ben de güveneceğim,” dedi sonunda. “Yaptığın iş ve ağzının sıklığı için sana iyi bir ödeme yapacağım. Bu hafife alınacak bir şey değil. Eğer bana ihanet edersen kocanın itibarının yerle bir olmasını sağlarım. Ve seninkinin de.”

Ne diyeceğimi bilememiştim... *Teşekkür ederim? Anlaşıldı?* Bundan hoşlanmamıştım ama çalışmak zorundaydım ve sır saklamayı iyi biliyordum. Bedeli buysa, ödeyecektim.

Başımınla onaylamadan önce bir an bekledim.

“Kızımın gelinliğinde gerekli değişiklikleri yapacaksın,” dedi.

Nell, koyu pembe ve sarı güllerle süslü, pırıltılı pembe ipek ve organze kumaştan yapılmış görkemli bir elbise getirdi. Güller kadife aplike gibi görünüyordu, ancak yakından bakıldığında Fransız şönil ipliğiyle işlendiği anlaşılıyordu. Her bir tomurcuk ve çiçek minik birer şaheserdi.

Nell'i elbiseyle birlikte merdivenlerden aşağı kadar takip ederken tatlı, şeftali gibi bir sesin, “Anne, onunla tanışmak istiyorum,” dediğini ve Bayan Silas'ın sert bir şekilde, “Şimdi olmaz,” dediğini duydum.

“Hasta mı?” diye sordum Nell'e ikinci kattaki küçük dikiş odasına ulaştığımızda. “Neden tavan arasında? Cezalı mı? Ne yaptı?”

“Charlotte hamile,” diye fısıldadı Nell. “Annesi onu kıştan beri evde tutuyor. Düğün gününe kadar evden çıkmayacak.”

Nell bana gelinliğin Philadelphia'da, damadın ailesinin yaşadığı ve gelinin düğünden sonra yaşayacağı yerde yapıldığını söyledi. Bu gelinlik giyilmeli ve halka açık bir tören yapılmalıydı.

“Damadın annesi Charlotte’un hamile olduğunu bilmiyor,” dedi Nell, ben gelinliği kaplayan çiçekleri incelerken. “Bayan Silas, çocuğun oğlundan olmasına rağmen -Charlotte yemin ediyor- kadının düğünü iptal edeceğinden korkuyor. Her şey damat ve babası aracılığıyla halledildi; habercilik işleri için onlara yeni bir matbaa sözü verildi.” Nell omuz silkti. “Sanırım hamile bir gelin adayı için yapılan bir ödeme bu. Bozuk mal diye. Her ne kadar malı bozan damadın kendisi olsa da.”

“Düğün ne zaman?” diye sordum.

“Temmuzun dokuzunda.”

“Gelinin karnı o zamana kadar iyice büyümüş olur. Neden bu kadar bekliyorlar?”

Nell bana doğru yaklaştı.

“Böyle olması gerekli,” dedi. “Zavallı Charlotte üzüntüden hasta oldu ve işleri yoluna koymak umduklarından uzun sürdü. Bu evde gördüklerimi sana anlatamam; Silas ailesinin her yerde, herkes tarafından tanındığını anlamalısın. Dedikodu yapmıyacak birine ihtiyacımız var, Isobel. Kasaba şüphelense bile, bilmemeleri gerekli. Ben Bayan Silas’a sadığım, sen de öyle olmalısın.”

Charlotte Silas solgun ve narin, kahverengi saçlı ve berrak bakışlıydı. Benden bir ya da iki yaş küçüktü, Silas’ın tek kızıydı ve dört çocuğundan en küçüğüydü. Nell’in bana söylediğine göre erkek kardeşlerinin hepsi ya evli, ya denizde ya da her ikisiydi.

“Elbisen çok güzel.” Charlotte süsen işlemelerime bakıyordu. “Salem’daki hanımların bu kadar egzotik ve yeni bir şey hakkında ne düşündüklerini merak ediyorum.”

“Ben de kestiremiyorum,” dedim ona.

Günleri yatak örtülerinin altında geçen bacaklarının zayıfladığından korkuyordum fakat elbiseyi denemesini istediğimde hemen ayağa kalkmış ve bir çocuk gibi kollarını kaldırmıştı.

Charlotte ince yapılydı, bu da durumunu tombulken olacağından daha belirgin hale getiriyordu. Teyzemin dükkânında geçir-diğim zamanlar ve babamın evinden ayrılmadan önce kendime diktiğim elbiseler sayesinde, çocuğu gizlemek için ne yapılması gerektiğini hemen anlamıştım.

“Fazladan kumaş elbisenin alt kısmına farbala ya da fırfır yapılmasına olanak tanıyor ama biz bunu beden için kullanacağız ve eteklerine süs olarak yeni bir kurdele ekleyeceğiz.” Bayan Silas’a yaratacağı etkiyi göstermek için elbisenin bir kısmını iç-neledim. “Elbiseyi göğüs kısmından açacağız ve bel kısmını iki santim yukarı çekeceğiz, böylece göbeğin dolgunluğunu vurgu-lamadan bel hattını gizleyecek bir eğime sahip olacak.”

Aileen teyzemin bir ricada bulunmak ya da soru sormak yeri-ne bilgeliğini nasıl doğal bir şekilde aktardığını hatırlamıştım ve şimdi de o cesareti göstermeye çalışıyordum.

Charlotte’a, “Göğsünün hemen altında tutacağın bir sepet çi-çek olacak,” dedim. Temmuz ayına kadar ne kadar büyüyeceğini tahmin etmeye çalışıyordum. “Kimse çiçekleri senden almadığı sürece sorun olmayacak.”

Dikiş odasındaki ışık yüksek ve parlak, pencere de panjurluydu. Akşamın griden siyaha dönüştüğünü göremesem de çalışırken günün solduğunu hissetmiştim. Her bir dikişin bir öncekiyle aynı uzunlukta olduğundan emin olmak için dikkat etmeliydim. Kendi zincir dikişime geçmediğimden emin olmalıyım. Elbette daha sağlamdı ama orijinal terzi tarafından kullanılandan fark-lydı.

Nat aklıma geldiğinde, Felicity ya da Edward’ı düşündüğüm-de, sırlarımdan ve korkularımdan kurtulup kurtulamayacağımı merak ettiğimde, hepsini bir kenara ittim. Pazar toplantısından sonra ve o hafta sonraki her gece pembe çiçekler üzerinde çalış-tım, sonra da sarı. Eğer iğnemde biraz bile sihir varsa, gelinin na-

rin güzelliğini, pembe ipek ve ağır ışıltısını ve bezenmiş çiçekleri süsleyecek bir sihir olacaktı bu.

Ertesi hafta merdivenleri çıkıp odasına ulaştığımda Charlotte başını fenere doğru eğmiş, kitap okuyordu. Kafasını kaldırdığında saçları sayfanın üzerine düşmüştü.

Kaptan ve Bayan Silas dışarı çıkmıştı ve ikimiz ilk kez yalnız kalmıştık. Ne okuduğunu sordum ve bana çiçek desenli bir kapak gösterdi.

"*The Ladies' Magazine*." İçindekiler sayfasını açtı. "Şiirler ve hikâyeler içeren hoş bir dergi."

Annesi yokken kız çok canlıydı.

"Bayan Sarah Hale, adını duyduğum tek kadın editördür." Dergiyi elime tutuşturdu. "İstersen ödünç alabilirsin, hoşuna gidecektir ve zaten benim de okuyacak çok şeyim var."

Charlotte'un yatağının yanında kitapçıdan yeni alınmış dört kitaplık bir yığın duruyordu. Bir dergi ödünç almakta bir sakınca görmediğim için ona teşekkür ettim ve dergiyi sepetime attım.

"Elbiseyi şimdi deneyebiliriz," diye teklif ettim.

Charlotte yataktan fırlarmış gibi kalktı.

"Annem bütün gün ayağa kalkmamam için ısrar ediyor; eskiden bünyesi zayıf bir kızdım ve bunu hâlâ unutmadı. Artık öyle değilim."

Elbise onun üzerinde çok güzel durmuştu; bedenine cömertçe oturmuş, büyümesi için yer bırakmıştı, yeni çiçekler ve dikişler eskisinden ayırt edilemiyordu.

"Çok güzel," dedi.

"Bunun içinde sen güzelsin."

"Ama bunu yapan sensin ve gerçekten minnettarım. Annem bebek için de yeni önlükler ve sabahlıklar sipariş etmem için bana izin verdi. Eğer gelecek hafta da gelirsen her şey için sana cömertçe ödeme yapacağını söyledi."

*

Hava karardıktan sonra eve dönerken Silas'ların seyisi beni hep arabasıyla bırakırdı ama bu gece Zeke'i mutfak kapısının önünde beklerken görünce çok sevinmiştim.

"Bayan Silas seni eve götürmemi söyledi," dedi şapkasını sallayarak. "Böyle güzel bir gecede hizmet edebildiğime sevindim."

Yanına doğru yaklaştım ve şalımını yüzüme çektim. Sepeti ayağımın dibine koydum ve derginin yerine yerleştirildiğinden emin oldum.

Salem'in merkezi karanlık, vitrinler ve dükkânlar akşam olduğu için kapalıydı. Ancak gemilerin mavi mürekkep renkli denize karşı tanrılar ya da dağlar gibi durduğu rıhtımda fenerler, şenlik ateşleri ve ellerinde şişelerle dolaşan erkek grupları vardı. Bir geminin yanında uzun siyah saçlı ve kırmızı etekli iki kadın bir grup erkek için dans ediyordu.

"Benimle güvendesin, o yüzden iyi bak Bayan Gamble," dedi Zeke. "Burası Salem'a gelen dünyanın ta kendisi."

Bir sirk rüyası gibiydi -ya da bir sirki nasıl hayal ediyorsam öyleydi- dünyanın her köşesinden görülmeye değer sahneler... İskelenin bitişinde Çin'den gelen adamlar kıyı boyunca bir sıra halinde çömelmiş, kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı.

"Çinliler ipek ve fener getirip pamuk, tütün ve ayakkabı götürürler," dedi Zeke. Sözleri kucağımda uzanan turuncu iplikler gibiydi. "Peşinde oldukları şey lüks, bu yüzden Fransa ve İngiltere'den çarşaf- lar ve elbiseler, çanak çömlek, cam ve İtalyan kristali alıyorlar."

Zeke beni iskele boyunca götürüp sonra tekrar kuzeye geri getirirken konuşmaya devam etti. "Gece havasında bir tur daha atmanın sakıncası yoksa, bunu seve seve yaparım," dedi. Başımı salladım. Dansları, erkeklerin pipolarında tüttürdükleri şeylerin kokusunu içime çekiyor, tüm bunlarla mutlu bir sarhoşluk haline giriyordum. Sanki uzun bardakta bir rom panç içmişim ve sonra bir tane daha içmişim gibi...

Rıhtım boyunca ikinci yolculuğumuza çıkmıştık ki kasketli ve kirli gömlekli siyahi bir adam arabanın Zeke'in tarafına doğru yaklaştı.

"Bayan Remond'un pastanesini nerede bulabileceğimi biliyor musun?" diye sordu.

"Şu tarafa git, Higginson Meydanı'ndaki büyük fener tabelasını ara," dedi hızlı bir baş hareketiyle Zeke.

İşte yine o his, pastanede bir şeyler olduğu hissi; fener işaretinin pastalardan daha fazlası için olduğu duygusu.

"Pastane kapanacak," dedim adam gittiğinde. "Şimdi orada ne bulabilir ki?"

Zeke gözlerini önünden ayırmadan matarasından bir yudum aldı.

"Bir adamın ne aradığı beni ilgilendirmez."

"Tabii öyledir," dedim. Ama artık bir şeyler olduğundan neredeyse emindim.

Zeke, Mercy ve Remond'lar birlikte gizlice bir şeyler yapıyorlardı ve umarım bu onları mahvedecek bir kaçakçılık çetesi değildi. Açgözlülükle açlığın bir erkeğe ve kadına neler yapabileceğini görmüştüm. Sadece Silas'lar kadar zengin bir aile, tehlikeli sırlara karşı başarılı bir koruma sağlayabilirdi.

Evde ayaklarımı kuyudan gelen serin suyla yıkayıp günü ve rıhtımları aklımdan çıkarmaya çalıştım. Yatağımın başucundaki fildişi düğmeler bana sesleniyor ama ne istediklerini söylemiyorlardı. Sadece bir zamanlar Nat'in elinde oldukları, sonra benim elime geçtikleri ve şimdi de yanımda oldukları hariç.

Onları avcumun içinde yuvarladım. Ritim yumuşak ama kurnazcadı; takırtıların sesi kedinin bacaklarımın etrafında kıvrılmasını sağlamıştı.

Gecenin sesleri duvarlardan ve panjurlardan geliyordu; kurbağalar, yabani kediler ve uzaktaki köpekler. Bir mum yaktım,

bir yastığı dikleştirdim ve Charlotte Silas'ın elime sıkıştırdığı yeni dergiyi aldım. İnançla ilgili bir şiir, bir çocuğun kaybıyla ilgili hüznünlü bir mektup okumuş, Boston'daki evine döndüğünde çocukluk arkadaşlarını bulamayan bir beyefendinin anlattığı uzun bir hikâyeye başlamıştım. Onun ıssızlığının hüznü bana kendi yalnızlığını hatırlatıyordu ve tam dergiyi bir kenara bırakmak üzereyken *cadı sanrısı* kelimelerini görmüştüm.

Nat bana Salem'da artık kimsenin cadı sanrısından bahsetmediğini söylemişti. Ancak işte tam da bu sözler "*El Yazması, Charles Cunningham*" başlıklı bir öyküde yer alıyordu.

Şimdi uykum kaçmıştı ve hikâyeyi en baştan okuyordum. Hikâye uzun ve tuhaftı, sömürge isyanında savaştığını ve Boston Limanı'na boşaltılan İngiliz çayı dolu sandıkları gördüğünü iddia eden bir adam tarafından anlatılıyordu. Hikâyeyi anlatan kişi Boston'da gizli bir el yazmasına sahip bir hanımefendiden bahsediyor ve bu paragraflar Salem cadı sanrısına gönderme yapıyordu.

Hikâyeyi tekrar gözden geçirdim. Tıpkı Nat'ın gazete ofisinin önünde söylediği gibiydi: cadı mahkemeleri, bir el yazması ve uzun zaman önceki Salem'ın hikâyeleri. Elimi basılı harflerin üzerinde gezdirdim. Kedinin vücudu ayaklarımın dibinde titriyor ve battaniyeyi ısıtıyordu. Kulübe sessizdi, Nat'ın hikâyeyi bana yüksek sesle okuduğunu, zekice bir şey bulduğunu anladığında yaptığı gibi başını eğdiğini hayal edebiliyordum.

Cadılık. Yalnızlık. İkinci kez düşünmeye vakit bulamadan insanı içine çeken açık kapılar. Tıpkı bugün Silas'ın evinde durduğum gibi, tıpkı hikâyesindeki adamın bir sır gibi açılan ve onu içeri davet eden bir kapıdan baktığı gibi, onun da benimle birlikte bir şeyin eşiğinde olduğunu hissedebiliyordum.

Salem, 1692

Tituba suçlanan ilk kişiydi.

"Evimde cadı pastası yapmaya nasıl cüret edersin?" Parris kölesini mutfak zemininde dövüyordu. "Ya itiraf edersin ya da hayal bile edemeyeceğin işkencelere katlanırsın."

Küçük kıızıyla köyde sinsice dolaştığı için hor görülen bir dilenci olan Ev Hanımı Sarah Good ikinci sıradaydı.

Daha önce cadılıkla suçlanan ve beraat eden dul Osborne ise üçüncüydü.

Sorgularının yapılacağı sabah, John Hathorne ağır ceza mahkemesine tek bir niyetle gelmişti: o kadınlara suçlarını itiraf ettirmek.

Sarah Good zincirlerle mahkemeye getirilmiş ve genç davacılar -Betty Parris, Abigail Williams, Ann Putnam ve Betty Hubbard- korkmuş ve haykırmışlardı. Hathorne odadakileri elinden geldigince sakinleştirdi, cadıların tespit edilmesine ilişkin Massachusetts Kanun ve Özgürlüklerini yüksek sesle okudu ve Lanetli Büyücülük Sanatı Üzerine Bir Nutuk'u Exodus 22, ayet 18'den bir pasajı açtı: Bir cadının yaşamasına izin vermeyeceksin.

Başlamaya hazırdı.

"Hangi kötü ruha hizmet ediyorsun?" diye sordu Hathorne, Sarah Good'a.

"Hiçbirine."

"Şeytanla bir anlaşma yapmadığını söylemeye cesaretin var mı?"

Sarah Good yine tek bir kelimeyle cevap verdi.

"Yapmadım."

"Neden bu çocuklara zarar veriyorsun?"

"Vermiyorum," dedi Good.

Acı çeken kızlar çığlık attılar. Hathorne sandalyesinden kalktı. "O zaman hangi yaratığa bunu yapma yetkisi verdin?"

"Hiçbirine."

Hathorne dikkatini çocuklara doğrulttu ve onlara, "Bayan Good'a bakın ve size zarar veren kişinin bu olup olmadığını söyleyin," diye emir verdi. Dört kız kimse onlara dokunmamış olmasına rağmen işkence görmüş kuklalar gibi sandalyelerinde iki büklüm oldu ve çığlık attı.

"O zaman onlara yapılan bu eziyeti nasıl açıklıyorsunuz?" diye sordu Hathorne.

Sarah Good kendini iyi hissetmiyordu. Kendini rahatlatmak, bir köşeye kıvrılıp küçük Dorcas'ı doğurmak üzereyken yaptığı gibi öğürmek istiyordu.

"Osborne!" diye bağırdı Sarah Good. "Dul Osborne onlara eziyet ediyor, ben değil."

Kalabalık toplantı salonunun kenarından William Good, "O bir cadı ya da çok yakında bir cadı olacak!" diye bağırdı ve Hathorne Sarah'ın kocasını karısının yanına çağırdı.

"Elinde ne kanıt var? Karın sana zarar verecek ne yaptı?"

"Henüz bir şey yok." Good, bir sandalyeye tutunmuş olan ve titreyen karısına doğru baktı. "Ama bana kötü davranması, onun iyi olan her şeye düşman olduğunu gösterir. Daha bu hafta sağ omzunun altında bir sigil gördüm ve bunun Şeytan'ın işareti olduğunu anlamıştım."

Dört yaşındaki Dorcas, toplantı evinin kapısındaki bir aralıktan annesini izliyor ve babasının sözlerine kulaklarını kapatıyordu. Dorcas kırmızı örgülerini çekiştiriyordu. Korkusunu anlatabileceği kimsesi yoktu, sadece evde yemek ya da annesi olmadığında rahatlamak için emdiği kolundaki parlak yaralar vardı.

On Dördüncü Bölüm

L iman postacısı üzerinde adımın yazılı olduğu bir kâğıdı tezgâhın üzerinden bana uzattı.

“Kaptan Derby’nin güneyden gelen uskunalarından biriyle geldi,” dedi.

Edward’ın el yazısını görünce kalbim bir kalkan gibi sertleşmişti.

Sevgili karım,

Günlerden 28 Nisan’dı ve mektup 1 Nisan’da yazılmıştı. Yani mektup gemiden gemiye çok kısa bir süre içinde ulaşmıştı.

Sana yatırımlarımızı çarçur etmediğimi söylemek için yazıyorum çünkü babana verdiğim sözü yerine getirmek ve bana olan güvenini kat kat kârla geri ödemek niyetindeyim. Burada, Charleston pazarlarında ağrıyı ve yaşlanmayı dindiren ilaçlar için çok küçük bir para ödedim ve Afrikalı bir köle tüccarından bir miktar tohum ve örümcek yumurtasına yatırım yaptım. Bu iksirlerin mucizelerini takdir edeceğinden ve bize getirdikleri zenginlik ve sağlığın tadını çıkaracağından

eminim. Baltimore'da bizi en çılgın hayallerimizin ötesinde zenginleştirecek şaşırtıcı şeyler keşfettim. Daha fazlasını söylemeye cesaret edemiyorum, sadece en yakın komşularımıza göz kulak olmanı ve döndüğümde yardım etmeye hazır olmanı istiyorum. Bir çocuk bekliyor olmamız için de dua ediyorum. Liverpool'daki liman işletmecisine New Harmony'ye hitaben bir mektup gönderirsen, oraya vardığımızda iyi haberlerini almış olacağım. İğneni sadece gerekli olduğunda kendini beslemek için kullanacağına ve benim dönüşümü beklerken bahçeni ve evini güvende ve mutlu tutacağına inanıyorum.

O zamana kadar sadık kocan olarak kalacak olan
Edward

Notu iki kez okudum ve sepetimin dibine ittirdim. Edward açgözlü ve dolandırıcıydı. İşime yarayan tavsiyeler ve hatta ilham veren, büyülerden bahseden, iğne işlerimi destekleyen Nat'ten çok farklıydı. Üstelik kalkmış bana karnımı doyurmamı söylemeye cüret ediyordu, sanki ihanetinin beni beş parasız bıraktığını yeni fark etmiş gibi.

Peki en yakın komşularımız hakkında ne demek istiyordu? Mercy, Zeke ve küçükleri çok seviyordum. Remond'larla gizli bir girişimde bulunmuş olsalar bile onlara zarar verecek hiçbir şey yapmazdım. Bu fikir bile beni iğrendiriyordu. Ivy ve Abraham masum ve değerliydi. Kapımın önüne bıraktıkları yumurtalar, küçük bir yığın halinde bulduğum patatesler, perilerin gece bana bıraktığı hediyeler gibiydi. Edward bana ihanet etmişti ama ben asla arkadaşlarıma ihanet etmezdim.

Felicity'nin dükkânına vardığımda hâlâ mektubu düşünüyordum. Abigail beni karşılamaya koştu.

“Asla tahmin edemeyeceğin bir şey oldu Isobel.”

Daha kafamı tam olarak toplayamamıştım ki, o da cevap vermemi beklemeden devam etti.

“Nat Hathorne eldivenlerini görmek için geldi. Fakat hiçbirini alamadı çünkü... Düşünebiliyor musun?” Sesinin tonu yükseldi. “Çünkü üç çifti de bu sabah satıldı!”

Aklım Edward’ın mektubunda olduğu için vitrine bakmayı unutmuştum. Şimdi geçen hafta eldivenlerin olduğu yere yeni bir şal serilmiş olduğunu gördüm.

“Dün Philadelphia’dan iki hanım geldi,” diye anlatmaya devam etti Abigail. “Fırfırlı ve kadife süslemeli şık elbiseler giyiyorlardı ve seyahat boneleri hayal edebileceğin en hoş şeylerdi...”

“Ve?”

Laf kalabalığına daha fazla dayanamadım. Eğer Salem’da kendi yararına bir şey varsa, Edward dönmeden önce bunu halletmeliydim. Babamın altınlarını çalarak kaçtığı bir komploya rağmen ona yardım etme düşüncesi dayanabileceğimden çok daha fazlasıydı.

“Hanımlar gözlerini kırpmadan üç çift için altı dolar ödeditler.” Felicity yaklaşıırken Abigail sesini alçalttı. “Felicity onlara eldivenleri *taşradaki bir münzevinin* yaptığını söyledi.”

İşimin ona kazandırdığı parayı düşününce Felicity’nin bana gülümsemesini beklemiştim. Ancak yüzü her zamanki gibi düz ve okunaksızdı.

“Abigail’in sana söylediği gibi eldivenler satıldı,” dedi Felicity. “Alıcıların Philadelphia’da sosyetik bir dükkânı var ve ilki gibi iki çift daha istediler, bir de salkım sarmaşıkla süslenmiş iki tane daha. Philadelphia’daki morsalkım sarmaşıklarını çok seviyorlar.”

O kadar çok şey oluyordu ki düşüncelerimi toparlamak zorlaşıyordu.

“Beni duyuyor musun?” diye seslendi Felicity. “Daha fazla eldiven yapmanı istiyorum.”

Ona gözümü ayırmadan baktım. Onda sadece kendisinin değil, Edward'ın da ihanetini görüyordum. Hakkımı aramam gereken an beklediğimden de erken gelmişti.

“Eğer her bir çift için kolayca iki dolar alıyorsanız, o zaman ben de en azından bir dolar almalıyım,” dedim. Felicity sanki ben konuşmuyormuşum gibi bana bakıyordu. Ağzımdan gerçekten herhangi bir ses çıkmadı mı acaba diye merak ettim. “Hesap yaptım ve yüzde üç yüz kâr herhangi bir ithalatçının kazandığından çok daha fazla.”

Gerçekten de konuşuyordum çünkü Abigail ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu.

“Yüzde yüz kâr hâlâ sizin lehinize,” diye ekledim, artık bu konuda kafam netti.

“Eldiven başına beş sent daha fazla veririm, bir kuruş daha çıkmam.” Kadın ne gözünü kırpyordu ne de yüzü kızarıyordu.

“Bu hiç adil değil,” dedim.

Felicity'nin yüzünde düşmanlık, hatta aşağılama ifadesi belirmişti.

“Eldivenler vitrinimde olmasaydı, Philadelphia'dan gelen hanımlar onları asla göremezdi.”

“Eldivenlerin bu kadar para edeceğini düşünmemiştim.” Hâlâ konuştuğuma inanamıyordum fakat yine de kelimeleri ve bu gücü buldum.

Nat haklıydı, artık sinirli ve cesurdum. “Size çok iyi bir kâr getirdiler.”

“Çifti kırk sent,” dedi Felicity. “Kabul etmek zorunda değilsin. Bu işi yapacak başka birini de bulabilirim.”

Eldivenleri benim gibi yapacak birini bulabileceğini sanmıyordum. Ancak eğer eldivenler bu kadar değerliyse ve kadınlar daha fazlasını satın almaya istekliyse, o zaman bu kadınlarla tanışıp onları kendi müşterim yapana kadar ilişkimi bozmamalıydım. Her şeyi planlamıştım. Hanımları beni doğrudan işe almaya ikna

edebilirsem ziyafeti beklememe ya da eldivenlerimi satın almak için Nat'e bağımlı olmama gerek kalmayacaktı. Babamın çalınan altınlarını telafi edebilir ve istediğim gibi kullanabilirdim.

"Eğer adil olanın bu olduğunu ve şu anda ödeyebileceğinizin bu kadar olduğunu düşünüyorsanız Bayan Adams, o zaman hanımlar için bu işi yaparım."

"Benim için." Yüzünde yalnızca bir zafer ifadesi vardı. "Philadelphia'lı hanımlar için dört çift, dükkân için de iki çift daha. Eldivenleri benim için yapacaksın ve bunu gelecek haftaya kadar bitireceksin. Şimdi eve git ve çalışmaya başla."

Çok öfkelenmiştim. Ne Edward'ın ne de Felicity'nin benden çalamayacağı bir şey yapma isteğiyle bir çalışma sepeti hazırladım ve Nat'in bana çalıştığını söylediği yöne doğru yol aldım. Liman temizdi ve kayalık kıyıya bakan gri bir kayanın üzerine yerleştim.

Leopar konusunda başarısız olmuştum ama yakın zamanlarda bir pazar sabahı kilisede duyduğum başka bir hikâye vardı. Ziyafet için şalıma koymak istediğim sahne oydu.

Felicity'nin sözleri kulaklarımda çınlarken eldivenlerini bir kenara bıraktım ve son kalan kömür kalemimle Âdem ve Havva'yı Cennet Bahçesi'nde çizmeye başladım. Havva bir elma koparıyor ve Âdem'e veriyordu. Bu, papazın bize bir kadına güvenilemeyeceğini öğretmek için anlattığı hikâyeydi. Fakat Havva meyveyi sadece Âdem'e sundu diye kilisenin arka tarafından bağışlamak istemişim. Âdem hayır diyebilirdi. Elmayı bahçenin derinliklerine fırlatabilirdi.

Yemişti çünkü elmanın tatlılığını istiyordu.

Elmanın tatlılığını istemişti.

Bu kelimeleri Âdem ve Havva'nın etrafındaki sarmaşıklara çizdim ve çizimimi gökyüzüne doğru uzattım.

Âdem'in saçlarını kulaklarının arkasına kıvrarak çizdim ve Havva'ya da kendi dar gövdemi verdim. Çizim mütevazıydı ama

şehvet izleri taşıyordu. İncil'e uygun ve meyvelerle süslüydü. Bu kasabanın kadınları buna bayılacaktı.

Kompozisyonuma hayranlıkla bakarken elimin üzerine bir gölge düşüverdi. "Tam yerini bulmuşsun."

Nat bir bacağına kayanın üzerine koymuş, bana bakıyordu. Onu ilk kez pelerini olmadan görüyordum. Vücudunun ince uzunluğu, bacaklarının boyu ve omuzlarının genişliği beni şaşırttı. Burada yalnızdık. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Sahip olduğu sırlar -cadı mahkemelerine başkanlık eden atası, darağacı laneti ve bunların mirası- benimkilerden çok da farklı değildi. Dergideki hikâyesini keşfetmek beni ona daha da yakın hissettirmişti, sanki beni garip bir geçitten geçerek büyülü mekânına kadar kendisini takip etmeye davet etmiş gibi...

İşte şimdi buradaydık. Omuzundaki çantayı çıkardı. "Eldivenlerini vitrinde gördüm," dedi ben konuşmayınca. "Ama sormak için durduğumda çoktan gitmişlerdi."

"Fiyatı çok pahalıydı." Konuşabildiğimi hatırladım ve gururla söyledim. "Salem'da kimse o parayı ödemedi. Felicity her şeyi Philadelphia'da dükkânı olan iki hanıma sattı."

Ona o hanımlar için yeni eldivenleri meyveler ve salkımlarla süslediğimi söyledim.

"Leopar yapmalısın," dedi. "Güçlü ve çarpıcı bir şey Philadelphia'da adını hatırlamalarına kesinlikle yardımcı olacaktır."

"Ama sorun da bu zaten, Philadelphia'da adımı bilmeyecekler."

"Mütevazı olmanın sırası değil," dedi Nat.

Pantolonunun belini yukarı çekti ve sırtını kayaya dayayarak çömeldi. Neredeyse yan yanaydık. Deniz önümüzde gri ve yeşil renklerde uzanmıştı. Edward'la geçirdiğim onca zaman boyunca, bir bahar akşamı hiç böyle birlikte oturup denizi seyretmemiştik.

"Eserlerine yüksek bir paha biçildi. Eldivenler Philadelphia'da giyildiğinde, diğer şık hanımlar da kendileri için bir çift isteyeceklerdir."

Felicity'nin hileleri karşısında nasıl bir yol izlemem gerektiği konusunda bana tavsiyede bulunacağını umuyordum ve bulunmuştu da. Edward alır, Nat verirdi.

"Felicity kimseye eserin bana ait olduğunu söylemiyor," dedim. "Eldivenleri yapan taşralı bir münzevi hakkında bir hikâye uydurdu."

Ona her şeyi anlattıktan sonra Nat, "Felicity Adams sana adil bir ücret ödemeli ve sen de bu konuda ısrarcı olmalısın," dedi.

"Vereceğini sanmıyorum, bu yüzden Salem'da adımları tam da dediğin gibi duyurmalıyım; ziyafette öyle bir elbise ve şal giymeliyim ki bir kez görüldüğünde beni durduramasın."

Aklımda ne olduğunu sorduğunda, eskiz defterimi açtım ve tasarımı incelemesi için ona verdim.

Âdem ve Havva'nın bedenlerini sarmaşık kümesinin arkasına saklamıştım ama bir bahçede soyunuk oldukları çok açıktı. Titremeden ona bu kadar yakın durabilmek için elimden geleni yapıyordum.

"Büyüleyici bir şey bu." Parmağıyla yapraklara dokunuyordu ama oraya gizlediğim kelimeleri görmüş olsa bile bir şey söylememişti. Taslağı bir o yana bir bu yana çevirdi. "Ama yılanı unutmuşsun."

Papaz, Havva'dan ayartıcı olarak bahsetmişti. Yılanın ayartması hakkında ise çok az şey söylemişti; yılanı değil kadını suçlamıştı.

Nat, "Baştan çıkarma yılan tarafından temsil edilir ve bu hikâyenin kalbidir," dedi. "Arzu hiçbir zaman acı olmadan gelmez. Yılan her ikisinin de aracıdır, önce ayartmayı, sonra da sürgünün ıstırabını getirir."

İçimden bir cesaret alevi geçmişti.

"Hikâyenin *Ladies' Magazine*'de okudum," dedim kendimi tutamayıp.

"Ne hikâyesi?"

Sepetimden dergiyi çıkardım.

“Bu. El yazması ve Salem cadı sanrısı hakkında. Salem’lı bir doktor hakkında hikâye içinde bir hikâye. Sanırım cadı sanrısı, cadı sorunları ve Salem’daki cadı mahkemelerinin hepsi aynı?”

Sırtını kayadan aşağı kaydırıp ve başını salladı.

“Dikkatli bir dinleyicisiniz Bayan Gamble.”

“Eminim başkaları da yazarın sen olduğunu tahmin etmiştir.”

“Editör o kadar çok değişiklik yaptı ki hikâyeye artık benim diyemiyorum,” dedi. O âna kadar kendinden emin ve soğukkanlı görünmüştü. “Her neyse, *Ladies’ Magazine* Boston dışında pek okunmuyor,” dedi. “Bana bu konuda soru soran ilk kişi sensin.”

“Anlıyorum.”

“Sana başka bir sır vereceğim.” Gökyüzüne bakıyordu. “Bir roman yazdım ve onu isimsiz olarak yayımladım.”

Roman olağanüstü bir şey, demek istedim.

“Bir aşk hikâyesi,” diye devam etti. “Berbat, ikinci sınıf bir kitap oldu ve basıldığını görür görmez utandım. Fakat zaten bitmiş ve parası ödenmişti ve *Ladies’ Magazine* editörü bir eleştiride kitabı övünce, ona hemen dört öykü daha gönderdim. İkisini aldı ve diğerlerini Boston’daki Bay Goodrich’e göndermem için beni yönlendirdi. Onları da geçen ay gönderdim ve yaşlı evli çiftle ilgili o garip hikâyeyi de ekledim.”

Nat yumruğunu sıktı.

“Dün Goodrich’ten onları istemediğini söyleyen bir mektup aldım. Onun yerine kadınlar ve çocuklar için hikâyeler istiyor.”

Yüzü açık ve savunmasızdı, Edward’ın yüzünde gördüğüm arzuya çok benzeyen bir acıyla kaplıydı.

“Bayan Gamble, bana tamamen dürüstçe söyler misiniz? Sizce hanımlar ne tür hikâyeler okumak ister?”

“Ben sadece kendi adıma konuşabilirim.” Kelimelerimi dikkatle seçiyordum çünkü onun bana yardım ettiği gibi ben de ona yardım etmek istiyordum. Gözleri kapalıydı ama dinlediğini

biliyordum. “Seninki gibi macera ve tarihle ilgili hikâyeleri severim. Ama aynı zamanda bir erkeğin karakteri ve romantizme olan eğilimi hakkında da okumak isterim. İyi bir adamı kötü bir adamdan nasıl ayırt edeceğimi bilmek de isterim.” Durakladım ve soruyu nazikçe sordum. “Yararlanabileceğin aile hikâyelerin var mı?”

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana başka tarafa bakmayı imkânsız kılan bir şiddetle bakmaya başladı.

“Ne duydun?”

“Yargıç ve cadı mahkemeleri hakkında bir şeyler duydum,” diye itiraf ettim.

Yüzü ekşidi ve bir anda farkına vardı.

“Felicity Adams’ın dükkânında çalıştığına göre duymuşsundur tabii.”

Onu yatıştırmak için Isobel Gowdie’den ve kendi sırlarımdan bahsetmek istiyordum. Fakat çenemi tutmayı tercih ettim.

“Onun zulmünün lanetini her gün üzerimde hissediyorum,” dedi Nat. “Bana aktarılan her ne varsa, kanla değilse bile mürekkep ve kelimelerle üzerimden atmak zorundayım.” Bana sertçe baktı. “Yazmaya çalıştığım şey bu; kendim ve ailem için bir kuruluş.”

“Bunlar uzun zaman önceydi,” dedim.

“Benim ailem yüzünden onların aileleri acı çekti.”

“Seni suçlamamalılar.”

“Peki neden?” diye sordu. “Damarlarımda onun kanı dolaşıyor.”

“Kötü adamlar iyi şeyler yapabilir, iyi adamlar da kötü şeyler yapabilir. Belki de büyük büyükbaban hem iyi hem de kötüydü,” diye bir fikir sundum.

Ayağa fırladı, ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve önüme doğru adım attı.

“İnsanın doğasını herkesten daha iyi biliyorum çünkü başkalarının görmeyi reddettiği şeyleri ben görüyorum,” dedi.

“İnsanların kalplerinde saklı olan karanlığı, kendimizden bile sakladığımız sırları. Hem iyi hem de kötü olanı... Hikâyelerimde anlatmaya çalıştığım şey de bu.”

Martılar, onun büyü dünyasının tehlikeli olduğu konusunda beni uyarmak istercesine tepemde ötüyordu. Selkie’ler, kelpiler ve periler insan zaafı, sevgi ve güvenliğe dair uçsuz bucaksız arzularımızla eğleniyorlardı, fakat biz yine de bunları aramaktan vazgeçmiyorduk.

“Sanırım kadınlar aşk hakkında okumayı tercih ediyorlar,” dedim ona. “Gerçek bir erkek nasıl bulunur, nasıl iyi seçim yapılır.”

“Aşk, erkeklerin ruhlarındaki karanlığı nadiren yener.” Sözleri altından çok kırmızıydı şimdi. “Sırların içindeki sırlar; yazmak istediğim şey bu benim. Ayın altında buluşup kiliseye gidenler ve şeytana tapanlar. Nesiller boyu aktarılan aile utancı. Sanki kendileri ya da ataları hiç günah işlememiş gibi şehirde dolaşan Salem kadınları...” diye devam etti. “Kendi korkunç işlerini gizlerken başkalarını acımasızca yargılayan adamlar.”

Önümde çömeldi ve elimi tuttu. Parmakları nazik değildi ama ben elimi çekmemiştim.

“Bu hikâyeleri yazmalıyım ki atalarımın adımıza getirdiği yıkımdan kurtulabileyim. Böylece bir gün her şeyi geride bırakabilirim.”

“Salem’ı terk edecek misin?”

“Yüce Tanrım, umarım ederim.”

Sesimin titremesine engel olmaya çalışıyordum. “Nereye gideceksin?”

“Çocukluğumu Maine’de geçirdim, orada su buz gibidir ve seni dinleştirir.”

Sanki soğuk sudan yeni çıkmış gibi başını sallıyordu. “Orada özgürüm. Havasını solurken ormanda korkmadan ya da yargılanmadan yürüyebiliyorum. Yakında gideceğim; William dayı ilk efendi ceketimi diktiriyor ve bittiğinde kuzeye gideceğiz.”

“Gidiyorsun yani?”

“Sadece kısa bir yolculuk için ama bir gün temelli gideceğim.”

Bir kenara bıraktığım eldiveni eline aldı ve avcunun ortasına gelene kadar parmağıyla sarmaşıklardan oluşan bir desen çizdi.

“Seni mutfak kapısından Silas’ların evine girerken gördüm,” dedi.

Tek kelime etmedim. Elimi tuttu ve eldiveni elime doğru getirdi, kumaşı her seferinde bir parmağımın üzerinden aşağı doğru çekiyordu.

“Silas ailesi.” Eldiveni serçeparmağıma geçirdi. “Good ailesi. Martin’ler. Easty ailesi.” Eldiveni her seferinde bir parmağıma geçirirken sanki başka birinin eline bakıyor gibi hissediyordum. “Felicity Adams ve kız kardeşi. Hepsi suçlananların ya da suçlayanların soyundan geliyor. Asılan kadınların ya da onları ölüme gönderenlerin.”

Eldiveni elime taktı ve elimi bıraktı. Vücudumun her zerresi bana tekrar dokunması için can atıyordu.

“Felicity Adams?” diye sordum.

“Büyükkannesi Parker ailesinin soyundan geliyor. Alice Parker asıldı ama kız kardeşi bırakıldı ve Marblehead’den bir adamla evlendi.”

Ellerim hem arzu hem de endişeden karıncalanıyordu.

“Peki ya Silas ailesi?”

“Bayan Silas’ın anne tarafından büyük büyükkannesi ilk asılanlardan biriydi.”

Ona sırrımı söylememe rağmen beni neden göndermediğini şimdi anlamıştım.

“Yine de Salem’da mı kaldılar? Bunu neden yapsınlar ki?”

Acı içinde görünüyordu ama şaşırmamıştı. Bu acıya elimi uzatmak istiyordum; onun acısını dindirmek, kendiminkini de yumuşatmak.

“Aileler yoksul ve parçalanmış durumdaydı, gidecek hiçbir yerleri yoktu,” dedi. “Yeni bir kasabada kendilerini papaza tanıttı-

maları ve kiliseye kabul edilmeyi istemeleri gerekirdi. Eğer reddedilirlse orada kalamazlardı. Komşu köylerin burada yaşananların bir parçası olmak istememiş olmalarını tahmin edebilirsin.”

Her zaman olduğu gibi Isobel Gowdie’ye kimin yardım ettiğini ve kaçtıktan sonra nereye gittiğini merak ediyordum.

“Olanlardan sonra birilerinin kalmış olduğunu hayal etmek hâlâ zor görünüyor.”

“Yine de kaldılar işte.” Bir kahkaha atarak beni şaşırttı. “Cadı mahkemelerinden yirmi yıl sonra, iki kuzen Hathorne, Philip ve Mary English’in torunlarıyla evlendi; cadılıkla suçlanan bir çiftlerdi.”

“Öldürüldüler mi?” Isobel Gowdie’yi suçlayan birinin soyundan biriyle evlenmeyi hayal bile edemezdim.

“Hayır,” dedi. “Philip ve Mary English kaçtı.”

“Bunu nasıl yaptılar?” Isobel Gowdie’nin yanan kulübesinin çatısında dans ettiğini hayal ederken aniden başımın döndüğünü hissettim.

“Para.” Bana alaycı bir gülümseme ile baktı. “English, Salem’ın en zengin adamlarından biriydi, bir gemi filosu ve ithal mallarla dolu bir deposu vardı. Boston hapisanesinden kaçtılar ve daha sonra Salem’a dönüp çocuklarını burada büyüttüler.”

“Madem paraları ve imkânları vardı, neden geri geldiler?”

“Yine para,” dedi aynı gülümsemeyle. Acı verici derecede yakışıklı, sorunlu fakat aynı zamanda canlı görünüyordu. “Suçlanan ailelerin çoğunun mallarına mahkeme harçlarını ve cezaları ödemek için el konuldu. Ancak English güçlü ve zengindi; ertesi yıl cadı mahkemeleri yetkililer tarafından feshedilip reddedilene kadar filosunu ayakta tutmaya yetecek kadar sadık denizciye sahipti.”

Ölenlerin aileleri ile suçlananların ailelerinin yan yana yaşadıklarını, aynı kiliseye gittiklerini, aynı sokaklarda yürüdüklerini hayal etmekte zorlanıyordum.

“Vali tüm işlemleri durdurdu, mahkemeyi ve duruşmalarını sonlandırdı. Her şey sona erdiğinde suçlayanlar özür diledi.” Nat yine o kuru öksürüklü kahkahasını attı. “Yargıçlar da özür diledi. John Hathorne hariç herkes; o da önüne konan kanıtlar göz önüne alındığında farklı bir karar veremeyeceği konusunda sonuna kadar ısrar etti. Şeytan ve yordakçıların gücü göz önüne alındığında...”

Nat, en az bir düzine köy evliliğini ve cadı sanrısı zamanından gelen soyları anlatmaya devam etti. Bir nesilden diğerine kadınlar evlendiğinde isimler değiştiği için takip etmek zordu. Fakat işin aslı açıktı.

“Hayat devam etmek zorundaydı.” Omuz silkiyor. “Yüz yıl sonra annem Hathorne ailesine gelin gitti.”

Ona büyük büyükannemden bahsetmeyi her zamankinden daha çok istiyordum ama bir şey beni durdurdu. Renkler ve lanet birbirine bağlıydı. Birini saklı tutmak için diğerinden bahsetmeye cesaret edemiyordum.

Yine de çok iyi bildiğim üzere sessizlik beni geçmişten korumayacaktı. Bir miras bir aileye yapıştığında, kimse duymasa bile izleri yankılanmaya devam ederdi. Nat’ın söylediği buydu ve bunun doğru olduğunu biliyordum. Doğru olduğunu hissediyordum çünkü Isobel Gowdie’nin mirası anneme hayatının sonuna kadar musallat olmuştu, şimdi de bana musallat olduğu gibi.

“Peki ya lanet?” diye sordum. “Düzeltilmen gerektiğini söylediğin lanet?”

“Büyükbabamın davranışının laneti başlı başına bir dehşet,” dedi. “Ama küçük Dorcas’ın annesi tarafından darağacından edilen bir ah da vardı.”

Daha şimdi söyleyebilmişti: “Eğer beni öldürürseniz, Tanrı size içmeniz için kan verecek.”

Suratım güneşin altında kuru ve sıcak olmasına rağmen göz yaşlarıyla ıslanmış gibi yandığını hissediyordum.

“Eğer cadılara inanmıyorsan, lanetlere neden inanasın ki?”

Yüzünü buruşturdu, anlamını okuyamıyordum.

“Karanlık bir ruh, yaşayanların ve ölülerin üzerine uzun bir gölge düşürebilir,” dedi. “Yeterince nefret ve öfkenin korkunç bir şeye yol açmayacağını kim söyleyebilir?”

“Peki ya Dorcas Good?” Bu çocuğun kaderini öğrenmeliydim. “Ona ne oldu?”

Başını iki yana salladı.

“Hâlâ araştırıyorum. Felt’in Salem tarihinde hiçbir şey yok ve mahkeme kayıtlarında ona ne olduğunu bulamadım. Ama aramaktan vazgeçmeyeceğim.”

“Eğer nefret bir lanet yaratabiliyorsa, aşk ne yapabilir?” diye sordum. “Belki de bu kadar dehşet yerine öykülerinden birinde yazabileceğin bir şeydir.”

Aşk kelimesini söylemeye cesaret etmiştim. Şimdi nefesimi tutmuş bekliyordum.

“Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz,” dedi. “Sen iğnenle hikâyeler anlatıyorsun, ben de kelimelerimle. Ben kendi nedenlerim için yazıyorum, sen de kendi nedenlerin için dikiyorsun.”

Bir parmağıyla Âdem ile Havva’nın hikâyesinin şal ölçülerince çizili olduğu eskiz defterime dokunuyordu.

“Cesaret istiyorsan cesareti işle,” dedi yavaşça. “Eğer aşk istiyorsan aşkı işlemelisin. Leoparı yapmalısın, Bayan Gamble. Leoparı ve Âdem ile Havva’yı da.”

Elleri hareketsizdi ama sanki bana uzandığını hissediyordum. Neredeyse adımı fısıldadığını duyuyordum. *Isobel*... Yumuşak kırmızı ve altın rengi...

Boston, 1692

Tituba, Sarah Good ve Dul Osborne'la birlikte yargıcın arabasının arkasında Salem'dan çıkarken kendilerine uzanmış gibi görünen dikenli dalları asla unutmayacaktı. Dul ölmüştü.

Tituba, Rebecca Nurse, Sarah Cloyce, Sarah Good, Susannah Martin ve George Burroughs birbirlerine sokulmuşken, John ve Elizabeth Proctor'ın hapishanenin zemininde birbirlerine dolanıp uyudukları yere bakıyordu.

"Eğer cadı olsaydık buradan çıkabilirdik." Ev Hanımı Martin hem herkese hitap ediyordu hem de kimseye. Daha çok karanlıkla ve taş duvarları çatlaklardan delen ışık huzmeleriyle konuşuyordu.

Tituba üşüyordu. Salem'in diğer kölelerinden hiçbiri onu savunmak için konuşmamıştı. Yerli John bile yardımına gelmemişti. İtiraf etmesi halinde kefaletini ödeyeceğine söz veren şeytan Parris ile anlaşma yapmak zorunda kalmıştı. Artık açlığına sarılıp Parris'in sözünü tutmasını beklemekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

"Senin adam rahatsızlanmış." Ev Hanımı Martin şimdi onunla konuşuyordu. "Yerli John'un titrediğini ve küçük kızlardan biri gibi haykırdığını gördüm. Seni almaya gelmeleri ne kadar sürer Kara Cadı? Senin yüzünden hepimizin asılmasına ne kadar kaldı?"

Tituba arkasını döndü. Hapishanenin kapısı açılıp dört kadın daha karanlığa itildiğinde bile kafasını kaldırmadı.

*"Birbirinizi öldürebilirsiniz cadılar. Sizi kimse durdurmaya-
cak," dedi müdür kapıyı kilitlemeden önce.*

Tituba gözlerini kapadı.

"Ben cadı değilim," diye fısıldadığını duyuyordu Sarah Good'un.

"Ben cadı değilim..."

On Beşinci Bölüm

“Silas ailesi köle çalıştıran bir aile.” Mercy’nin yüz ifadesi inatçı ve sertti. “Sana onlara eldiven satmanı söyledim, eve girip arkadaş edinmeni değil.”

Aile için çalıştığımı kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Fakat Zeke geçen hafta beni arabasıyla eve getirmişti, yani o da Mercy de biliyordu.

“Ama burada, Salem’da hiç köle yok ki.” Bahçesinde güneşin aydınlattığı bir kısımda duruyordum, perşembe sabahının erken saatleriydi. “Kölelerin sadece Güney’de olduğunu sanıyordum.”

“İskelelerimizi köleler inşa etti.” Mercy elmacıkkemiklerinin çıkmasına neden olan çenesini düzeltti. “Köleler, İngiliz Milletler Topluluğu tarafından daha yeni serbest bırakıldı. Onlar hakkında bir şey duymuyor olman burada olmadıkları anlamına gelmez. Hayaletlerinin hâlâ ortalıkta dolaşmadığı anlamına da gelmez.”

“Kaptan Silas’ın büyükbabası bir köle gemisi işletiyordu,” diye devam etti Mercy. “Amcası da öyle. Şu anda Jamaika’da bir şeker tarlası işleten iki yeğeni var; görebileceğin en acımasız hayat orada.”

Ivy ve Abraham tavuk kümeslerinde mısır serpiyor, sesleri hafif bir yağmur gibi mavi mavi geliyordu. Salem'in sırları çocukların üzerinde ağırlık yapmıyor gibi görünüyordu. Abraham'ın parlak kahkahasını duyduğumda mutlu hissettim.

"Mercy..." Blackwell'in Yeri'nde bulduğum bir parça balmunu ona uzattım ama ilgilenmedi.

"Şeker, rom, pamuk, morina balığı diye adalara gidip geliyoruz." Mercy yere tükürdü. Yolculuğumuzda kaptanın da benzer bir şey söylediğini hatırladım. "O köleler öldü ama kanları ve emekleri bu toprakta."

Gözlerinde öfke ve öfkeden de derin bir şey parladı. *En yakın komşularımıza göz kulak ol*, diye yazmıştı Edward.

"Bir köle tüccarı, büyükannemi Afrika'dan bacakları zincirli olarak getirmiş." Mercy anlatmaya devam etti. Sanki benden bir şey istiyordu ve onu elde edene kadar durmayacak gibiydi. "Uzun, güçlü bir omurgası olan güçlü bir kadındı. Gururluydu da. Bu gururu yüzünden şeker tarlalarında ölesiye dövülebilirdi ama beyaz bir adam ondan hoşlandı ve onu rahat bir hayat sürmesi için kuzeye getirdi."

"Silas'lardan bir adam büyükanneni satın alıp buraya mı getirdi?" Dinlediğimi bilmesini istiyordum ama ne demek istediğini anlamadığımdan endişeleniyordum. "Silas değil," dedi. "Kyle Fellowship adında birisi. Büyükanneme Circe derdi ve onu Bristol'daki evinin arka tarafındaki bir odada tutardı. Annem o odada doğmuş."

"Mercy, benim Kaptan Silas'la hiçbir ilgim yok." Sesim gergindi. "Silas ailesine sadece bir iş yaptım. Büyükannene kötü bir şey mi yaptılar?"

Mercy tıpkı tanıştığımız ilk gün yaptığı gibi gözlerini benden uzağa dikti.

"Köle bir adam köle bir adamdır, sana anlatmaya çalıştığım şey bu," dedi. "Fellowship annemi, onu aynı şekilde kullanacak

bir komşuya sattı. Adam eline elli dolar tutuşturup gönderdiğinde annem beni doğurmak üzereydi.”

Mercy, adamın niyetini yanlış anlamam için parmağıyla işaret ederek vurgulamaya çalışıyordu.

“Sadece mecbur olduğu için yaptı bunu. Yeni yasaya göre artık burada köle alıp satılamazdı ve annem kasabada kalırsa ona da bana da kefil olmak zorundaydı. Bu yüzden ona parayı verdi ve gönderdi.”

Mercy başını salladı.

“Annem adam ona para verdiği için şanslıydı, böylece ayağı yere basabildi ve uzaklara gidebildi. Çoğu bu kadar şanslı değildi; onlar yerlerinde kalmak ve geçinemeyecek kadar düşük ücretlerle çalışmak zorunda kaldılar. Ama annem Salem’a geldi ve Dul Higgins’in kocasından bu toprak parçasını satın aldı.”

Tavuk kümeslerini, bahçeyi ve küçük binaları işaret etti. Tomurcuklanmaya başlayan kadife çiçekleri dikkatimi çekmişti.

“Kasaba halkı Rice and Pond’da ya da Roast Beef Hill’de diğer siyahilerle birlikte olmak yerine burada olmamızdan hoşlanmamıştı. Ama annem tavuk yetiştirmeyi biliyordu ve buranın bunun için doğru bir yer olduğunu söyledi, Bay Higgins de diğerlerinin ne düşündüğünü umursamadı.”

Çocuklar kümesten koşarak geldiler ama beni görünce duraksadılar. Selamlamak için elimi kaldırdım, Mercy ile Zeke’in hangi sırları sakladığını ve Edward’ın burada neler olduğunu düşündüğünü merak ediyordum.

“Her neyse, ne istiyorsun?” diye sordu Mercy.

Elimde yumuşamaya başlayan balmumunu unutmuştum. “Bunu sana getirdim.”

“Neden?”

“Yarpuz hasat ettiğimde bunu merhem için kullanacağım. Denemeni istiyorum.”

Benim fildişi düğmelerini yuvarladığım gibi avcunun içinde yuvarladı, burnuna götürdü ve başıyla onayladı.

“Ayrıca, eldiven kalıbını geri getirdim ama hâlâ kendime ait bir taneye ihtiyacım var.”

Bana beklememi söyledi; yeşil orman ve yeni kesilmiş dal kokan yeni bir eldiven kalıbıyla geri döndü.

“Zeke, Lynn’deki karısını görmeye gitti,” dedi. “Gitmeden önce bunu senin için yaptı.”

Kalıbını ona geri vermek istedim ama Mercy kabul etmedi.

“İkisini de kullan, işin daha hızlı ilerler ve kuzenime yaptığı şeyin parasını ödeyebilirsin.” Bana bir fiyat belirledi ve ben de ona parayı alıp hemem döneceğimi söyledim. Döndüğümde Mercy, Ivy’yi dizlerinin arasında oturtmuş, balmumunu küçük kızın alnının kenarına sürüyordu. Ivy’nin gözleri rüya görüyor gibi kapalıydı ve Mercy kısık sesle bir melodi mırıldanıyordu. Paraları avcuna koyduğumda bir kuruşu bile kaçırmamıştı.

Pazar günü Doğu Toplantı Evi’nde her zamanki yerime, son sırada tarlada çalışmaktan üzerleri sarıya boyanmış bir çiftçi ailesinin yanına oturdum. Karısı ufak tefek, kıpır kıpır bir kadındı ve otururken eteklerini topluyordu. Bazı hanımlar tarla ve gübre kokan bu aileyi küçümseyebilirdi ama ben oğullarının yanında otururken rahatsız olmuyordum. Yanakları sarı tüylerle kaplı, bilekleri kırmızıydı ve ilahiyi herhangi bir yetişkin erkekten daha içten takip ediyorlardı.

Zamanı geldiğinde başımı eğdim, oturdum ve diğerleriyle birlikte kalktum ama hiçbir şey duymuyordum. Easty ailesinin iki uzun sırayı doldurduğunu gördüm ve atalarının asılmış olduğunu hatırladım. Kaptan ve Bayan Silas’ı arkadan izliyordum. Salem tarih kitabında köle gemileri hakkında bir şey yazılıp yazılmadığını merak ettim.

Nat, asıldığında arkasında yedi çocuk bırakan Susannah Martin'den ve kendi yeğenleri tarafından suçlanan ve sonra malları hapse atıldıklarında alınan Martha ve Giles Corey'den bahsetmişti. Şimdi düşündüğüm şey buydu. Tanrı, papaz, vaaz hatıra renkler ve iğnem bile değil; cadı davaları bittikten sonra yan yana yaşayan suçlananlar ve suçlayanlardı. Suçlayanlar komşularına karşı yalancı şahitlik yaptıkları için af diledikten sonra bile John Hathorne'un hatalı olduğunu kabul etmeyi reddetmesiydi. Nat'ın hikâyesindeki kızıl saçlı küçük Dorcas'ın belki de asılmış olması ve kayıt tutanların bile bunu yazıya dökemeyecek kadar dehşete düşmüş olmalarıydı. Salem'da geçirdiğim bunca ay öğrendiğim bir şey varsa, o da tarihin yazılan ya da anlatılanlardan ibaret olmadığıydı. Nat'ın de dediği gibi, tarih karanlık köşelerde ve gölgelerde saklıydı.

Yine de bu sabah kilisede kucağında bir bebek tutan sevimli Easty kızı vardı. Meşhur meyve bahçesinde meyve ağaçları yetiştiren Nat'ın dayısı Robert Manning, gözleri kapalı ve Tanrı'ya seslenir bir şekilde dua ediyordu. Hepimiz ayakta duruyor, oturuyor, dua ediyor ve daha önce yaşananların ağırlığıyla yaşıyorduk. Hepimiz gizli istek ve arzulara sahiptik.

Kiliseden sonra kasabanın içinden değil, deniz kenarı boyunca uzanan patikadan yürüdüm. Martular tepemde uçuyor, kavrulan fındık ve kahve çekirdeklerinin kokusu ve sarı saman parçacıkları havayı dolduruyordu. Köşeyi dönüp Nat'le geçen hafta oturduğumuz kayayı gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Şimdi orada olmasını ummanın aptalca olduğunu biliyordum ama yine de kaya boş olunca ve burada geçirdiğimiz saatlerden hiçbir iz olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım. Sanki günler hiç geçmemiş gibi beni orada bekleyen bir beden ya da ruh yoktu.

Kayaya yaslandığımda iki küçük taşın arasındaki bir boşluğa sıkışmış pembe ve kırmızı bir parça gördüm. Kumaş değildi,

tek bir gülle birbirine dolanmış dikenli pembe bir alıç çiçeği dalıydı.

Yükseklere, alçalara, denize doğru ve uzaklara baktım. Sığırcıklar, kargalar ve serçeler kayalık çıkıntının etrafını saran bal-dıran ağaçlarında oturuyordu. Mayıs ağacı da, gül ağacı da yoktu. Çiçekler buraya bir insan eliyle gelmiş olmalılardı. *Onun eli...*

Bedenim büyük, coşkulu bir sevinçle dolmuştu. Cebimde bir parça kumaş buldum ve kırmızı iplikle hızlıca basit bir A harfi işledim. Kumaş avcumun içine sığıyordu. Kumaşı elimle donyağı mumu gibi yuvarladım ve çiçekleri bulduğum boşluğun içine doğru ittirdim. Eğer aşk istiyorsam aşkı işlemem gerektiğini söylemişti. Nat'ın yaptığı gibi kendi parmaklarımı avcumun içinde gezdirerek onun dokunuşunun verdiği hissi hatırlamaya çalıştım.

Çiçekler beni izliyordu, ben de çiçekleri. Üç gün üç gece boyunca Felicity'nin eldivenleri üzerinde çalıştım. Gül ve alıç çiçekleri masamdaki bir fincan suyun içinde duruyor, canlı renkleri, kokuları beni karşı koyamayacağım bir büyüye sürüklüyordu. Nakış bir kadın işi olabilirdi ama saatler bir renk ve kumaş cümbüşü içinde geçerken kendi dükkânımı ve Felicity ile Edward'dan çok uzakta bir iş yaptığımı hayal ediyordum. Taçyaprakları, sapsar, ağaç yaprakları, meyveler sadece zihnimde hayal ettiğim tasarımlar halinde canlanıyordu. Uzun bir gül sapını bitirdiğimde sanki kucaklaşmak için uzanan kollar gibi olmuştu.

Ellerim ağrıyor, gözlerim sulanıyor, sırtım ve boynum acıyla iğneleniyordu ama çalışmayı bırakmıyordum. Zamana karşı yarışıyordum.

Eldivenleri sıraya dizip hayranlıkla bakmak için geri çekildiğimde şafak söküyordu. *AŞK*, *CESARET* kelimelerinin yükseldiğini ve sonra düştüğünü görüyordum. Onları planlamamıştım ama yine de oradaydılar.

*

Altı çift eldiveni sabah Felicity'ye getirdiğimde basit bir pamuğa sarılıydı. Paketi açarken konuşuyormuş gibi yapmıştı, eldivenler tezgâha dizilince sessizliğe gömülmüştü.

Arkasına kırmızı bir gül işlenmiş olan eldivene uzandı. Bu, Nat'ın Salem'ın sanık ve suçlayıcı soylarını anlatırken elime taktığı eldivendi.

Felicity eldivenleri sanki bir koku bulmayı bekliyormuş gibi burnuna götürdü. Yeşil yapraklar, kırmızı taçyaprakları ve minik sarı polen lekeleri arasındaki beyaz boşlukta *A-Ş-K* harflerini görüyordum. Onları ben işlememiştim ama yine de kendilerini gösteriyorlardı.

Kırmızı A harfimi diktiğim kenarları dışa doğru katlıyordu ama ne onu ne de beyaz boşlukların arasındaki harfleri görüyor gibi görünmüyordu.

“Sana bu eldivenlere ne yaptığını sormayacağım, en iyisi sen de bana anlatma,” dedi.

“Ne yaptığımı mı?” Felicity'ye bakarken ortak tarihimizi düşünmeden edemiyordum, ikimiz de cadılıkla suçlanan kadınların soyundan geliyorduk. “Tam istediğiniz gibi onları renklerle zenginleştirdim.”

Yüzüme bakmadan paraları avcumun içine saydı. Fazladan yirmi sent bile eldivenlerin değerinden çok daha azdı.

“Desenlerde tuhaf bir şey var,” dedi. “Büyü gibi.”

Haklıydı ve ben de bunu biliyordum, eldivenlerde bir büyü vardı.

Ben bir cadı mıydım? Ve eğer öyleysem, anlamadığım bir güçle ne yapacaktım? Eğer anlamıyorsam, onu başkalarına ifşa etmekten nasıl kaçınabilirdim? Bana zarar vermeyeceğini ya da ihanet etmeyeceğini, istemediğim şeyleri var etmeyeceğini nasıl bilebilirdim?

Peki ya *istediklerim*? Onlar ne olacaktı?

*

Tam o gün ziyafet için hazırladığım şalım için yeni bir yeşil ve altın boncuk seti aldım, sonra da kasabada bir gezintiye çıktım. Sıcak bir öğleden sonraydı ve güneş bu saatte ben evdeyken hiç olmadığı kadar parlıyordu. Her zaman olduğu gibi Hamilton Salonu yakınlarında Hafif Piyade bandosunun provasını izleyen küçük bir izleyici kümesine rastladığımda Nat'i görebilmek için dikkat kesilmiştim. Gümbürdeyen davullar, küçük bir çocuğun baston gibi salladığı bir sopayla tuttuğu bir ritmi takip ediyordu, müziğin renkleri Amerikan bayrağının yıldızları ve çizgileri gibi kırmızı, beyaz ve maviydi.

Charter Bira Evi'ndeki panoda her zaman olduğu gibi gelen ve giden gemilerin ilanlarına bakıyordum. Gazetede Darling'in gemisinin nisan ayının üçüncü haftasında Charleston'dan Bermuda'ya doğru yola çıktığını okumuştum ama bugün burada *New Harmony* hakkında hiçbir şey yazmıyordu. Edward'ın ne yaptığını merak ediyor ve küçük kamarasında bir kova örümceğin ağ ördüğünü hayal ediyordum.

İki siyahi beyefendi gemi listelerini incelemek için yanıma doğru geliyordu ve yaşlı bir hanımefendi elindeki küçük el yazısı notu panoya yapıştırarak yanımdan geçti.

"Bay Remond, Bay Woolman," diye selamladı adamları. "Bunu görüyor musunuz?"

*Özgür Zenciler Dikkat:
Salem sokaklarında
bir köle avcısı görüldü.*

"Arkadaşlar Baltimore'daki bir çiftlikten kaçan bir anne ve çocuğu aradığını söylüyor," dedi. "MacGreggor diye bir adammış."

"Duyduğuma göre sekiz yaşında bir çocuğu arıyorlarmış." Bay Remond sesini alçalttı.

“Çocuğun burada olduğunu sanmıyorum,” dedi diğer beyefendi bana doğru dikkatli bir bakış atarak. “Son zamanlarda ortalık sakin.”

Notu tekrar okudum. Bir anne ve çocuk köle sahiplerinden kaçıyor ve burada özgürlük arıyor olmalıydı.

“Bir köle avcısı neden buraya gelsin ki?” Çenemi tutamamıştım. Kadın parlak gözlerini bana çevirmişti.

“Sen buralı değilsin.” Bu bir soru değildi.

“Hayır, ben İskoçya’dan geldim.” Zalimce bir şey söylemediği için minnettardım.

“Köleler Tanrı’nın kullarından biri olarak hak ettikleri özgürlük için kuzeye kaçıyorlar,” derken sesi nazikti. “Ama yasalar hâlâ çiftlik sahiplerinin peşlerine düşüp onları zincire vurarak geri götürmelerine izin veriyor. Bundan sonrası onlar için her zaman daha kötü oluyor; dövülüyorlar, bazılarının dilleri kesiliyor ya da kırbacların daha acımasız olduğu ve kaçmanın neredeyse imkânsız olduğu daha güneye satılıyorlar.”

Çoğu zaman şafaktan hemen önce Ivy ve Abraham’ın kuyumun yanında fısıldaştıklarını duyuyordum. Kasabada Zeke her zaman durup nasıl olduğumu soruyordu. Mercy bana zalimliğin tam burada olduğunu söylemeye çalışmıştı ve şimdi bunu tekrar duydum. İki aydır Salem’da yaşıyordum ve bu süre boyunca insanlar ve çocuklar sürekli hayatlarını kurtarmak için kaçıyorlardı.

Şehrin benim görmediğim derinliklerinde başka neler oluyordu? Şehir başka hangi karanlık sırları saklıyordu?

Salem, 1692

John Hathorne ve Rahip Cotton Mather gün batarken Good'ların kulübesine girdiler. William Good dört yaşındaki Dorcas'ı önlerine getirdi. Kızın elleri kirliydi, örgülü kızıl saçlarına saman ve dal parçaları yapışmıştı.

Dorcas dün mahkemede itirafı bulunmuştu ama John Hathorne kendisini iyi bir adam olarak görüyordu; Tanrı'nın onayı olmadan bir çocuğa cadılık yaptığı için hüküm giydirmeyecekti.

Şimdi eğilmişti ve nazikçe konuşmak için kendini zorluyordu.

"Eğer Şeytan tarafından ele geçirilmediysen itiraf etmene gerek yoktu," dedi kıza. "Anlıyor musun?"

Dorcas başını salladı. Midesi boştu ve yanıyordu.

"Sen bir cadı mısın?"

Kız elini bileğine götürdü ve kolunda emerek oluşturduğu izleri kaşıdı. Hathorne bir parmağıyla kırmızı izlerin olduğu yere dokundu.

"Bunu kendine sen mi yaptın?"

Kız geri çekildi ve başını iki yana salladı. Babası ona kendini bu şekilde emmenin doğal değil iğrenç olduğunu söylemişti.

"O zaman bunları ne yaptı?"

"Bir yılan," diye fısıldadı.

"Nerede bu yılan?"

Dorcas annesini istiyordu.

"Anne," diye fısıldadı küçük kız.

"Yılan şimdi burada mı?"

Dorcas başını iki yana salladı ve kirli parmağını emmeye başladı. Hathorne ve Mather ağır bir kararlılıkla iç çektiler. Sarah Good'un evindeki bir yılan kesinlikle tanıdık bir ruh ya da Kara Adam'ın beden bulmuş hali demekti. Annesinin cezasına devam edebilmeleri için gereken tek kanıt buydu.

Çocuğa gelince, onun cezası daha sonra, üzerine dua edecek zamanları olduğunda verilecekti.

Babasına, "Kızı hemen almamız gerekiyor," dediler. William Good tek kelime etmeden kızını bırakmıştı...

Gardiyanlar onu dirseklerinden tutup darağacına doğru ilerlerken Sarah Good gözlerini mavi gökyüzünden ayırmıyordu. Hapishanenin zemininde doğurduğu çocuğu ve onun bir nefes aldıktan sonra ses çıkarmadan nasıl öldüğünü hatırladı.

En azından küçük Dorcas hâlâ hayattaydı. Bu onun tek tesellisiydi ve Sarah Good'un şimdi sesini çıkarmasının nedeni de buydu.

"Ben cadı değilim," diye fısıldadı. "Ben cadı değilim ve kızım da cadı değil." Kimse duymuyor gibi görünüyordu. Daha fazla güç toplaması gerekiyordu. Darağacının dibinde uzun siyah şapkasıyla bir yargıç duruyordu. John Hathorne mu, Cotton Mathers mı, yoksa şeytan Nicholas Noyes muydu? Bir mi yoksa üç kişi mi olduğunu anlayamıyordu. Gözleri tüm odağını kaybetmişti; şimdi sadece mavi gökyüzü ve bu lanetli adamlara son bir şey söyleme şansı vardı.

Sarah siyah şapkaya ve mavi gökyüzüne doğru, "Ben sadece sizin büyücü olduğunuz kadar cadıyım!" diye bağırdı. "Ben cadı değilim ve eğer beni öldürürseniz Tanrı size içmeniz için kan verecek."

Altındaki zemin açıldı. Kollarını Tanrı'ya uzattı. Gökyüzü onu içine aldı...

On Altıncı Bölüm

Charlotte'un duvağını süslemeyi bitirmek için Silas'ların evine çağrıldığımda Nat'in gül ve alıç çiçekleri hâlâ masamın üzerindeydi.

Arka kapıyı açık buldum ve közlerin hâlâ ocağı ısıttığı ve ekmek kokusunun havayı doldurduğu boş mutfağa girdim. Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu ve Bayan Silas beyaz ev elbisesi ve sabahlığıyla belirdi. Mercy'nin Silas ailesi ve kölelerden elde ettikleri kazançları hakkındaki sert sözlerini düşünüyordum ve Bayan Silas'ın bir terziyle konuşurkenki buyurgan sesini ilk kez duyduğum anı hatırladım. O zamanlar yalan söylüyordu, kızı Charlotte'u evde saklarken onun Büyük Göller'i ziyaret etmekte olduğundan bahsediyordu.

"Elbise mükemmel olmuş, Bayan Gamble. Yetenekli bir terzisin," dedi şimdi. Bana peçeli şapkayı uzattı ve ben de üzerine pembe çiçekleri yerleştirmeye başladım. "Hepsinden önemlisi, kızımı mutlu ettin. Ve ben onun mutluluğunu çok önemsiyorum."

Yorgun görünüyordu, fakat ben çalışırken bir kraliçe gibi izliyordu; eğilmez bir tutumla.

Bir süre sonra, “Yaşadığın yerden memnun musun?” diye sordu.

Pembe bir ipliğin kenarını ısırıp kopardım ve beyaz bir iğneye iplik geçirdim. “Yakınlarda komşularım var,” dedim. “Orada kendimi yalnız hissetmiyorum.”

“Zeke ve Mercy.” Başını salladı. “Onları nasıl buluyorsun?”

“Nasıl mı buluyorum?”

“Yeterince makuller mi? Artık kendi zenci kiliselerine kavuşukları için mutlu olmalılar ama onların ne düşündüğünü asla bilemezsin.”

Mercy’nin öfkesinin içimde yükseldiğini hissettim. Aklıma köle avcısı ve buradaki amacı geliyordu.

“Onlar iyi bir aile,” dedim. “Zeke’in Lynn’de bir karısı var, Ivy ve Abraham da iyi çocuklar.”

“Gerçekte neye benzediklerini bilmiyorsun.” Bayan Silas’ın çenesindeki o aşağılayıcı eğimi görebiliyordum. “Onlara özgürlüklerini verdik ve hâlâ burada Salem’da, sokakta yolumdan çekilmeyi reddediyorlar.”

Bayan Silas’ın, babası okyanus ötesinden köleler getiren bir adamla evli olduğu için kötü olduğunu düşünmemiştim. Ancak şimdi onun hakkında farklı şeyler hissetmeye başlamıştım. Siyahilerin nasıl daha fazla minnettarlık göstermesi gerektiğini anlatırken, Mercy’nin balmumunu Ivy’nin şakaklarına sürerkenki nazik ellerini hatırladım. Ona Mercy’nin kızım, kendisinin Charlotte’u sevdiği gibi sevdiğini söylemek istedim.

“Charlotte’un kombinezonlara ve diğer kadın eşyalarına ihtiyacı var,” dedi Bayan Silas. Bir düşüncesi diğerini kovalıyordu. “Onun için yaptığın her şeyde gösterdiğin özenin aynısını göstererek bunları da yapmanı istiyoruz.”

“Dikişlerimi aceleye getirmekten nefret ederim,” diye alttan almaya çalıştım. Bayan Silas, Mercy ve Zeke konusunu geride bırakmış olabilirdi ama ben hâlâ onun sözlerine takılı kalmıştım. “Dükkânda Bayan Adams için yapmam gereken çok şey var.

Siparişinizi iki ya da üç kızı görevlendirebilecek birine vermek isteyebilirsiniz.”

“Saçmalık,” dedi Bayan Silas. Sözleri görünür hale gelmişti, demir bir çit gibi şekillenmiş kelimeleri gümüş ve siyahtı. “Neredeyse iki ayın var. Sana iki katını ödeyeceğim.”

İki katı ödeme demek dükkânda ya da eldivenlerimden kazandığım paranın çok daha fazlası anlamına gelirdi. “Charlotte sadece seni istedi,” diye ekledi.

Nat’e atalarının günahlarının ona ait olmadığını söylemiştim ve buna inanıyordum da.

Charlotte ve çocuğu neden babasının günahlarının yükünü taşıyacaktı ki?

“Otuz metre beyaz muslin, keten ve pamuğa ihtiyacım var,” dedim sonunda.

“O zaman her birinden kırkar metre al.” Bayan Silas bana kâğıt paralar halinde yirmi dolar uzattı. “Bebek için de bir takım beyaz dik.”

Benim işim dilimi tutmak ve Charlotte’un beyazlar giymesini sağlamaktı, ben de bunu yapacaktım. Edward’ın hırsızlığını ve yalanlarını her düşündüğümde kararlılığım artıyordu: İğnemle istediğimi elde edecektim ve Edward’ın canı cehennemeydi.

Kâğıt parayı duvardaki bir boşluğun içine sakladım ve kimse-
nin bir takım kombinezon diktiğimden şüphelenmemesi için birkaç farklı tüccardan pamuk ve keten satın aldım. Çelik makasımı iskelenin yanındaki bıçakçıya biletmeye götürdüm ve desenleri yapmak için kırtasiyeciden şeffaf kâğıt ve mavi toz tebeşir aldım.

Her zaman bir desen tasarımcısı olmak istemişim; kendi kreasyonlarım için kendi nakış tasarımlarımı yapmak. Artık tasarımdan aktarıma ve dikişin kendisine kadar her şeyi ben yapacaktım. Bir kadının tüm bu işleri yapmaması için hiçbir neden yoktu.

Eve döndüğümde masayı temizledim ve esinti olmaması için kulübeyi kapattım. Yaprak ve çiçeklerle sarmalanmış süsenlerden bir sıra çizdikten sonra tebeşir torbasını yeni mavi tebeşirle doldurdum ve desenleri kumaşın üzerine damgalamaya başladım. Âdem ve Havva sahnemi ziyafet için diktiğim şala tam olarak bu şekilde aktaracaktım, bu yüzden şimdi pratik yapma şansı bulduğum için mutluydum.

Çok geçmeden Charlotte'un kombinezonları ve minik bebek önlükleri sandalyelerimin arkasına asılıyor ve masanın üzerine meleklerin soluk kanatları gibi yayılıyordu. Sabah çıkıp günün sonunda döndüğümde onları inceliyordum. Hareket ettiklerine yemin edebilirdim. Nat, kollarından ve yakalarından tutturulmuş ruhlar, mutfak masasına yayılmış ya da kulübemin önünden arkasına çamaşır ipine asılmış ruhlar hakkında ne gibi hikâyeler anlatabilirdi? Hayaletlerden, rüyalardan ve engellenmiş arzulardan bahsedeceğinden emindim ama belki de beyaz kumaşların kulübede nasıl dans ettiğini görebilseydi, umut dolu bir hikâye de anlatabilirdi. Tüm hayaletler uğursuz değildi, biliyordum çünkü kendi annemin ruhunun sesi bana ötelerden gelmiş ve ihtiyacım olduğunda teselli vermişti.

Dikiş dikerken çocukluğumun şarkıları ve sesleri zihnimi dolduruyordu ve çoğu gece şafaktan hemen önce Mercy'nin çocuklarının ormandaki fisıldaşmalarını duyana kadar çalışıyordum.

"Acele et, Ivy."

"Ben senin kadar hızlı değilim."

Onların sesleri bana gölgelerdeki her sesin korkunç sırlarla dolu olmadığını hatırlatıyordu. Sesleri bana iğnemi dinlendirme zamanının geldiğini söylüyor ve çocuklar bahçemden ayrılmadan önce uyuyordum.

Bir gün Mercy sabah çocukların yerine su almaya geldi. Bağladığım sırık fasulyelerini inceliyordu ve dışarı çıktığımda beni küçük bir kavanoz dolusu kehribar rengi sıvıyla karşılamıştı.

"Bunu sana getirdim." Bana karşı yumuşamış gibi görünüyordu. Belki de son konuştuğumuzda sert davrandığı için üzgündü. "Şeker dükkânından akçağaç şurubu. Çocuklara verirsem içip bitirirler."

Ona teşekkür ettikten sonra, "Bahçende kadifeçiçeği gördüm," dedim. "Cilt sorunlarına iyi gelir, bunu Edward'ın dükkânından hatırlıyorum."

Kollarındaki çizikler ve şişlikler -zehirli sarmaşıktan dolayı olduğunu söylüyordu, fakat daha çok ıslak bir işten kaynaklanan bir isilik gibi görünüyordu- için ona bir tentür ve merhem yapmayı teklif ettim, o da kabul etti.

"Getirdiğin balmumu güzelmiş." Kavanozu kaldırdı. "Bu şurup için ekmeğin var mı?"

Beni kulübeye kadar takip etti, o sırada Charlotte'un beyazlarını kırmızı pelerinimle çabucak örttüm. Beyazlar görünmüyor ama pelerinim Mercy'nin görmesi için orada duruyordu. Ben bir parça ekmek kestiğim sırada, parmağını kaptan kendi beyazlarını dikerken işlediğim deniz canavarlarının üzerinde gezdirdi.

"Sana annenin öğrettiğini mi söylemiştin?"

Eli, süsenin üzerinde gezindi. Bir şeyleri diğer şekillerin altına gizleyip gizleyemeyeceğimi görmek için AŞK, AŞK, AŞK diye işlediğim minik harflerin. Nat'in düşüncelerini yazabileceği bir defteri her zaman yanında taşıması gibi, ben de pelerinimi anıları kaydetmek, fikirlerimi test etmek ve minik harflerimi çalışmak için kullanıyordum. Onu kendim için özel bir çalışma alanı olarak düşünmüştüm ama bundan daha da fazlası olduğunu inkâr edemedim. Beni güvende ve sıcak tutan, beni okyanusların, zamanın, dileklerin ve korkuların ötesine taşıyan koruyucu bir pelerindi bu.

Onu Mercy görmesin diye saklamak istiyordum ama artık çok geçti. Bakışlarım Nat'in sözlerini -*BENİ ŞAŞIRTIYORSUN*- işlediğim yere gidiyordu ama o, Isobel Gowdie'nin uçan figürünü incelemek için eğildi.

“Neden burada bir cadı var?” diye sordu.

Göz önünde olan bir şeyi inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

“Büyük büyükannem İskoçya’da cadı olmakla suçlanmış. Hikâyesini küçük bir kızken öğrenmiştim.”

Mercy ekmeği alıp şurup kavanozuna daldırdı ve bana uzattı. Ağzımda taze ve şekerli bir tat bırakmıştı.

“Cadı diyorlar ama bu tam olarak ne demek?” Mercy düşünüyordu. “Cadı seni öldürmek için bir sebeptir; cadı seni iyileştirecek biri de olabilir, cadı Şeytan’ın ta kendisi de olabilir ya da cadı aklım kaçırmama neden olacak kadar güzel bir kadın da olabilir. İnsana cadı demenin pek çok yolu var, sadece işlerine geldiği gibi değiştiriyorlar.”

Serçeparmağını şurup kavanozuna soktu ve birazının tadına baktı. “Onu astılar mı?” diye açıkça sordu.

“Kaçtı.”

Mercy sanki sonunda ona mantıklı gelen bir şey söylemişim gibi başını salladı. Ben de devam ettim, ona Isobel Gowdie’den bahsettim, sesimi yükselterek ve elimi yukarı kaldırarak onun büyüsunü tekrarladım.

“Eğer beni öldürürseniz cehennem yeryüzünde hüküm sürecektir mi?” Mercy’nin ağzında kelimeler kulağa farklı geliyordu. Bir tiyatro oyunu gibi. “Gerçekten Şeytan’ın çatallı uşağıyla yattım mı dedi?”

Tüm yüzü aydınlanmıştı ve neredeyse gülüyordu.

“İşte akıllı bir kadın,” dedi. “İnsan güçlü olduğunu düşünür, esas bu gücü bulmalı ve kullanmalısın.”

Mercy, annemin ölmeden önce bana söylediklerinin aynısını söylüyor gibiydi.

Daha yakından dinlemek için eğildim.

“Bu hepimizin bilmesi gereken bir şey,” diye devam etti Mercy. “Siyahi kadınlar, yoksul beyaz kadınlar, özellikle de senin gibi kızıl saçlı ve senin konuşma tarzına sahip bir kadınlar.”

“Kızıl saçlarım ve konuşma tarzım mı?”

Kollarını kavuşturdu ve beni baştan aşağı süzdü.

“Farkında değil misin?”

Bir ipucu için yüzüne bakıyordum ama bir şey görememiştim.

“Neyin farkında değil miyim?”

“Isobel, açıkça söyleyeceğim. Kızıl saçların ve yabancı dilinle, bizden çok da farklı olduğunu düşünüyorlar.”

“Kimden bahsediyorsun?”

“Onlardan bahsediyorum,” -elini kapıya, avluya, gökyüzüne doğru salladı- “hepsinden. Bayan Silas ve ailesi, Salem ve Boston’daki erkekler, kendine gerçek Amerikalı diyen herkes, diğer herkesten daha iyi olduğunu düşünüyor. Bu yüzden Silas hanımının seni bu şekilde kullandığını görmekten hoşlanmıyorum.”

“Ben İskoç’um.” Sanki dükkândaki kadınların nasıl konuştuğumu duyduklarında yüzlerinin nasıl ekşidiğini unutmuşum gibi kendimi toparlamaya çalıştım.

“Bu doğru ve İskoçların biz siyahiler kadar aşağılık olduğunu düşünüyorlar. Belki Kızılderililerden daha üstte görüyor olabilirler ama çok da değil.”

“İskoçlar İngilizdir...” Bayan Adams’ın müşterilerine bunu söylemeyi çok istemiştim. Bunun yerine annesi köle olan bir kadına haykırıyordum. Mercy sözümü kesti, sözlerinin rengi erikten arduvaz grisine dönüşmüştü.

“Amerikalılar İngiliz değildir; kraldan ve saltanattan nefret ederler. Savaşlarının başladığı yer tam da burası. Bunu biliyorsun, değil mi?” Cevap vermemi beklememişti. “Her neyse, neden sürekli İngiliz olduğunu söylüyorsun? Sanki reverans yapıp kraliyet sarayındaki danslara mı gidiyorsun?”

Şimdi de ters ters bakmaya başlamıştı. Nat’in gülünün kenarları bir yaz gölünün kenarındaki çamur gibi kahverengileşmeye başlamıştı ve kulübeyi tatlı bir kokuyla dolduruyordu.

“Hayır ama...”

Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Kral George ile bir görüşmen mi vardı?”

“Hayır.”

“O zaman İngiliz değilsin ve Amerikalı hiç değilsin,” dedi.

“Aileleri iki yüz yıldır Salem’da olanlara göre, Ivy ya da Zeke’den pek farkın yok.”

İtiraz etmek istiyordum. Mercy sadece burada doğmuş kadınlardan doğan çocukların gerçek Amerikalı olabileceğini söylüyor gibi görünüyordu.

Belki de başından beri kaçırdığım şey buydu.

“Ama sahip olduğumuz başka bir güç daha var,” diye devam etti Mercy. “Kendimden bahsediyorum, kendi halkımdan. Bu güç, kim olduğun ile onların seni kim sandığı arasındaki farkı bilmekten gelir.”

Söylediklerinde haklılık payı olduğunu hissediyordum. Sarsıldım ama dinlemeye devam ettim. Isobel Gowdie’nin hayalimde her zaman dik durduğuna benzer bir şekilde o da kendini dikleştiriyor gibi görünüyordu.

“İnsanlar seni görmeden nasıl hareket edeceğini öğreniyorsun, ondan sonra insanların yapmanı istemediği şeyleri yapabilirsin. Gözlerinin önünde yapsan bile farkına varmazlar. Neden biliyor musun? Çünkü eğer bir hiçsen ve hiçbir şeyin yoksa, tehdidini hissetmez ve seni neredeyse hiç görmezler.”

“Ben hiç kimse değilim,” dedim.

Başını sallamıştı ama farklı bir şekilde.

“Bu doğru,” dedi. “Sen bunu biliyorsun ama onlar bilmiyor. İkisi arasındaki boşluğu iyi değerlendirmelisin. Neredeyse görünmez, sessiz, kibar ve senin gibi hoş biriysen, insanlar yapabileceğin şeylerin farkında olmazlar. Sorun şu ki; sen kıvılcık saçların yüzünden her yerde göze batıyorsun. Herkes seni tanıyor. Ama bunu düzeltmek çok kolay.”

Başlıklarımdan birini askıdan aldı.

“Sadece saçını topla. Görülmek ya da fark edilmek istemediğinde kahverengi bir pelerin ve sade bir bone takarsın. *İşte o zaman* gücünü kullanmış olursun. Bazen hiçbir önemin yokmuş gibi davranmalısın; bunun bir yalan olduğunu hatırladığın sürece. Kendine inandığın kadar güçlü olduğunu hatırladığın sürece.”

Salem, 1693

Ağır ceza mahkemesi, Massachusetts Eyaleti valisi tarafından askıya alındığında Tituba, küçük Dorcas Good, Sarah Carrier ve haksız yere suçlanan diğer doksan üç kadın, erkek ve çocuk Salem ve Boston hapishanelerinden sendeleyerek çıkıyorlardı.

Yargıç Hathorne onların Salem'a topallayarak geri dönüşlerini izliyordu; yetim çocuklar, dullar, annesi aleyhine tanıklık eden kız çocuğu... Kararlarını geri alan yargıçlara ve yarattıkları dehşet için özür dileyen suçlayıcılara -başta Betty Parris ve Ann Putnam olmak üzere- öfke duyuyordu.

Hathorne, karısına, "Kurbanlar Şeytan'ın burada olduğuna inanıyordu, ben buna hâlâ inanıyorum," dedi. "Onlardan uzak dur çünkü Dönüşenler her zaman aramızdalar ve ben çoğuna güvenmiyorum, bir zerremle bile..."

Zavallı Martha Carrier'in kızı geceleri uyuyamıyor ve John Hathorne'un sokakta düşüp ölmesini diliyordu. Başucunda, Sarah'nın bir mendilin ortasına işlenmiş sekiz yapraklı bir çiçeğin içine sokulmuş olarak bulduğu bir iğne duruyordu.

Annesinin kumaşı ve iğneyi kenara kaldırdığı günü hatırladı. "Böyle bir süs yapmak yasak," demişti Martha. "Ama onu burada saklayabiliriz Sarah, güzel şeyleri sadece kendimiz için saklayabiliriz."

Aksi takdirde başına gelebileceklerden korkan Sarah mahkemede ifade vermiş ve annesinin bir cadı olduğunu söylemişti. Şimdi mahkemeler duruşmaların korkunç bir hata olduğunu, asla gerçekleşmesi gereken bir çılgınlık olduğunu söylüyordu. Ama annesi çoktan ölmüştü ve bu, Sarah'nın hatasıydı. Aklında o kadar çok soru vardı ki zar zor uyuyabiliyordu: Annesi cennete mi yoksa cehenneme mi gitmişti ve onu affedebilecek miydi? Sarah sekiz yapraklı çiçek bezeli

mendili yakmalı mıydı? Cebinde mi taşınmalıydı? Yoksa onu sırtta Yargıç Hathorne gibi gümüş grisi saçları olan bir oyuncak bebek yapmak için mi kullanmalıydı?

Kumaşa iğne batırıldığında canı yanacak mıydı? Eğer iğneyi batırıp kapısının önüne bırakırsa bu onu kör eder miydi?

Sarah bunları hayal ediyordu. Bir gün John Hathorne'un cesedi mezarlıkta babasınıninkinin yanında yatacak, iki mezar taşı gri bir gökyüzünün altında soğuk, soluk ikizler olarak duracaktı.

On Yedinci Bölüm

Pazartesi sabahı Felicity'nin dükkânına vardığımda kapıda bekleyen iki güzel şapkalı kadınla karşılaştım. Eldivenlerim için gelen Philadelphia'lı kadınlar olduklarını hemen anladım ama ben daha günaydın diyemeden Felicity onları içeri buyur etti. Belindeki zincirde taşıdığı anahtarı kullanmak ve çantasını koymadan önce tezgâhın tozunu almak ile ilgili bir şeyler söylüyordu.

“Lütfen hanımlara çay getir.” Felicity sanki ben onun hizmetçisiymişim gibi konuşuyordu.

Boşluklar arasında hareket et; zamanının ne zaman geleceğini bil. Zamanı gelene kadar güçlü yanlarını sakla.

Arabacının dükkânından sıcak su almak için sokağa çıktım. Döndüğümde hanımlar divanda oturmuştu. Her birinin elinde eldivenlerimden birer çift vardı ve çalışmama hayranlıkla bakıyorlardı. Hanımların seyahat kıyafetleri en kaliteli ipeklerle koyu mücevher renklerinde yapılmıştı. Keşke annemin süsenleriyle işlenmiş en güzel elbisemi giyseydim diye düşündüm.

“Bir düzine daha sipariş etmek istiyoruz,” dedi biraz daha güzel olan kadın. Bir erkeğin özgüveniyle konuşuyordu. Sözleri

de buna uygun olarak güçlü ve siyahtı. Dünyada görünmeden yürümeye çalışmadığı kesindi. “Yarısını şimdi, diğer yarısını da aldıktan sonra ödeyeceğiz. Postayla gönderebilirsiniz.”

“Onunkine benzer bir nakış işi hiç görmedim,” diye ekledi ikinci hanım. Kadın güzeldi, elleri solgun ve güçlüydü. “Keskin bir gözünüz var Bayan Adams ve işçinizi hızlıca bitirmesi için teşvik etmek için ne gerekiyorsa ödeyeceğiz. Eldivenlere Bağımsızlık Günü’nden hemen sonra ihtiyacımız var.”

“Fakat sadece ve sadece onun işi olmalı, başkasının değil,” dedi ilk kadın kararlı bir şekilde. “Ve tabii ki *bağımsız üretilen* pamuktan yapılmış olmalılar.” Kulak kabarttım çünkü daha önce *bağımsız üretilen* pamuk diye bir ifade duymamıştım. “Doğal olarak köle emeğiyle yapılan hiçbir şeyi satamayız; Philadelphia kadınları özgür eyaletlerde ya da İngiltere’de yetiştirilen pamuğu talep ediyor.”

“Gerçek bir Hristiyan kadın başka bir şey giymez,” diye ekledi ikinci kadın. Toplam tutarı hesapladı ve bir kredi banknotu yazdı.

Bu kadınlara, kendilerini Philadelphia’dan Boston’a, Salem’a, New York’a ve ötesine götüren bir işi nasıl yaptıklarını sormak istiyordum. Felicity gibi kurnaz ve adaletsiz olup olmadıklarını ya da erkeklerin dünyasında bir kadın dükkânı işletmenin başka bir yolunu bulup bulmadıklarını bilmek istiyordum. Fakat tek yapabildiğim isimlerini öğrenmek oldu: Bayan Diane English ve Bayan Elizabeth Southwick, Philadelphia’daki Cherry Caddesi Mağazası’ndan.

Abigail ile tam dükkândan ayrılıyorduk ki Felicity beklememi istedi. Abigail gitmeden bana son bir kez baktı.

“Hanımları duydun,” dedi Felicity. “Eldivenleri ne zaman bitirebilirsin?”

Charlotte Silas’ın beyaz işi tüm zamanımı alıyordu ve ziyafet için şalım üzerinde çalışmaya ancak vakit bulabiliyordum.

“Kocamın dönüşü için yeni bir kombinezon takımına başladım,” dedim. “Edward eve döndüğünde akşamki zamanımı ona ayıracağım.”

“Kocan henüz gelmedi ama,” dedi. “Temmuzun ilk haftasına kadar bitirmiş olman için sana çifti için bir dolar ödeyeceğim.”

“On iki çifti yapmak sayısız saatimi alır,” diye itiraz ettim, ancak gerçekte büyük bir çabayla başarılabilirdi ve eğer yapılabilirse biraz da büyüyle...

“Hanımlar yarısını ödedi bile,” dedi. “Zamanında teslimat bekliyorlar.”

“O zaman ben de ödememin yarısını şimdi alayım, böylece en iyi iplikleri satın alabilir ve siz bağımsız pamuklu eldivenler bulur bulmaz başlayabilirim.”

Elini zorlamıştım. Bundan hoşlanmamıştı ama sessizce paramı saydı.

Tam kapıdan çıkmaya hazırlanıyordum ki, “Kocandan ne haberler aldın?” diye sordu. “Evelyn Boyle’un kocası, Kaptan Darling’in yolculuğunda sorun çıktığını yazmış.”

“Sorun mu? Ne tür bir sorun?”

“Sadece adamlardan biri onları geciktirmiş; nedenini söylemedi.” Kaptanın gemisini fırtınada, borada ve hastalıkta yüzdürdüğünü görmüştüm. Adamları üzerindeki hâkimiyetini, Ingo’nun ona duyduğu saygı ve sevgiyi ve bu gücü mürettebatı hızda tutmak için nasıl kullandığını biliyordum.

Eğer adamlardan biriyle ilgili bir sorun varsa, bu mutlaka Edward’dı.

Cevabımı almam için çok beklemem gerekmedi çünkü iki gün sonra posta müdürü bir paketi tezgâhın üzerinden bana doğru kaydırdı. Kaşları oynamıyor, hatta bana bakmıyordu bile. Postacının şehir hakkında neredeyse herkesten daha fazla bilgiye sahip olduğu hissine kapıldım. “İki mektubunuz var.”

Mektuplardan biri babamdandı, diğesinde de *New Harmony* mührü vardı ama yabancı bir elle yazılmıştı. Kötü haberler geldiğinden korkarak mührü kırdım ve hemen mektubu açtım.

Sevgili Bayan Gamble,

Umarım iyisinizdir. Size kocanızla ilgili kötü haberlerle yazıyorum. Bermuda limanından ayrılma vakti geldiğinde gemime dönmediğini üzümlere bildirmek isterim. Adamlarım onu bulamadı ve biz de onsuz yola devam etmek zorunda kaldık. Nerede olduğuna dair bir bilgi herhangi bir kıyıya ulaşırsa bana haber verilmesi talimatını verdim. Kötü bir haber gönderdiğim için üzgünüm ve akıbeti hakkında daha fazla şey öğrenirsem sizi bilgilendirmeye devam edeceğim.

Her zaman size borçluyum ve hizmetinizdeyim.

Saygılarımla,

Kaptan William Darling

Edward gemide değildi. Edward bana geri dönmeyebilirdi.

En başında bu bir gerçek, sonra bir korku, sonra da beyaz ve tüy kadar hafif bir umut oldu.

Meydanın kenarından bakıldığında tuğla evler şehri koruyan büyük dağlar gibi duruyordu. Okul çocukları ellerinde ayakka-bılarıyla koşarak yanımdan geçiyordu. Kilise çanları önce on iki-yi, sonra biri çalmıştı. Nell öğleden sonraki işleri için Silas'ların evinden ayrılırken uzaktan ona seslendim.

Arkadaşım bana el sallamış, yolun geniş ve boş olduğu yeşil alanın diğer tarafında buluşmuştuk.

“Charlotte ve Bayan Silas minnettarlar,” dedi. “Sayende evle-rinde her şey yolunda.” O kadar samimi, sözleri o kadar yeşil ve parlaktı ki gözyaşlarına boğulacağımı sandım.

“Peki ya sen Isobel?” Bana daha da yaklaştı. “Bir sorun var gibi, ne oldu?”

Nell’in benim yakın arkadaşım olduğunu biliyordum, bu yüzden ona kaptanın haberini verdiğimde yüzü ekşidi.

“Eve dönmezse ne yapacaksın?”

Nat’in yüzü, elime teker teker geçirdiği eldiven, masamın üzerinde duran gül, kulübemde solmaya yüz tutmuş kokularını salan mayıs ağacı çiçekleri gözümün önüne geldi.

“Seni sevgilinle gördüm,” diye geveledim. “Edward’la hiç böyle olmamıştı.”

“O senin kocan,” dedi. “Ama korkarım...” Sözleri kuru Erik rengine dönüşüyordu.

“Devam et, Nell.”

“Korkarım adalı bir kadın almış olabilir,” dedi sonunda. “Bir adam gidebilir ve asla arkasına bakmayabilir, bunu daha önce gördüm.”

Onun koluna girdim.

“Ben senin sırlarını sakladım,” dedim. “Şimdi sen de benimkileri tutacak mısın?”

“Sırlarını her zaman saklayacağım, Isobel.”

Derin bir nefes aldım. “Kadınlar hiçbir zaman kocamın zayıf noktası olmadı.”

İskoçya’dan neden ayrıldığımızı söylediğimde yüzü sanki her şeyi daha önce duymuş gibi ifadesizdi.

“Annem bir kadının en iyisini umması ama en kötüsüne de hazırlıklı olması gerektiğini söyler,” dedi Nell.

Kasabanın kenarındaki çayırda bir tur attık ve Common’a dönüyorduk ki Nell elini kaldırdı ve yüzü aydınlandı.

Sevgilisi Stephen, beyaz önlüğü ve şapkasıyla bize doğru geliyordu.

Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve sözleri tanıştığımız o ilk günkü gibi canlı yeşildi.

"Charlotte senin sayende bu elbisenin içinde evlenecek. Sana en iyi tavsiyem Bayan Silas'ın güvenini kaybetmemen. Fırsatlar ayağına gelecektir. Nereden geldiklerini bile bilmeyeceksin ama orada olacaklar. Bayan Silas sana göz kulak olacaktır."

Eve döndüğümde, babamın sözlerine beni yatıştırması için hazırdım. Zarfı burnuma götürdüm ve tütün kokusunu, babamın ateşin yanındaki piposunun rahatlığını hissettim. Gözlerimi kapattım ve babamın mektubu yazarken oturduğu sandalyeyi hayal ettim. Elimi kavrayışını ve ayrıldığım gün altını avcuma nasıl bastırıldığını hatırladım.

Mektubu neşeyle başlıyordu.

Karımın bir çocuğu daha oldu. Ona Mary-Rose adını verdik, diye yazmıştı. Bana bebeğin güzel yüzünden ve siyah saçlarından bahsediyor ve ardından ev ve şehirle ilgili haberler veriyordu. Arka sayfaya kadar devam eden uzun bir mektuptu.

Kardeşin Londra'ya pastacı olarak iş bulmak üzere gitti. Southwark'taki George Inn'de ona ulaşabilirsin. Senden bir mektup almak onu çok mutlu edecektir.

Son olarak kızım, sana iyi olmadığımı söylemeliyim. Nefesim ağırlaştı ve vücudum zayıfladı. Uyuyorum ama hiç dinlenemiyorum. Bunu seni endişelendirmek için söylemiyorum kızım, sadece hazırlıklı olman ve seni sık sık düşündüğümü, çok sevdiğimi bilmen için söylüyorum. Unutma ki bir yeteneğin var ve onu kullanmalısın. Eğer oraya gidecek kadar şanslı olursam cennetten sana gülümseyeceğim ve güneş yüzüne ışıldadığında sevgimi hissedeceksin.

Seni seven baban

Buna inanmıyordum. İnanamıyordum.

Yine de babamın sadece gerçeği yazacağını biliyordum.

Zihnimde babamın yüzünü değil, ellerini görüyordum; şapkasını nasıl çevirdiğini, iki büyük avcunu yanaklarıma koyup bana nasıl cesaret verdiğini... Bu mektubu yazarken sayfanın üzerinde gidip gelen ellerini görüyor ve avuçlarının altındaki masayı hissediyordum.

Üzgün ve korkmuşken dikmiştım; neşeli, endişeli ve umutluyken de dikmiştım. Bu yüzden bildiğim tek yolla teselli buluyordum: çalışmak. Charlotte'un sabahlığı üzerindeki güvercinleri, kombinezonunun kenarlarını okşayan eğreltiotlarını işledim. İğnemin başındaydım ama gece giderek karardıkça ve kedi bacaklarımin altında kıvrıldıkça, sevgili babamı bir daha asla göremeyeceğim gerçeğiyle baş başa kalıyordum.

Charlotte'un beyazlarını bir kenara bırakıp evden kurtardığımdan beri sakladığım çam ağacı yeşili kadife parçasını bulduğumda saat gece yarısını geçmişti. Sahip olduğum en iyi kumaş buydu.

Dikiş kutumda Kaptan Darling'in son ipek ipliğini buldum. Siyah ipliği leoparın uzun gövdesi, koyu kahverengiyi ise omurgasının kenarı için kullanacaktım. İşin içinde o kadar kaybolmuştım ki iğne parmağıma battığında hissetmedim. Sadece kumaşın üzerindeki kan damlası beni durdurdu. O bile sadece bir anlığına.

İki gece iki gün boyunca iğnemin başından ayrılmadım.

Leoparın gözünü beyaz inci boncuklar ve siyah ipekle yapmış, kadifeyi boylu boyunca bir köşeden diğerine uzanan bıyıklarla doldurmuştım. Devasa ve tuhaf olmuştı, neredeyse korkutucu denilebilirdi. Ancak elime aldığımda bunun güç ve cesaret olduğunu anladım. Renklerin arasındaki boşluklarda harfleri görebiliyordum, babam onları göremeyecek de olsa onları hissedeceğine inanıyordum.

*Sevgili babacığım,
Salem'daki yeni bir arkadaşım eğer cesaretli olmak istiyorsam, cesareti işlemem gerektiğini söylemişti. Eğer aşk istiyorsam aşkı işlemeliydim. İkisini de senin için işledim. Beni güçlü kıldın ve bana sevgi verdin. Sana her zaman minnettar olacağım. Bebekleri öp ve onları oradan buraya, Amerika'ya kadar sevdiğimi söyle. Londra'daki Jamie'ye yazacağım. Seni her zaman iyi hatırlayacağım. Bir oğlum olduğunda ona senin ardından Seamus ismini vereceğim.*

*Her zaman sevgi dolu ve sadık kızın,
Isobel*

Memleketim İskoçya'da mayıs ağaçları çitleri beyaz çiçeklerle ve ardından tadı bir kokuyla dolduracak, çiçekler solduğunda ise ölüm gibi kokacaktı. Paketi postaladım. Sevgimi son kez hissedebilmesi ve çok geç olmadan babama ulaşması için dua ettim. İşim bittiğinde, Mercy'ye söz verdiğim şeyi yapmaya koyuldum: Yarpuzları toplayıp kaynatarak tentür haline getirdim, balmumuyla karıştırdım ve ona teslim ettim.

Tek bir hareketle aldı ve kapıyı yüzüme kapattı. Kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar yalnız hissettim.

Babam ölüyordu. Edward eve gelmeyecekti. Bu, özgürlük anlamına gelebilirdi ama aynı zamanda utanç da olabilirdi. Bana gemide sorun olduğunu söylediğinde Felicity'nin yüzündeki sevinci görmüştüm. Benden bir parça kumaş getirmemi istediğinde Lowell'daki değirmenlerin beni çağırdığını hissedebiliyordum.

On Sekizinci Bölüm

Dükkân zili çaldığında ve pelerini kapüşonlu uzun boylu bir adam dükkâna girdiğinde kancalarla düğmeleri ayırıyordum. Felicity arka odadaydı. Göz ucuyla onun ayağa kalkışını ve eteklerini düzeltişini izledim.

şını

Adam kapüşonunu çıkardı ve yağmur damlalarını silkeledi. Bu Nat idi.

Avcunu açıp masanın üzerine kıvrılmış bir bez parçası koydu. Beyaz pamuk kumaş lekeli ve kirliydi ama elimle diktiğim kırmızı *A* hâlâ canlıydı ve gerçekliğini koruyordu. Hissettiklerimden korkuyordum: baş döndürücü bir heyecan, başımda bile hissettiğim nabzım. Onu son gördüğümünden bu yana bir haftadan fazla zaman geçmiş ve çok şey değişmişti.

“Gazetede ki ilan ı okudum.” Sesi sakindi; altından de ğil ışıktan yapılmış gibiydi. “*New Harmony* denizde yedi hafta daha kalacakmış.”

Ona babamın ölmekte olduğunu ve Edward’ın gemide olmadığını söylemek istiyordum. Aşk hakkında ya da bazen en sert adamların bile içinde saklı olan iyilik hakkında bir şeyler yazıp yazmadığını sormak istiyordum. Ancak Felicity gözlerini

bana dikmişti, ben de havadan sudan konuşmak zorunda kaldım. Yağmurdan ve bahçeye ne kadar iyi geldiğinden bahsettım. Lahana ve yeşil soğan hakkında saçma sapan şeyler anlattım.

“Bir zamanlar İskoçya’da gördüğüm bir bitki var.” İfadesinin içimde açtığı boşluğu doldurmak için anlatıyordum bunu. “Havadaki böcekleri yiyen bir sinekkapan.”

Felicity de bize katıldığında dudakları o şaşkın gülümsemeyle kıvrılmıştı.

“Günaydın, Bay Hathorne.” Philadelphia’lı hanımlara karşı kullandığı sesin aynısını kullanıyordu. “Sizi gördüğüme çok sevindim. Anneniz ya da kız kardeşleriniz için bir şey aramaya mı geldiniz?”

Bana içine kapanık, hatta utangaç biri olduğunu söylemişti fakat vitrini işaret edip kendine konuşması gerektiğini hatırlatırcasına gözlerini kırptırırana kadar bunun bir örneğini görmemiştim.

“Yeni eldivenleri merak ediyorum.”

“Türünün tek örneği,” dedi Felicity. “Özel yapım ve oldukça büyüleyiciler.”

Pencereden kırmızı gül bezeli çifti aldı. Acaba benim için bıraktığı gülden esinlendiğini anlayacak mıydı? Boşlukların arasındaki kelimeleri görüyor muydu?

“Eğer bir çift isterseniz sipariş edebilirsiniz,” dedi Felicity. “Hanımefendinin bunları yapmak için ne kadar zamana ihtiyacı olacağını bilmiyorum çünkü bu uzun sürebilecek bir iş.”

“Öyle olduğunu tahmin ediyorum.” Yine kekeliyor gibiydi.

“Bence anneniz bu eldivenleri beğenecektir, Bay Hathorne.” Felicity’nin sözleri sertleşiyordu ve duruşundan üstünlüğün kendisinde olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum. Ancak Felicity yanıliyordu çünkü Nat eldivenler için değil; benim için gelmişti. Aralarında her ne oluyorsa cebimde sakladığım, üzerinde kırmızı harf olan kirli beyaz kumaş parçasının yanında ikinci

planda kalıyordu. “Eğer kuzeye gidecekse, onları hemen sipariş etmelisiniz ki gitmeden önce teslim alabilsin.”

Nat eldivenlerin fiyatını sordu. Felicity ona söylediğinde, Nat kendini daha net ve kuvvetli ifade edebilmek için kelimelerini topladı.

“Annem asla bu kadar pahalı bir şey istemez, sadeliği tercih eder.”

Geçmiş şimdi buradaydı: Bunu Felicity’nin ona göz ucuyla bakışında ve Nat’in bakışlarını başka yöne çevirişinde görüyordum; sanki büyük büyük büyükbabasının zalimliğini ve bu şehre getirdiği ölümü hatırlıyormuş gibi.

“Dikişçi kadınım erkek eldivenlerini de süsleyebilir,” dedi Felicity. “Belki bir çift dana derisine baş harflerinizi yazabilir.”

“Yeni bir yelek diktirdim,” dedi adam. “Bir çift dana derisi tam da aradığım şey olabilir. Ya da geyik veya leoparla işlenmiş bir yelek. Eğer bir fiyatta anlaşabilirsek bunları kendim için düşünebilirim.”

Bir leopar. Yüksek sesle söylemişti.

Bir leopar yalnız bir avcıdır. Ama burada avcı ve av kim oluyordu?

“Soruşturacağım,” dedi Felicity. “Sipariş vermek isterseniz yakında tekrar uğrayın. Hafif Piyade Ziyafeti yaklaşırken onun eserleri büyük talep görecek.”

O gittikten sonra Felicity’nin bir yeleğe leopar dikme konusunda benimle konuşmasını bekledim. Bunu alışılmadık bir istek olarak görüyor olmalıydı. Ancak yüz ifadesi sisliydi ve büyük büyükannesinin kaderini hatırladığından emindim.

Felicity ile aramızda bir benzerlik olduğunu düşünmekten nefret ediyordum ama onun ve benim sanık tarafında olduğumuz yadsınamaz bir gerçektir. Nat ise diğer tarafta duruyordu. Yine de Nat, bu yeni dünyada güvendiğim birkaç kişiden biriydi. Ona duyduğum şefkat ve heyecan diğer her şeyi unutturu-

yordu. Isobel Gowdie'nin çatıdan haykırdığı laneti bile. Hatta Nat'i takip eden -*Tanrı size içmeniz için kan verecek*- laneti bile...

O benim için gelmişti ve ben de onu istiyordum.

O gece rüyamda annemi Clyde Nehri kıyısında bir ağacın altında dururken gördüm.

"Kocamın eve gelmesini istiyor muyum?" diye sordum ona. Uykumda bile hayatın ve sonrasında gelecek olanın sınırında olduğumu biliyordum. "Ya benim için başka biri varsa?"

Bir cevabı olduğunu biliyordum ama söylemek istemiyordu.

"Anne?"

Bir elimi uzatıp parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. Kaybolmaya başlıyordu.

"Anne... bekle."

Dönüp bana, "Isobel, mayıs ağaçlarının altındaki perileri düşün. Sana söylediklerimi hatırla," dedi.

"Bana ne demiştin?" Parmaklarım onun kızıl saçlarının bir teline dolanmıştı. Ancak o cevap veremedi nehrin aştı ve önce beyaza, sonra ışığa, sonra da şiddetli bir yağmura dönüştü.

Yağmur Clyde Şelalesi gibi gürüyor ve kapımın çalınması kayaları aşan ayak seslerine benziyordu.

Tak, tak, tak.

"Isobel, yardıma ihtiyacım var."

Doğrudum. Bu bir rüya değildi.

Tak, tak.

"Lütfen, Isobel. Ben Nat."

Gözlerimi ovuşturup mumu yakmak için bir kibrit çaktım ve işte o zaman kızıl saç tellerinin hâlâ parmaklarımın etrafında küçük bir yumak halinde olduğunu gördüm.

Adımı monoton bir ritimle seslenmeye başlamıştı. "Is-a-bell, Is-a-bell..."

Saç yumağını sabahlığımın cebine soktum ve onu ardında sağanak yağmurun altında beklerken bulacağım kapımın üstünü açtım. Anında sarhoş olduğunu anlamıştım.

“Yaralandım.” Kolunu kaldırıncı ceketinin kolunun yırtıldığını gördüm. Yüzü çizik içinde, dudağı kanlıydı. “Ve donuyorum, lütfen beni içeri al.”

Artık tamamen uyanıktım. Polis memurunun Glasgow’da Edward’ı almaya geldiği gün hissettiğim kristal berraklığıyla kulübeme bakıyordum. Kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu, sonrasında zihnim tamamen netleşti. Charlotte’un kombinezonları ve bebeğin çamaşırları her yerde, kolları bir yönde, etekleri başka bir yöndeydi, saf ve bembeyaz bulutların üzerinde oynayan melekler gibi. Parçaları bir köşede topladım, yatağımın örtüsünü kaldırdım ve beyaz işlerimin üzerine attım.

Yalan söyleyemezdim; kendime bile. Neden geldiğini biliyordum ve kapıyı açarsam bir şeylerin başlangıcını kabul etmiş olacağımı da biliyordum. Saçlarımı düzelterip ağzımı suyla çalkaladıktan sonra sıırıslıklam ve titreyerek kulübeye girmesine izin verdim.

“Yeni yeleğim mahvoldu,” dedi. “İlk ve en iyi beyefendi ceketim; daha yeni yapılmıştı ve şimdi...”

Kolunu kaldırdı. Siyah palto, İngiltere’den gelmiş olması gereken ipince yünden, sıkı bir dokumadan yapılmıştı. Kolunun yarısı yoktu ve astarı parçalanmıştı. Bir sandalye çektim ve garip, boğuk bir ses çıkararak oturdu.

“Marblehead’de kâğıt oynuyordum.” Kelimeleri karmakarışık, çamurlu ve kir rengindeydi. “Genelde o kadar uzağa gitmem...”

Arkasında durdum ve ceketini sağlam kolundan çekmeye başladım. Çekip çıkardığımda, başının arkası önüme doğru düştü. Yüzü çizik içindeydi. Çenesinden dudağının üstüne uzanan koyu renkli bıyıkları vardı.

“İçki içmişsin,” dedim yukarı bakan yüzüne. Gözleri ışıltı ışıltıydı.

“Rom... çok fazla rom...” Rom aklıma Edward’ı getiriyordu ama bu düşünceyi bir kenara itmeyi denedim.

Nat yarım yamalak bir hikâye anlatıyordu: yeniay, ağaçlardaki baykuşlar, kandiller ve rom sürahileri, silahlı bir adam ve kapıda hiç konuşmadan duran bir Kızılderili.

“Ben kazandım,” diyordu çamurlu ayakkabısıyla boğuşurken, ben de topuğundan çekerek ona yardım ediyordum. Ayakkabısını çıkardığında kâğıt paralar ve gümüş sikkeler yere saçıldı. “Bütün bunlar Isobel, hepsi senin eldivenlerini alabilmek içindi.”

Kalbim alev alev yanıyordu.

“Piçler bunları benden almaya çalıştı. Kasabanın hemen dışında arkamdan vurdular.” Bir taverna kavgasını anlatırken her erkeğin yapacağı gibi yumruğunu sallıyordu. “Biri uzun boyluydu, diğeri hızlıydı ve bıçağı vardı ama ben dövüştüm ve kaçtım.”

Dönünce gömleğindeki kanı gördüm.

“Yaralanmışsın.”

Başını bir çocuk gibi eğdi ve kollarını kaldırarak bezi geçirmeme izin verdi.

Kesik küçüktü ama koyu renkli göğüs kıllarının derinliklerindedi. Parmağımla üzerine bastırdım.

“Temizlenmesi ve dikilmesi gerekiyor.”

Sabahtan kalma tencerede kaynamış su, temiz bir bez ve sodalı sabun vardı. İtirazlarına hazırlıklı olarak yarayı ovalıyordum ama fazla acı hissetmeyecek kadar sarhoştum.

“Yeni bir paltoya ihtiyacım var,” dedi. “Aynı bunun gibi. Bunu yapabileceğini biliyorum, bana yardım eder misin lütfen?”

Derisini birbirine bastırdım ve göğsüne dört, beş, altı dikiş attım. Nat dudağını ısırtıyor ama bağırıyordu. Gözleri kapalıydı. Bilekleri kemikli, kolları halat gibi inceydi. Gömleği çıkardığında kaslıdan çok uzun görünüyordu. Göğsünden ve karnından aşağı bir çizgi halinde tüyler uzanıyor ve pantolonunun içinde

kayboluyordu. Kaptanın ateşli halini hatırladım ve dikişleri cömert bir yarpuz merhemle kapattım.

“Dinlenmen gerekiyor.” Yatağımdan başka uzanabileceği bir yer yoktu. Ayağa kalkmasına yardım ettim. “Gel.”

Çıplak sırtında bir kedinin tırmalama izleri gibi küçük ve keskin yaralar vardı. Bazıları kabuk bağlamıştı, diğerleri tazeydi. Sanki biri derisinden bir şey koparmaya çalışmış gibi görünüyordu.

“Bunu da mı onlar yaptı?” Kürekkemiklerinin arasındaki bir noktaya dokunuyordum.

“O önemli bir şey değil.” Bölgeye merhem süremeden önce başını bana doğru çevirdi.

Acaba onu tutkuyla tırmalayan bir kadınla mı birlikte oldu diye merak ettim. İçimi mide bulandırıcı bir kıskançlık kaplamıştı. Ama ona çay getirdiğimde bana adımla seslendi ve yeşil renkli kıskançlığım dağıldı.

“Is-a-bell.” Teneke bardağı dudaklarına götürdüm ve bir yudum aldı. “Çalmakta olan bir çan.”

Sözleri şimdi altın bir çan gibiydi; onu çalan gong ise ateş kırmızısıydı. Sesindeki şefkat ve daha da fazlası, arzuyla irkiliyordum -Is-a-bell, IS-A-BELL- adımı tekrar tekrar söylerken kelimeleri giderek küçülüyordu. Ta ki uyuyana, ağzı yarı açık bir şekilde hafifçe horlayana kadar.

Etrafımda kendi adımın havada kaybolan kırmızı gölgesini görüyordum; sanki bir lanet, bir kutsama ya da bir cadı büyüğü gibi...

IS-A-BELL

IS-A-BELL

O uyumuştı ama ben ayaktaydım. Yatağın yanındaki sandalyeye oturdum ve onunla geçirdiğim her ânı hatırlamaya başladım.

Sesinin altın rengini ve kırmızısını, hatta babasından bahsederken yüzünün nasıl hüznü ve şefkatli olduğunu. Hepsini hatırlamıştım.

Dilimi damağıma bastırdım, onu rıhtımda gördüğüm o ilk günkü gibi damağımda düzleştirdim. Elimi çıplak omzuna koydum ve bir anlığına yüzümü tenine dayadım. Kalbim çarpıyordu ama nefesi uzun-yavaş, uzun-yavaş, yeni bir ritim yaratıyordu.

Yatağımin yanında yerde kıvrılmış bir şekilde uyandım ve ilk nefesimle birlikte onun burada olduğunu hatırladım.

Çocuklar kuyuya gelmeden önce gitmesi gerekiyordu. Saçlarımı taramak ve yüzümdeki uykunun izini temizlemek için kendime bir anlık kibir izni verdim. Sonra onu sarsarak uyandırdım.

“Hâlâ karanlıkken gitmelisin.”

Sersemlemiş ve şaşkın bir halde doğruldu, nerede olduğunu anlayana kadar gözlerini kırpmıştırmaya devam etti.

En pratik, en az rahatsız edici olan düşüncesini söylemeye karar verene kadar yüzündeki ifade birçok kez değişti.

“Bana yeni bir palto yapar mısın? Cumaya kadar bitirebilir misin? Lütfen, Isobel. Yeni bir palto alacak param yok ve dayımın kumar oynadığını bilmesine izin veremem.”

O yataktan kalkarken ben de buruşuk sabahlığımı düzeltiyordum. Yarasını bile kontrol etmeyecektim çünkü artık benim kulübemde ve benim yatağımda uyuduğu için bunalmış durumdaydım.

“Üç gün içinde yeni bir palto yapamam ama kumaş bulabilirsem bunu tamir edebilirim.”

Gömleğini kafasından geçirirken bir kez daha sırtındaki çiziklerin çapraz açılardan oluşan bir yapboz, neredeyse kırmızı-kahverengi ekoseden oluşan bir yamalı bohça gibi olduğunu fark ettim.

Aklıma Glasgow'daki katedralin dışında dolaşıp kendi sırtına dikenli bir kırbaç vuran zavallı tövbe-kâr gelmişti. Erkeklerin böyle şeyleri bir suçu cezalandırmak ya da hatta cinsel bir arzudan arınmak için yaptıkları söylenirdi. Nat'ın de aynı şeyi yaptığı düşünce-si beni sarsıyor olmalıydı ama bunun yerine beni ona daha da yaklaştırıyordu. İşte karşımda benim renklerimle ve kendi gücümün korkusuyla savaştığım gibi kendi içinde savaşıyan bir adam vardı.

Eğer içinde birine karşı bir şehvet varsa, belki de bu benim içindi.

Edward'la evlenmeden önce böyle bir şehvet beni korkuturdu. Ancak kendi arzularını kontrol etmeye çalışmayan bir adamın neler yapabileceğini görmüştüm.

"Bu gece geri geleceğim." Nat kapının yanında botlarını gi-yiyordu.

"Bu gece olmaz."

"O zaman yarın. Gelmem mümkün olduğunda pencereye bir mum koy."

Cebimdeki kızıl saç tellerini buldum, nedenini düşünmeden ve Nat yeleği giymeden hemen önce içine sokuşturdum. *Mayıs ağaçlarının altındaki perileri düşün*, diye fısıldamıştı annem. Hayattayken perileri düşünmemi hiç istememişti. Babamın o hikâyelerle beni korkutmasını istemezdi.

"Pencerede her zaman bir mum oluyor; eğer olmazsa gelme," dedim.

Avluya çıktık ve tepeye, Mercy'nin evine doğru baktım.

"Şimdi git." Ona yaklaşmak istiyordum. Omzundaki tütün kokusunun babamın mektubundaki tütün kokusuna benzediğini fark ettim. Ardından o sabahın karanlığına doğru yürürken kollarımı kavuşturdum.

Gece ile gündüzü bağlayan son an buydu ve ben onun tepeden aşağıya doğru kayboluşunu izlemeye çalışırken bahçenin diğer ucundaki tepenin zirvesinde bir şeyler hareket ediyordu.

Hiç kıpırdamadan durdum. Gelenler çocuklar değildi çünkü tepeden aşağıya doğru geliyorlardı ve su gibi sesleri nazikçe gelişlerini duyuruyordu.

Kuzeyden bir ıslık sesi duydum.

Kart oyuncuları Nat'i Salem'a kadar takip mi etmişlerdi? Kulübemin etrafını mı sarmışlardı?

Gökyüzü koyu mor bir geceden pembeye bürünürken deniz yönünde koşan biri kadın biri erkek iki figür gördüm. Kadının hareketlerindeki bir şey tanıdıkta. Ağaçların arasından hızla geçerken yüzünün yan tarafını görebilmiştim. Türbanının içindeki Mercy'ydi, sabahın ilk ışıkları gelmeden önceki son anda olabildiğince sessizce koşmaya çalışıyordu.

Sonra kayboldu, sanki ben onu orada hayal etmişim gibi.

Bu gece olan her şey gibi, bu da beni geçmişin ve şimdinin karanlık ve aydınlığıyla, konuşulan ve konuşulmayanla, arzu ve yıkımla ve Nat'in adımı tekrarlamasının tatlılığıyla doldurmuştu. Isobel. Is-a-bell. Çalmakta olan bir çan, çalıyor ve çalıyor.

Salem, 1701

Tituba, gün doğumundan önce her uyanışında Proctor'un Kayalığı'ndan gelen ulumalardan nihayet kurtulmuştu. Yıllarca, Cadı Yolu boyunca ona doğru uzanan mayıs ağaçlarının cılız dallarını görmeden ya da darağacı halatının kopuş sesinden önce arkadaşlarının ayaklarının altındaki kereste parçalarının çekiliş seslerini duymadan uyuyamamıştı. Bir de her zaman, yaz gelmeden hemen önce yol boyunca çürüyen mayıs ağacı çiçeklerinin ölüm kokusunu vardı...

Boston hapishanesinde geçirdiği uzun ve karanlık aylar özgürlüğü için ödediği bedeldi çünkü John Parris duruşmalar bittiğinde onu hiç sormamış ve o da boş kalan evine hiç dönmemişti. Bunun yerine kuzey ormanındaki kalın çınarın arkasında bir kulübede yaşamaya başlamış, topraktan ve denizden topladığı yiyeceklerle karnını doyurmaya çalışmıştı.

Musallat olmuş ruhları temizlemek için ormanda tek başına altmış ay geçirmişti. Kendisine kötülük etmek isteyenleri uzaklaştırmak için ısırgan otu, güç ve bilgelik için ahududu ve lavanta, sakinlik için sarı papatya, cesaret ve sağlık için limon mineçiçeği ve aynisefa kullanmıştı. Hepsi burada, kayaların denizle buluştuğu ve fokların alacakaranlıkta yüzmeye geldiği yerde yetişmiş ve toplanmıştı.

Parris ailesi artık yoktu, Proctor'ların çifliği elden ele geçmişti. Yerli John köle bir kadınla evlenmişti ve Lynn'in bu tarafında, efendisinin ahırında ücretsiz çalıştığı bir toprak parçasında yaşamaktaydı. Tituba toprağın da insanlar gibi olduğuna ve ikisine de sahip olunmaması gerektiğine inanıyordu. Bu yüzden şimdi batıya, bir daha kimsenin ona sahip olamayacağı bir yere doğru gidiyordu.

Ayrılmadan önce Tituba, karanlık hapishanede sekiz ay boyunca yanı başında aklını yitiren genç kadının yanına gitti; hâlâ Cadı

Yolu'nda bir ileri bir geri dolaşıp annesini aramakta olan o genç kızın.

"Dorcas," diye fısıldadı Tituba. "Annen sevgilerini yolladı. Senin çok iyi bir kız olduğunu ve yakında onu tekrar göreceğini söylüyor."

Tituba, Dorcas'ın gözlerinde kızın daha fazla yaşamayacağını görmüştü.

Dorcas son nefesini verdiğiinde Tituba çoktan gitmiş olacaktı. O da bunu görmüş, ufuk ona mum ışığında bir oda gibi açılmıştı. Yerli John unutulmuştu ve Tituba batıya doğru özgürlük şarkıları söyleyerek uçmaktaydı.

On Dokuzuncu Bölüm

“**H**asta mısın?” diye sordu Abigail.
Mavi, ipek bir elbiseyi iğneliyorduk. Elbisenin fırları ve *gigot* kolları vardı, yakası da alıcının geniş göğüslerine uygundu.

“Sessizsin,” diye ekledi. “Her zamankinden daha fazla.”

Gece yaşadıklarım içimde fırtına gibi eserken aklımı görevlerime veremiyordum: önce Nat’in adımı söylemesi ve yatağında uyuması, sonra Mercy’nin karanlıkta koşarkenki görüntüsü.

“Bugün yorgunum.” Yüzümü doğal tutmaya çalışıyordum. Neyse ki Abigail’i konuşturmak çok kolaydı.

“Komşularım siyahi bir aile.” Mercy’nin kendinden bahsederken kullandığı kelimeyi kullanmaya özen göstermişim. “Eskiden Salem’da çok köle var mıydı?”

“Biraz.” Abigail kumaşın kenarını tutuyor ve eteğin genişliğini ölçüyordu. Bazen aptal bir kız olsa da şimdi yüz ifadesi ciddiydi. “Salem halkı kölelikle hiçbir ilgileri yokmuş gibi davranmayı sever ama bu doğru değil. Salem kaptanları pamuk, rom ve köle ticareti yaparlardı. Bu onları zengin etti, bazılarına göre *çok* zengin etti. Salem’da Newport ya da Boston’dakinden daha fazla köle

* (Fra.) Koyun butu şeklinde, şişik elbise kolu –çn.

vardı.” Abigail halk arasında büyük bir gururla bahsedilen şehirlerin isimlerini sayıyordu. “Ben doğmadan önce vali onları serbest bırakmış ama babamın kasap dükkânına çorba için kemik almaya gelen bir aile hatırlıyorum. Çocuklar özgürdü ama anne ve babaları hâlâ köleydi. Köle doğup köle ölmüşlerdi, büyükanemin bana söylediği söz buydu.”

Rıhtımda uzun günler boyunca çalışan, belleri bükülmüş, ezilmiş siyahi adamlar görüyordum ve Mercy’nin bir adamın evinin arkasında tutulan ve adamın şehvetini doyurmak için kullanılan büyükannesini düşünecek zamanım da olmuştu.

“Silas’ların köle çalıştıran bir aile olduğunu duydum,” dedim.

“Ben de duymuştum.” Başını salladı. “Lynn’de köleliğe karşı vaaz veren papazlar köle kaptanlarından nefret ediyor. Sefaletten para kazanıyorlar ve Lynn’de buna tahammül etmiyoruz.”

“Onların zalim insanlar olduğunu düşünüyor musun?”

Abigail elbisesinin bir kolunu sıkıştırıp düzeltti ve sonra doğruldu, sanki aptal benmişim gibi bana bakıyordu.

“Başka bir insana sahip olan ya da onu satan her adam zalimdir, Isobel. Başka türlüünü hayal edebiliyor musun?”

Kaçak bir köle hakkında konuşan Bay Remond ve yaşlı kadını düşünüyordum. Saçında renkli kurdele parçaları olan Ivy’yi. Şafakta koşan Mercy’yi. Bayan Silas ve onun kaba sözlerini.

“Isobel.” Abigail şimdi ayağa kalkmış, kolumu çekiştiriyordu. Düşüncelerimde kaybolmuştum. “Isobel, etek bitti. Kalk, sanırım gerçekten hasta olmuş olmalısın.”

“Ben iyiyim.” O kadar çabuk ayağa kalktım ki bayılacak gibi oldum. “Bir bardak su içersem iyi olacağım.”

Öğleden sonraydı, Abigail’e Nat’in ceketinin kolundan kestiğim yün parçasını gösteriyordum.

“Edward için yeni bir palto yapmak istiyorum,” diye yalan söyledim.

“Felicity nerede bulacağını bilir.”

“O kumaşın çoğu geçen ay Londra’dan geldi,” dedi Felicity bana hemen. Bu onun becerisiydi; Salem’da en iyi malzemeyi en iyi fiyata nerede bulacağını bilmek. “Bu ipince bir yün. Çok pahalı. Yılda iki kez gelir. Salem’daki birçok tüccarın bundan yapılmış bir paltosu var.”

“Newell’ın dükkânında bir parça buldum. Ama en az bir buçuk metreye ihtiyacım var.”

Bana başka bir parçayı nerede bulabileceğimi söyledi ve eldiven ücretlerimdeki artışla bile bunun sadece küçük bir kısmını karşılayabileceğimi söylemekten memnun görünüyordu.

“Belki de şimdi bir şey yapmamalısın,” dedi. “Kocan sana çok değişmiş olarak dönebilir. Bunu birçok kez gördüm.”

Haklıydı ama yine de yanıliyordu. Çünkü Edward biz Salem’a gelmeden önce de değişmişti. Ayrıca Edward artık bana dönmeyecekti.

“Elimdeki ölçülere göre yapacağım ve o eve döndüğünde son ayarlamaları yapmak için bekleyeceğim.”

“Eldivenlerimi unutma,” dedi.

“Onları zamanında alacağınıza söz veriyorum Bayan Adams.”

Nat’in paralarını kullanarak yırtık astarı yamamak için ince yün ve ipekten bir parça satın aldım. Yeleği temizleyip yıpranmış kısımlarını kestim. Ceketini onun bir gölgesi gibi kucağımda tutuyordum. Tiftik, puro ve kâğıt oynadığı meyhanenin kokusunu içime çektim.

Onu rıhtımda ilk gördüğüm zamanı hatırladım; sesinin kırmızı ve altın rengini nasıl bir taç gibi taktığını.

Fildişi düğmeleri yatağımın yanındaki küçük bir kâsedede saklıyordum. Şimdi onları avcumun içinde yuvarlıyor ve bir fincandaki minik tavuk kemikleri gibi çıkardıkları sesi dinliyordum. Saat çok geç olana kadar çalışmaya devam ettim. Sabah kapımın

yanındaki kâsedede dört yumurta vardı. O kadar derin uyumuştum ki çocukların bahçeye girdiğini duymamıştım.

Ertesi akşam Nat botlarını kapıda bırakıp kulübeye girdiğinde hava kararmak üzereydi. Ölçülerini almak için kalemimi ve ipimi hazırladığıma sevinmişim çünkü o buradayken kulübe çok küçük geliyordu.

“Sana bu şekilde geldiğim için utanıyorum. Fikrini değiştirdiysen seni suçlamıyorum.” Oldukça ayıktı ve üzerinde daha önce olmayan bir ağırlık vardı.

“Değiştirmedim,” dedim.

Yırtık paltosuyla siyah yünü yan yana tuttuğumda yüzündeki ifade hayranlık ve daha fazlasıyla dolmuştu.

“Essex Caddesi’nin sonundaki bir terzi dükkânında buldum.” Gergin ama umutluydum, fakat ne için olduğunu kendime bile itiraf etmeye cesaret edemiyordum.

“Sana yeterince para verdim mi? Neden ihtiyacın olduğunu sordu mu? Ne yaptığını ya da kimin için yaptığını bilmek istedi mi?”

“Yeterince param vardı,” dedim. “Ve sadece gerektiği kadar konuştum.”

Aletlerimi aldım ve mezuramla ölçüsünü almaya başladım. Göğsü yüz altı, omuzları yüz on iki santim kadardı.

Ona dokunmuştum ve bu beni henüz bir alev gibi yakmamıştı. Yakabilirdi de. Bunu hissedebiliyordum.

“Kolunu dikeceğim ve astarını onaracağım,” dedim.

Eski ceketini giydi. İlk kez kulübenin içine göz atıyordu. Sarı perdelerimi ve Edward’ın raftaki eczacılık kitabını gördü. Sonra bakışları Charlotte’un tamamlanmamış kombinezon yığınınına takıldı.

“Onlar özel bir sipariş,” dedim.

Ağartılmış bir parçaya uzandı ve ellerini ense kısmına gül goncaları koyduğum kombinezonun üzerinde gezdirmeye başladı.

“Bakabilir miyim?”

“Dokunurken dikkat et.” Parmaklarının eski Salem ailelerinin isimlerini sayışını ve tenime dokunuşunun yarattığı şoku hatırlıyordum. Sırtındaki çapraz izleri, taşıdığı suçluluk duygusunu ve hayaletlerini düşünüyordum.

“İğneni hiç görülmecek güzel bir iş için harcamamalısın,” dedi.

“İyi para kazandırıyor. Ve özel olan şeyler de güzel olabilir.”

Bana yan gözle bakmak için başını eğdi ve kızardığımı hissedebiliyordum. “İğnende aklın algılayamadığı bir şey var.”

Nat parmağını bebek önlüklerinden birine doğru götürdü. “Yine de orada, bunu hissedebiliyorum.”

Parmağı küçük beyaz önlüğün üzerinde ve gözleri loş ışıktan kısılmış halde, bir hikâyenin parçası, bir zamanlar gerçek olan ve yine gerçek olacak bir şeyin çöldeki serabı gibi görünüyordu.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” Sesimin düşündüğüm kadar tedirgin çıkmadığına şükrettim.

“Ne istersen.”

“Bana bu kulübeyle ilgili bir hikâye olduğunu söylemiştin.”

Başıyla onayladı. “Evet ama mutlu bir hikâye değil.”

“Karanlık hikâyeler beni korkutmuyor.”

Tabureye yerleşti.

“Dul Higgins bir ebeydi.” Hikâyesine yavaşça başlamıştı. “Kız kardeşimi dünyaya getiren ebe oydu. O zamanlar dul değildi, Bayan Sally Higgins’ti; genç bir gelin.”

Tereddüt eder gibi oldu.

“Salem’daki herkes bildiği için sen de biliyor olabilirsin; annemle babam evlendiğinde annem hamileymiş. Babam denizdeyken Sally Higgins kız kardeşimin doğumunda ebelik yapmış.”

Sözleriyle birlikte menekşe renginin yükseldiğini gördüm, mensucat dükkânındaki ilk gün onda gördüğüm rengin aynıydı.

“Sally kocası ve kız kardeşiyle birlikte bu kulübede yaşıyordu. Adam yanı Kızılderiliydi ve bu yüzden burada kimsenin onları rahatsız edemeyeceği bir yerde yaşıyorlardı. Adam bir tavuk kemiğiyle boğulup öldüğünde, kız kardeşi de tuhaflaştı; ormanda gizlice dolaşan ve Şeytan’la görüşen kadın ve erkeklerden söz etmeye başladı ve Salem’da şüphe uyandırmadan Şeytan’dan söz edilemezdi.”

Anlatmaya ayakta devam etti, masalın ritmiyle hareketlenmişti. Yüzündeki ifade çalıştığım renkler ile zihnimdeki iplik görüntüsü aynı olduğunda hissettiğim heyecana benziyordu.

“Bir gece kız kardeşi nıhtımda yırtık ve kanlı bir içlik giyerken bulundu; uzun beyaz sakallı bir adamın onu taciz ettiğini söyledi. Korkunç bir dedikodu vardı, kimse dul bir kadının kız kardeşinin geçmişinde bir lekesi olmadan böyle kötü bir şansa sahip olacağına inanamıyordu. Çok geçmeden kasaba ona düşman oldu ve kısa bir süre sonra da ölü bulundu.”

Belki de karanlıkta koşarken gördüğüm Mercy değildi, belki de bir hayaletti. Belki de kulübe ve orman periliydi. *Ormandaki şeytana dikkat et*, buraya indiğimiz gün dul kadının kendisi de bana böyle söylemişti.

“O günden sonra sadece zenciler doğumlarına Dul Higgins’i çağırır oldu,” dedi Nat. “Başka hiç kimse böyle lanetli bir aileyle bir şey yapmak istemedi. Nihayetinde Rice Sokağı’nda zencilerin arasında yaşamaya başladı.”

Dul kadınla geçirdiğim zamanı sadece onun fark etmemi istediği şeyleri fark ederek, sadece onun bahsettiği şeylerden bahsederek geçirdiğimi fark ettim. Şimdi onun da sırları olduğunu biliyordum. İyi sakladığı sırları...

“Sen alana kadar Higgins’in evi boştu.” Etrafına bakındı.

“Burada öldükleri için mi?”

“Hayır,” diye düzeltti beni Nat. “Kocası kasabadaki bir akşam yemeği partisinde boğulmuş. Kız kardeşi de düşkünlerevi yakı-

nında bulundu. Burada hiç kimse ölmedi.” Yine de ölüm bana yakındı çünkü babam yakında ölecekti. Karanlık köşemde, Nat bu kadar yakınımıdayken, mektubunu okuduğumdan beri ilk kez gerçekten gözyaşlarımı hissediyordum.

Erkekler kadınların ağlamasından hoşlanmazlardı. Alacaklılar ilk kez geldiğinde ve ben Edward’ın önünde ağladığımda masadan kalkmış ve odadan dışarı çıkmıştı. Ancak gözyaşlarımı gördüğünde Nat’ın yüzünde anlayışlı bir ifade oluştu.

“Sana bunları anlatmamalıydım,” dedi.

“Mesele hikâye değil,” diye açıklama yapmak için telaşlandım. “Sorun babam.” Boğazım düğümleniyordu ve kollarımı kavuşturuyordum. “Ondan bir mektup aldım, ölüyormuş.”

Nat ellerini omuzlarıma koyacak kadar yaklaşmıştı, ben de kollarına bıraktım kendimi. Yüzümün koluyla buluştuğu karanlık ve ıslak boğuklukta ağlıyordum.

“Her şey yolunda.” Haftalardır bir erkeğin kollarını üzerimde hissetmemiştim ve hiç bu kadar şefkatli de olmamıştı. “Her şey yolunda.”

Hıçkırıklarım durana kadar bu şekilde kalmıştık. Nat saçlarımı okşuyor ve bu beni rahatlatıyordu. Aynı anda hem hoş hem de yasak bir şeydi. Yüzümün kızardığını ve burnumun aktığını bilerek yüzümü sıvazladım.

“Bunu yapmak istememiştim.” Başımı kaldırıp ona bakmadan geri çekildim. “Gömleğini mahvettim.”

Kollarından kurtuldum ve bir an için beni tekrar kendisine çekmesini bekledim. Ancak bunu yapmadı.

“Artık gitmelisin.” Aletlerimi paketleyip kaldırmaya başladım. “Üç gece sonra ceketin hazır olacak.”

Bu sözleri söyler söylemez ortadan kayboldu.

Charlotte için yaptığım işin son ayrıntılarını tamamladım ve bebeğin giysilerindeki küçük yakaları kapattım. Felicity’nin el-

divenleri üzerinde çalışıyordum ve Nat'ın ceketinin kolunu astarındakileri taklit eden sıkı siyah dikişlerle onardım.

Edward'la ilk kez yattığımda ne olacağını bilmiyordum. Beyaz bir elbise giymiştim. Üzerimde onun ağırlığını ve kan akmasını beklemem gerektiğini biliyordum; hepsi buydu. Bu eylemin Edward'a zevk verdiğini biliyordum ama kendi adıma hiçbir şey hissetmiyordum. Her gece gözlerimi kapattım, ta ki bir gece açık tutmaya karar verene kadar. İnleyişini ve nefes verişlerini izledim; yüzünün önce korkuyla, sonra acıyla, sonra da rahatlamayla olduğunu gördüm.

Nat elimi tutup eldiveni taktığı gün, yüz hatlarında aynı acı içindeki açlığı görmüştüm. Eldiveni bir kadın çorabı gibi parmaklarımdan aşağı tek tek kaydırmasını büyülenmiş bir şekilde izledim ve dilimin tutulduğunu hissettim. Büyük bir açlık hissettim...

Şimdi kulübeye kendimi tepeden tırnağa yıkamama yetecek kadar su getiriyordum. Edward'ın kitabından hamilelikten korunmak için bal, balmumu ve bitkilerle nasıl rahim içine konan merhemlerden yapılacağını okudum. Henüz yarpuz merhemi için kullanmadığım biraz balmumum vardı; onu bal ve ezilmiş rezene tohumlarıyla şişe mantarı gibi sert olana kadar karıştırdım ve elimden geldiğince derine ittirdim. Mumu pencereden aldım ve dışarıda durup gökyüzündeki yıldızları izledim. Uzaklarda bir yerde köpek sesleri duyuyordum. Belki de kurtların sesiydi.

Kocam benden bir şey çalmıştı. Bana asla geri dönmeyebilirdi. Nat bahçeye girmeden önce düşündüğüm son şey bunlardı.

"Yıldız kayması var." Beyaz ve sarı yıldız yağmurunun gecenin içinden süzüldüğü pırıltılı gökyüzünü işaret ediyordum. Bunlar kausun mu yoksa iyi talihin mi habercisiydi? Gökyüzünün ne söylediğini çözemiyordum. "Gel bak."

Benden yedi, belki de sekiz santim daha uzundu ama yan yana durduğumuzda aramızdaki mesafe çok azdı.

“Baban için üzgünüm,” dedi. Kilise çanlarının şeklini görüyordum, sözlerinin yuvarlak ve derin gong şeklini. Daha yakına eğildi ve omzu yüzümü okşuyordu. “Seni üzgün görmekten nefret ediyorum.”

“Şu an üzgün değilim.”

Yukarı bakıyordum ve gözlerini yakaladım. Tıpkı rıhtımdaki o ilk günkü gibi. Bu sefer bana dokunabilecek kadar yakındı.

İlk öpücüğü nazikti. Tenimde süzülen meltem esintisi gibi.

Yirminci Bölüm

Nat yanıma sokulana ve beni soyup bir elini belimde gezdirene kadar, kafamın içinde müzik gibi tınlayan kanın o karanlık akışını hiç hissetmemiştim. Daha önce kimseyle benim nerede bitip onun nerede başladığını bilemeyeceğim şekilde, bir sarmaşık gibi iç içe geçmemiş, dolanmamıştım; biri bana dokunduğunda tenimdeki bu renk şelalelerini görmemişim.

Şimdi hepsi buradaydı.

Onu kulübeye doğru götürdüm ve mumu söndürmek için masanın üzerine eğildim. Nat arkamdan geldi ve ellerini belime koydu. Hem korkuyor hem de korkmuyordum.

Saçlarımdaki tokaları teker teker çıkarıyor, boynumdaki ve omuzlarımdaki dalları nazikçe aşağı çekiyordu.

“Emin misin?” Terbiyeli, neredeyse utangaçtı.

“Evet.”

Korsemi çıkardı.

Gözlerimi kapattım.

Beni yatağa taşıdı.

Ben evli, Hıristiyan bir kadındım ve evet, onun içimde yarattığı karmaşadan korkuyordum. Ancak günah, Tanrı ve Şeytan;

kulağımdaki nefesinin hissi, tenindeki tuzun tadı ve iğne deliğinden geçen iplik gibi içimden geçen beyaz sıcak kor kadar gerçek değildi.

Ben bir cadıydım, o ise bir büyücü. Ya da belki de o bir büyücüydü ve ben de karıştırdığı kazanı. Kollarımı ona doladım ve parmaklarım omzunun çizik ve iyileşmemiş olduğu yere doğru gitti. Haykırdığında gözlerim tamamen açılmıştı.

Onu ruhunun derinliklerine kadar tanımak istiyordum.

Bittiğinde, beni kızarmış ve çıplak görmesine hazır değildim. Kombinezonumu çekip bir kâseye sirke ve su doldurdum, sonra karanlık olan avluya götürüp onu yıkadım. Dışarı çıkıp elini belime koyduğunda hâlâ kendimi toparlamaya çalışıyordum. Gür saçlarını bukle bukle taramış ve giyinmişti. Yeniden kendi olmuştu, iğne ve ipliğimin yardımıyla yeniden bir araya getirilmiş gibi. Ancak ben değişmiştim.

“Ceket yeni gibi oldu,” dedi bir süre sonra. “Sanki hiç yırtılmamış gibi.”

“Tekrar gelecek misin?” diye sordum.

Sessizlikte cırcırböcekleri ve göl kurbağalarını duyuyordum. Bir yerlerde bir köpek uluyordu.

“Eğer beni istiyorsan.” Yüzümdeki saçları taradı ve yanağımı bir erkek kardeşin kız kardeşini öptüğü gibi öptü. İffetli bir şekilde.

Sonra gitti.

Şafak vakti çocuklar su almaya geldiğinde ben hâlâ bahçede duruyordum. Sessizce hareket ediyorlardı, sözleri sessiz, yüzleri uyku sersemiydi.

“Günaydın Bayan Isobel,” diye utangaç bir gülümsemeyle beni selamladı Ivy. Ellerime sıcak, taze ekmeği verdi. Sonra Abraham’ın arkasından yukarı doğru koştu ve çalılıkların arasında kayboldu.

Güneş ışığı ağaçların arasından serpilmeye başlamıştı.

Bir parça ekmek kopardım, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Sanki açlıktan ölüyormuşum gibi ağzıma tıktırıyordum. Nat'in tenimde gezdirdiği renkler gerçeklikte kendi yerlerini almışlardı; Poseidon'un denizde yaramazlık ve şehvet karıştırdığı girdaplar gibi. Bir deniz kabuğu üzerinde doğan Venüs gibi. Leopar ve dişisi, yabani güllerden oluşan bir halkanın içinde birbirlerine sarılmışlar gibi.

Şimdi tamamen uyanıktım ve güne eskiz yaparak başladım, iplikle pratik yaparak devam ettim. Hazır hissettiğimde, Philadelphia'lı hanımlar için bir çift eldiven üzerine yeni bir desen koydum. Bütün gün güneşin altında oturup dikiş diktim. Nat ile yaptıklarımdan pişmanlık duyacak olsaydım, bu şimdiye kadar olurdu. Pişman değildim. Bakın ortaya ne çıktı: renkler, güzellik, iğne ve iplik yardımıyla içimden dökülen canlı şeyler.

Abigail'in hiçbir şeyi fark etmemesi için çarşamba günü elbise mağazasında büyük bir dikkatle çalışmaya gittim. Eve dönerken Chaise & Harness'ta durup bir düzine küçük beyaz inci boncuk ve her biri kirpik büyüklüğünde otuz minik turkuaz boncuk aldım.

Bahçeme geldiğimde kulübemin kapısına yaslanmış kahve-rengi bir kâğıda sarılı bir paket buldum. Görünürde kediden başka kimse yoktu. Bana doğru geldi, miyavladı ve sanki değiştiğimi hissetmiş gibi arkasını döndü.

Paketi yırtıp açtuğimde içinde mavi deri kapaklı ve altın uçlu sayfaları olan yeni bir kitap olduğunu gördüm: Walter Scott'tan *Perth'in Güzel Kızı*. İçinde, *İskoçya'da basılmıştır*, yazıyordu.

Belki de bu sayfalarda kendi babamın dokunuşları vardı, bu harfleri kelimelere dökmüştü. Ellerimi kitabın üzerinde gezdirip okumaya başladığımda boğazım düğümlendi.

Çok geçmeden kitabın başlığındaki güzel kızın Catherine Glover olduğunu keşfettim; babası 1400 yılında İskoçya'da bir

eldiven imalatçısıydı. Sayfaları taradım: Catherine güzel bir çift doğancı eldiveni işliyordu. Ona bir talip çıkıyor, sonra bir başkası ve bir başkası daha...

Nat'e kadınların bir erkeğin iyi olup olmadığını, aşkın gerçek olup olmadığını, kime ve neye güvenilebileceğini anlamak için aşk hikâyeleri okumak istediklerini söylemiştim. Şimdi elim bir aşk hikâyesi tutuşturmuştu. Ve kadın kahraman eldiven yapıyordu.

Onu yatağıma götürdüğümünden beri üç gece geçmişti. Üç gece bekledim ama o gelmedi.

Salem'da kilise çanları saat dokuzda sokağa çıkma yasağını duyurur ve tüm halk kapılarını kilitlerdi. Kocam uzaklara gittiğinden beri her gece çanların sesiyle panjurlarımı aya ve kurtlara karşı kapatmıştım.

Ancak bu akşam çanlar dokuzda çaldığında, panjurlarımı kapatmadım. Mumu pencerede bıraktım ve kitap kucağımda açık, oturmaya başladım. Scott'ın hikâyesi akıp gidiyordu ama ben olay örgüsünün kıvrımlarını ve dönüşlerini takip edemiyordum.

Onun adımlarını duyunca, o kapıyı tıklatmadan kapıyı açtım.

Yanakları yürümekten ya da güçlü bir duygudan dolayı kızarmış ve bu renk gözlerini daha parlak bir hale getirmişti. Ceketini bir sandalyenin üzerine asarken gergin ve telaşlı bir şekilde kitap için teşekkür etmeye çalıştım. Tek bir hareketle odanın bu tarafına geldi, elini başımın arkasına koydu ve saçlarımın arasında gezdirmeye başladı. Parmağı bir düğüme takıldı ve parlak turuncu bir acı patlaması hissettim. Bağırduğımda yüzü arzu içinde parlıyordu.

Saçlarımdan bir tutam yakaladı ve başımı geriye doğru çekti.

"Göster bana," diye fısıldadı, sesi dilin kaba kırmızı rengindeydi. "Bana o öfkeni göster."

Tınaklarımı omzuna batırdım. Kan kokusunu alabiliyordum. Bir elini ağzıma götürüp beni yatağa bastırdı. Gözleri gözlerime kilidenmişti; bir cüret ki ne cüret. Acı ve zevk, sessiz ve vahşi, nazik ve ısrarcı.

Mumu yakıp sabahlığımı giydiğimde bacaklarım güçsüzleşmişti. Sessizdim çünkü biliyorum ki yasak olanla utanç verici olan arasında çok az kelime vardı ve bu sessizlik bozulmamalıydı.

Bir süre sonra Nat beyaz gömleğini ve pantolonunu çekiştirdi ve kitabı benim bıraktığım yerden açtı.

“Sana okuyayım mı?”

Ellerimi çırpım, çıkan ses tenin tene değerken çıkardığı küçük turuncu yıldızlar gibiydi.

Nat bana sahnede hikâye anlatan bir tiyatrocı gibi okuyordu. Catherine’in satırlarını falsetto fısıltılarla, kötü niyetli taliplerin satırlarını ise gür bir baritonla seslendiriyordu. Onun sesinde İskoç tepelerini ve nehirlerini hissediyordum.

Bölümün sonuna geldiğinde Nat, “Aklımda güzel bir İskoç dikişçi kadın hakkında kendi hikâyemi yazmak vardı,” dedi. “Ama tabii ki şimdi yazamam.”

“Daha iyi bir şey yazacaksın ve kendi adınla yayımlayacaksın.” Kaşlarını çatı ama ben devam ettim. “Bir insanın yıllarını bir kitap yazmaya harcıyıp da neden kendi adını koymadığım hâlâ anlamıyorum.”

Nat o âna kadar sakindi, hatta sersem gibiydi. Şimdi ciddileşiyordu.

“Kadınlar şömine başında şiirlerini karalayabilirler ve ev işlerini yaptıkları sürece kimse geri kalanı umursamaz. Ama yazmak güçlü ve yetenekli bir erkek için şüpheli bir faaliyettir.”

Kitap kucağında, işaretparmağı kaldığı sayfayı tutuyordu. Aklımda Catherine’in talipleri dönüyordu: fazla kaba bir serseri ile fazla çekingen bir âşık.

“Başkalarının yargılarına karşı fazla hassas olabilir misin?”

“Hayır.” Alnına düşen saçlarını geriye doğru ilıstırdı. “Geçen ay gazetenin ofisinden çıkarken bir çiftçi yanıma yaklaştı ve ‘Nathaniel Hathorne, senden daha iyi adamlar rıhtımda çalışıyor, sense atları tımar edip bütün gün kitap okumaktan başka bir şey yapmıyorsun,’ dedi.”

Nat kızgın görünmek için elinden geleni yapsa da halkın önünde aşığılanmasının onu utandırdığı açıktı.

“Sen ne cevap verdin?”

“Zamanımı nasıl daha iyi geçirebileceğimi sorduğumda, ‘Dürüst bir iş yaparak, sonra bir tane daha ve bir tane daha’ dedi.” Nat yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Ben de ‘Bana iyi bir ücret mi teklif ediyorsunuz, bayım?’ diye sordum ve bunun üzerine birkaç kelime geveleyip uzaklaştı.”

Nat parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi, yumruğu sıkıydı.

“Bir gün tanınacaksın, Nat. Adın ve işinle.”

Elimi dudaklarına götürdü.

“Umarım bir gün adım ve yazdıklarım bilinir ve takdir edilir. Ama şimdilik tanınmadığım için minnettarım. Bana sahip olduğun sürece Isobel, bilinmezliğim için minnettarım. Ve seninki için de öyle.”

Karanlık çöktükten sonra geliyordu. Haziranın ilk haftaları geçip giderken gölgeler içinde gelip gölgeler içinde dönüyordu. Çok az uyuyordum ama bir düzine çocuğun enerjisine sahiptim. Saçma saatlerde eldivenler üzerinde çalışıyor, Âdem ve Havva sahnesini şala aktarıyor, turkuaz boncukları gökyüzünün bir kenarı ve elma ağacı için küçük kırmızı noktalar için kullanıyordum.

Bir gün leopar desenini incelemek, uzun turuncu çiçekler ve bir sıra dikenli kırmızı egzotik mercan çizmek için Doğu Hindistan Denizcilik Topluluğu Salonu’na gittim. Sonrasında

Nat bana günlerini eski Salem belgelerini ve kayıtlarını okuyarak geçirdiğini söylemişti.

“Hikâyeler bulmak için tozlu eski mahkeme kayıtlarını araştırıyorum. Savaşlar ve vahşet, gemi enkazları ve karaya çıkışlar, toprak kaymaları ve fırtınalar. Dün, savaş sırasında İngilizlere sadık kalan tüm Salem ailelerinin isimlerinin yazılı olduğu bir kitap buldum.”

Edward’ın koltuğuna oturdu ve bana iki yüz yıl kadar önce cenneti aramak için okyanusu aşan adamlardan bahsetmeye başladı.

“Ama burası bir cennet değildi.” Ayaklarını yere bastı ve sandalyeyi arka ayakları üzerinde dengede duracak şekilde arkaya yattı. “Balta savaşları, Kızılderililer, Püritenler ve sert vaazları, arkası sert kilise sandalyeleri, dokuz kuyruklu kırbaçlar vardı. Ne arıyorlardı? Benim bilmek istediğim de buydu; burada, bu sefalet ve çamurun içinde ne arıyorlardı?”

Elini kolumda gezdirebilmek için masaya doğru eğildi. “Ne tür bir açlık adamı bilinmeyen tehlikelere sürükler?”

Edward ve benim neden Amerika’ya geldiğimizi sormasından korkmuştum ve sormayınca rahatladım.

“Dünyanın hiçbir yerinde Yeni Dünya yok,” dedi. Görünüşe göre yıllardır kafasını kurcalayan soruları çözmeye çalışıyordu. “Kendimize ne söylersek söyleyelim, insanlar her yerde aynı. Bir ütopya hayal ediyoruz, yeni bir ülkeye yerleşiyoruz, yeni ve daha iyi bir şey yarattığımızı ilan ediyoruz. Ama bu bir aptallık, Isobel. İnsanın doğası gölgeler ve karanlık arzularla doludur. Her insanın kalbinde bir tabut ve bir mezar vardır, benim bildiğim bu.”

O konuştukça, Nat Hathorne’un hikâyelerden ve şöhretten daha fazlasını arıyor olduğunu görmeye başladım. Cevapları onları veremeyen ölü adamlarda, babasında, büyükbabasinda, kayıp zamanlarda ve servetlerde arıyordu.

Hem Nat'ten hem de Mercy'den duyduğum şu ifadeyi düşünüyordum: *gerçek Amerikalı*. Kadınlar kendilerini tutkuya ve aşka bağlarken neden erkekler kendilerini bir bayrağa ve ulusa bağlardı? Tanıdığım her kadın gelecek için umut inşa ederken neden erkekler geçmişe takılıp kalırlardı?

Nat'ın söyleyecek sözü kalmadığında ayağa kalkıp elimi omuzlarına koydum. Eliyle belime ve göğsüme doğru uzandı. Beni çimdiklemeye çalışıyordu ve ben geri çekilmeyince yeniden yapıyordu; hem acının hem de arzunun şokunu yaşatacak kadar sert bir şekilde.

Bu sefer beni aldığı anda, haykırışlarım onunkilere yetişmişti. Bedenim kasılıyor, elini ağzıma bastırıyor, sonra da geri çekilip bana bakıyordu. Yüzünde her şeyin tahmin ettiğim gibi olduğunu görüyordum. Ben de bu yeni dünyada yeni bir şeydim.

Yirmi Birinci Bölüm

Çocuk ihtimaline karşın yeni bir tampon daha yaptım. Balmumu. Bal. Rezene tohumu. Edward'ın kitabında yarpuzun vücudu istenmeyen şeylerden arındırmak için yararlı olduğunu okumuştum ve bu yüzden parçaladığım yarpuz yapraklarını havan ve tokmakla soktuğum yerde kalacak büyüklükte bir bozuk para şeklini alana kadar öğüttüm.

Tadına baktığımda tatlı ve hoş kokuluydu, içimde küçük bir bahçe oluşmuş gibi.

Dört gece üst üste gelmiş ve şafaktan hemen öncesine kadar kalmıştı. Scott'ın genç Catherine Glover'ını neredeyse tecavüze uğrayacağı bir saklanma yerine kadar takip ettik. O yanımda uyurken ben de Felicity için iki yeni eldiven takımı bitirmiştim.

Eldivenler, daha geçen hafta Charlotte'un mahrem beyazlarının parça parça durduğu masamda duruyordu; saflık ve şehvet tıpkı bir kadının kalbinde olabileceği gibi yan yanaydı.

"Kendini aşmışsın." Nat avcunu eldivenlerimin üzerinde karanlıkta benim üzerimde tuttuğu gibi tutuyordu; bir santim uzakta, dokunmak için can atar bir şekilde. "Ziyafet için ben de

bir çift istiyorum. Dayımla anlaştım ve sana doğrudan ödeme yapabilirim.”

“Ne istersen dikerim ama Felicity’den satın alman gerekiyor. Ona söz verdim.” Kanamamın yolda olduğunu biliyordum çünkü gergindim ve gergin bir beklentiyle doluydum. “İsmimi güvence altına alabileceğimden emin olmadan dükkândaki pozisyonumu riske atamayacağımı biliyorsun,” diye ekledim.

“O zaman bir leopar yap,” dedi. “Güç ve cesaret için.”

İsteği üzerine şalı bir kenara bırakıp yeni eldivenleri bir ilham seliyle çalışmaya başladım, küçük kırmızı alıç buketleriyle çevrili asil bir canavar. İki gece sonra onları giydiğinde mükemmellerdi.

Sağ elinde bir pençe, bir göz, bir kulak, bir çene. Sol elinde ise diğer göz, bıyıklar ve leoparın kuyruğunun kıvrımı. Bileğinde tam nabzın attığı yerde, küçük bir alıç çiçeği demeti ve onun altında iç dikişin içine gizlenmiş küçük kırmızı bir *A* vardı.

Parmağımı çiçeklerin üzerine koyarak ona, “Alıç tentürü iflas eden kalbi canlandırır,” dedim. “Ama fazlası insanı öldürür.”

Bana tuhaf bir ifadeyle bakıyordu.

“Beni cezbetmek için kullandığın büyü bu mu?”

Gülümsüyordu ama ben irkilmiştim.

“Benim büyü gücüm yok.”

“Ben olduğuna inanıyorum.” Gözlerinde bir parıltı ve sözlerinde sert bir tını vardı. Elini bileğime koydu ve kolumda gezdirdi, sonra beni öptü. Saçlarımı hafifçe çekiştiriyordu.

“Bunları Felicity’ye veremezsin,” dedi. “Bunlara ben sahip olmalıyım. Senin sihrine ben sahip olmalıyım.”

Ona kendi işaretimle iz bırakmaktan ve onu her ipliğine işlediğim nefesimle dünyaya göndermekten başka bir şey istemiyordum ve ona bunu söyledim. Ancak Felicity’nin beni işten çıkarması riskini göze alamazdım. Bu konuda akıllıca davranmalıydım.

“Onları alamazsın Nat.” Onu kendime doğru çektim ve kulağının ucunu ısırdım. “Bunlar Felicity için ve ondan satın almalısın.”

*

Dükkâna girdiğimde Abigail gözlerini bana her zamankinden daha uzun süre dikti.

“Saçını mı değiştirdin?”

“Yıkadım.”

Gözlerini kısarak bana bakmaya devam etti ve kendimi aynada kontrol etmemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

“Çok güzel görünüyorsun.”

“Köpürtülmüş yumurta kullandım,” dedim. “Denemek istersen sana biraz getiririm.”

“Bu uğraş niye? Bilmesem gizli bir sevgilin var sanacağım.”

Başımı geri atarak ondan öğrendiğim neşeli bir kahkaha attım.

“Bence *senin* bir sevgilin olmalı Abigail.”

“Var.” Bana Lynn’de pazar toplantılarından sonra kendisini arayan bir ayakkabıcıdan bahsederken çok neşeliydi. “Utangaç, yakışıklı, iltifatlarla dolu ve vaazlar ya da hava durumu hakkında havadan sudan bir şeyler anlatıyor; bu hafta eldivenlerime ne kadar bayıldığından konuştuk. Kız kardeşi ya da annesi için bu kadar güzel bir şeyi nereden bulabileceğini sordu, ben de ona Felicity’nin dükkânındaki eldivenlerin çok daha güzel olduğunu söyledim.”

Dikeceğim ve işleyeceğim diğer her şeyin yanı sıra, ziyafet için de elbisemi dikmem gerekiyordu. Abigail’e ne giyeceğini sordum, dükkân durgunken ve Felicity yokken kırmızı ve pembe kumaşları denemem için ısrar etti -saçlarımla iğrenç olacaklarını söylememe rağmen- sonra haklı olduğumu görünce de güldü.

“Senin rengin mavi olacak.” Bir soluk mavi, bir lacivert, biraz da denizin mavi-yeşilini üzerime tuttu. “Kızılgerdan yumurtasından daha koyu, açık bir maviye ihtiyacın olacak.”

Denizin tonuna uygun bir mavide karar kıldım. İnce ipek için param yoktu ama belki Bayan Silas kombinezon ve iç çamaşırı için bana ödeme yaptığında alabilirdim.

Abigail, “Kendi nakışlarıyla süslediğin bir elbisenin içinde herhangi bir hanımefendi kadar güzel ve zengin görüneceksin,” dedi. “Eldivenlerinle ilgili sırrı ele vermediği sürece.”

Abigail tam da benim planımı anlattı elbette. Felicity bundan hoşlanmayacaktı ama ziyafet gecesi benim Salem sosyetesine açılma zamanım olacaktı. Bunu net bir şekilde hayal edebiliyordum: Âdem ile Havva ve kırmızı elma parçasının olduğu şalımı omuzlarıma doladığımda Nat odanın diğer ucundan beni izleyecekti. Hanımlar etrafımda dönüp elbiseme hayran hayran bakacaklardı. O kadar çok, o kadar çabuk olacaktı ki Felicity’nin onları durduracak ya da aleyhimde konuşacak bir vakti olmayacaktı.

Nat’in haklı olduğuna inanıyordum. Piyade kutlaması zaferimin arifesi olacaktı. Ve Edward bunu mahvetmek ya da elimden almak için orada olmayacaktı.

Karanlıkta yanımda yatan Nat’e baktım; suratı asil, dudakları mükemmel derecede pürüzsüzdü. Gözleri kapalı ve o kadar hareketsizdi ki konuşmaya başladığında irkildim.

“Biliyor musun Isobel, yüzüme bir bulaşık bezi ya da mendil koyup saatlerce yatağımda tek başıma uzandığım günler oluyor.”

Neredeyse yüksek sesle gülecektim. “Bunu neden yapasın ki?”

Gülümsemeye çalışmıştı ama bu neşeliden çok gergin bir gülüştü. “Kendimi hapsedilmiş bir adam olarak hayal ediyorum.”

“Ne tarafından hapsedilmiş?” Bir an için, benim tarafımdan hapsedildiğini söyleyebileceğini düşündüm. Aşk tarafından hapsedildiğini.

“Kaçamadığım şeyler.”

“Ne gibi şeyler?”

“Geçmiş. Bizi kovalayan hayaletler. Kendi amansız karanlığım.”

Evet demek istiyordum; bunu kendine yapmanı izledim ve buna bir son vermeni diliyorum.

Yatağın yanında mendilini arıyordu. Sade bir mendildi, *alnını* silmek için kullandığı türden. Parmaklarını gözlerimin *üzerinde* gezdirdi ve onları kapatmamı istedi, sonra bezi yavaşça *yüzüme* yerleştirdi. “Şimdi gözlerini aç.”

Dediğini yaptım. Bez beyaz, oda loş ve sıcaktı. *Yüzümde ve* havada teninin tuzlu kokusunu alıyordum.

“Ne görüyorsun?”

Sözlerini görüyordum ama silik, soluklardı.

“Hiçbir şey.”

Dudaklarını kulağıma dayadı. Mendilin altındaki dünya *be-* yazdı ve gölgelerden ibaretti.

“*Hiçliğin* ötesine bak. Maskenin altından neyin görünür *ol-* duğunu gör.”

Mendil, rüzgârla açılıp kapanan bir perde gibi yükselip *alça-* lıyordu.

“Senin nefesin ve benimki, birlikte hareket ediyor,” diye fısıldadım.

Parmaklarını çıplak omzumda gezdiriyordu ve ben akşamın ılık havasında titriyordum.

“Platon gölgeler ve mağaralarla ilgili bir hikâye anlatır,” dedi. “Gölgeler gerçek değildir ama mağaradaki insanlar gerçek olduklarına inanırlar. Gördüklerine inanırlar ve ondan korkarlar.”

Parmaklarının hissi belimdeydi.

“Mendilin altındaki mağaramda kendi ruhumun gerçeklerine bakıyorum. Karanlığın içine.”

Kalçamda, sivri bir urnağın izini hissettim. Ateşten bir tünel görüyordum, gökyüzünde kırmızı bir açıklık.

“Ne görüyorsun?” diye sordum.

“Arzuladığım şeyi,” diye fısıldadı. Bacağını battaniyenin altından benimkine doğru bastırıyordu. Örtüyü kaldırmak için elimi kaldırdım ama bileğimi yakalayıp sabitledi.

“Peki sen ne arzuluyorsun?”

“Seni.”

Üzerime yuvarlanıp dudağını dudağıma bastırdı ve ben bilek-lerimi kavrayan ellerinin sertliğine, beni yatağa sabitleyen ağırlı-ğına, dudağımyı ısırduğında aldığım kan tadına, bildiğim her şeyi ve herkesi teslim ettim.

İşimiz bittiğinde mendili aldı ve dudağımyı sildi. Yüzü tam be-nimkinin üstündeydi. Saf ve arınmış, çıplak ve savunmasız gö-rünüyordu.

“Çalışmaların büyüğü, Isobel.” Parmağını köprücük kemiğim-de gezdiriyordu. “Bunu nasıl yapıyorsun?”

Bana gölgelerde hayalet aradığını ve beni orada bulduğunu söylemişti. Artık onu sevdiğime ve onun da beni sevdiğine emin olmuşum.

“Sensin,” dedim sessizce. “Bana dokunduğunda,” -doğru keli-meyi aradım- “renk patlamaları oluyor.”

Tüm yüzü kıskançlık ya da haset gibi bir ifadeyle buruşmuş-tu. Gözlerimi kapattım ve elimden geldiğince renkleri anlatmaya çalıştım: hurma, tarçın, Hint mürekkep mavisi, limon sarısı, ge-lincik kırmızısı, mandalina.

Gördüklerimi tarif etmeye çalışıyordum ama ancak eskiz def-terimi getirip ona çizimleri gösterdiğimde anlamaya başladı.

“Bu hep böyle miydi?”

Ona bakmaya cesaret edemedim çünkü renklerimden bahset-menin yasak olduğunu hep biliyordum.

Yine de yaptığımız her şey yasaktı ve bu onu bana daha da yakınlaştırmıştı.

“Ben küçük bir kızken annemin kelimeleri safir ve zümrüt-tü, babamınki ise karamelli şekerleme.” Ona ilk dikiş örnekleme tahtamdan ve annemin acı verici uyarılarından bahsettim. “O öldüğünde sesler griye dönüştü ve ben okyanusu geçene kadar geri gelmedi. Bundan hiç kimseye bahsetmedim.”

“Dünyanın kederden griye dönmesinin ne demek olduğunu bilirim,” dedi. Defterine uzandı, parmağını ıslattı ve boş bir *sayfa* açtı. “Şimdi bana en başından anlat, yavaşça.”

Başlangıç annemle babamın sesiydi ya da rüzgârdı. Ya da belki dikiş örnekleme tahtasıydı.

Oradan başladım.

“A harfi kırmızıdır,” dedim.

“Elma gibi kırmızı mı?” Defterine bir şeyler karaladı.

“Hayır,” dedim. “A kızıl bir harf.”

“Benim için kayaya bıraktığın çiçek gibi.”

“Evet.”

Daha fazlasını sormaya devam etti. “Uyurken renkleri görüyor musun? Konuşurken renkleri görüyor musun? Peki şu anda kelimelerim ne renk?”

Kelimelerin ve harflerin gökyüzündeki bulutlar gibi önümde nasıl yükseldiğini anlattım -ağırlıksız ve geçirgen- ve seslerin değişen renklerde ve şekillerde geldiğini gördüğümü, ancak bir örnekleyicideki veya bir tabeladaki harflerin rengi her zaman aynıdır: A kırmızıdır. B mavi. C sarı.

“Senin sesin kırmızı ve altın rengi.” Bunu söylediğimde yüzü aydınlanmıştı ama yine de ağlamak istiyordum. “Annem bu tür şeylere dikkat etmem konusunda beni uyarmıştı. Renklerin bir lanet ya da bir tür büyücülük olarak yorumlanabileceğini söyledi.”

“Bence bu bir hediye,” dedi. “Ya da hem bir armağan hem de bir lanet; zaferle olduğu kadar acıyla da dolu.”

Renkler hem bir lütuf hem de bir dert olabilir miydi? Belki de haklıydı ve renkler ikimiz gibiydi; yaralarımızı iyileştirmek için zamanın ve okyanusların ötesinde bir araya gelen, suçlayan ve suçlanan, acı ve arzu. Belki de başından beri görmeye çalıştığım sır buydu, birlikte bir bütün olduğumuz...

Ateşböcekleri tutuşurken ve ay solmaya başlarken, mendilleri ve bileklerimi sertçe kavrayışıyla, dayılarının hikâyeleri ve defterlerine karaladığı masal parçalarıyla yanıma doğru geldi. Gözlerine örttüğü kumaşın kıvrımlarında babasını gördüğünü fısıldadı, ben de rüyalarımın annemin benimle konuştuğunu duyduğumu anlattım.

Bir gece bana, “Bir bahçe duvarının üzerinden bakıp kendisine yasak olan güzel bir kızı arzulayan genç bir adam hakkında bir hikâye üzerinde çalışıyorum,” dedi.

Geceliğimi giymiş, yatağımın başucundaki duvara doğru kıvrılmışım. Nat sukulent ağaçlarını, sayfalar boyunca uzanan suya muhtaç bitkileri çeşidi renkler ve hasretle anlatırken odanın içindeki tek bir mum yüzünü aydınlatıyordu.

“Budaklı dalları ve büyük kırmızı çiçekleri olan bir bitki var,” dedi. “Kız bu bitkiyi bir kardeş gibi seviyor, hatta yanına oturup çiçeklerini tarıyor.” Defterinden bir sayfa çevirdi. “Ama yanlış olan bir şey var.”

“Neymiş o?” diye sordum.

“Sevdiği o bitki tek bir damlasıyla öldürebilecek bir zehirle dolu.” İşlemeyi bıraktım.

“Peki o zehirle ne yapacaksın?”

“Henüz karar vermedim,” dedi. “Ya sevdiği bitki onu öldürecek ya da zehir kanına karışıp kendisi onu seven adam için zehirli hale gelene kadar çiçekleri azar azar yiyecek.”

“Bu berbat bir şey.”

Bir dirseğinin üzerinde duruyordu, çıplak omuzlarından biri havadaydı.

“Bana bu fikri sen verdin Isobel. Sen, renklerin ve o muhteşem Cennet Bahçesi; lanetiyle beraber gelen bir kutsama. Aynı zamanda zevk veren bir acı.”

“Böyle bir şeye daha önce hiç inanmamıştım,” diye haykırdım. “Bunu bana öğreten sensin.”

Kendimde ona doğru bakacak gücü bulamıyordum. Ama arzunun bir bedeli olduğunu biliyordum. Artık biliyordum ki acı zevk, zevk de acı olabilirdi.

“Benden memnun değil misin?”

“Sonunda ölüm olan bir aşk hakkında okumak istemediğimi söylüyorum.”

“Belki de iyi anlatamadım.” Ses tonu bunun kuşkulu olduğu hissini veriyordu. “Ya da belki de edebiyatın insanlar hakkında daha derin gerçekleri ortaya çıkarmak için olduğunu anlamıyorsun. Sezgi ve renkler güzel zevklerdir ama sanatımın izindeyken onların ötesine bakmak zorundayım.”

Ben hâlâ gençtim, o üniversiteye gitmişti ve benim anlamadığım pek çok şeyi anlıyordu. Tartışmak istemiyordum ve kesinlikle gözyaşlarımı görmesini istemiyordum.

Dudağımı ısırdım ve yataktan çıktım. Bahçedeki kurbağaların çamur yeşili vıraklamaları ve guruldamaları geceyi dolduruyordu. Cırcırböcekleri ve ağustosböcekleri parlak pembe tiz sesler çıkarıyordu. Bahçenin kenarındaki çalılardan ateşböcekleri yükseliyordu.

Nat beni parlayan yarımayın altında dururken buldu ve bir kolunu belime doladı. O görmesin diye gözyaşlarımı bileğimle sildim.

Bunca zaman Edward'ın hayatta olduğunu doğrulayacak başka bir mektup bekliyordum. Her hafta haber gelmediğinde şenlik ateşimi ve kocamın kilise ceketinin küllerini nasıl toprağa gömdüğümü hatırladım. Bunlar olurken kendi dileğimi gerçekleştirip gerçekleştirilemediğimi merak ettim.

“Isobel, artık damarlarımda geziyorsun, bunu biliyorsun değil mi? Sen benim kanımdasın.”

Ona kaptanın mektubundan bahsetmenin tam zamanıydı.

“Peki ya Edward döndüğünde?” Onun yerine ben sordum. “Sonra ne olacak?”

Elimi dudaklarına götürdü. Sözleri parmaklarımın arasından geliyordu.

“Isobel, o geri döndüğünde bu beni çok incitecek. Ödeyeceğim bir bedel bu ama seni şimdiye kadar olduğu gibi uzaktan seveceğim.”

Daha önce hiç sevgiden bahsetmemişti.

“Beni uzaktan mı seviyorsun? Yanımdayken bile mi?”

Sesimi hafif tutmaya çalışıyordum. Hava karanlık olduğu ve o gökyüzüne baktığı için şükrediyordum.

“Seni rıhtımda kırmızı pelerinin ve uçuşan kızıl saçlarınla gördüğüm andan itibaren sana çekildiğimi hissettim. Sen de bunu biliyordun ve beni kendine çektin.”

Yüzüme dokundu.

“Kızıl saçların, hapsedilemez ruhun; sana söyledim, sanki seni kendi zihnimden çağırmışım gibi hissettim.”

“Ama bu bir hikâye,” dedim. “Ben buradayım ve gayet gerçeğim.”

“Öylesin. Sen gayet gerçeksin.”

Beni kendine çekti ve dudaklarını kulağıma dayadı.

“Pelerinine baktım,” dedi. “Neden havada uçan kızıl saçlı bir cadı işledin?”

Bir an için zamanın penceresinden aşağı düştüğümü hissettim. Annem bana Isobel Gowdie’nin hikâyesini anlatıyor, Abington’daki kulübemizin penceresinden dışarı kar yağıyor, renklerimi asla belli etmemem konusunda beni uyarıyordu. Ancak artık çok geçti. Bunları Nat ile çoktan paylaşmıştım.

“Bu benim büyük büyükannem Isobel Gowdie,” diye fısıldadım. “O bir cadı değildi ama halk onun cadı olduğuna inanıyor ve ondan çok korkuyorlardı.”

Ona hikâyeyi anlattım ve o da pürdikkat beni dinledi.

“Kaçan ve hayatta kalmayı başaran bir cadı. Isobel, seni ben yaratmış olmasam bile, kesinlikle bulmam için yaratılmıştın.”

Bunu ilk söylediğinde gururlandığımı ve arzulandığımı hissetmiştim. Ancak şimdi onun karşısında kendime ait bir hayat ve kendime ait bir kalple duruyordum. Ona sırlarımı anlatmış, tutkularımı göstermiştim ve o da bende derin bir iz bırakmıştı. Yine de şu an bana bakıyor ve sadece kendini görüyordu.

“Ben senin icadından daha fazlasıyım. Nathaniel, seni düşünüyorum...” *Günün her saniyesinde*. Söylemeye cesaret edememişim. “Seni düşünüyorum Nat ve Edward dönmezse neler olabileceğini...”

“Dönmezse mi? Dönecek, Isobel.” Pelerinini yere bıraktı ve beni kendine çekti. “Gemi birkaç hafta içinde burada olacak, belki daha da erken. Bu beni dayanabileceğimden daha fazla incitecek olsa da sana veda etmek zorunda kalacağım.”

Kelimeleri kırmızı ve altın rengi değildi, gazete kâğıdı gibi siyahtı; kalem ve mürekkeple yazdığı hikâyelerin rengi.

Ona kaptanın mektubundan bahsetmeliydim. Arzu ettiği şey yasak, yasak olan şey ise arzu ettiği şeydi. Her zaman böyle olmak zorunda değildi. Ona şimdi söylemeliydim fakat söylediğimde her şeyin değişeceğinden korkuyordum. Ancak şimdi buna dayanamazdım çünkü kanamam gecikmişti.

İskoçya, 1710

Bebek ağzını açmış ve bir kedi yavrusu gibi usul usul inliyordu.

"Anne, acıkmış olmalı."

Isobel'in saçları ağarmıştı ve artık uzun bir örgü halinde başının etrafına doluyordu. Uzun zaman önce nehrin kenarında uyanıp çocuğunu bulamadığında Isobel gerçek kalbini sonsuza dek kaybettiğinden emindi.

Ancak kaybetmemişti. Kanıtı şimdi kollarındaydı, kış ağaçları ve kar kokan kafasında kırmızı tüyler olan küçük bir bebek. Yarın, uzun zaman önce o gece nehirde ona gelen ve onu Orman Cadısı'na götüren perilere teşekkür etmek için mayıs ağaçlarının altına bir kap çam merhemi bırakacaktı.

İlk çocuğu işkenceden mi ölmüştü yoksa periler ödeme olarak bebeğin canını mı almıştı, Isobel asla öğrenememişti ama her iki durumda da Isobel'in torununu görecektik kadar uzun süre hayatta kalmasına sebep olmuşlardı.

"Ona Isobel adını verdik," dedi kızı. "Senin için anne."

Isobel Gowdie gözlerini kapattı ve gümüş gibi parıldayan gözyaşlarını geri kırıştırdı. İlk kocasını, kaçmasına yardım eden rahibin karısını ve onun erkeklerin dünyasına ait olduğunu söyleyen Orman Cadısı'nı hatırladı. Isobel, Orman Cadısı'nın haklı olup olmadığını bilmiyordu çünkü erkeklerin dünyası onun hiç anlamadığı kanunlarla doluydu. Ancak Isobel, zaman içinde geriye ve ileriye doğru örülmekte olan kızıl saçlı kızlar zincirinde, kızıl saçlı bir kadın olduğu bu âna ait olduğundan emindi. Kollarında torununu tuttuğu o âna...

Yirmi İkinci Bölüm

Haziranın son pazarı tüm Salem kilise toplantılarına gidiyordu. Bugün Nat'e kanamamın geciktiğini ve Edward'ın gemide olmadığını söyleyeceğim gündü.

Saçlarımı ipekten yeşil bir kurdeleyle bağladım, yeni bir kombinezon ve bluz giydim, kombinezonumun içine lavanta dalları sıkıştırdım. Menekşe ve soluk pembe çay gülleriyle süslü hasır bir şapka takarak sevgi sözcüklerimizi bıraktığımız kayaya doğru yürüyordum. Oradan, yolu ikiye bölen yaşlı, geniş bir çınara ulaşana kadar ormanın içinden kuzeye doğru ilerledim.

Nat söz verdiği üzere dün kapıma bıraktığı notta, *gövdeye oyulmuş bir hedef tahtası gördüğünde doğru yere geldiğini anlayacak*sın, diye yazmıştı. *Çocukken dayımla oraya bıçak atardık.*

Söylediği gibi sol taraftan ilerledim ve çok geçmeden Nat uzun, sıralı adımlarıyla dar patikada belirdi. Adımlarına yetişmiştim. O dikkatli davranıyor, elini bana uzatıyor, çalılıkların ve kayaların arasından tırmanırken dalları tutuyordu. Yaz erken gelmiş ve cırcırböcekleri ötmeye başlamıştı. Ormanda yoğun bir çam ve ağaç özütü kokusu vardı; elini uzatıp çalılıkların arasında iki yavrusu olan yabani bir hindiyi gösterdiğinde henüz çok uzaklaşmamıştık.

Patika yükseldikçe ağaçların arasında dans eden mavi-yeşil suyu görüyordum.

Sonunda büyük bir baldıran ağacına vardığında durdu. Dalları geri çekti ve bir geçit açtı.

“Önce sen,” dedi.

Çam dikenleri etrafımı sarıyordu. Bir an karanlıkta kaldım, sonrasında bir koya doğru adım attım. Yapraklar arkamızdaki yolu kapatıyordu. Deniz kenarında gizli bir girintiye varmıştık. Suyun kenarındaki kayaların üzerine bir battaniye serilmiş, bekliyordu. Nat çoktan buraya gelmiş ve bizim için hazırlık yapmıştı.

Ağacın alçak dalından bir çuval çözdü ve çok geçmeden ekmek, elma şarabı ve haşlanmış tavuktan oluşan bir piknik yapmaya başlamıştık. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum. Ivy ve Abraham’ı dinlemeyi unutmuştum. Yemek yemeyi unutmuştum.

Nat şarabın ağzını açtı ve bana bir tavuk butu uzattı.

“Üç kişiye yetecek kadar yiyecek var burada, bunların hepsini sen mi hazırladın?”

Gergin hissediyordum. Deniz ve gökyüzü birbirinden ayrılmış gibiydi; sesim sanki başka birine ait gibi çıkıyordu.

“Kız kardeşim Louise sürekli beni doyurmaya çalışır; yemek yemeyi unuttuğumu düşünüyor.”

Ufukta iki direkli bir yelkenli süzülüyordu, sonra bir tane daha. Yemek yerken aramızda bir sessizlik hâkimdi. Bir süre sonra defterini çıkarıp bir şeyler yazmaya başladı. Ona söylemem gereken her şeyi nasıl söyleyeceğimi hayal etmeye çalışıyordum: Her seferinde bitkisel tamponu kullandım, su ve sirkeyle duruldum ama en son kanamamın üzerinden altı haftadan fazla, yıldızların kaydığı gecenin üzerinden ise neredeyse dört hafta geçmişti. O zaman da olabilirdi, sonraki gecelerden birinde de olabilirdi.

Başını yukarı doğrultup bana evlilik dışı bir çocuğun doğumuna yardım eden ebenin hikâyesini okurken güneş ağaçların

tam tepesindeydi. Yeni doğum yapan anne ölmek üzereyken ebe-ye çocuğu kendisine saklaması için yalvarmış.

“Böylece kimse onun bir günah olarak doğduğunu bilmeyecektir.”

Ebe bunu kabul etmiş ve çocuğu kendi çocuğu gibi sevmiş. Ancak bebekte küçük bir doğum lekesi olarak başlayan şey, çocuk büyüdükçe büyümüş ve elinin arkasında çirkin, mantar büyüklüğünde ve şeklinde bir şeye dönüşmüş.

Ellerimi birbirine ovuşturduğumu hissettirdim.

“Çocuk iyi ve saftı,” diye okumaya devam etti Nat. Dudağını ısırtıyor ve başını kaldırıp hikâyenin beni nasıl incittiğini görmesini istiyordum. “Ama günahın bedelinin ödenmesi gerekiyordu ve öyle de olacaktı.”

Kalemini çiğniyor, defterine bakıyor ve tüm paragrafların üzerini çiziyordu.

“Bu iyi bir hikâye değil,” dedi. “Henüz değil.”

“Mutlu yaşayamazlar mıydı?” Bir anlık sessizlikten sonra kendimi sormaktan alıkoyamamıştım.

Defterini bir kenara bırakıp gözleri gökyüzü ve suyun birleştiği ufka doğru dalmadan önce başım iki yana sallamıştı.

“Burada yüzmeyi seviyorum,” dedi.

“Yüzme bilmiyorum.” Zavallı biriydim ama o bunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

“Öyleyse ben sana öğretirim, bugün yeterince sıcak.”

Ayağa fırladı ve ellerini bana doğru uzattı. Saçları gözlerinin önüne uçuşuyor ve başını savurarak saçlarını dağıtmaya çalışıyordu. Hikâyenin karanlığını defterinin içine katlayarak bıraktı.

“Bugün mü?”

“Evet, bugün. Şimdi, hemen.”

Yüzünde sinsi bir ifade belirdi ve ceketini çıkardı. Ardından omuzlarını silkerek pantolon askılarını düşürdü ve pantolonunu çıkardı.

“Ya birileri görürse?” diye haykırdım ama onun cesareti moralimi yükseltiyordu.

“Çocukluğumdan beri burada yüzüyorum ve şimdiye kadar kimseyi görmedim. Salem’da gerçekten özgür olduğum tek yer burası.”

Kayanın kenarına tırmanıp ayaklarını suya daldırdı, sonra da suya atladı. Bir ulumayla yüzeye çıktı, bir köpek yavrusu gibi sesleniyor ve başını sallıyordu. Hamile bir kadının soğuk suya girmemesi gerektiğini duymuştum. Ancak kanamamın şu an ve burada olmasını çok isterdim çünkü o zaman yüküm ortadan kalkacak ve her şey çok daha kolay olacaktı.

“Hadi gel,” diye seslendi. Gözleri gün ışığında yeşile çalıyordu, sakın ve parlak bir günde ise deniz rengiydi. “Şuraya, kayanın üzerine çık.”

Mutluluğu baştan çıkarıcıydı. Günahın içine bu kadar dalmıştım ama hiç günah gibi gelmemişti. Karanlıkta çok fazla zaman geçirmiştik, şimdi kendimi ona gün ışığında gösterecektim ve onu sevdiğimi görecekti.

Kombinezonuma kadar soyundum ve karanlık, ıslak gri kayanın üzerine çıktım. “İşte...” Suyun beline kadar geldiği yere kadar debelendi ve elimi tuttu. “Suya gir.”

Soğuk su zihnimi tüm üzüntülerden arındırmıştı. Karnımdan çekildiğimi hissettim ve bu hoşuma gitti. O, ellerini belime koydu, ben de yüzünü inceledim. Gün ışığında hiç bu kadar yakın olmamıştık. Çenesinde bir iki günlük sakalı vardı ama bıyıklarının üstündeki yanakları pürüzsüz ve pembeydi. Parlak güneşin altında yeşil ve altın parlayan gözleri bir kedi gözünün, bir ay taşının ya da sarı bir mücevherin rengindeydi.

Yapmam gereken her şeyi anlatırken güçlü ve kendinden emindi; dizlerimi bükmeli, öne doğru eğilmeli, kollarımın süzülmesine izin vermeliydim. Bacaklarım arkamda yükselmişti bile. Zahmetsizdi, su beni kaldırıyordu. Bir elini karnımın altına

koydu ve beni denizin üzerinde yüzüstü yatırdı. Kombinezonum bir bulut gibi etrafımda süzülüyordu. Nat bana nasıl yüzeceğimi, hava kabarcıkları üflemeyi ve kollarımı uzun, sabit kulaçlarla hareket ettirmeyi gösterdi.

“Başardın,” dedi. “Şimdi ayaklarını çırp.”

Ellerini karnımın altından çekip tekrar bağırdı, “Çırp, daha hızlı çırp!”

İki nefeste ondan ileriye, geniş Massachusetts Körfezi’yle aramda sadece kayalardan oluşan bir çemberin bulunduğu girintinin ucuna doğru ilerledim.

“Yüzebiliyorum!” diye bağırdım. Kayalıkların diğer tarafındaki suyun içinden önce bir burun, sonra da siyah bir kafa yükseldi. Bu bir foktu ve ardından bir tane daha geldi. Ona, “Bak!” demek için seslenmeye çalışırken ağzım suyla dolmuş ve boğulmaya başlamıştım. O arkamdaydı, kolları benim kollarımın altına sarılmıştı ve beni tutarken kulağıma cesaret verici sözler söylüyor, beni parmak uçlarımda durabileceğim kadar kıyıya yaklaştırıyordu.

“Fok gördüm.” Öksürüyor ve burnuma kaçan tuzlu suyu çekiyordum. “Onları gördün mü?”

“Gördüm,” dedi. “Bazen tek başıma yüzerken biri gelip suyun öbür tarafından bana bakıyor.”

Arkama geçip bana sarılmıştı ve nefesimin sakinleşmesini beklerken birlikte denizi seyrediyorduk.

“İşte orada.” Şimdi bizden uzakta yüzen, aşağı yukarı hareket eden ipeksi siyah başları işaret ediyordum. Ona selkie’lerden -siyah derilerini döküp insan formunda karaya çıkan fok kadınlarından- bahsetmeyi düşünüyordum ya da yalnız bir kadınla aşk yaşayan ve onun kalbini kıran siyah saçlı fok adamdan. Ancak sonra Nat bıyıklarını boynumda gezdirmeye başlamış ve tüm kelimeler beni terk etmişti.

“Burada özgürüz,” dedi.

“Ve soğuk,” dedim çünkü ıslak tenimin havada süzülen rengi hafif bir maviye dönüşmüş ve tüylerim diken diken olmuştu.

Belki de yeryüzünün mavi su ve mavi gökyüzünden oluşan bir kâse gibi olduğu burada kendini özgür ve sahipsiz hissediyordu. Ancak ben özgür değildim.

Kıyıya geri döndük, üzerindeki yiyecekleri fırlattığı battaniyeyi bana sardı. Yüzümü kendine bastırıyor, beni öpüyor ve battaniyeyi kollarıma, bacaklarıma sürterek onları ısıtmaya çalışıyordu.

“Güneşte çabucak kuruyacaksın,” dedi.

Kayaların üzerine uzandık. Saçlarımı parmaklarının arasında döndürüyordu. Gökyüzüne bakarken yanağımı omzuna yaslamıştım. Şimdi. Ona şimdi söylemeliydim.

“Salem’i seviyor musun?” diye sordu.

Seni seviyorum. Söylemek istediğim şey buydu; ortak bir kadrimiz olduğuna inanıyordum, suçlanan ve suçlayan ailelerimizin hikâyelerini beraber onarmaya yazgılı. Eğer hikâyelerde bir güç varsa, bizimkinde de mutlaka bir güç vardı.

“Denize kıyısı olması hoşuma gidiyor. Geceleri gökyüzünü seviyorum,” dedim onun yerine.

Gözlerindeki ışık mum rengindeydi.

“Buradan ayrılacak olsan İskoçya’ya, evine mi dönersin? Yoksa başka bir yerde mi yaşamak istersin?”

Onunla birlikte gitmemi mi istiyordu?

“Maine’e gitmek isterdim.” Kulaklarım kendi kalbimin çarpıntısıyla uğulduyordu.

“Seninle Maine’e gitmek isterdim.”

Parmakları saçlarımı kıvrırmayı bırakmıştı. Düz bir tonda “Maine yazın çok güzeldir,” demeden önce çok fazla beklemişti.

Sabah havasını, deniz camı renginde bir gölü tarif ediyordu. Gün ağarırken dalgıçkuşlarının kestiği sessizlikten bahsediyordu.

“Seni Maine’e götürmek isterim.” Saçımın uzun bir parçasını parmağında döndürmeye devam etti. “Sana Sebago Gölü’nü ve Beyaz Dağlar’ı göstermek istiyorum.”

Kısa bir süre önce tüm okyanusun ve tüm dünyanın bana açık olduğunu hissediyordum. Yüzüyordum ve o da arkamdaydı, güvende olduğumdan emin oluyordu.

“Maine’de hava aydınlık ve temiz, Salem ile arasında çok fark var. Burada çok fazla hayalet, çok fazla gölge ve sır saklı. Çok fazla zalimlik, çok fazla korkunç bir tarih var.”

Şimdi atalarından bahsetmeye başlamıştı. Onun bu şekilde karanlığa gömüldüğünü görmüş ve sonra kaybolmasını izlemiştim.

“Sen onlar gibi değilsin,” dedim. “Ataların gibi değilsin, kadınları asılmaya ya da sokaklarda kırbaçlanmaya mahkûm etmedin ve şu anda başka ailelerin köleleri varken sizin yok.”

“Köleler mi?” diye sordu.

“Evet, köleler,” dedim. Mercy ve çocuklarını görmeyeli ne kadar olmuştu? “Bana Silas ailesinin ve Salem’daki diğerlerinin köle gemileri olduğu söylendi.”

“Yaşlı Kaptan Silas öldü ve artık Salem’da kimse köle ticareti yapmıyor, buna karşı yasalar var.”

“Ama yapmış mıydı?”

“Belki de yapmıştır.” Sinirlenmişti.

“Kasabadaki adamların çocuk arayan bir köle avcısından bahsettiklerini duydum,” dedim.

Nat gökyüzüne bakıyordu.

“Köle, değerli bir mal parçasıdır.” Ellerini başının arkasında birleştirmiş, dirseklerini kanat gibi dışarı doğru açmıştı. “Güçlü bir siyahi adam dört yüz dolar ya da daha fazla eder, bir çocuk bunun yarısı kadar eder ama yine de iyi para.”

İçimi huzursuz bir his kaplamaya başlamıştı. Islak giysilerim kurumamıştı. Güneş öğleyi geçmişti ve insanlar öğleden sonra

ormanda bir gezinti yapmak için pazar toplantısından birazdan ayrılacaklardı.

“Başkalarının mülküne müdahale etmemek en iyisi,” dedi çok normalmişçesine.

Sanki Abraham ya da Ivy gibi çocukları hiç tanıımıyormuş gibi.

“Ama bir çocuk, kalbi ve ruhu olan canlı bir insandır.”

Ayağa kalktı, elimi silker gibi bıraktı. Aramızdaki büyü bozulmuş, ona Edward’dan bahsedebileceğim an gitmişti.

Çıplak kollarının arkasındaki küçük çakıltılarını temizliyordu.

“Ailemin hiç kölesi olmadı, Isobel.” Sesinde bir tedirginlik vardı. Nat nasıl olur da hemcinslerini zincire vurup köleleştiren erkeklerden değil de masum kadınları hapseden erkeklerden nefret edebilirdi? “Kölelik Güney’in sorunu, benim değil; böylesine güzel bir günde çok az zamanımız kalmışken bunu konuşmayalım.”

Kuru giysilerimizi ve ayakkabılarımızı bağlayıp baldıran ağaçlarının arasındaki açıklıktan çıktığımızda vakit öğleni çoktan geçmişti. Yolda sessizdik çünkü günümüz sona erdiği için içimizi bir hüznün kaplıyordu.

Çok fazla yürümemiştik ki bir at arabasının tekerlek seslerini duymaya başlamıştım, Zeke’in arabası kuzeyden bize doğru geliyordu. Nat arkamdaydı ancak bir daha baktığımda kaybolmuştu. Zeke arabayı durdurup şapkasını geriye atarken kendimi çalılarının arasında bir şey arıyor gibi gözükmekten alıkoymaya çalışıyordum.

“Bayan Isobel, seni buraya getiren nedir?”

At beni tanımış ve dizginlerinin arasından elime doğru sokulmuştu. Şapkamı takmış olmam iyi bir şeydi, bu şekilde Zeke saçlarımın ıslak olduğunu fark edemezdi.

Zeke'in yanında kendimi hep güvende hissetmiştim, onun iyiliğini hissedebiliyordum. Bahçemi ekmeme yardım eden Zeke'di, hava karardıktan sonra bana eve kadar eşlik eden Zeke'di, küt kanaat geçimimi sağlamak için kullandığım eldiven kalıplarını yapan Zeke'di. Ancak şimdi sesi tuhaftı; harflerinde bir yaşam belirtisi, kelimelerinde ise alacakaranlığın rengi yoktu. İçindeki her şeyi çıkarmış gibiydi, öyle ki arabasının arkasındaki fidan kovaları ve tahta fiçilerin yanına atılmış yem torbaları kadar boş görünüyordu.

"Gün, pazar toplantısında kapalı bir şekilde geçirilemeyecek kadar güzel," dedim.

Tepemizde kuşlar ötüyor ve Zeke patika boyunca ileriye gölüyordu. Dikkati dağınıktı, sanki ormanda yanlış bir şey görmüş gibi...

"Peki ya sen?" Bir ihtimal olsa bile Nat'i görememesi için dikkatini tekrar kendime çekmeye çalıştım. "Seni buraya getiren nedir?"

Başını kaşıdı.

"Akçağaçları kontrol ediyordum," dedi.

"Akçağaç şurubunuzu denedim." Gözlerimi kaçırdım. "Şeker imalathanesi şu tarafta olmalı?"

Zeke onaylayarak başını salladı. Yoluna devam etmek için sabırsızlandığını görebiliyordum. Ben kenara çekilir çekilmez atına dokundu ve yoluna devam etti. O gözden kaybolduğunda Nat açıklıktan çıkmıştı, yüzündeki ifade artık denizdeki gibi yumuşak değildi.

"Haziran sonunda şeker imalathanesinde yapacak bir iş yok," dedi. "Bu taraflarda bir şeyler karıştırıyor olmalı."

"Evet," dedim ama bunu kabul etmekten nefret etmiştim çünkü Zeke benim arkadaşımdı ve bana yardım etmişti. "Bunu ben de hissettim."

Nat'in kaşları çatılmıştı.

“Seni ormandan izleyeceğim,” dedi. “Sen patikadan git, ben de yolu ikiye ayıran ağaca varana kadar saklanayım. Ondan sonra güvende olursun.”

Yüzünde vahşi bir ifade vardı. Bu ifade içime sıkışan balonu patlatınca sonunda hissettiklerimi söyledim.

“Nat.” Gözlerimi kapattım. Bana gösterdiği şey gerçek ve doğrudu: Aşk aynı anda hem acı hem de zevkti. “Seni seviyorum, Nat.”

Cevap beklemeden arkamı dönüp koşmaya başladım. Evet, koşuyordum. Zeke’in arabasının ve adarının ardından, eve kadar.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Nell beni tepeden tırnağa süzüyordu. Akşamın erken saatleriydi ve pembe funda renkli alacakaranlık, kulübemin arkasındaki ağaçların arasından gökyüzünü dolduruyordu. Nat'i ilk kez yatağıma almamın üzerinden bir ay geçmişti. Değiştiğimi biliyordum ama arkadaşım kapımda dikilene kadar ne kadar değiştiğimi fark etmemiştim.

Nat'i

“Zayıflamışsın, Isobel.” Kolumu tuttu ve bileğimin alt kısmını gösterdi, soluk ve neredeyse yarısaydam görünüyordu. “Ve yanakların kızarmış; güneşe bonesiz mi çıkun?”

Beni bir çekip kucakladı.

“Charlotte’un çeyizi için geldim,” dedi. “Lütfen kocan için endişelenme, ne olursa olsun burada aç kalmazsın.”

Nell her zaman hayalimde canlandırıdığım gibi masama oturmuştu. Lambayı yaktım ve beyaz işi parçaları önüne serdim: Charlotte için dört kombinezon, iki gecelik ve altı iç çamaşırı; bebek için minik elbiseler ve Bayan Silas’ın sayabileceği her çiçekle işlenmiş bir vaftiz elbisesi.

“İşin kusursuz,” dedi Nell. Kaba ellerini sanki dokunduğunda parçalanacak bir dantelden yapılmışlar gibi fistolu kenarlarda gezdiriyordu. “Bayan Silas çok memnun olacak.”

Nell masaya iki altın bıraktı. Felicity'nin dükkânında yarım yıllık emeğin karşılığında daha fazlaydı.

“Sana bununla ödeme yapmamı istedi.”

Mercy'nin bana söylediklerini düşünüyordum. Ancak yine de parayı aldım. Paraya ihtiyacım vardı.

“İyi sakla,” dedi Nell. “Annem parasını bahçede saklardı, toprağa gömerdi.”

“Peki ya bir sincap onu meşe palamudu sanarsa?” diye sordum. “Ve onu ağzına alıp kaçarsa?”

Nell güldü.

“O zaman bir tenekeye koy, şapşal ördek seni. Annem gümüşlerini bir tenekeye koyar ve balkabaklarının altına gömerdi.”

Gümüş ve altın balkabaklarına gülüyorduk ki Nell'in yüzü bir anda ciddileşti.

“Sana söylemem gereken bir şey var.” Sözleri koyu yeşildi, ihtişamlı bir taşra vadisi gibi. Bir insanın sözlerinin renginden onun hakkında ne öğrenebileceğimi ilk kez merak etmiyordum.

“Kaçıyoruz,” dedi. “Charlotte gelecek hafta evlendiğinde Stephen ve ben karı koca olacağız.”

“Kaçmak mı? Neden?”

“Annesi evlenmemizi istemiyor çünkü ben Katoliğim,” dedi. “Ama o beni seviyor.” Yine güldü. “O beni seviyor Isobel, ben de onu seviyorum.”

Nat'e onu sevdiğimi söyleyeli günler olmuştu ve ondan hiçbir haber alamamıştım.

“Nereye gideceksiniz?”

“Yarın Boston'a gidiyoruz. Bir rahip tarafından evlendirileceğiz.”

“Bayan Silas'a söyleyecek misin?” diye sordum. “Eminim sana yardım eder.”

“Evlendikten sonra söylerim,” dedi.

“Harika bir adama benziyor.”

“Nazik ve dürüst, müşterilerine karşı cömert, ineklerine karşı nazik. Zalimlikten ve adaletsizlikten nefret eder. Eğer eğitim görecektir parası olsaydı, mükemmel bir rahip ya da avukat olurdu.”

Yüzümde bir şey görmüş olmalıydı ki kollarını açıp beni kendine doğru çekerek, “Keşke senin için de farklı olsaydı Isobel,” dedi.

“Belki bir gün farklı olur,” dedim ve sonra, haftalardır düşündüğüm şeyi fısıldamaya cesaret ettim. “Belki Edward asla eve dönmez.”

“Eğer dönmezse, o zaman onsuz başarılı olursun.”

Kombinezonları üst üste katlayıp düz pamuklu bir çarşafa sararken bir arabanın tekerlek seslerinin yaklaştığını duydum.

“Bu Zeke,” dedi. “Beni kasabaya geri götürmeye geldi.”

Onunla birlikte dışarı çıktım ama Zeke arabadan inmedi bile. Selam verip şapkasını çıkarmıştı ama eskisi kadar arkadaş canlısı değildi. Beni Nat ile görüp görmediğini merak ettim ya da açıkladığından daha fazlasını bilip bilmediğini.

“Nell,” dedim. Ona benim için her şeyin artık çok farklı olduğunu söylemek istiyordum. Nathaniel Hathorne’a âşık olduğumu ve kanamamın neredeyse iki hafta geciktiğini söylemek istiyordum ama ona sadece sarılabildim ve saçlarına doğru, “İyi şanslar,” diye fısıldadım.

İki gün olmuştu. Bekliyordum ama Nat gelmiyordu.

Maine’e dayısının yanına gideceğini söylemişti. Belki de çoktan gitmişti ve bana ulaşması mümkün değildi. Onda gördüğüm umursamazlığa, kabul etmek istemediğim bir şeyin parıltısına şaşıyordum. Ancak onu artık her yönüyle içimde taşıyordum ve onun yokluğuna çok üzüliyordum.

Philadelphia’lı hanımlar için son eldiven çiftlerini önüme koydum ve gerekli işaretlemeleri yapmaya başladım. Dikişleri

yapıyor fakat bundan hiç keyif almıyordum. Gün boyu iğnenin kumaşı delip geçmesini izlemiştim. Bana çok yabancı ve benden ayrı bir şeymiş gibi.

Bu sadece işti; kalbim değil. Hâlâ kanamam gelmemişti...

Temmuzun dördünde limonlu buz yalayarak meydanda dolaşıyordum. Amerika'nın Bağımsızlık Günü'ydü ve tüm şehir kutlama için dışarıdaydı. Yaz havası kızarmış et, yerfıstığı ve ateş kokuyor, genelde beni mutlu eden bu kokular bugün midemi bulandırıyor. Kostüm giymiş adamlardan oluşan bir geçit töreni ekibi meydanın ortasında şarkı söyleyerek ve davul çalarak yürüyordu. Çocuklar ve köpekler yanlarında koşarak gürültü yapıyorlardı. Kızlar sopaların ucuna taktıkları uzun, renkli kurdeleleri döndürürken bayram neşesiyle sallanıyor, erkek çocuklarsa tahta düdükler çalıyor ve havaya toplar fırlatıyorlardı.

Meydandaki masalarda zencefilli çörek, bonbon, şekerleme, ladin birası ve limonata satılıyordu. Bayan Remond'un pastanesi kırmızı ve mavi şekerli kurabiyeler sunuyor, Bay Tillerman kırbaç uzunluğundaki meyankökü şekerlemelerini satıyor ve Bayan Spencer kaya şekerlerini tanesi üç peni olan yeni fiyattan satarak hızlı bir kâr elde ediyordu.

Gözlerim Nat'i arıyordu ve aynı zamanda onu aramamaya çalışıyordum. Onu görmek istiyordum ve o beni görmeden onu görmek istiyordum. Altı gün olmuştu. Haber vermeden hiç bu kadar uzun süre uzak kalmamıştı ve beni bulması için çaresizce bekliyordum. Bir kök birası standında, üç ya da dört yabancı adam şehir yöneticileri ve diğer yetkililerle birlikte duruyordu.

"Kaçak köleler sahte evrak düzenliyor ve Kuzey şehirlerimizde serbestçe dolaşıyorlar," dedi biri. Sözleri sert ve yeşildi, siyaha çalıyor. "Ama bence onları ait oldukları yere, Güney'e geri göndermek bizim görevimiz."

“Ödülünden bahsetmiyorum bile,” dedi bir diğeri iğrenç bir kıkırdamayla. Bir köle yakalayıcısının neye benzediğini görmek için döndüğümde her yönüyle sıradan, kıvrık bıyıkları ağdalı ve kesilmiş biri olduğunu fark ettim. Sıradışı bir adam şeklindeki şeytan.

“Mahalleliden biri bunu halledecektir,” dedi yakasında beyaz bir karanfil taşıyan üçüncü bir kişi. “Tıpkı kaçak bir ineğe ya da ata yaptıkları gibi. Quakerlar* bu konuda ne derse desin, yapılması gereken doğru şey budur.”

Elinden fıstık yiyen kırmızı şapkalı maymunu olan bir adam ve zavallı yaratığa eğlence olsun diye çakıtaşları fırlatan bir grup kabadayı çocuk vardı. Belki de geldiğimiz gün dul kadınla alay eden çocuklardı bunlar.

Kiliseden ya da kasabadan tanıdığım insanlar beni selamlıyordu. Bense sersemlemiş gibi hareket ediyordum.

“*New Harmony* yakında limana yanaşacak,” dedi biri.

“Kocanızın gözlerini kamaştıracaksınız Bayan Gamble,” dedi bir diğeri de.

Birkaç dakikada bir Nat’e benzeyen bir adam görüyordum ve ona insan içinde seslenmemem gerektiğini kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Rıhtımda bir dizi şenlik ateşi için için yanıyor ve yüzlerinden süzülen teri göz kırparak uzaklaştıran gömleksiz genç siyahi erkeklerden oluşan bir kadro tarafından sürekli harlanıyordu. Daha önce hiç gitmediğim kıyı boyunca güneşe, şenliklerden ve mutluluk dolu ailelerden uzağa yürüdüm.

Düşkünleresinde paslanmış bir varilin eski kapağıyla çember oynayan çocuklar gördüm ve keşke onlara verecek bir şeyim olsaydı diye düşünmekten kendimi alıkoyamadım.

* Kuveykirlar. 17. yüzyılda mevcut Hristiyan mezheplerinden ve tarikatlarından memnun olmayanlar tarafından kurulan, savaşa ve şiddete karşı olan mezhep -çn.

Limonlu buz midemi ekşitti -Tanrı düşkünleresinde çember oynayan bir çocuğum olmasını nasip etmesin- ve aceleyle oradan uzaklaştım. Açık denize karşı duran balıkçı evlerinin ve uzun bir tarlaya sırtını dayamış sabun fabrikasının yanından geçtim. Gölün kıyısında bir kayık iskelesi vardı ve bazıları suya indirilmişti. Çocuklu bir aile gördüm. Bir adam ve bir kadın. Adam Nat'e benziyordu ancak tabii ki o değildi.

Uçurtmalar havada dalgalanıyor, süzülüyor ve dönüyordu. Üç genç kız göl kıyısı boyunca zıplayarak yaklaştı ve bir tekne kıyıya yanaştı. Bir adam etrafa su sıçratarak tekneden atladı. Sırtı bana dönüktü ve gömleği Nat'in gömleğinin mavisiydi. Bir elini uzatıp kayığı çekti ve Nat'in sola doğru yalpaladığı gibi yalpalıyordu. Ama o değildi.

Havai fişekler gökyüzünde ısıklık çalmaya başlarken eve doğru yürüdüm. Mercy'yi bahçemdeki kuyunun başında beklerken buldum.

"Hava çok sıcak, suyum bitti." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kasabada mıydın?"

"Evet."

"Özgürlük Günü diyorlar ama kimin özgürlüğü?"

Şimdi anlıyordum. *Özgürlük*; kelimenin dudaklarından çıkışı ve bir alev gibi turuncuyla uç veren sarı bir alevle uçuşu. Mercy ve özgürlük birbirine bağlıydı, tıpkı uzun bir kasnak dikişiyle işlenmiş bir şeyin zinciri gibi. Birlikte işlediğim gül goncası ve alıç dalları gibi.

Ertesi sabah Mercy'nin kendimi gizlememe dair tavsiyesine kulak verdim. Saçlarımı topladım ve Manning'lerin posta ofisinin penceresine yaklaştım ancak Nat yine içeride değildi. Bana haber vermeden kuzeye gitmiş olmalıydı. Belki de dayısı onu aceleyle götürmüştü. Belki de birini görmüş ya da biri onu görmüştü ve geri dönmeye korkuyordu.

İki kez gri kayamızın yanından geçtim, hatta bir keresinde oturup bekledim. Ancak uzun süre beklemeye cesaret edemiyordum çünkü temmuz sıcaklığında bile donuyordum. Korkudan, utançtan ve beni öylesine hasta eden bir şeyden titriyor olmalıydım ki bunun ya aşk ya çocuk ya da her ikisi olduğunu düşünüyordum.

Salı sabahı bir düzine eldiveni Felicity'ye teslim ettim. O da sanki içinde saklı bir sır arıyormuş gibi her birini ışığa tutmaya başladı.

"Bunu nasıl yaptın?" Sesi kızgın gibiydi. "Bunlar harika."

Eldivenler benim bir parçamdı; üzerlerinde etim ve yüksük iğnenin derimi delmesini engellemediğinde akan küçük kan damlaları vardı. Nat ve onun üzerimde bıraktığı renkler vardı. Denizcilik Topluluğu Salonu'nda gördüklerim, yürüyüşlerimdeki çiçekler, hatta Felicity'nin tanımasını beklemediğim alıç dalları bile vardı.

"Memnun olmanıza sevindim." Nefes almak için çabaladım. Kelimelerim uzun, sıkı bir kamıştan süzülür gibi çıkıyordu. "Sizi memnun etmek için çok çalıştım, Bayan Adams."

Cebimde Felicity'nin verdiği parayla kasabaya doğru yavaşça yürüyordum. Nemli ve sıcak hava beni aşağı çekiyor, uykusuzluk sersemletiyordu. Halat yapımcıları ve kesicilerinin dükkânlarının bulunduğu High Street'e gelene kadar yağmur bulutlarını fark etmemiştim. Bir gök gürültüsü gökyüzünü sarsınca tek istediğim evime sığınmaktı. Nat'ın beni isterse bulabileceği, istemezse de saklanabileceğim o yere.

Gazete bürosunun kapısı açılıp Nat başını kaldırmadan yola adımını attığında yağmurdan korunmak için acele ediyordum. Yüzü koyu gri, sanki örtülü gibiydi. Elinde bir tomar kâğıt tutuyordu.

Donup kalmıştım. Ona doğru koşmak istedim. Haykırmak istedim. Saklanmak istedim.

Doğuya doğru yöneldi. Benden uzaklaşıyordu. Sanki soğuk bir suyun, soğuk bir öfkenin, soğuk ve aşılamaz bir şeyin içinden geçiyormuş gibi hareket ediyordu.

Doğudan gelen fırtına bulutlarının toplandığı yoğun, karanlık bir gündü şimdi. Köşeyi hızla dönerken gözlerimi Nat'ten ayırmadım. Sokağın tozu onu takip ediyordu. Yüzünde gördüğüm her şey; bana gelmediği, haber göndermediği ya da sevgisini gösteren bir işaret bırakmadığı onca gün ve gece beni perişan ediyordu.

Acı çekiyor ama kendini uzak tutuyordu.

Kestirmeden dolaşıp mezarlığın yanından, kuzeyini sınırlayan siyah demir çitin yanından geçtim. Rüzgâr esiyor ve sanki bir şey beni çekiştiriyormuş gibi saçlarım da onunla birlikte yükseliyordu. Ardından Nat'i gördüm. Sırtı bana dönüktü ve bir mezar taşım tekmeliyor, kâğıtlarını lime lime ediyordu.

Ceketini çıkarmıştı, omzunda yine belli belirsiz kan izleri görünüyordu. İsmi dudaklarımdan bir fısıltıdan daha kısık bir şekilde çıkmıştı.

Hayatımda ilk kez kendi kelimelerimin rengini görüyordum. Bana bahçedeki kız hakkında anlattığı hikâyeyi, o okurken çizdiğim zehirli bitkileri, doğumda ölen anneyi görüyordum onlarda.

Onun öykülerindeki ölümcül kız kimdi? Aşkından ölen kız kimdi?

Şimdi anladım. O bendim.

Salem, 1808

Yanı başında bebeği, yataklarında uyuyan kızı ve oğluyla Elizabeth Manning Hathorne, kocasının uzun deniz yolculuğuna hazırlanışını izliyordu. Şehir, Afrika'ya ve Batı Hint Adaları'na morina balığı ve şeker göndererek büyümüştü ve bu da Salem kaptanlarını zengin etmişti. Kaptanların eşleri Elizabeth'in şimdiye kadar sahip olduklarından daha güzel elbiseler içinde yanından geçip gidiyordu. Elizabeth de kendisi ve kızları için onların ipeklilerine imreniyordu.

Nathaniel sabah onu kucakladığında, "Bu yolculuk geleceğimizi güvence altına alacak," demişti.

Elizabeth, kocasının kendilerine gerçek bir ev inşa edecek kadar para kazanmayı ve ailesinin adını bir zamanlar Salem'da sahip olduğu ihtişama geri getirmeyi umduğunu biliyordu.

Nehirlerin toprağa bağlandığı gibi onu çaresizce istediği zamanları hatırlıyordu. Toprak, nehir ve rüzgâr olmak; istediği şey buydu.

Kendini bir şair olarak hayal ediyordu. Şimdi ise tek isteği ipekler ve kardeşlerini eğlendirmek için güzel bir evdi.

Kocasının denizde sarıhummadan öldüğü haberi geldiğinde, Elizabeth Hathorne yastığının üzerinde babasının şapkasıyla uyuyan dört yaşındaki çocuğuna baktı ve ona cesur olmasını fısıldadı.

"Babanın büyük bir ismi vardı ve şimdi onu taşımak sadece sana düşüyor," dedi.

Ancak kendisi cesur değildi. Matem elbisesini giyip babasının evine geri döndü ve küçük Nat'in rıhtım boyunca hayaletler ve gölgeler peşinde koşmasına izin verdi. Ta ki o da kendini bir şair olarak hayal edene kadar.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Doğu Toplantı Evi, Charlotte'un düğün sabahı içeri girmek için sıraya giren ve mutluluk dilemeyi bekleyen insanlarla çevriliydi. Saat daha dokuz buçuktu ama ben duvara yaslandığım ayakta durma alanına sıkıştığımda sandalyeler çoktan dolmuştu. Nat kolunda kız kardeşiyle içeri girmiş, ne sağa ne de sola bakarak ailesine ayrılan yere doğru yürüyordu. Bana doğru bakmadığı için içimi bir keder kaplamıştı.

Saat onda kilisenin çanları çalmaya başladı ve Bayan Silas tanımadığım bir beyefendinin kolunda içeri girdi. Ön tarafa doğru ilerleyip yerine otururken gözlerini önünden ayırmadı. Damat, papazın yanında belirdi. Uzun boyluydu, saçları kıızıldı. Keskin bir çenesi vardı ve beklediğim gerginlik yerine gülümsüyordu.

Charlotte kaptanın kolunda içeri girdiğinde elbiselerin ve ayakkabıların büyük bir hışırtısı ve hanımların küçük solukları odayı kaplamıştı. Elbiseyi yapmış ve Charlotte'u içinde görmüş-tüm, büstiyerini ayarlamış, omuzlarından beline kadar inen ağ uzunluğunu yaratmıştım ancak hâlâ onu görmek gözlerimi dolduruyordu. Charlotte nazik bir kızdı ve bu ışıltılı ânı yaşadığı için mutluydum.

Tören uzun sürüyordu ama ben duymuyordum bile. Nat'i arkadan izliyor, kız kardeşi ve dayısı Robert Manning'in arasında nasıl dik durduğunu görüyordum.

İki gün önce mezarlığın yanında gördüklerimi ve hissettiklerimi unutmamıştım ama şimdi anlıyordum ki bana son gelişinden bu yana bir şeyler olmuş olmalıydı; bir şeyler fena halde ters gidiyor olmalıydı.

Kiliseden çıkmak üzere kalabalığa katılırken başı öne eğik, gözleri dertli kaşlarının altında kapalıydı. Abigail'in neden onun tuhaf olduğunu söylediğini anlıyordum ama aynı zamanda ne kadar hassas ve derinden etkileyen biri olduğunu, sessiz tavrının derin duyguları ve şüpheleri nasıl gizlediğini de biliyordum. Orada olduğumu bildiğinden emindim. Bana bakmasını istiyordum ama gözlerini yerden ayırmıyordu. Kilisede utançtan, kalp kırıklığından, içime işleyen özleminden öleceğimi hissettim.

Gelin ve damat sokaklar boyunca, Silas'ların evinin kapısına kadar neşeli bir geçit törenine öncülük ederken ben de onları takip ettim.

Avluda iki uzun masa Bay Remond'un hazırladığı haşlanmış balık ve kızarmış domuzdan oluşan öğle yemekleriyle doluydu. Kiliseyi doldururken kibar ve sessiz olan insanlar şimdi yemeğe ulaşmak için birbirlerini itip kakıyorlardı. Tabaklar elden ele dolaşıyor ve herkes aynı anda konuşuyordu. İnsan kalabalığında Nat'i ya da ailesini göremedim ama Nell'i masada, iyi dilekte bulunanlar için düğün pastası keserken ve kutularken bulmuştum. Elinde gümüş bir yüzük vardı.

"Nişanlanmışsın." Kendi acımla o kadar meşguldüm ki onun için nasıl gülümsediğimi bilmiyordum.

"Bayan Silas, Newport'a bir düğün gezisi yapmamız için ısrar ediyor," dedi, gözleri ıslı ıslı parlayarak. "Çok mutluyum."

Düğün pastası, sertleşmesi için buzhaneye konmuş krema-sı olan limonlu bir şekerleme ve üzeri beyaz şekerle kaplanmış meyveli bir kekti. Uzaktan Charlotte ve kocasının gülümseme-sini seyrettim. Kızın çiçekleri önünde tutuşunu ve kocasının eli-ni onunkinin üzerine koyuşunu izledim. Benim gördüklerimi başkaları da görecekt diye endişeleniyordum; Charlotte'un par-maklarıyla bir ağ ya da duvar örüyor gibi görünmesini, kocası-nın onun vücudunu kalabalığın gözlerinden korumak için kızın önünde durmasını... Ancak yaptığım şal onun vücudunu gizli-yordu, biraz bol ve daha şık olan büstiyer aksi takdirde dolgun karnına yapışacak olan eteği kaldırıyordu.

Charlotte korkmuyordu. O, bir kaptanın el üstünde tutu-lan kızıydı, hayatının her günü sevilmiş, sevginin onun hakkı olduğuna inanmıştı ve öyle görünüyordu ki bu inancı onu böyle yapmıştı. Kölelik parası bu hayatı mümkün kılmış olabilirdi ama bu, ona olan sevgiyi daha az gerçek yapar mıydı? Bu, onun mut-luluğu hak etmediği anlamına gelir miydi?

Bir cevabım yoktu ama onun kötü olmasını dileyemezdim. Eğer Charlotte ıslıl ıslıl olabiliyorsa, bildiklerime rağmen ona hay-ranlıkla bakan bir kocası olabiliyorsa, o zaman her şey mümkün demekti. Her şey mümkün olmalıydı. Buna inanmak istiyor-dum, inanmak zorundaydım ve bu yüzden de inanıyordum.

Herkes karnını doyurup yeni çiftin birlikteliğini kutladıktan ve misafirler yola koyulduktan sonra Nat'ın iki koluna kız kardeşle-rini takip yemekten uzaklaştığını gördüm.

Ben de gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışıp ters yönde iler-ledim.

Ana meydandan geçerken belinde silahı olan kaba saba bir adam Bay Crombie'nin kederli meyhanesinden çıkıp sokağa tü-kürdü. Bu beni şaşırtmıştı çünkü böyle adamları sadece iskeleler-de, en kaba denizcilerin arasında görmüştüm. Başka tanık var mı

diye etrafıma baktığımda, Zeke'i meydanın kenarında, neredeyse gözden uzakta, yüzü alışıktı olmadığım bir şekilde sertleşmiş halde gördüm. O an bu kaba adamın köle avcısı olduğunu anlamıştım.

"İyi günler, Bayan Gamble."

Omzumda bir ses, dirseğimde bir el. O kadar gergindim ki bir çığlık attım.

"Sessiz ol canım, seni korkutmak istememiştim." Bu, Dul Higgins'den başkası değildi, sesi gölgelerin tonu ve şekli gibiydi. Nat bana kocasının ve kız kardeşinin ölüm hikâyesini ve ardından gelen dışlanmayı anlattığından beri onunla konuşmamıştım.

Dul kadın her zaman yaptığı gibi yakınımda duruyordu. Gözlerinde korku gibi bir şey gördüm.

"Salem yaz düğünlerini sever," dedi dul kadın şimdi. Gözleri yuvalarından fırlar gibi oldu ve bir an için büyülerinden birini yapacakmış gibi göründü.

"Dul Higgins..." Dikkatini tekrar toplamasını umarak adını söyledim. "Yemekte sizi fark etmedim."

"Ama ben seni gördüm canım." Gözlerini yeniden bana odaklamıştı. Hâlâ rahat hissetmediğim bir yakınlığı koruyordu ama en azından bakışları netti. "Nathaniel Hathorne'dan uzak durmalısın, Bayan Gamble."

Gözlerim o anda yuvalarından fırladı sandım. Bayılacak gibi oldum.

"Bunu neden yapmak zorundayım?" Sesimi sabit tutmak için tek yapabildiğim buydu; daha fazlası yerine daha azını söylemek.

"Seni kilisede ona bakarken gördüm," dedi. "Yakışıklı olabilir ama zalim bir ailenin mensubu."

Yüzüme, başlığımın altına özenle yerleştirilmiş buklelerime, Nat'ın dudaklarını gezdirdiği çenem ve boynum boyunca uzanan yere bakıyordu. Basit bir bakışla sırlarımı öğrenemezdi. Kelimelerimdeki renkleri ya da tenimdeki parmak izlerini göremiyordu.

“Merak etme, sevdan benimle güvende,” dedi sonunda.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım, içimde yükselen garez-i hissedebiliyordum. “Kocanın gemisinin yakında döneceğini unutma.” Elimi okşadı. “Döndüğünde, ona bir sonraki kira ödemesini getirmesini hatırlatmalısın.”

“Unutmayacağım,” dedim. Ancak tabii ki Edward gemiyle dönmeyecekti.

Eğer bir gücüm varsa, o da iğne ve ipliğimde, yaptığım işte ve hayal ettiğim şeylerdeydi. O akşam bir parça kahverengi çuval bezi üzerine fildişi düğmelerden birini dikiyordum ama çamur içinde bir mezara benzemişti. Onu yırtıp attım ve Nat’in bana geldiği gece yırtık ceketinden kestiğim ince yün parçasını buldum. Üzerine sağlam bir düğme diktim. Gün ışığı kaybolurken, birlikte ilk oturduğumuz kayaya doğru yürüdüm ve kumaşı gülü bıraktığı boşluğa sıkıştırdım. Bir süre orada durdum ve onun düğmeyi bulup bana getirdiğini hayal etmeye başladım.

Saatler sonra kapımda belirmişti.

“Dayım ve ben sabah New Haven’a gidiyoruz.” Toprakta sürüyerek yürüdüğü ayaklarına bakıyordu. Hava karanlıktı. Arkasında gece baykuşunun ötüşünü ve bir kırlangıcın ıslığını duyuyordum. Ellerinde hiçbir şey yoktu. Görünüşe göre aslında fildişi düğmeyi bulmamış, kendi isteğiyle gelmişti. Onu ben mi çağırdım, yoksa çağırmadım mı?

“Çok uzun süre uzak kaldık.” Boğazım düğümlendi.

“Özür dilerim, Isobel. Seni düşündüm, gelmeyi çok istedim ama ailem bana çok yük oldu.”

“Sensiz perişan oldum.”

Bana doğru uzandı ama dokunuşundan kaçtım.

“Elimden gelse haber gönderirdim,” dedi.

“Kaya...” Ağzımın içini ısırdım. Gözyaşlarımı görmesini istemiyordum. “Kayaya bir işaret ya da not bırakabilirdin.”

Elini yavaşça yanağıma götürdü ve bu sefer kendimi geri çekmedim. “Ne kadarlığına gidiyorsun?” diye sordum.

“Üç hafta ya da daha fazla olabilir. New York ya da Philadelphia’ya gidersek ağustos sonuna kadar.” Durakladı ve aramızdaki hava ağırlaştı. “Kocanın gemisi birkaç gün içinde burada olacak,” dedi sessizlik içinde. “Vedalaşmaktan korkuyorum ama o döndüğünde gitmiş olmam en iyisi.”

Kollarından yavaşça çekildim. Bana *canım Isobel, güzelim, kızıl saçlı ateşim, iğnesinde şiir olan kadın*, demişti.

“Kaptandan bir mektup aldım.” Sırtım aydınlık kulübe odasına dönük duruyordum. Onun yüzünü görebiliyordum ama sanırım o benimkini göremiyordu. “Edward gemide olmayabilir.”

Bana şaşkın bir ifadeyle baktı.

“*Olmayabilir* mi? Ne demek istiyorsun?”

Ona bildiğim kadarını anlatmaya başladım.

“Kaptan sana baharda yazdıysa, neden bana daha önce söylemedin?” Sesinde daha önce duymadığım bir gerginlik vardı.

“Ne olacağını bilmiyordum, her an bir mektup alabileceğimi ve bir kesinlik olacağını düşünmüştüm. Edward’ın ne yapacağı hiç belli olmuyor.”

“Başka bir şey duymadın mı?”

“Hayır.”

Bir kenara çekildim ve lambanın ışığının Nat’ın yüzünü aydınlatmasına izin verdim.

Yorgun ve temkinli görünüyordu.

“Sence nasıl bir numara peşinde?” diye sordu Nat. “Şehirde dolaşıp hayat iksiri dediği bir şey için yatırım topladığını duydum. Robert dayıma gitmiş ve bir teklifte bulunmuş; sanki dayım simyanın saçmalık olduğunu bilmezmiş gibi.”

“Saçmalık mı?”

Edward’ın elinden bırakmak istemediği kitabı hatırladım. George Ripley’in *Simya Bileşimi*.

“Bilmiyormuş gibi mi yapıyorsun?”

“Hiçbir şeyi bilmiyormuş gibi yapmıyorum,” dedim.

“Yaşam iksiri gümüşü altına çevirerek sonsuz gençlik vadediyor.” Nat’ın sesinde alaycı bir ton vardı.

Edward’la tanıştığım ilk günden beri, onun ilaçlar hakkında derin bir bilgiye sahip olduğuna inanıyordum. Kendini kontrol edebildiğinden şüphe etmiştim ancak bilgisinden asla çünkü bunu kanıtlayacak kitapları vardı.

“Ama bu otlar ve diğer... şeyler. Örümcek ağları,” diye şansımı denedim sesimin titremesinden nefret ederek.

“Örümcek ağları mı?” diye küçümsemeye devam etti Nat. “Şimdi kim umutsuz büyülere yenik düştü, Isobel?”

Edward’ın kulağıma korkusuz olduğumu fısıldadığını ve söylerken neredeyse bunu gerçek kıldığını hatırladım.

“Dayın ona para verdi mi?” diye sordum. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca Edward hakkında hiç konuşmamıştık. Şimdi utanıyordum. Sanki Nat başından beri Edward’ın bir sahtekâr ve hırsız olduğunu biliyormuş gibiydi.

“Dayım onu topuklarından tutup dışarı attı,” dedi. “Ancak yan bloktaki eczacı ve diğer birkaç kişi ona para verdi. Kocan iyi bir hatip ve her zaman altına aç adamlar vardır.”

O anda fark ettim ki Edward geri dönmezse onun girişimine yatırım yapan herkes benden alacaklı olacaktı ve ben de onlara borçlu kalacaktım.

“Neden bana hiç söylemedin?”

“Kocanın iş tekliflerinden haberdar olduğunu sanıyordum.”

Sessizlik aramızdaki havada asılı kaldı.

“Geri dönmeme ihtimali var.”

Nat’ın bu haberi sevinçle karşılayacağını hayal etmiştim. Şimdi anlıyordum ki en başından beri her şeyi farklı görmüştük.

“Şanslısın ki büyük bir yeteneğin var ve Philadelphia’daki hanımlar çalışmalarını çoktan satın aldılar.”

Bakışları nüfuz edilemez, sözlerinin içi boştu.

“Evet, ben de aynı şeyi düşünmüştüm.” Gözyaşlarımın geldiğini hissediyordum. “Hanımların isimlerini biliyorum ve doğrudan onlara gidebilirim.”

“O zaman sonunda beni yapmaya teşvik ettiğin şeyi kendin yapabilirsin; işine kendi ismini koyabilirsin.”

“Peki ya sen?” diye sordum. “Sen ne yapacaksın?”

“Ben de aynısını yapacağım. Bir gün adımı duyuracağım.”

Yüzünün yarısı karanlıktı şimdi. Uzaklaştığını hissetsem de sormak zorundaydım.

“Gidersem Philadelphia’ya gelir misin?”

Başını hafifçe salladı, sanki kulağına su kaçmış gibi.

“Sen başka bir adamın karısısın.” Bu kelimeleri beyaz ve siyah olarak, renkleri akmış bir şekilde görüyordum.

“Philadelphia’lı hanımlar benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor,” dedim. “Bir kocam olduğunu bilmiyorlar, benimle hiç konuşmadılar. Adımı bile bilmiyorlar.”

“Ama benim bir adım var.” Sesi hem meydan okuyan hem de boyun eğen bir tondaydı. “Ve biliniyor. Salem’in ilk ve en iyi isimlerinden biri. Adım olmasaydı bir hiç olurum.”

O anda bir ipliğin çözölmeye başladığını gördüm. Harflerin etrafındaki siyahlık parçalanıyor ve kelimeleri görünmez olmaya başlıyordu.

“Sahip olduğumuz şey burada, Salem’da, seni bulduğum yerde kutsal.” Sözlerini kusursuz bir şekilde açıklığa kavuşturmak istercesine yavaşça konuşuyordu. “Burada kusursuz bir tutkumuz var Isobel, toplumun ya da topluluğun dikkatine ya da onayına ihtiyaç duymayan bir birliktelik...”

Konuşmaya çalışıyordum ama kürsüdeki bir vaiz gibi devam etti.

“Isobel, sen bir büyücüsün.” Elini kalbine götürdüğünde bir an için umudandım. “Ceketimin cebine diktiğin kırmızı harfi buldum. Hatta o ilk gece yeleğimde saçının savrulmuş parçaları-

nı buldum. Sana gelmemi istedin ve ben de geldim. Sen baştan çıkarıcılığı işledin ve baştan çıkarıcılık geldi.”

Bir keresinde, *Seni ben yarattım ve sen geldin*, demişti. Şimdi ise tam tersini söylüyordu: Ben kuklacıydım, o ise kukla.

“Ya bir çocuk söz konusuysa?” Soruyu ağzımdan kaçırdım.

Kaskatı kesildi.

“Çocuk falan yok. Uyuduğumu sandığın zamanlarda seni izliyordum; bu konularda bilgesin.”

“Kanamam gecikti, Nat.”

Başını iki yana salladı.

“Isobel, her şeyin benim üzerimde olduğunu biliyorsun. Hathorne adını yeniden yüceltmek benim yükümlülüğüm.”

“Seni mezarlıkta gördüm.” Zar zor nefes alabiliyordum. “Gömleğinde kan vardı. Ailenin adının kazılı olduğu bir mezar taşını tekmeliyordun. Benim yerime seçtiğin aile bu mu?”

“O zaman içimdeki şeytanı görmüşsün; lanetin bana ne yaptığını gördün.” Gözleri alev almıştı. “Ruhumu nasıl parçaladığını.”

“Ve ben buna aldırmiyorum. Sana söylemek istediğim şey buydu.” Şimdi sessizce ağlıyordum. “Seni yatıştırabilirim. Yüklerinden kurtulmak, acını ve suçluluk duygunu hafifletmek istediğini söyledin. İzin ver bunu senin için yapayım.”

“Ben yatıştırılamam. Yatıştırılmak istemiyorum.” Tedirginliğinin arttığını hissediyordum. “El burada olmalı-” Elini burnunun ucuna bastırdı. “Yüzünü mendille kapattığımda sana karanlığımın gerçeğini göstermeye çalışıyordum. Onu kaldırmak istemiyorum, yatıştırılmak istemiyorum. İstırabı ortadan kaldırmak, kâğıda dökmek istediğim her şeyi ortadan kaldırmak olur. O olmadan kendimi tanıyamam.”

“Bu hiç mantıklı değil, Nat.”

“Ailem beni büyük masraflarla eğitti,” diye neredeyse bağırdı. “Senin için bir anlam ifade etmek zorunda değil.”

Kendi sözleri karşısında afallamış gibi titriyordu.

“Bu bizim çocuğumuz. Senin çocuğun.” Bunu söylemek zorundaydım çünkü. “Edward dönmezse, bir süre sonra tekrar evlenmek için özgür olacağım.”

Benden bir adım uzaklaştı.

“Sen başka bir adamın karısısın, dul değilsin.”

“Edward Gamble ya da John Hathorne adını hiç duymadıkları bir yere gidebiliriz.” Şimdi yalvarıyordum işte. “İkisinden de kurtulup özgür oluruz.”

“Özgür mü?”

“Evet, atalarından ve Edward’dan kurtulmuş oluruz. Kendi başına bir adam ve çocuğumuzun babası olursun.”

“Buradan ayrılırsam her şeyimi kaybederim.”

“Nefret ettiğin insanları ve seni altında ezen ismini geride bırakmış olursun.”

Bahçemin kenarındaki ağaçlara doğru bakıyordu.

“Eğer çocuk olmasaydı, belki zamanla... Eğer tek seferlik bir cesaret gerektirseydi o zaman yapardım. Ama sen bir ömür istiyorsun, yıllar geçtikçe bunun utancı ve ağırlığı beni öldürür.”

“Peki bana ne olacak? Bana yardım etmeyecek misin?”

Ellerini tuttum ama o geri çekti.

“Kızıl saçlarınla, otlarınla ve soyunla ilgili hikâyelerinde bana büyü yaptın, bunun için ismimden vazgeçmem.”

“Sana büyü mü yaptım?” Şimdi titreyen bendim. “Sana büyü yaptım ne demek?”

“Ben aptal değilim Isobel. Gördüğün renkler, bana anlattığın şeyler. Eğer bu bir çeşit büyülü simya değilse, o zaman sen deli olmalısın.”

“Bu doğru değil, Nat. Hiçbiri doğru değil.”

Avluya geri döndü.

“Sana söyledim, ceketimin içine diktiğin kırmızı harfi buldum.” Sesi gölgelerden geliyordu, bedensiz ve hayali bir şekilde.

“Benim için kayanın yanına bıraktığınla aynı.”

“Ben bir cadı değilim, sana büyü de yapmadım, sadece yardımını istiyorum Nat. Bana yardım etmeyecek misin?”

Artık onun yüzüne değil, hayaletine konuşuyordum.

“Senin tuzağına düşmeyeceğim,” dedi karanlığın içinden.
“Düşünmek için zamana ihtiyacım var.”

İskoçya, 1815

Margaret MacAllister kızına örnek çıkarması için ilk kez iğne, iplik ve keten verdiğinde soğuk ve yağmurlu bir gündü. Bebeği göğsünü dişlemişti. Çay ve karakafes otu merhemiyle bile Margaret sinirli ve bitkin durumdaydı. Ancak beş yaşındaki Isobel asla bir yük değildi; sevgi dolu, itaatkâr, düşünceli ve özenli olan kız, annesinin her hareketini taklit ediyor, harfleri düzgün ve düz olana kadar dikkatlice yazı tahtasına işaretliyordu.

“İpliği ıslatmak için ağzına alıyorsun ve sonra böyle çekiyorsun.” Siyah ipliği iğnenin deliğinden geçirirken Isobel’in dudakları minik bir gül goncası gibi büzüldüğünde annesi gülümsüyordu.

Kendi sevgili teyzesi Margaret’e dikiş dikmeyi aynı yaşta, annesinin onun hazır olduğunu düşündüğünden çok daha önce öğretmişti. Eilidh teyze her zaman şarkı söyler, her zaman parlak giyinir, her zaman kimsenin anlamadığı şarkılardan bir şeyler uydururdu.

“Rüzgâr pembedir, nehir mavi iç çeker ve tavukların sesi mor bir ipliktir,” diye şarkı söylerdi Eilidh teyze. “Kuşlar bana yağmurun ne zaman geleceğini söylüyor çünkü şarkıları beyazdan griye dönüyor.”

Margaret, Eilidh’in şarkı söylemekten çığlık atmaya nasıl ve ne zaman geçtiğini görmemişti ama eniştesinin kadının ellerini arkadan bağladığını, onu tekmeler ve çığlıklar içerisinde arabaya bindirdiğini hatırlıyordu. Bütün çocuklar ağlıyordu ama Graeme enişte gaddar bir yüz ifadesi takınmış, karısını eskisinden daha iyi bir şekilde eve getireceğine söz vermişti.

“Dr. Cotton’un St. Alban’staki akıl hastanesi en iyisidir ve Eilidh’imizin eve dinlenmiş ve Tanrı’yla bir olmuş olarak döndüğünden emin olmak istiyoruz,” dedi dizginleri kırıp arabayı uzaklara sürmeden önce.

Annesi genç Margaret'e, "Köy halkı teyzenin Şeytan'la değişik dillerle konuştuğunu söylüyor ve korkarım bu dünya ile peri dünyası arasındaki boşluğa düşmüş," demişti. "Enişten bütün parasını onu tedavi ettirmek için harcadı. En iyisi rahibin yapamadığını doktorun yapmasına izin vermek."

Ancak Eilidh teyze eve hiç gelmemiş ve Margaret yalan söylemenin ve gerçeği saklamanın, tekmeleyerek ve çılgılık atarak bir arabaya bindirilip götürülmekten daha iyi olduğunu öğrenmişti.

Böylece Margaret bebek Jamie'yi beşiğine koyup kocasının çayını ve ekmeğini hazırladığında, çamaşırları katladığında ve nihayet Isobel'in işlerinin nasıl gittiğine bakmaya gittiğinde, kırmızı bir A ve mavi bir B harfini görünce kalbi duracak gibi olmuştu.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldamıştı. "Gördüğün şey ne?"

Yirmi Beşinci Bölüm

Yüzümü sildim ve bahçemdeki genç yarpuzları biçmeye başladım.

Öyle bir durumdayım ki olmasından korktuğum şeylerle onun söyledikleri arasındaki farkı ayırt edemiyordum. Nat asla mı demişti, yoksa düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu mu söylemişti? Benim için geri döneceğini mi yoksa benimle asla birlikte olamayacağını mı?

Bana büyü yaptın, demişti.

Bu kadarını hatırlayabiliyordum. Renklerimi bana karşı kullanmıştı, kollarındayken beni yiyip bitiren şeyi.

Zamana ihtiyacım var.

Eğer çocuk olmasaydı. Evet. Eğer çocuk olmasaydı.

Yaprakları ve sapları ezdikten sonra közün üzerinde demlenmeye bıraktım. Glasgow'da kadınlar bu tür ilaçlar için Edward'a gelirdi; eğer evlilerse reddederdi ama bekârlarsa onlara yardım ederdi. Onun bu yönüne, cömertliğine ve başını belaya sokan gençleri yargılamamasına hayrandım.

Bir an için Edward'ın burada olmasını ve tanıştığımız gün yanığıma sürdüğü merhem gibi karışımı ellerime tutuşturmasını

diledim. Ancak o adam çoktan gitmişti ve benim o zamanki halim de öyle...

Kuşların uyanma saatinde ve daha sadece hizmetçilerle demirciler sokaklardayken, Washington Caddesi'ndeki eczaneye gidip küçük bir parça karayılan otu ve bir yüksük ardıç meyvesi aldım. Kapısının üzerinde bir koç başı bulunan loş dükkâna girmişken belimdeki ağrı için bir tutam karaardıç tozu da istedim.

Yaşlı adam taneleri küçük bir tüpün içinde çalkalamış ama bana vermemişti.

"Siz Edward Gamble'ın karısısınız," dedi. Beni tanıyabileceğini neden tahmin etmemiştim? "Onun yolculuğuna kendi paramın bir kısmını yatırdım. Ondan ne haberler var?"

Karaardıçın ne için olduğunu herkes bilirdi. Acı çektiğimi söyledim, böylece soru sormadan bana verecekti. Ancak artık kim olduğumu biliyordu.

"Gemi yakında burada olacak," dedim. "Eminim onun akıbetini en az benim kadar siz de öğreneceksiniz."

Gözleri soluk bakıyordu ama başını eğişinden bana iyice baktığını anlayabiliyordum.

"Kocanıza Theodore Bartholomew'un onu görmek için sabırsızlandığını mutlaka söyleyin," dedi.

Evdeyken kapıyı sıkıca kilitledim. Kulübe derli toplu, işlerim düzgünce istiflenmişti.

Gün ışığındaki yatak, gece Nat'le birlikte olduğum yataktan farklı görünüyordu. Şimdi görebiliyordum, karanlıkta başka, aydınlıkta başkaydı. Çocukla birlikteyken başka, değilken başka.

Demliği Edward'ın kitabındaki talimatlara göre karıştırdım.

Otların tadı acıydı. Acı tada dayanmak için yanağımın içini ısıırıyordum ama karışım yine de yukarı çıkıyordu. Tekrar içtim, rahmimi sarsmak ve kanamamı başlatmak için koyu bir çamurdu bu.

Sonra yatağıma uzanıp bekledim. Eğer beni öldürürse de pek sorun olmazdı.

Sandalye yana doğru kaymış ve solmuş gül benimle konuşmaya başlamıştı.

Nat pencereye vuruyordu; *adım olmadan ben bir hiçim.*

Aklını yitirmiş büyük teyzem parlak kırmızı harflerle bana sesleniyordu. *Git ve dans et,* diye bağırdı, *kuşlarla birlikte uç ve şarkı söyle* dedi, örnekleyicisinin kumaşı eğik bir kuledeki bayrak direğinden sarkıyordu.

Âdem ve Havva elma ağacına tırmanıyordu.

Akçağaç şurubu kan rengindeydi.

Kavun çekirdeği bir çocuktü. Abraham ormandan sesleniyordu. Ivy kuyunun başındaydı. Mercy'nin sesi okyanusun ötesinden geliyordu. "Isobel?"

Şafak mı alacakaranlık mı, ışıktan anlayamıyordum. Kan, kir ve atık kokusu vardı.

"Isobel, kapıyı aç."

Kapının mandalı tıkırdadı. Gözlerimi açtım. Kızıl yıldız gökyüzünde mi gördüm, yoksa zihnimde miydi hatırlamıyordum. Saatlerdir, belki de günlerdir bu köşede kıvrılıp durmuştum. Kırmızı pelerinin kulübenin diğer tarafındaki bir yığının üzerindeydi. Elbisem ve iç çamaşırlarım ıslaktı.

"Isobel." Bu ses gerçektü. Onu tanıyordum. "Gemi geldi ve Kaptan Darling seni soruyor."

Boğazım yanmaya başladı.

"Ben buradayım." Nefes borumu yırtan ardıc dallarını temizledim ve tekrar, daha yüksek sesle seslenmeye çalıştım. "Mercy, buradayım."

Mercy yüzünü pencere camına dayadı. Gözleri bana doğru döndü ve ağzı kocaman açıldı.

"Kapıyı aç," diye emretti.

Kendimi yere attım ve kapıdaki çubuğu ittim. Mercy şişeyi görüp kusmuk kokusunu aldığında durumu hemen anlamıştı. Çenemi tutup yüzümü yukarı çevirdi, böylece o benim gözlerimi, ben de onunkileri görebiliyordum.

“Ne zaman içtin?”

Nat dün mü buradaydı? İki gece önce mi? Elbise mağazasındaki işi kaçırdım mı? Felicity benim için birini gönderdi mi? Hiçbir şey bilmiyordum.

Mercy eteklerimi kaldırırken ben bedenimden uzakta, yaşamla ölüm arasında bir yerdeydim. Keşke Mercy bir cadı olsaydı. Keşke ben de cadı olsaydım. Çünkü cadı olsaydık daha güçlü olurduk.

“Kan yok,” diye tısladı. “Ne kadar geciktin?”

“Bir ay ve belki birkaç hafta,” dedim. “Çok uzun bir süre değil.”

Kirlenmiş iç çamaşırımı çıkardı. Yakın ve sıcaktı, saman ve zencefilli şeker gibi kokuyordu.

“Bu şekilde ölen bir kadın gördüm, lanet olsun sana, sana lanet olsun.”

Ellerini kollarımın altına koydu ve beni yatağa yatırdı.

“Mercy lütfen, bu çocuğu doğuramam.”

Beklediğimden daha güçlüydü. Yüzünü göremiyordum ama parmaklarının beni yokladığını ve ellerinin karnımda gezindiğini hissediyordum.

“Lütfen bana yardım et Mercy, sen ne yapacağım bilirsin.”

Kulübeyi düşündüğüm kadar derli toplu bırakmamıştım. Havan ve tokmak masanın üzerinde, küçük esans ve tentür kavanozları da yanlarında duruyordu. Mercy önce birini, sonra diğerini kaldırdı.

“Karaardıç tozu, yarpuz ve ardıç meyvesi birlikte mi? Şanslısın ki ölmedin, bebek de öyle.”

Edward’ın kitabını karıştırdı, beni bir süre yalnız bıraktı ve sonra iğrenç kokulu bir demlik getirdi.

“İç,” dedi.

İçim dışıma çıkana kadar kustum. Feryat edip ağlıyor, çocuğu alması için yalvarıyordum, o ise “Sus artık, bu bebek düşmek istemiyor ve senin ölmene de izin vermeyeceğim,” dedi.

Uyandığımda Mercy yanımdaydı. Odaya güneş ışığı giriyor ve kapının üstü bahçeye açılıyordu. Kuş sesleri duyuyordum. Mercy usulca mırıldanıyordu. Türbansız saçları salınmış ve kabarıktı, tohumla dönmüş yabani bir çiçeğin yuvarlak şekli gibi. İğnesi, çiçeğin üzerinde birikmiş suyu içen uğultulu bir kuş gibi kumaşın üzerinde hızla gidip geliyordu. Hastalıkla geçen günler ve geceler, ağır bir hüznün, hepsi şimdi içimde gerçekliğe dönmüş bir haldeydi.

Mercy bahçedeki ipten temiz çiçekli iç çamaşırlarımı getirdi. Kulübeyi temizlemiş, kavanozları kaldırmış, otları süpürmüştü ve kusmuğumu silmişti. Yatak çarşafı bile yıkanmış ve güneşe asılmıştı. Kırmızı pelerinim kapının yanındaki kancada asılmış, orada anlattığım hikâyeye de katlanmıştı.

“Yüzünün rengi daha iyi,” dedi. Bana bir fincan ılık ısırgan otu çayı getirdi ve içmemi izledi.

“Isobel, dinle beni. İnsanlar ya zayıf ya kör ya da sadece mantıksızlar.” Çenemi tutup yüzümü kendi yüzüne doğru kaldırdı. Gözyaşlarımı kırıştırmaya çalışıyordum. “İnsanlar onları sevdiğinde bile seni yüzüstü bırakır, onlara ihtiyacın olduğunda seni terk ederler. Bunlara rağmen güçlü olmalısın, beni duyuyor musun?”

“Beni sevdiğine inanmıştım.”

Gözleri ve dudakları daraldı.

“Bana şey dedi...” *Cadı*. Bu kelimeyi söyleyememiştim. “Ona büyü yaptığımı söyledi.”

Şimdi başını onaylarcasına salladı.

“Senden kurtulmak istediklerinde ya da korktuklarında böyle derler,” dedi. “Şimdi sus, onu düşünme. Gücüne ihtiyacın var, sana söyledim, gemi geldi.”

Sözlerinin beni yatıştırması gerekiyordu fakat çelik gri bıçaklar gibiydiler.

“Edward gemide değil; yoksa şimdiye kadar burada ve sarhoş olurdu,” dedim.

“Kaptan, kocan hakkında hiçbir şey söylemedi.”

Oturmak için çabaladım ama yorgunluk buna izin vermiyordu.

“Kaptan buraya mı geldi?” Beni bu şekilde görmesini istemiyordum. Mercy bileğime teselli edercesine elini koydu.

“Ingo’yu gönderdi.”

“İkinci kaptanı mı?” Yatağa geri yığıldım. “Neden?”

Yüzünü derin bir duygu kaplamıştı.

“Ingo, benimle çünkü.”

Sözleri Ingo’nun kendisi gibi kahverengi ve kalındı.

“Seninle mi?” Hiçbir fikrim yoktu ama yine de bu doğru ve gerçek görünüyordu.

“Evet, doğru.” Bunu söylerken bana sertçe bakmıştı.

Ingo ve Mercy. Mercy ve Ingo. Zihnim bu düşüncenin üzerinde iki uzak şehri birbirine bağlamak için dünyanın öbür ucuna uzanan uzun bir kablo gibi geriliyordu. Hiçbir zaman bir araya gelmeyen düşünceler zihnimde bir merdivenin basamakları gibi duruyordu: Ingo ve Mercy sevgililer. Ingo ve Kaptan Darling uzun zamandır birlikteler.

Oturur pozisyona gelene kadar dirseklerimden güç alarak kendimi yukarı çektim. Oda sabit duruyordu. Mercy’nin koyu renkli, ürünleriyle dolu çuvalı yatağımın karşısında duruyordu. Kedi pencerenin kenarındaki çıkıntıda patilerini yalıyordu.

“Ingo mallarımı limana götürmek için geliyor.”

Bugünün hangi gün olduğunu hatırlamıyordum.

“Pazar günü mü?”

Sorumu duymamış gibi omuz silkti.

Islıkla çalınan iki nota, alçaktan yükseğe doğru, parlak pembe bir sesle pencereden içeri girdi.

"Ingo geldi," dedi. "Sen şimdi dinlen."

Uzun süre dışarıda kalmıştı. Sesleri kulübeden uzaklaşırken Mercy'nin siyah çuvalını açtım ve üç şal çıkardım.

Biri çiçeklerle dikilmiş, biri gemilerle süslenmişti ve birinde Nat'le yüzdüğüm gizli koyun yakınındaki çınar gibi geniş bir ağaç vardı. Her birinde renklerim olmasaydı göremeyeceğim bir kelime görüyordum -ÖZGÜR- aynı renk ipliğin üst üste binmesiyle dikilmişti, harflerin kumaşta öne çıkma şekli sayesinde bunları görebiliyordum. Z yanık turuncu. G morumsu bir kırmızı. R ise koyu bir orman yeşili.

O gün Zeke arabasıyla çınarın yanındaki patikadan indiğinde bir şeyler sakladığını biliyordum; Mercy'yi gece boyunca koşarken gördüğümde sanki hayatı buna bağlı gibi koşuyordu. Bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum. Uzun zamandır bir şey sakladıklarından şüpheleniyordum ve şimdi o şeyin kölelerin özgürlüğü olup olmadığını merak ediyordum.

Mercy yeterince güçlü bir iradeye sahipti ve bana görünmeden hareket edebilmekten bahsetmişti.

Yine de bu onun ve çocukların büyük risk altında olduğu anlamına gelirdi. Abraham ve Ivy'nin hayatını riske atacağına inanmıyordum. Ne olursa olsun kelime oradaydı, gözümle gördüğümü inkâr edemezdim. ÖZGÜR.

Uykuya dalıp çıkıyordum ve uyandığımda Mercy kulübeye geri dönmüş, kuşak dikiyordu. Siyah çantası gitmişti. Elleri istikrar içinde ilerliyordu ve Nat ziyaretlerini kestiğinden beri odada eksik olan sıcaklığı şimdi odada hissediyordum.

Mercy'nin bir şey duymuş gibi başını kaldırması için küçük bir hıçkırığın boğazımdan süzülmesine izin vermeliydim. Yüzü düz ve pürüzsüzdü, cilalı bir yüzey gibi.

"Yeter bu kadar," dedi. "Her şey yoluna girecek." Sözleri ne gerçeğin sarısı ne de güvenmeye başladığım mürver rengindeydi.

“Ingo sana Edward’a ne olduğunu söyledi mi?” diye sordum.

Yatağın yanına gelip oturdu, eli benimkinin üzerinde sıcacıktı.

“Görünüşe göre kocan iyi miktarda haşhaş ve diğer bitkilerden satın almış ve hepsini kendi kullanmış.” Sanki yabancı biri hakkında bir hikâye anlatıyormuş gibi konuşuyordu, sesi gerçekçiydi. “Vahşi bir hayvan gibi davranmış, gemiye binmek istemiş. Kaptan dün Salem’da yatırımcılarına olan borcunu ödemiş. Darling bunu sana söylemez ama bir kadın neyle karşı karşıya olduğunu bilmeli.”

Tanıştığımızda Mercy içini bana açmıyordu. Şimdi ise arkadaşımdı. Onun ve çocukların tehlikede olup olmadığını şimdi öğrenmem gerektiğini hissettim.

“Çalışmalarındaki kelimeleri gördüm,” dedim. “Daha önce ormana gittim ve gövdesinde soluk bir hedef tahtası olan geniş çınarı gördüm. Zeke’i de orada gördüm ve senin üzerine ağacı işlediğin şeyini...”

“Çınarın orada ne yapıyordun?” Sorusunda bir bityeniği vardı, sanki benim bir şeyler karıştırdığımdan şüpheleniyormuş gibi.

Epey çaba sarf etmem gerekmişti fakat ayağa kalkıp leoparlı eldivenleri bulana kadar sepetimi karıştırdım. Nat’ın eldivenleri.

“Bu eldivenleri her şeyden ve herkesten ayrı bir dünyada yapıyordum.”

Görmesi için eldivenleri uzattım. Nat’ın köleliğin kendisini ilgilendirmediğini söylediği o günkü gerçeği ona anlatmaya ancak bu kadar yaklaşabilirdim. Onu sevdiğimi söylediğimde karşılığında hiçbir şey söylememişti.

“Onları hak etmeyen bir adam için,” dedi Mercy.

Biliyordu.

Karnıma bir kramp girdi ve titremeye başladım.

Mercy bir kolunu belime doladı ve yatağa dönmeme yardım etti.

Ben onun nefesini soluyordum, o da benimkini. Sert sodalı sabun ve lavanta kokuyordu. Yanağımı omzuna koydum ve biraz orada dinlendirdim. Mercy bilmesi gerekenden daha fazlasını biliyor olabilirdi ama ben de bazı şeyler görmüştüm. Bir şeyler görmüştüm ve resmin tamamı neredeyse gözümün önündeydi.

Zeke o gün patikadan aşağı inerken *akçaağaçları kontrol ediyorum* demişti.

“Çınarın ötesinde bir şeyler oluyor,” dedim. “Şeker imalathanesinin yakınında.”

Mercy bir kedi gibi hareketsizdi.

“Şeker ve akçaağaç şurubu,” dedi. “Ağaç özü ve onları demlemek için çaydanlıklar.”

“Başka bir şey var.” Kelimelerimi bulmakta zorlanıyordum, söylenenler ve saklananlar yüzünden tükenmiş durumdaydım.

Mercy’nin yüzündeki samimiyet bir anda yok olmuştu.

“Bunun için endişelenme,” dedi. “Burada sana mantıklı gelmeyen her şeyi unut ve sana kesin olarak bildiğim bir şeyi söyleyeyim; Nat Hathorne bu çocuğa asla babalık yapmayacak.”

“Ama çocuk onun,” dedim boğulurcasına.

“Hayır.” Çenemi kavradı ve yüzüne bakmam için kaldırdı. “Bu senin çocuğun. Annenin torunu. Duydun mu? Bu çocuk senin.”

Kelimeler çok netti. Onları duyuyordum fakat duymak istemiyordum.

Sonra renklerini gördüm, kış güneşi gibi acı bir sarı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Henüz güçlü hissetmiyordum fakat kaptan kollarına düğümlü ip ve deniz kabukları işlediğim ceketı giyip kapıma geldiğinde saçlarımı düzeltip bahçeye çıktım. Mercy'nin beni kendi hastalığımda boğulurken bulmasından bu yana ilk kez dışarı çıkıyordum.

“Tanrım, seni karşımda görebilmek beni çok mutlu etti.” Darling beni omuzlarımdan tutup yüzüme baktı ve ben de onun bulutlu gök mavisi sözlerinin üzerimde çiçek açmasına izin verdim. “Dur sana bir bakayım...”

Kaptan Darling yaz güneşinin altında sakın ve gururlu görünüyordu, gemisinin pruvasındaki oymalı kadın kadar kendinden emindi. Kollarımı boynuna doladım, o da beni kucakladı. Darling, Nat'ten kısa, Edward'dan uzundu. Sağlam biriydi ve beni yerden kaldırdığında kendimi kaygısız fakat zayıf hissettim.

“Mercy hasta olduğunu söyledi.” Geri çekilip beni tepeden tırnağa süzerken gözleri kısılmıştı. “Her zamankinden daha zayıfsın Bayan Gamble. Güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişsin fakat çok zayıfsın.”

“Artık gücümü toparlıyorum.”

Kaptan Darling hatırladığımdan daha genç görünüyordu. Gerçekte, yolculuk sırasında gemisinin, duruşunun bana hissettirdiğinden daha genç olduğunu gördüm. Yanakları ve alnı denizden dolayı kızarmıştı ama ağzının etrafındaki deri, tüylerini yeni dökmüş bir kuş gibi çıplak ve narindi.

“Sakalını mı kestir?”

Bir elini çenesinde gezdirirken sııttı.

“Arada bir güneş her yeri aydınlatmak zorunda, yoksa yüzüm bir bebeğin poposu gibi pürüzsüz ve solgun olacak.”

Her şeye rağmen beni güldürmeyi başarmıştı.

Kaptanın arkasında keskin dişli bir kelpi kuşunun ağzı gibi pürüzlü, kestiğim yarpuz gövdesini gördüm. Daha birkaç gün önce zehrin bu çocuğu -ve hatta kendimi- toprağa gömmesine izin vermek istiyordum. Şimdi kaptan gülümsüyor ve mavi renkli sözleri bana Amerika’ya ne kadar umutlu geldiğimi hatırlatıyordu. Yolculuk sırasında benim için ilk renklenen onun sözleriydi ve işte yine turkuaz renkli değerli bir taşın rengi ya da tavus kuşu tüylerinin süslemeleri buradaydı.

Ona bahçede bir tur attırdım, o da fasulyelerimi ve tomurcuklanan salatalıklarla dolu uzun asmalarımı hayranlıkla inceledi. Bana iskelelerde satılan meyvelerden ve adalardaki hindistan-cevizi ve taze ananasın tadından bahsetti.

“Tadına bakmak isterdim; tarif ettiğin gibi dalından koparıp,” dedim.

“O zaman tadacaksın,” dedi. “Eğer ben bunu gerçekleştirebiliyorsam, sen de gerçekleştirebilirsin.”

Kuyuya yaslandı ve kepçeden bir yudum aldı. Gökyüzüne doğru baktığında neyin gelmekte olduğunu anlamıştım. Elbette sadece bahçemi görmek için gelmemişti.

“Mektubumu aldın mı?”

“Aldım.”

“O zaman Edward’ın gemide olmadığını biliyorsun.”

Mavinin her tonunda gelen sesi o kadar yumuşaktı ki...

O halimle sesimin çatlamasına engel olamıyordum. “Bunun için çok üzgünüm, Kaptan Darling.”

“Lütfen ağlama.” Elime bir mendil sıkıştırdı ve bu bana denizin dalgalı olduğu zamanlarda bile onun gemisinde kendimi ne kadar güvende hissettiğimi hatırlattı. “Yanlış bir şey yapmadın Bayan Gamble. Ona daha iyi bakamadığım için özür dilerim.”

Yanlış yaptığım pek çok şey vardı ve bunları gün ışığında, kaptan buradayken düşünmek beni utandırıyordu.

“Bu senin hatan değil,” dedim. “Bunun olabileceğinden şüpheleniyordum ama sana hiç söylemedim.”

Ona afyon kullanımından ve İskoçya’dan neden ayrıldığımızdan bahsetmeye başladım ve bu sırada yüzü daha da kızardı.

“Adamlarımın onu gemiye geri sürüklemesini ve krizi geçene kadar bir direğe bağlamasını sağlamalıyım.” Öfkeliydi. Öfkesini daha önce sadece iki kez görmüştüm, her ikisi de rüzgâr ve yağmurun bizi rotamızdan saptırmakla tehdit ettiği yolculuğumuz sırasındaydı.

“İşe yarayabilirdi,” dedim. “Ama uzun süreliğine değil.”

“Zavallı kız. Özür dilerim.” Elini cebine attı ve küçük deri bir kese çıkardı. “Bu, kocanın hak ettiği maaşı. Onları almanı istiyorum.”

“Paranı almayacağım, kaptan. Edward’ın borçlarını ödediğini biliyorum, maaşından geriye bir şey kalmış olamaz.”

“Seni aç bırakamam.”

Elini ittirdim.

“Benim bir işim var. Eldiven ve başka şeyler yapıyorum, endişelenmene gerek yok.”

“Yaptığın iş kesinlikle iyi para ediyordur ama iplik ve eldivenler de çok para. Gurur yapmana gerek yok Bayan Gamble.”

“İdare edebiliyorum.” Yüzündeki şüpheli ifadede inatçı bir gurur hissettim.

“İşlerim iyi, izin ver sana ne yaptığımı göstereyim.”

Ben şalın üzerine işlediğim Âdem ile Havva ve Felicity için yaptığım eldivenler arasında karar kılarken o bahçede bekliyordu.

Kaptan Darling çiçekleri ve salkımları methetti. Sonra parlak gözleri leoparın üzerinde takılı kaldı. Cesaret ve güç, Nat'ın istediği gibi. Hâlâ ikisini de kendinde bulmasını bekliyordum. Hâlâ umut ediyordum ve hâlâ kalbim kırıktı.

Darling eldivenlere uzandı ve ben de almasına izin verdim.

“Leoparı Doğu Hindistan Denizcilik Topluluğu Salonu’nda gördüm; beni oraya sen göndermiştin, hatırlıyor musun?”

“Biliyorum,” dedi Darling. “Ve sana bekçinin güvenilir bir dost olduğunu söylemiştim.”

Eldivenleri denedi; Nat’e ait olması gereken eldivenleri. Elleri geniş ve güçlüydü. Leopar, parmak eklemlerini büküp çalışmaya hayranlıkla bakarken kasılıp geriliyor, kaslarını esnetiyor ve çenesini açıyor gibi görünüyordu.

“Çok güzel. Muhteşem!” Para dolu keseyi ayaklarımın dibine bıraktı. “Katılmam gereken küçük bir akşam yemeği var. Bunları senden satın alıyorum, hakkınla kazanmış oldun; beni şimdi reddedemezsin.”

Evet de demedim, hayır da. İçimde onu durdurmak istemediğime dair tuhaf bir his vardı. Eldivenleri giymesini ve onlara baktığında beni düşünmesini istiyordum. Nat'ın canı cehenne-me; bu hazineyi ondan alıp kaptana vermek istedim.

Darling gitmeden önce, “İki gün içinde yola çıkıyoruz,” dedi.

“Bu kadar çabuk mu?”

“Yelkenliyle Nova Scotia’ya kadar hızlı bir yolculuk yapıp döneceğiz. Orada bir balina yağı sevkiyatı bekliyor.” Bunu söylerken mavi gözleri bulutluydu. “Ağustosta döneceğim ve o zaman seni kontrol etmeye gelirim. Eğer burada yalnız yaşamak yerine kasabaya yaklaşmak istersen, sana yardımcı olurum Bayan Gamble.”

Mercy günün sonunda aşağı doğru inerken bahçemde yavaşça turpları kazıyordum. Onu gördüğüme sevinmişim çünkü umutsuzluğumla baş başa kalmak istemiyordum. Kaptanın ziyareti bir rahatlama olmuştu ama karanlık çok uzak değildi ve Edward'ın bir zamanlar sözünü ettiği yaşamla ölüm arasındaki kapı her zamankinden daha yakın görünmeye başlamıştı.

“Kaptan buradaydı,” dedim ona. “Bana Edward hakkındaki gerçeği söylemedi ama yeterince yaklaştı. Eldivenlerimi satın aldı. Küçük bir akşam yemeğine gideceğini söyledi ve...”

“Yüz kişilik küçük bir akşam yemeği,” dedi Mercy hışımla. “Hamilton Salonu'nda yaşlı Kaptan White'ın ev sahipliğinde. Her yaz tüm muhafazakâr parti üyelerini davet eder ve Kaptan Darling de gider, böylece...”

Söylediği başka hiçbir şeyi dinlemedim.

“Yüz kişi mi, emin misin?”

“Bu sabah Bayan Remond ve kızlarına et için havuç ve soğan doğramalarında yardım ettim.”

“Eldivenleri orada giyemez.” Panikten boğazım düğümlenmişti. Küçük bir akşam yemeği olduğunu söylemişti ve ondan sırrımı saklamasını istememiştim. “Eldivenlerimi yüz kişiye gösteremez.”

“Buna engel olamazsın.” Mercy başını salladı. “Şarabı çoktan içmişlerdir ve saat tam yedide kaplumbağa çorbası servis edilecek.”

Mercy yaptığım iş ortaya çıkarsa ne olacağını anlamıyordu. Ben bile cezanın ne olacağını öğrenmekten korkuyordum.

“Felicity Adams eldivenler hakkında yalan söylüyor; onların benim işim olduğunu kimseye söylemiyor ve ben de bunu kabul ettim, anlaşılmamış böyle.”

Mercy yine, “İş işten geçti,” dedi. Çapayı elimden aldı ve beni bir kütüğün üzerine yatırdı. “Önemli olan bu değil.”

“Felicity'nin öfkesi konusunda defalarca uyarıldım,” dedim. “Önemli, hem de çok önemli.”

“Bu çocuğun kadar önemli değil,” dedi Mercy.

“Ama Felicity...”

“Şu anda önemli olan bu değil,” dedi. “Çünkü çok yakında -belki de hemen, şimdi- bu bebeği düşünmek zorundasın ve bazı şeylere karar vermelisin.”

“Karar vermek mi?” Edward’la evlenmeye karar verdim ve o bizi mahvetti. Nat dayısıyla seyahatten dönene kadar başka hiçbir şeye karar vermeyecektim. “Felicity için çalışmaya karar verdim, böylece yaşamak için ihtiyacım olan parayı kazanabilirim.”

“Düşünmen gereken bir çocuğun var,” dedi. “Bir çocuk sahip olabileceğin en değerli şeydir. Şu anda, çok geç olmadan, kendini ve bu çocuğu nasıl koruyacağına karar vermelisin.”

“Karar vermek istemiyorum,” diye fısıldadım. Yaptığım her seçim yanlış sonuçlanıyordu.

“Ne istediğinin bir önemi yok, görmüyor musun? Bebeğin sana ihtiyacı var ve uzun bir süre de olacak. Doğmak isteyen bir çocuğu düşürmeye çalışmanın nelere yol açtığını gördüm. Keder, sefalet ve annesiz bir çocuk gördüm, senin çocuğun böyle olmalı.”

Sözleri korkularıma çok yakındı.

“Kes şunu.” Arkamı döndüm ama o bir dansçı gibi beni takip ediyor, yüzünü yüzümden ayırmıyordu.

“Bir erkek için kendini aptal yerine koyan ilk kadın sen misin sanıyorsun?” diye sordu.

Her şeyin başladığı geceyi düşündüm. Kayan yıldızlar vardı, bunun bir işaret olduğunu düşünmüştüm. Edward’a kızgındım. Nat’ın renkleri parlak ve canlıydı, bunların benim kaderim ve sözüm olduğunu düşünmüştüm. Hem hediyem hem lanetimin.

“Değilsin,” diye devam etti Mercy. “Aptalsın ama cesur ve güçlüsün, bunu unutmamalısın.”

Annem renklerin beni mahvedebileceğini söylemişti. O zamanlar küçük bir kızdım. Belki daha fazlasını söylemek istemişti.

Belki de bir kadının mahvolmasının pek çok yolu olduğunu ve renklerin Nat'le birlikteyken olduğu gibi beni de yanlış yönlendirebileceğini açıklamak istiyordu.

“Dinliyor musun?” Mercy’nin yüz ifadesi ısrarcıydı. “Kendin ve çocuğun için bir hayat kurmalısın.”

“Nasıl?”

“Sorunun cevabı iğnen. İğnene güven. Renkler üzerine bir yeteneğin var, onu kullanmalısın.”

Dükkâna gittiğimde ne olacağını bilmiyordum ama salı günleri saat onda orada olmam gerekiyordu ve ben de gidiyordum. Erken çıkmıştım çünkü sinirlerim evde daha fazla kalmama izin vermiyordu. İskeleye gelmeden gördüğüm son baldıran ve funda sıralarında baharda tüneyen kuşlar cıvıldıyor ve uçmayı öğreniyorlardı. Baharın yoğun işleri yüzünü uzun yazın ihtişamına dönmüştü, tıpkı babamın bana söylediği sözlerin Mercy aracılığıyla yeniden ortaya çıkması gibi.

İğnene güven.

Cebimde İskoçya’dan getirdiğim iğne çantasını taşıyordum. Çalışmalarında altı iğnenin hepsini kullanmıştım ve Felicity’ye göstermek için getiriyordum; bir santimetreden on beş santimetreye kadar, pense ve ince bıçağımın olduğu cebe sıkıştırılmış bir şekilde. *İğnene güven, iğnene güven.*

Felicity’ye her şeyi açıklayacaktım. Kaptan eldiven işinin bana ait olduğunu söylediyse ve o da bunu öğrendiyse, o zaman bir anlaşma yapabilirdik; karşılıklı yarar sağlayacak bir anlaşma. Kaptan’ın Edward’la konuşurken bu terimi kullandığını hatırlıyordum ve şimdi ben de kullanmaya hazırdım.

Buna rağmen kapıdan içeri adımımı attığım anda her şeyin düşündüğümünden farklı olduğunu anladım. Dükkân, küçük depo odasının yerinde tıslayarak sürünen kasaların sesi dışında son derece sessizdi. Çok geçmeden Felicity’nin topuklu ayakkabılarının

dükkânın arkasından önüne doğru gelen seslerini duymuştum. Beni gördüğünde yüzünde hırıldarcasına bir ifade oluşmuştu.

“Burada ne işin var?”

“Bugün salı.”

“Salı mı?”

“Geçen hafta hastaydım...”

“Hasta mı? Hasta mı dedin?” Felicity’nin sesindeki sonbaharın yırtık renklerini hiçbir zaman sevmemiştim.

Şimdi ise siyah çizgili kahverengi ve çirkinlerdi. “Sana verdiğim parayla ne yaptığını biliyorum...”

Abigail, Felicity’nin arkasındaki duvara yaslanmıştı, başını sallıyor ve beni uzaklaştırmak istercesine elleriyle işaretler yapıyordu.

“Evet, hasta...”

Felicity bana doğru yaklaştı.

“Kaptana eldiven satmaya nasıl cüret edersin?” Bana tokat atacakmış gibi duruyordu.

“Kaptan geldi, onları taktı ve...” Açıklamamı en azından kekelemeye çalışıyordum ama öfkesinin gücü dilimi dolandırmıştı.

“Dün dört hanım dükkâna gelip eldivenlerini sordular,” dedi. “*Bayan Gamble’in eldivenleri* dediler. Onlara senin bir yalancı ve hırsız olduğunu, eldivenleri benden çalıp kaptana verdiğini söyledim.”

“Kaptan biliyor,” dedim.

“Neyi biliyor?”

“İşimi biliyor. Liverpool’dan onun gemisiyle geldik; onu sizin için çalışmadan önce tanıyordum.”

“Kaptan Salem’i dolaşıp kocanın borçlarını ödedi.”

Felicity yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalıydı ki saldırmadan önceki bir hayvan gibi titremişti. “Bunu bilmeme şaşırdın mı? Burada çok az sırrın var, Isobel.”

“Kocam onun için çalışıyor, hepsi bu.”

Felicity sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi devam etti.

“Burada zina bir suçtur. Kocaları denizdeyken başka bir erkeğin cazibesine kapılan kadınlar rezil olur ve kovulurlar.” *Kovulmak*. Bu ifadeyi daha önce de duymuştum.

“Belki de bilmiyordun Isobel, bir kadın zina yaptığı için Salem’den kovulabilir.”

Sanki Felicity gerçekten bir karga ve ben de onun sert, sarı gagası tarafından gagalanarak öldürülen bir serçeymişim gibi vahşet dolu bir korku hissediyordum.

“Söylediğiniz gibi değil,” diye cıvıldamaya çalışmışım ama bu sadece bir gıcırtıydı.

“Kocanın burada olmadığını, kaptanın senin için sözünü ve itibarını tehlikeye attığını öğrendiklerinde kasabanın ne diyeceğini sanıyorsun? Senin bir yalancı, hırsız ve belki de zina yapan bir kadın olduğunu öğrendiklerinde sana iyi gözle bakacaklarını mı sanıyorsun?”

“Eminim bir anlaşma yapabiliriz,” diye mırıldanmayı başarmıştım. “Bana adil bir fiyat öderseniz sorun olmaz.”

“Ödemek mi? Adil bir fiyat mı?” Sesi bir çığlığa dönüşmüştü. Annemin uyardığı gibi, yaptığım iş kötülüğü çağırıyordu. “Delirdin mi sen? O iğrenç aksanıyla buraya dilenci bir kız gibi geldin ve ben seni yanıma aldım, sana güvendim ve sen bana ihanet ettin. Şimdi defol.” Elini havaya kaldırmıştı. “Defol, seni küçük pis yalancı ve sakın Philadelphia’lı hanımlarımın yanına yaklaşıyım deme!”

Sözleri kulaklarımda çınlıyordu; *küçük pis yalancı*. Dükkândan çıkıp ara sokağa döndüğümde tekerlekli bir sepetin yanına çömelmiş çamaşırcı kadına neredeyse takılıp düşüyordum.

Kadın, “Yürü git,” dedi. Nereye gittiğimi zar zor görerek sokakta yalpalaya yalpalaya ilerledim.

Yirmi Yedinci Bölüm

Hayatım boyunca cadılıkla suçlanmaktan korkarak yaşamıştım. Şimdi anlıyordum ki annem renklerimi saklamak konusunda haklıymış ve ona kulak vermemekle aptallık etmişim. Glasgow'daki gürültülü değirmenlerin yankıları, düşkünlerevi yakınındaki zayıf çocukların suratları, hatta Dwyer Usta'nın kasnak atölyesinin soğuk mahzeninin hatıraları bile içimi korkuyla doldurmaya yetiyordu. Çamaşırcı kadın şarkısını söylüyor ve beni bekliyordu. Felicity adımı aldatan kadına çıkarmaya hevesliydi. Cadı Yolu boyunca uzanan mayıs ağaçları çiçeklerini dökmüştü ve Darağacı Tepesi'nde asılan kadınların çoktan ebediyete ulaşmış gölgeleri benimle alay ediyor gibiydi.

Yıkım, açlık, kalp kırıklığı, ölüm ve utanç; bunların bana doğru geldiğini hissediyordum. Bu haftaya kadar yolumun açık olduğuna inanmıştım. Davete katılacak, elbisemi ve şalımlı gösterecek, kendime müşteri bulacaktım. Doğru zaman gelene kadar bekleyecek ve bir sonraki Salem ziyaretlerinde Philadelphia'lı hanımlarla konuşacaktım.

Ancak her şey ortaya çıkmış, geriye sadece bir yığın ipekle Âdem ile Havva'nın ortasında kırmızı bir elma olan şalı kalmıştı; kendi ellerimle diktiğim, baştan çıkarılmış bir kadının cazibesi.

Şalı yatağımın üzerine serdim. Boncuklu mavi deniz, parılda-
yan kırmızı kristaller ve Havva'nın çıplak göğsünü kaplayan çiçek
yapraklarıyla bile, *zina yapan ve baştan çıkaran* suçlamaları bana bu
kadar yakinken onu baloda giyemeyeceğimi biliyordum. Aslında
baloya gitmeye cesaret edebilir miydim onu bile bilmiyordum.

Glasgow'da zayıf, solgun fakat iğnelerini hızlı kullanan kızların ya-
nında çalışmıştım. Bazı günler konuşkan ama çoğu zaman sessiz-
lerdi, her biri kendi acı dolu sığınağına kapanmıştı. Anne için bu,
kırmızı lekeli öksürüğüydü. Diğerleri içinse bileklerinde halka şek-
linde bir morluk, çökmüş gözler ya da boş bir yemek torbasıydı.

Onların fısıltılı dostluklarını kıskanırdım. Her kızın kendi
derdini taşıdığını bilemeyecek kadar küçüktüm; babamın beni
götürdüğü gibi onu kasnak dükkânına götüren kendi teyzeleri,
üvey babaları ya da erkek kardeşleri olduğunu. Her kızın bazı
geceler yatağına kıvrılıp sessizce ve tek başına ağladığını.

Ancak şimdi anlıyordum ki her yerde birileri sizden bir şeyler
bekliyordu.

Sevilen ve yalnız bırakılan kadınlarla tanışmıştım; birileri
elbiseleriyle ya da kıvrılmış kollarıyla, mor yara izleriyle ya da
kırmızı doğum lekeleriyle alay edecek diye sokakta yürümeye
korkan kadınlarla. Onları izleyerek bir kadının hayatta kalmak
için ihtiyaç duyduğu şeyleri nasıl topladığını ve paylaştığını;
güzellik, beslenme, sağlık veya çocuklar için neleri feda ettiğini
öğrenmeye başlamıştım.

Mercy'nin yapmam gerekenleri yapabilmem için şehirde gö-
rünmez olarak hareket etmeyi öğrenmem gerektiğini söyleyişini
hatırladım. Annemin söylediği gibi kendimi ve renklerimi sakla-
malı ve zamanımın geleceği güne hazırlanmalıydım.

Dükkânın yanında, ara sokaktaki çamaşırcı kadını düşün-
düm. Onu neden daha önce hiç görmemiştim? Felicity'den kaç-
tığım gün neden oradaydı?

Akşam çanları saat dokuzda çaldığında ve ben panjurları kapattığımda yemin edebilirim ki uzaktan *bean-nighe*'nin detone şarkısını ve deniz boyunca koşan kelpilerin kişnemesini duymuştum. Ne kadar denersem deneyeyim, daha önce lekelenmemiş, karşı çıkılmamış ya da sonucunda kalbimin kırılmadığı herhangi bir hareket tarzı bulamıyordum. Ben yanan bir çatıda durup kötü adamlara kafa tutan Isobel Gowdie değildim. Yalnızdım ve korkmuş durumdaydım. İşimi ve belki de Salem'daki tüm itibarımı çoktan kaybetmiştim.

Günlerdir yediğim ilk yemeği -ocağımdaki tuğlanın üzerinde bulduğum eski bir kızarmış patatesi- daha yeni mideye indirmiştim ki kapım çirkin bir şekilde tırmalanmaya başladı.

Akşam olmuştu ve ağustos havası çok yoğundu. Orman, ağaçların arasından gelen küçük seslerle canlanıyordu. Nat başımdaki dertleri duymuş eve koşuyor olabilirdi. Mercy de olabilirdi. İntikamını almaya gelen Felicity de olabilirdi.

“Bayan Gamble?” Tanımadığım bir kadının sesiydi bu. Beni orada, çıplak ayaklarımla döşemenin üzerinde dururken hissetmiş olmalıydı ki tekrar seslendi. “Bayan Gamble...”

“Ne istiyorsun?”

“Beni tanıımıyorsunuz ama çalışmalarınıza hayranım. Sizinle konuşmak istiyorum, lütfen.”

İki parçalı kapının üst mandalını açtığımda karşımda soluk mavi bir elbise giymiş, benden biraz daha yaşlı bir kadın duruyordu.

“Benim adım Ginny,” dedi. “Felicity Adams’ın dükkânındaki eldivenlere hayran kaldım ve sizin her şeyi yapabilecek kadar yetenekli olduğunuzu duydum.”

Ginny’nin dar omuzları, küçük bir beli vardı ve elbisesinin eteklerinin güçlü, geniş kalçalarını gizlediği söylenebilirdi. Günlerdir saçımı taramamış ya da yüzümü yıkamamıştım fakat fark ettiyse bile bunu belli etmiyordu.

“Kasabadaki kadınlar bazen para ya da iğne işi karşılığında yiyecek takas ederler. Biz buradayız, bilirsın; birbirimizi kollarız.” Kâğıda sarılı sıcak bir somun uzattı. “Dikiş konusunda berbatımdır ama ekmeklerim ve elmalı keklerim harikadır.”

Somunu ellerime tutuşturdu. “George’um bir kâtip ama hukuk okumak istiyor ve bir çıraklığa ihtiyacı var. Düzgün bir yelege olmadan Hafif Piyade Ziyafeti’ne gitmesi mümkün değil. Annem bana yardım ederdi fakat...” Ginny’nin sesi yükseldi ve alçaldı. “Ama o artık yok.”

Yardım etmeye karar vermem için onun kederini duymam yeterliydi.

“Onun ölçüleri ve çuha için para var mı?” diye sordum.

“Günlük paltosunu getirdim, ölçüleri hemen hemen aynı.”

Cebini karıştırdı ve parasını çıkardı. “Bu da para.”

“Chaise & Harness’a git ve istediğin kumaşı seç.”

Ona kaç metre gerektiğini söyledim ve bir astara da ihtiyacı olacağını hatırlattım.

Ertesi gün bahçemdeki karmaşaya doğru ilerlerken başka bir kadın beni ürküttü.

“Bir elbiseye ihtiyacım var,” dedi. “Eğer mağazalara gidersem kocamın annesi benim müsrif olduğumu düşünecek. Ancak kendi başıma alabileceğimden daha iyi olmalı, yoksa bu konuda bana çok acımasız davranacak.”

Ertesi sabah bir anne ve kızı geldi. Yoksul olduklarını hemen anladım çünkü kızın yüzü solgun ve annenin elbisesi yırtık pırtıktı.

Kızın parmaklarında ve ellerinde iğne başında çok fazla zaman geçirdiğini gösteren izler vardı. Gözleri pembe ve süzgündü. Öne doğru bir adım attığında kambur olduğunu fark ettim.

“Lütfen, bunu saklayabileceğim bir pelerin yapmama yardım edin.”

Annesi bana çamaşır yıkadığını anlattı, müşterilerinin tüm tamir işlerini kızı yapıyormuş.

“İstediği şeyi yapacak beceriye sahip değil ama bir fikri var,” dedi annesi.

Eğildim, böylece kızla göz göze gelebildik. Sesi tatlı ve güçlü, uzaktaki yıldızların en soluk mavisiydi. “Adım Lily.”

Ona yardımcı olacak bir şey yapacağıma söz verdim ve onlar da bana saatlerce emek harcayarak satın aldıkları belli olan gece mavisi bir yünü verip veda ettiler.

Kadınların tuhaf saatlerde gelmesine alışmıştım, bu yüzden Nell bir ağustos sabahı erkenden beyaz gömleği ve mavi çizgili önlüğüyle kulübemin kapısını çaldığında çoktan uyanmış ve iğnemin başına geçmişti bile. Yüzü kızarmış ve pembeleşmişti, beni ayır yeşili bir sesle selamladı.

“Charlotte’un çocuğu doğdu,” diye ışıldadı Nell.

Bir an kalakalmıştım. Gerçekten bu kadar çabuk mu geçmişti zaman?

“Bu kadar erken mi?”

“Küçük ama sağlıklı bir ocuk.” Abigail sorumu omuz silkeerek geçiştirdi. “Büyükbabasının ardından Charles adını verdiler. Bayan Silas şu anda Philadelphia’ya gidiyor.”

ocuğu doğduğu evi, ilk beşiği için diktiğim ince parçaları ve vaftizi için giydiği elbiseyi hayal etmeye çalıştım. Charlotte’un çok sevildiğini ve güvende olduğunu, onunla ilk tanıştığımda olduğu gibi yatağına sokulduğunu hayal ettim. Hoşlanmadığım ama engel de olamadığım bir şekilde onu kıskanıyordum.

“ok yardımcı oldun ve Charlotte bunu unutmadı,” diye ekledi Nell. “Benden onu sana hatırlatmamı istedi. Ayrıca Isobel, Felicity’nin dükkânında neler olduğunu duydum. Bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle.”

Hayatımda sadece iki kez hissettiğim kristal berraklık -adamlar Glasgow'a geldiğinde ve yine Nat kapıma geldiğinde- yine bana gelmişti. Belki de Philadelphia'ya gitmek için Cherry Caddesi kadınlarına ihtiyacım yoktu. Belki de bir zamanlar bana en büyük sırrını veren ve bana güvenen Charlotte şimdi bana yardım edebilirdi.

Ona dikkatli bir not yazdım; sevincini benimle paylaşmayı düşündüğü için gurur duyduğumu, ona ve çocuğuna sağlık dilediğimi belirttim. Philadelphia'daki hanımların sonbahar ve kış için hangi stilleri tercih ettiklerini ve kendisinin hangi süsleme ve dekorasyondan hoşlandığını sordum.

Sana tamamen senin isteklerine göre yapılmış bir elbise hediye etmek istiyorum. Kış gelmeden seni ziyaret etmeye hazır ve hevesliyim. Philadelphia sosyetesindeki yeni konumuna yakışır, görkemli bir elbise yapabiliriz.

Notu salkımsöğütlerle süslenmiş bir çift eldivene sarıp Nell'le birlikte gönderdim ve beklemeye koyuldum.

Sabah bulantılarımın geçmesini bekledim. Sıcaklığın geçmesini bekledim. Üzüntü ve acının üzerimdeki çirkin etkisinin geçmesini bekledim. Charlotte'un cevabını bekledim. Nat'ten bir haber bekledim...

Ağustos ayı boyunca hanımlar kapımı çalmışlardı; hizmetçi kızlar, yorgun anne ve eşler, zavallı Amerikalı, İrlandalı, İskoç ve siyahi kadınlar.

"Kız kardeşim evlenecek..."

"Yamuk kolumu saklamak için bir şey..."

"İşe gidebilmem için durumumu gizleyecek bir elbise..."

Bazıları kumaş, bazıları para getiriyordu. Biri kocası tarafından yapılmış tek basamaklı bir tabure getirdi; bir diğeri iki mavi

cam bardak. Çoğu yiyecek getirmişti: sıcak ekmek, haşlanmış yumurta, biberle pişirilmiş bir jambon, morina keki.

Kulübem raflarımı dolduran kumaşlar, yarım kalmış giysiler ve gıda maddeleriyle dolu, kalabalık bir atölyeye dönüşmüştü.

Mercy yakında bozulacak yiyeceklerle dolu rafımı gördüğünde, “Hepsini yiyemezsen yiyecek çok kişi var,” demişti. “Biz icabına bakarız.”

Ertesi gün geldiğinde sepetleri arabaya yerleştirmeme yardım etti, sonra da Zeke’in yanındaki koltuğa atladı.

“Nereye oturayım?” diye sordum.

“Evde kalsan daha iyi olur,” dedi Zeke dikkatle. “Bay Remond’un ziyafederinden kalanları biz her zaman götürüyoruz, bazen işlerin çok kötü olduğu domuz çiftliklerinin ötesindeki yoksul halkı çağırıyoruz.”

Buraya olan yolculuğumu başlatan düşkünlerевinden kimseye bahsetmemiştim ama yardıma ve korunmaya ihtiyacı olabilecek herkese büyük anlayış duyuyordum.

“Yoksulluğun beni test ettiği yollardan kaçmak için hiçbir nedenden göremiyorum.”

“Uzağa gideceğiz,” dedi Mercy. “Marblehead’deki eski demir fabrikalarını ve Lynn’deki ayakkabı fabrikalarının arkasındaki ahırları geçeceğiz.”

“Lynn’e gidekseniz bir ayakkabıcıyı görmem gerek.”

Mercy önlüğümün bağlarını gevşek bıraktığım karnıma doğru bakıyordu.

“Yeterince güçlüyüm ve botlarımın tamire ihtiyacı var.”

Yırtık tabanı görebilmesi için ayağımı kaldırdım ve o da başıyla onayladı. Bu onu memnun etmemişti fakat Zeke’in yanına sıkışmış ve koltukta benim için bir yer açmıştı.

Zeke’in yanında otururken onu çınarın yanında gördüğüm, Nat’in bana yüzmeyi öğrettiği günü düşündüm. O günün öğle-

den sonrasını düşünmekten hoşlanmıyordum çünkü sanki her şeyin değiştiği zaman oydu; foklar başlarını sudan çıkarmışlardı ve ben de selkie'leri hatırlamıştım. Nat'e Salem'daki köle gemilerini sormuştum. Bana kölelerin onun için bir endişe kaynağı olmadığını söylemişti.

Nat zalim bir adam mıydı yoksa zayıf bir adam mı? Yüzüncü kez bunu merak ediyordum. Belki de her ikisiydi. *İsmim olmadan bir hiç olurdum*, demişti. Belki de biri diğerine yol açıyordu, ancak hangisinin önce geldiğine karar veremiyordum, korkaklık mı yoksa zalimlik mi?

“İçerisi maraz, hastalık, ölüm dolur,” dedi Mercy, düşkünleresine vardığımızda. “İçeri giremezsin.”

“Ben bunlardan korkmuyorum.”

“Korkmalısın, özellikle de bu sıcakta,” dedi. “Olduğun yerde kal.”

Ben avluda beklerken çıplak ayaklı ve yırtık pırtık giysili iki çocuk patikadan yukarı doğru koştu ve düşkünleresinin kapısına gelince durdu. Ardından tek bacaklı bir adam geldi, tek ayakka-bısı vardı ve yumuşak deri bir bağla diğer omzuna tutturulmuş bir koltuk değneği kullanıyordu.

Aklım Lily'nin pelerinindeydi. Yaptığım işten memnun değildim çünkü kızın çaresizce istediği şeyi yapmayacak, yani farklı olduğunu gizleyemeyecektim. Bunu düşündüğüm sırada sırtma bağladığı düz bir çubuğa asılı iki kova taşıyan bir kadın tepeyi tırmanıyordu ve bu aklıma bir fikir getirmişti.

Lynn'e geldiğimizde ahırların arkasındaki kıvrımlı yollar-dan geçtik. En kalabalık sokaklarında bile deniz havası kokan Salem'in aksine Lynn'de hayvan ve idrarla karışık tutkal ve deri kokusu dar sokakları bastırıyordu. Zeke arabayı Glasgow'daki fabrikaları anımsatan, beş kat boyunca uzanan pencereleri olan, uzun, ahşap bir binanın önünde durdurdu. Benim yaşımdaki

kızlar ön ve yan kapılardan fırlıyordu, elleri dericilik yapmaktan yanık yaprak rengine boyalıydı. Bunun ötesinde ayakkabıcı sokaklarının arkasında bakıcıları yokmuş gibi görünen çocukların koşuşturduğu, bazılarının ağladığı, bazılarının didiştığı, bir tanesinin korkunç öksürüğüyle kafamı başka yöne çevirmeme neden olduğu barakalarla kaplı küçük sokaklar vardı. Yalnız, zayıf ve kimsesiz bir anne, karanlık bir kapı eşiğinde kucağında bir bebekle duruyordu. Sefaletin ve umutsuzluğun derinliklerine indikçe daha da endişeye kapılıyordum. Eğer dikkatli olmazsam bu ben de olabilirdim.

Şehrin tuğla evlerden oluşan küçük bir kısmına geldiğimizde Zeke arabayı durdurdu. Mercy koltuğunun altından bir paket çuval bezi aldı ve evlerden birinin yan kapısına yöneldi. Mercy basamağı daha henüz tırmanmaya başlamış gibi gelmişti ki ânında kapı açıldı, paketler değiştirildi ve Mercy arabaya geri döndü.

“İskeledeki adamı hatırlıyorum, ona da bir çuval vermiştin,” dedim Zeke’e.

Mercy onaylayarak başını salladı.

“Birbirimize yardım ediyoruz,” dedi. “Bazen yiyecek, bazen de daha fazlası.”

Tepeyi inip tuğla evleri arkamıza aldığımızda Zeke arabayı bir ayakkabıcı tezgâhının yanında durdurdu. Ayakkabıcı birçok zorlu mevsim görmüş kadar, belki de kendisi de bir köle olmuş kadar yaşlı siyahi bir adamdı; yıllar yüzündeki kül rengi çizgilerden ve neredeyse dişsiz ağzından belli oluyordu. Ona botlarımın su sızmaya başlayan çatlak tabanlarını gösterdim. Kalın siyah katranla hızlı bir şekilde üzerinde çalışmaya başladı.

Yolculuğumuza geri dönmeden önce de tarifime uygun bir deri kayış yapıp yapamayacağını sordum. Mercy’ye baktı ve “Neden bunu istiyor?” diye sordu.

Mercy bana başını sallayıp, “Bunu en iyi kendisi anlatabilir,” dedi.

Yeterince basit bir şekilde açıkladım ve Zeke kısıp bir ısıp çaldı.

“Sanırım siz çoğu şeye çözüm bulabilen bir hanımefendisiniz,” dedi.

“Sen ve Mercy gibi,” dedi. Onlara sinsi ve cesaretlendirici bir bakış attım. “Sanırım nakışlarla ve şeker imalathanesiyle ne yaptığınızı biliyorum.”

Mercy beni bileğimden kavrayarak şoke etti. “İn şu arabadan,” dedi.

Beni yıkık dökük bir kapı aralığına doğru çekti ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana döndü.

“Bildiğini sandığın her şey yanlış. Nat’ın sana cadı demesi kadar yanlış ve hayal edebileceğin her şey kadar tehlikeli. Eğer benim arkadaşım olmak istiyorsan bundan asla bahsetmemelisin. Bunu asla görmemelisin. Asla söylememelisin. Asla.”

Sesini çıkarma: Bunu bana sevdiğim, güvendiğim ve aynı zamanda kaderimi hiç umursamayan kadınlar söylemişti. Yaşarken nasıl sessiz kalabilirdim? Nasıl hem konuşup hem de güvende olabilirdim?

“Beni duyuyor musun?” diye bileğimi bir kez daha sertçe sallayarak sordu Mercy. Başımı evet anlamında salladım ve o da başka bir şey söylemedi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Siyah şapkalı, soluk yüzlü, beyaz bir adam kapımı çaldığında son bozuk paralarımı sayıyor, yiyecek ve yakacak için nasıl ödeme yapacağım konusunda endişelenmekle uğraşıyordum. Eğri bir değneğe yaslanmıştı ve bir tenekeye tütünden kararmış tükürüğünü fırlatıyordu. Yamalı siyah paltosundan cenaze levazımatçısı olduğunu anladım ve onu kapımda gördüğümde bir an ayaklarım yerden kesilecek gibi hissettim.

“İşe ihtiyacın olduğunu duydum.”

Babamı tabutunun içinde, gri yüzlü ve zayıf bir şekilde hayal ettim. İçimde bir yerlerde babamın öldüğünü biliyordum. Henüz yirmi yaşında bile değildim ama ölümün dünyanın etrafında güneş gibi döndüğünü, bir toprağı aydınlatırken diğerini karanlığa boğduğunu, insanlığın büyük resmi boyunca yuvarlanıp dururken ruhları birer birer aldığını çoktan öğrenmiştim.

“Bu doğru,” dedim. Belki de onu Nat göndermişti. Belki de bana vermek istediği yardım bu türdendi.

“Ölü bir çocuk var. Erkek, on yaşından küçük.” Cenaze levazımatçısı tenekeyi keskin bir tınıda çınlatan kahverengi bir tükürük daha fırlattı. “İnsanlar bir çocuğa kefen dikmenin kötü

şans getirdiğini düşünüyor.” Beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu. “Belki bu senin için önemli değildir?”

Makul bir ücret teklif etmiş, ben de yelkenli ve kuşları dikmeyi, yarın sabaha kadar bitirmeyi kabul etmiştim.

Gitmeden önce, “Doğru düzgün yaptığından emin ol,” dedi. “Ölülerin işi muntazam olur.”

İşte tam da bu gece, çocuğun kefenine kuşlar dikerken bebeğin ilk kez içimde kıvrandığını hissettim. İlk önce irkildim ve kıpırdamadan beklemeye başladım. Merak ve korkuyu nasıl bu kadar sıkı bir şekilde iç içe tuttuğumu fark etmemiştim. Ta ki onu tekrar hissettiğimde sevinçten kahkahalara boğulana kadar.

Birkaç gün sonra bunaltıcı bir öğle vaktinde daha fazla beyaz iplik almak için nalbura giderken, Charter Bira Evi’nin önünden geçtim ve Kaptan Darling’i cam kenarındaki bir masada gördüm. Bardağa vurdu, bana el salladı ve benimle meyhanenin merdivenlerinde, nakliye afişlerinin yanında buluştu.

“Daha dün döndüm.” Şapkasını çıkardı ve alnındaki teri sil-di, nezakete vakit kaybetmiyordu. “Dul Higgins bana Felicity Adams tarafından işten çıkarıldığını ve buna benim eldivenlerimin sebep olduğunu söyledi.”

Bana bakışları rahatsız ediciydi. Çocuğum üç aylık olmuştu. Karnımdaki dolgunluğu hissetmeye başladığım için günlük elbiseimin iplerini açmışım. Bir lavanta desenli pötikare paketi taşıyor ve Charlotte’a karnını gizlemek için çiçeklerini kullanmasını söylediğim gibi paketi belimde tutuyordum.

Felicity, Nat ya da çocuk hakkında hiçbir şey bilmediği halde beni *zina* yapmakla suçlamıştı.

“En iyisi bu,” dedim. “Artık kendi işimi kendim yapıyorum.”

“Bu ağır bir darbe olmalı,” dedi. “Elbise dükkânı hayalini unutmuş değilim.”

“Lütfen kafanı bunlara yorma.” Doğrusu, hatırladığı için mutlu olmuştum. Onunla oturup beyaz işi çalıştığım günler evden ayrıldığımdan beri yaşadığım en tatlı günlerdi. Şimdi başka bir hayatta, her şeyin hâlâ masum olduğu zamanlarda kalmış gibi görünüyorlardı. Şimdi kaptanla olan arkadaşlığımın beni dedi-kodu tehlikesi ve daha fazlasıyla karşı karşıya bırakmasından endişelenmek zorundaydım. Uyarıldığım her şeyi hatırlamalıydim.

Vedalaşmadan önce, “Uzun kış aylarında seni yalnız düşünmek hoşuma gitmiyor,” diye ekledi. “Burada kış çok sert Bayan Gamble, uzun ve acı.”

Ertesi sabah bahçemle ilgilenirken kaptan omzunda bir çuvala bahçeme geldi ve çuvalı ayaklarımın dibine bıraktı.

“Bunu Nova Scotia’da bir tekne de gördüm ve aklıma sen geldin.” İpi açıp ipeklerden bir gökkuşağını ortaya çıkardı. Derin bir safran rengi, mücevher gibi eflatun, renklerin bana döndüğü gün deniz ve gökyüzünün buluştuğu ufku renginde yumuşacık bir yığın koyu su yeşili.

“Çok güzel.” Mavi-yeşile dokundum.

Işığa doğru kaldırdı ve bir serap gibi parıldamasını sağladı. Eğer hâlâ ziyafete katılmayı planlıyor olsaydım bu rengi giyerdim.

“Zengar. Gerçek yeşil. Fransa’da buna *vert de Grèce* derler; Yunan yeşili.”

Uzanıp kumaşın uzunluğuna bakmak istemiştım ki sıcaklık beni çarptı ve kendimden geçtim.

Darling iki eliyle belimden tutarak beni tam kalınlaştığım yerde yakaladı. Ona bakmaya cesaret edemedim.

“Otur, Bayan Gamble.”

Kuyudan su getirdi ve dolu kepçeyi bana uzattı. Ben içerken ellerini yüzümde gezdirdi, garip bir şefkati vardı. Kaptan Darling’in koruyuculuğundaki özen, denizin üzerinde süzülen

sağlam bir gemi gibi hissettiriyordu. Ancak Felicity'nin sözlerini ya da kasabanın dostluğumuz hakkında ne söyleyeceğini aklımdan çıkaramıyordum.

“Bu kadar değerli bir hediye kabul edemem,” dedim ama çoktan bu ipeklerden yapabileceğim elbiseleri hayal etmeye başlamıştım.

“Kendi terzi dükkânını açmak için yeterli.”

Burada asla dükkânım olmayacaktı ama bunu ona söyleyemedim.

“Herkesin bu kadar güzel ipekleri satın alamayacağını bilip dedikodu çıkaracak olması dışında bir sorun yok.”

Darling kaşlarını çattı.

“O zaman bunu bir yatırıma dönüştürelim,” dedi. “Elbiseleri sattığında bana faiziyle geri ödeyebilirsin.”

Bunun makul bir iş teklifi olduğunu inkâr edemezdim, akıllı bir kadının geri çevirmeyeceği bir teklifti. Bunun gibi ipeklerle Charlotte'tan haber alır almaz Philadelphia'ya götürülmek üzere görkemli elbiseler yapabilirdim. Hatta yeni ölçülerini tahmin edip ona uygun bir elbise bile yapabilirdim.

“Ne kadar faiz istiyorsun?”

Gülümsemiyor ya da Nat'in yüzünde gördüğüm o eğlenceli sırtışla dudaklarını bükmüyordu. Bakışları bana sabit, net ve kararlıydı.

“Sence ne kadarı makul?” diye sordu.

Salem'daki ilk haftalarımı, adamların iş hakkında yüzdelerle konuştuklarını duyduğum zamanları hatırladım.

“Yüzde on,” dedim.

Darling başını onaylarcasına salladı.

“Öğrendiğim kadarıyla bu konuda el sıkışmalıyız,” dedim.

Şapkasını geriye doğru eğdi. Gözleri parlıyordu.

“El sıkışabiliriz,” dedi kaptan. “Ama sana hayatımı borçlu olduğumu unutmadım, Bayan Gamble.”

Bu sözleri hatırlıyordum, gökyüzü kadar mavi ve bulutlar kadar beyaz, büyük Massachusetts Körfezi'ne açılmadan hemen önce...

"Bana hayatını borçlu değilsin Kaptan Darling ama ipeklerini ve şartlarını kabul ediyorum," dedim ve iki tüccar gibi el sıkıştık.

Kaptan ikram ettiğim iki çöreği de yedi ve bana Nova Scotia'nın manzarasını anlatarak zamanını geçirdi, "Maine'in hemen ilerisinde," diye tarif etti. Nat'ın bana gizli koyda yüzmeyi öğrettiği, çocukluğunun yaz günlerinde göldeki soğuk suyu anlattığı anıyı bir anlığına hatırladım ve unutmaya çalıştım. Sadece birkaç dakikalığına kendimi Darling'in anlattığı, deniz ve güneşin aydınlattığı manzaraya bıraktım.

Mercy, Lily'nin pelerini için söz verdiği tutturma kancasıyla geldiğinde Darling hâlâ bahçemde oturuyordu. Ivy de onunla birlikte gelmişti.

"Kardeşin nerede?" diye sordum Abraham'ı bir süredir görmediğimi fark ettiğimde.

Ivy kendini Mercy'nin arkasına sakladı ve annesinin önlüğünün kenarına tutundu. Kardeşi yanındayken küçük kızın her zaman daha konuşkan olduğunu fark ettim.

"Abraham kuzeye gitti." Mercy'nin sessiz kelimeleri dümdüz ve küçüktü. Omzunda iki boş tavuk yemi torbası taşıyordu. Bir terslik vardı; sözcüklerinin tonu eğik ve boğazı düğümlenmiş gibiydi.

"Nerede?"

Mercy, kaptana doğru baktı, yüzü daha önce sadece bir kez gördüğüm, o gün Lynn'de ayakkabıcıyı ziyaret ettikten sonra olduğu gibi gergindi.

"Kanada taraflarında bir amcası var." Sesi pek inandırıcı gelmiyordu.

Gözümü Mercy'den kaptana çevirdim.

"Geri dönecek mi?" diye sordum.

Mercy arkasına uzanıp Ivy'nin başını okşadı. Bir şeyden korkuyor olduğunu anlamıştım.

“Kesin bir şey söyleyemem.” Şeker imalathanesini ve nakışlarını sorduğumda yüzünde beliren aynı sert ifadeyle bana bakıyordu.

Köle yakalayıcısını, kasabada Bay Remond'u uyaran kadını, sekiz yaşında bir çocuktan bahsettiklerini hatırladım. Abraham da bu yaşlardaydı. Belki de Mercy oğlunu bir kaçak sanılmasın diye saklamıştı.

“En iyisi bu konu üzerinde fazla düşünmemek,” dedi Mercy.

Hiçbir şey söylemeyeceğime dair onu temin etmek istemiştim. Bunun yerine, “Ona iyi bakması için dua ediyorum,” dedim ve sözlerime bir anlam yüklemeye çalıştım.

Çok geçmeden, birlikte kasabaya doğru yola çıktılar ve ben onların uzaklaşan figürlerini izlemek zorunda kaldım. Mercy, Ivy'nin elini tutuyor, kaptan önden gidiyordu. Korumak istercesine elimi karnıma götürdüm ve çocuğuma asla kederli bir veda etmek zorunda kalmamayı diledim çünkü kızıma alışmıştım -evet, bir kız olduğunu hissediyordum- ve onu şimdiden seviyordum. Tıpkı Mercy'nin kendi kızını sevdiği gibi.

Haftalar boyunca acımasız bir sıcak vardı. İki yaşlı tüccar yataklarında ölmüş ve cenazeci iki kez daha kapıma gelmişti. Neden tekrar bana geldiğini merak ediyordum ama işe ihtiyacım vardı ve nedenini sormadım.

Kaptanın ipeklerinden elbiseler dikmeye başlamıştım. Bittiğinde onları sattığımı hayal ediyordum. Belki Bayan Silas alıcı bulmama yardım ederdi. Belki Charlotte beni Philadelphia'ya götürürdü. Tek bildiğim dikiş dikmekti, o yüzden de bunu yapıyordum.

Yazın son günlerindeki en sıcak havada bile hanımlar bahçeme akın ediyordu. Lily için pelerini bitirdim. Annesine kayışı

nasıl yerleştireceğini ve arkasını nasıl bağlayacağını gösterdim, her gün biraz daha sıkması gerekiyordu. Kız hafifçe doğruldu ve yüzü aydınlandı. Annesi ağlamaya başladı ama bu beni ağlatmadı çünkü Lily'nin acımama ihtiyacı olmayan bir kız olduğunu görebiliyordum.

Papatyalı bir kefen için cenazecinin ziyaretinden sonra Dul Higgins kirasını almaya gelmiş, paralarımı saymış ve cebine atmıştı.

“Sadece aralık ayına kadar yeter bu,” dedi.

“Biliyorum.” Dışarıda birkaç ağacın yapraklarının sararmaya başladığı açıklıktaydık, sanki sonbaharı gelip toprağın sıcaklığını söndürmesi için çağırmaya çalışıyorlar gibiydi. Kaptanın içeriye serdiği ipekleri göremediği için memnundum çünkü ona hâlâ güvenmiyordum. Gerçek şuydu ki, aralık ayına kadar gitmiş olmayı umuyordum. Hâlâ Charlotte'tan beni Philadelphia'ya davet eden bir mektup almayı umuyor, hâlâ Nat'in eve dönüp bana gelebileceğini düşünüyordum.

“Seni kışın dışarıda bırakmayacağım, bundan korkmana gerek yok.” Dul kadın cömert önlüğümün, görünmesini istemediğim yerleri örttüğü eteğime doğru baktı. “Ama kaderini çözmüş olmalısın.”

Dul kadının sözlerinde hiç renk görmemiştim ve şimdi de görmüyordum. Aklımı onun söylediklerinde tutmaya çalışıyordum fakat benim için rengi olmayan diğer tüm sesleri aklıma getiriyordu: onun, Edward'ın, Bayan Silas'ın.

“Hikâyeni anlatmalısın,” dedi dul kadın yine. “Ve bir an önce anlatmalısın.”

Sulu gözleriyle bana bakıyordu. Ağzım kurumuştur. Renksiz sesleri görmezden gelerek neyi kaçırmıştım?

“Hikâyemi biliyorsun,” dedim dikkatle. “Kocamla birlikte İskoçya'dan geldim. Kaptan Darling ile denize açıldı ve geri dönmedi.”

“Kastettiğim hikâye bu değil.” Kaşının ortasında kahverengi bir ben olduğunu fark ettim. Yüzüne bakmak zorunda kalmamak için kaşına odaklanmaya çalıştım.

“O zaman ne?”

“Hamilesin.”

Dördüncü ayıma yaklaşıyordum. Bu konuda benimle yüzleşen ilk kişi oydu ama sonuncu da olmayacaktı. Bir çocuğu uzun süre saklayamayacak kadar zayıftım.

“Çoğu kişiden daha erken anlıyorum,” dedi. “Ama eninde sonunda herkes fark edecek, senin zekice yaptığın iğne oyunların bile saklamaya yetmeyecek.”

Kaşlarının arasındaki beni bana göz kırpıyordu. İçimdeki çocuğun hareket ettiğini hissediyor ve sessizce onun hareketsiz kalmasını diliyordum.

“Çocuğun kocandan olmadığı anlaşıldığında babanın ismini vermeni isteyecekler; bunu senden bekleyecekler. Anlıyor musun? Sana bunu bir arkadaşın olarak söylüyorum, Bayan Gamble.”

Rıhtımdaki o ilk günden beri dul kadından korkuyordum. Onun önünde durup beni korkutmasına izin veremezdim.

“O zaman ben de açıkça konuşacağım.” Eğer şimdi korkumla yüzleşmezsem, o zaman asla kimseyle yüzleşemezdim. “Gücüne hayranım ama dost musun düşman mısın emin olamıyorum.”

Dul kadın doğruldu.

“Ben ihtiyacı olanların dostuyum,” dedi. “Senin de öyle olduğunu biliyorum. Ve sana söylüyorum, zina yapan bir kadın Salem’da hoş karşılanmaz. Zina yaparken yakalanan Püriten kadınlara ne yaptıklarını biliyor musun? Onları kırbaçladılar, damgaladılar, hapse attılar. Bazıları onlara cadı diyordu ve burada yalnız kaldığımda bana da aynı şeyi söylediler.”

Nat’in bana dul kadının ailesi hakkında anlattığı korkunç hikâyeyi unutmamıştım.

“Bana kız kardeşinle ilgili bir hikâye anlattılar.”

“Kız kardeşim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.” Dul kadın garip bir şekilde tatlı kokuyordu, sanki pekmez içmiş gibi. “Kendini ve çocuğunu düşün. Salem’da tehlikeli adamlar var ve dikkatli olmalısın çünkü bazıları şeytan gibidir.”

“Şeytan mı?” Ona tekrar meydan okudum çünkü korkusunun bana bulaşmasını istemiyordum. Gerekirse çatıya çıkıp bağıracaktım. “Bu şeytanlar ne şekle giriyorlar?”

Dul kadın ayağını toprağa vurdu. Güneş bulutları yarıyor ve doğrudan yüzüne vuruyordu.

“Her adam şeytan olabilir. Gemi kaptanları, yargıçlar...” Gözleri bir o yana, bir bu yana dönüyordu ve sonra duraksadı. “Yargıçlar, köle tacirleri, ödül avcıları ...”

Dul kadının gözleri kapandı, omuzları iki kez sarsıldı. Yere doğru yığılmaya başlarken parmakları kapının üzerinde sürüklendi. Belki de kötü bir ruh onu ele geçirmişti. Etrafıma bakındım fakat ne bir peri ışığı ne havada garip bir şarkı ne de bir esinti vardı.

“Onlardan kork...” Kendinden geçti.

“Kimden?” diye sordum dul kadına. “Kimden korkmalıyım?”

“Hepsinden. Kurucu aileler, onların gururları ve yalanları...”

Onu kollarından tutup gölgeye, kapı aralığına doğru götürdüm, sonra ıslak bir bez getirip yanağına koydum.

Ağzı açıldı ve tükürükler sızdırıyordu. Onu yere uzanacak şekilde yatırdım, ayakları kapının dışında ve başı zemin tahtalarının üzerindeydi.

Çenesinde bir sıra beyaz kıl olan yaşlı bir kadındı. Ancak şimdi, bu kadar yakından görülebiliyorlardı.

Daha düzenli nefes alabilene kadar uzun dakikalar geçirdi.

“Bayıldın,” dedim. “Dinlenmelisin.”

“Güneş yüzünden,” dedi. Ayağa kalkmak için omzuma tutundu, ceplerini kontrol etmek için eteğini yokladı ve bozuk paraların şingirdediğini duydu. “Önce biraz su içmeliyim.”

Eteğindeki yaprakları ve çubukları temizledi. Ne söylediğini hatırlamıyor gibi görünüyordu. Ancak bana çamaşırcının şarkısını, kapımdaki cenaze levazımatçısını ve Felicity'nin bana yönelttiği suçlamaları hatırlattı.

Güvenli bir şekilde gittiğinde Âdem ile Havva şalını katlayıp kaldırdığım raftan aldım ve ne kadar para getirebileceğini düşünmeye başladım. Kasabada güvenebileceğim insanları düşündüm ve sonunda Doğu Hindistan Denizcilik Topluluğu Salonu'nun bekçisi Bay Saul'u hatırladım, dünyanın dört bir yanından gelen dekoratif eşyaları iyi tanıyordu. Kaptan bana Bay Saul'un güvenilir bir dost olduğunu söylemişti ve Edward'la birlikte denize açılmadan önce bana verdiği not hâlâ bendeydi.

Bir kere Cennet Bahçesi'nin zengin dokusunu taşıyan şalımlı çok sevmiştim. Nat zehirli meyvenin hikâyesini okuduğunda bile işimi yapmaya devam etmişim, büyük turuncu ve sarı çiçekler koymuş ve hayat ağacının etrafına kıvrılmış bir yılan eklemiştim.

Nat, aşk istiyorsam aşkı işlemem gerektiğini söyleyeli uzun zaman olmuş gibi görünüyordu. Doğru olacağına güvenerek bunu yapmışım. Ancak bana acı veren ve beni utandıran şeyleri saklamam için bir neden yoktu. Şalı satacaktım ve bir zamanlar aptalca inandığım efsanelerle işim bitecekti.

Şalı sepetime koydum ve işlerimi halletmek için yola çıktım -önce posta müdürüne, sonra da Denizcilik Topluluğu Salonu'na- o sırada Nat'ın meydana doğru köşeyi döndüğünü gördüm. Temmuz başında gitmişti ve şimdi eylül ayındaydık. Bu ânı beklemiş ve hayal etmişim. Şimdi üzerinde tanımadığım, yeni, mavi bir palto vardı. Bir kolunu arkasına atmış, diğer kolunda da bir kadınla yürüyordu.

İyi dinlenmiş ve güçlü görünüyordu. Sağlığı, adımlarındaki hareketlilik beni şaşırttı. Acele etmek, ortadan kaybolmak isti-

yordum. Hem saklanmak hem de onun karşısına çıkmak istiyordum.

Bir dükkânın vitrinine bakıyordu. Kadın hâlâ kolundaydı ve ben onun kim olduğunu bilmek için çıldırıyordum. Karşılarna geçip vitrin camındaki yansımasını görmeye çalıştım. Kalbim eşekarısı sürüsü gibi bir vızıltıyla kulaklarımda çınlıyordu.

Rengi Nat'ın rengi, saçları Nat'ın saçları gibiydi. İçim rahatlamıştı çünkü onu not defteriyle tuhafiyede gördüğüm günden tanımıştım. Ebe dediği kız kardeşiydi bu, kur yaptığı bir kadın değil. Önce onun omurgasının çizgisini, sonra da Nat'ın bacaklarının uzunluğunu inceledim. O bacakları ne kadar da iyi tanıyordum. Uyuyamadığım birçok gece üzerime sıcacık sarılmış olduklarını hatırladım.

Nat beni fark etmemiş gibi görünüyordu ama Ebe şimdi bana bakıyordu. Bakışları çelik gibiydi. Bir saniye daha beni izledikten sonra kardeşini kolundan çekti ve ben posta müdürünün penceresine dönerken onu benden uzaklaştırdı.

“Buyurun, Bayan Gamble.” Posta müdürü mavi balmumuyla mühürlenmiş beyaz bir mektubu tezgâhın üzerinden bana doğru kaydırdı. “Philadelphia’dan.”

Nat'in ortaya çıkışının yarattığı sarsıntıyı üzerimden attım ve kendime bir umut ışığı yakmak için izin verdim. Yeni bir yere gidebilirdim. Çocuğum ve ben yeniden başlayabilirdik. Philadelphia'nın sanayiyle ve iyi insanlarla dolu güzel bir şehir olduğunu duymuştum ve Charlotte'uma karşı büyük bir sevgi duyuyordum.

Dışarıda beyaz badanalı binaya yaslandım ve balmumu mühürü sökmeye başladım. Charlotte'un harfleri genç bir kızinkiler gibi yumuşak ve kıvrımlıydı. Çocuk içeride yuvarlanırken kulağımı onun şiş karnına bastırdığımı anımsadım.

Sevgili Bayan Gamble,

Mektubunuz ve güzel eldivenleriniz için teşekkür ederim. Küçük ailem ve ben buradaki yeni evimizde mutluyuz. Her ne kadar sizi Philadelphia'da ağırlamak istesem de korkarım ki ziyaretçi kabul edecek yerimiz yok.

Tanrı sizi korusun ve kutsasın,

Bayan Charlotte Hillsborough

O gece evde, çanlar dokuzu çalmadan çok daha önce kepenkleri kapatıp karanlıkta yattım. Bu zavallı çocuğun güvenebileceği tek kişi bendim ve bizi kurtarmak için bir şaldan daha fazlası gerekiyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Abigail içeri davet edilmeyi beklemeden yanımdan geçip kulübeye girmişti. Büyük bir şapka ve şık bir peçe yüzünü gizliyor, nişasta ve yanık yaprak kokuyordu.

“Seni Felicity mi gönderdi?”

“Saçmalama.” Şapkasını ve peçesini çıkardığında saçları yanaklarına doğru lüle halinde döküldü. “Senden hiç bahsetmiyor ve istese bile seni gözetlemem zaten.”

Abigail masama oturdu, eldivenlerini çıkardı ve sepetindeki şalı bana gösterdi. Yarım yamalak boncuk ve altın ipliklerle süslenmiş şalı bana doğru salladı.

“Şu yaptığım pislige bak! Balkabaklarını şişko aptal kuşlara benzetmeden nasıl yapacağımı bulamıyorum. Bana yardım edebilir misin?”

“Belki edebilirim...” Şala uzandım ve Abigail konuşmaya devam etti.

“Seni çok özlüyorum, Isobel. Felicity kuzeninin kızını işe aldı ve kız dikişlerime kadar sayıyor...” Gökkuşağı oluşturan renklerin arasından seçim yapmam için önüme katlanmış bir iplik paketi açtı. Yanık bir balkabağı turuncusu seçtim ve kendi şalı-

mın ne kadar edeceğini merak etmekten kendimi alıkoyamadım. “Eğer bir iğneyi yerine koymayı unutursam onu bana getiriyor ve ben özür dileyene kadar başımda dikiliyor.”

Abigail geveze olmasına rağmen yetenekliydi ve balkabağı şeklini çapraz bir dikiş ve ardından uzun bir dikişle doldurması uzun sürmemişti; böylece kabak hem şişman hem de yuvarlak olmuştu. Bu işi becerdiğinde ayağa kalkıp gerindi. İlk kez kulübeme saçılan kadın kıyafetlerini fark etmiş ve sağlığı kötü olan küçük bir kız için işlediğim kırmızı-beyaz kareli elbiseyi incelemeye başlamıştı.

“Çok meşgulsün Isobel,” diye haykırdı. “Kendini nasıl hissediyorsun? Dinleniyor ve iyi besleniyor musun? Tamir işleriyle uğraşıyor musun? Planların neler?”

İşime burnunu sokması hoşuma gitmiyordu.

“Dedikodu için geldiyse sana verecek bir şeyim yok,” dedim açıkça. Abigail elbiseyi bıraktı ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

“Isobel, ben senin arkadaşınım.” Başını yana eğdi ve karnıma doğru baktı. “Sırtını uzun zamandır bildiğimin farkında olmalısın.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama gevezeliğine devam etti.

“Aynı ay döngüsündeydik, hatırlamıyor musun? Kanamanı kaçırdığını biliyordum çünkü kumaşları arkada durulayıp kuruması için asardın, sonradan bunu yapmayı bıraktın.”

Bu, Abigail’in kurnaz zekâsıyla beni şaşırttığı ilk sefer değildi.

“İşe gelmediğin günlerde çocuğunu kaybetmiş olabileceğini düşünmüştüm fakat karnın harika bir şekilde yuvarlak görünüyor, bu yüzden senin ve bebeğin sağlıklı olduğuna inanıyorum.”

Abigail tamir etmekte olduğum bir erkek ceketini incelerken ceket askıdan kaydı. Kaptanın ipekleriyle dikmekte olduğum elbise ortaya çıkmıştı. Zengar yeşili.

“Bu büyüleyici bir şey.” Elbisenin kenarlarını ışığa doğru kaldırdı. “Bunu Hafif Piyade Ziyafeti’ne giyeceğin bir cüppe yapmak için kullanmalısın. Sezonun en önemli etkinliği olduğunu

biliyorsun, kasabanın tüm ileri gelenleri Bay Madison'ın savaşından kalma eski üniformalarını giyer...”

“Ziyafete gitmeyeceğim,” dedim.

Abigail kıkırdamayı kesti ve başını tekrar bana doğru eğdi.

“Saçmalık,” diye karşı çıktı. “Gitmelisin.”

Birine güvenmeyeli uzun zaman olmuştu ve şu anda bile güvenmiyordum. Ancak Abigail bunu fark etmemiş gibi görünüyor ya da bu onu caydırmıyordu. Bir anda yeşil ipeği omuzlarıma doladı ve cüppeye benzer bir şekilde tutturmaya başladı.

“Felicity benim hakkımda ne söyledi?” diye sordum.

Abigail gözlerini kısıtı.

“Fazla bir şey söylemeye cesaret edemiyor Isobel. Kaptanın kendisi eldivenlerin senin işin olduğunu söylerken seni hiçbir şeyle suçlayamaz. Kaptan Darling, Salem’da çok sevilen ve herkes tarafından saygı duyulan biri olduğu için onun sözüne karşı kendi sözünü söyleyemez. Bir düşün, eğer sana karşı konuşursa sen yokken dükkâna neden artık eldiven gelmediğini açıklamak zorunda kalır.”

Abigail elbiseyi omzuma koydu ve nasıl olduğunu incelemek için geriye çekildi. “Bu renk, saçlarına ve gözlerine mükemmel uydu.” Ellerini çırpı ve imparator kesim belimi kıvırdığım yerdeki büzgüyü düzeltti. “Eteğini çıkar, şimdi ölçülerini alıp kumaşı kesmeliyim.”

Dediğini yaptım. Onun ilgisini çekmek çok keyifliydi ve elbise kimin için olursa olsun onun yardımıyla iki kat daha hızlı bitecekti.

“Durumunu saklamamalısın,” diye devam etti. “Ziyafete gitmeli ve Edward’ın çocuğunu doğuracağım herkese duyurmalısın.”

Nat zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Nat, *çocuk olmazsa belki* demişti.

Oturduğumda şişkinleşen karnıma doğru baktı. Çocuğun şu anda bile belli olduğunu görebiliyordum.

“Doğumu şubat ya da marta kadar beklemiyorum. Edward’ın gemisi denize açıldığından beri tam bir yıl geçti. İnsanları nasıl kandırabilirim?”

“Bu önemli değil,” diye ısrar etti Abigail. “Önemli olan hikâyeyi anlatman ve onları inandırman. Kasabada zaten bir dedikodu dönüyor ve Felicity başkalarını sana karşı kışkırtmak için üzerine düşeni seve seve yapacaktır. Baloya gitmeli ve Edward’ın çocuğunu taşıdığını söylemelisin. Hemen şimdi insanlara da ay-nısını söylememe izin vermelisin.”

Başını eğdi.

“Tabii...” Masaya doğru eğildi. “Babası senin yanında olacak mı?”

Nat’i kasabada, kız kardeşinin kolunda gördüğüm zamanı düşündüm. Sağlıklı, dimdik ve dertsizdi. Salem sosyetesinden nefret etmekte ısrar eden adamın tam tersi gibi görünüyordu.

Keşke onu tamamen sevebilseydim ya da ondan tamamen nefret edebilseydim ve bu iş bitmiş olsaydı. “Isobel, durumunu biliyor mu?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Senin yanında duracağını söyledi mi?”

Kafam çok karışık, ondan nefret mi ediyordum yoksa onu seviyor muydum? Onu istiyor muydum yoksa küçümsüyor muydum?

“Hayır.”

Abigail bunu basit bir baş hareketiyle kabullendi. Bir yandan da elbiseyi iğnelemeye, büzgüler ve küçük dikişlerle şekillendirmeye devam etti. “O zaman arkadaşın Nell’le birlikte ziyafete gitmeli ve dediklerimi yapmalısın.”

Yüzümü buruşturduğumu gördü.

“Belki farkında değilsin Isobel ama senin adına konuşacak bir ailen olmadan neredeyse her şey için Salem’den atılabilirsin. Yargıçlar ve papazlar ayağı tökezlemiş bir kadını cezalandırmaktan zevk alırlar. Elbiseni giymeli ve dediğimi yapmalısın.”

Sözünü dinledim ve elbiseyi zengar yeşili yaptım. Gerçek yeşil; bir yalanı örtmek için...

Otuzuncu Bölüm

Ziyafet gecesi sinirlerim o kadar gerilmişti ki pelerinimi zar zor ilikleyebildim.

Nell'in yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. Kocas, "İskoç ve İrlanda kırsalından çıkmış iki genç kız gibi" diye birlikte nasıl görüldüğümüzü heyecanla ifade etmişti.

Yüzümü örtmek için şık bir peçe yapmıştım ve arabadan inmeden önce pelerini katlayıp, *onun* büyüüne ilk kapıldığımda aldığım fildişi düğmeleri kullanarak peçeyi yerine oturtmuştum. Peçenin getirdiği rahatlama beni şaşırtmıştı. Göz önünde fakat aynı zamanda gözlerden uzaktım, Mercy'nin tavsiye ettiği gibi insanların gözleri önünde saklanıyordum.

Başka peçeli hanımlar da vardı ve birbirimizin yanından geçerken dantellerin arasından bakıp boş yere gözlerini okumaya çalışıyordum. Ne saklıyorlardı? Nat her kalbin içinde bir mezar olduğunu söylemişti ama ben şu âna kadar ne demek istediğini anlamamıştım.

Kendi korku ve hüznüm apaçık ortadayken kalabalığın arasında maskeli bir şekilde yürüyordum.

Nell, Stephen ve ben, fenerlerle süslü geniş bir kestane ağacının altındaki yerimizde, bando takımının arkasından gelen zengin eğlence düşkünlerini ve ileri gelenleri izlemeye gelen en az yüz diğer dükkân işçisi ve ev hizmedisiyle omuz omuza duruyorduk.

Avlunun etrafını çevreleyen siyah demir çit gecenin karanlığında dans eden uzun meşalelerle işaretlenmişti. Salonun pencereleri ve içi yüzlerce mumla ısıldıyordu. Açık pencerelerden borazanların, flütlerin ve perküsyonun sesleri süzülüyor; her biri kendi rengini taşıyordu: üçgen zil için parlak sarı, keman için lavanta rengi, borazanlar için koyu mavi adım sesleri.

“İşte Kaptan Derby.” Nell çenesiyle uzun, çiçekli bir elbise ve küçük bir Çin şapkası giymiş, yaşlanmış bir adamı işaret etti. Adam aptal gibi görünüyordu ve Stephen kahkahasını bastırınca ben de gülümsemeden edememiştim.

Kaptan Derby’yi süslü, kırmızı askeri bir üniforma ve tüylerle bezenmiş gösterişli bir şapka giyen vali yardımcısı takip etti. Kaptan Silas, aile armasıyla süslediğim bir kuşağı takıyor fakat bana doğru bakmıyordu bile. Benim yaptığım eldivenleri giyen üç hanım görüyordum; bir tanesi eldivenlerine diktiğim tavus kuşu tüyleriyle uyumlu turkuaz mavisi kuşlarla süslü uzun sırmalı bir elbise giymişti. Âdem ile Havva şalımı henüz giymemişim ama odaya baktıkça yaptığım işin çok özel olduğundan her zamankinden daha fazla emin olmuştum. Salem’in en kaliteli insanları arasında Felicity’nin tehditleri ve uyarıları küçük görünüyordu. Ona verdiğim gücü küçümsemeye başlamıştım. Belki de Nat’in fikri başından beri doğrudu. Tam da bu anda eserimi ortaya çıkarmak benim zaferim olabilirdi.

Kaptanlar ve önde gelen tüccarlardan sonra Salem’in en zengin mülk sahipleri geliyordu. Araba ve fayton imalatçısını eşleri, Felicity’nin dükkânında dikilmiş elbiseler giyen kibar esnaf Bay Choate ve Downing izliyordu. Nat’in beni aramaya geldiği gün üzerinde çalıştığım geniş kollu sarı elbiseyi tanıdım. Arkalarında

Felicity Adams tanımadığım bir adamla birlikte adım atmaya devam ediyordu. Abigail sevgilisinin kolunda arkadan takip ediyor, omuzlarında balkabağından bir şal, dar kollu, geniş yakalı bordo bir elbisenin içinde süzülürcesine yürüyordu.

Gözlerim Nat'i aradı. Gelmesinden de gelmemesinden de korkuyordum. Sonunda yanakları alev alev kırmızı bir halde kapıdan içeri girdiğinde irkildim. Yün pelerininin içinde huzursuz görünüyor ve kaşlarını çatmış yere doğru bakıyordu. Önünde iki dayısı yürüyordu. Kolunda da küçük kız kardeşi vardı. Dayıları kahkahalar içindeydi. Bir meyve bahçesi işleten Robert, yürürken üç altın elmayla hokkabazlık yapıyordu. Louise narin ve güzeldi, koyu renk saçları ve Nat'inki gibi soluk bir teni vardı. Nat'e bakıyor ve sadece cesaretlendirici sözler gibi görünen şeyler söylüyordu. Dudaklarına baktığımda sanki şöyle demişti: "Bu bir dans, sadece bir dans."

Çok sayıda misafir salona girdiğinde sadece elma şarabı ve müzik için bilet almış olan bizlere bir yan giriş açılmıştı. Stephen bizi kapıdan elma şarabı istasyonuna götürdü; burada tül perdeler ve uzun bir masa mütevazı yemeğimizi Salem'in en iyilerinden ayırıyordu. Salon kabak, balkabağı ve sonbahar renkleriyle süslenmiş, sanki hasat ayı doğuyormuş gibi mum ışığıyla aydınlanıyordu.

Tadı içkimi yudumlayıp yerime yerleşmeye çalışırken perdenin diğer tarafında konuşan adamlara kulak misafiri oldum. Yüzleri perde tarafından gizlenmişti ama iyi giyimli ve şık adamlar olduklarını anlayacak kadar görebiliyordum. Fırfırlı gömlekler ve şık fraklar içinde, şampanyalarını ve Madeira şaraplarını süslü kadehlerden yudumlayan, göğüslerini kabartmış adamlar.

Bir beyefendi, "Aptal herif, haşhaştan ve ona verdikleri diğer şeylerden dolayı hastaydı," dedi.

"Darling borçlarını ödedi; adamın bir daha burada görünmeyeceğinden emin olabilirsiniz," dedi başka bir adam.

Nell yanıma geldi ve elimi tuttu. Konuşacakmış gibi görünmüştü ve ben dudaklarımı büzüp parmağımla adamların gölgelerine doğru işaret ettim. Bu o kadar küçük bir hareket ki başka kimse fark edemezdi. Yan yana dururken, yuvarlaklaştığımı ve bedenimin değiştiğini yakından görebildiğini biliyordum. Yine de hiçbir şey söylemedi.

“... yine Uzak Doğu’ya yelken açacak sanıyordum,” dedi adamlardan biri.

“... adalara şeker ve rom götürüp getirmekten memnun.”

Nell bana sorgulayıcı bir bakış attı. Bu gece sessizdi, daha önce hiç fark etmediğim bir şekilde kırılgan duruyordu. Acaba o da bir çocuk bekliyor olabilir miydi?

“... kirli bir ticaret üçgeni fakat o aldırıyor gibi görünmüyor.”

Sesleri, sıkı ve bir amaç uğruna yapılmış bir dikiş gibi iç içe geçiyordu.

“İngilizler en çok altını getirecek ne varsa yapıyor, sonra da köleliği yasakladıkları için daha iyi insanlar olduklarını iddia ediyorlar,” dedi bir başkası.

Perdelerin arasından Mercy ve diğer kadınların tabakları hazırladıklarını, kızarmış sebzeler ve renkli tatlı patates dolu tabaklarla mutfağa gidip geldiklerini seçebiliyordum. Nat onların ilerisinde, sırtını duvara dayamış bir şekilde duruyordu. Müzisyenler bir dans melodisi çalmaya başlamışlardı.

“Darling’in bu limanda bir kadını olmalı,” dedi kalın sesli bir adam. İçime bir kıskançlık saplandı.

“... bir uskuna satın alıyor,” dedi diğeri.

Gazetede Kaptan Darling’in daha küçük bir uskunaya ihtiyacı olduğu haberini ve fiyat teklifini görmüştüm. Adamlar kaptan hakkında bir şeyler daha söylediler ama Nell başıma dikilmişti.

“Gel, Isobel.” Beni perdeden uzaklaştırdı.

“Hızlı yelken, çevik...” Adamlardan uzaklaştıkça konuşmanın geri kalanı kaybolmuştu. “Evli...”

Sözleri kafamı karıştırmıştı. Nefes almaya çalıştım fakat bedenimde nefes alacak yer kalmadığını, nefes vermeye çalıştığımda ise verecek hiç havam olmadığını fark ettim. Kalbim hızla çarpıyordu. Kapiya doğru ilerlemeye çalıştım.

“Isobel...”

Sonbahar gecesinin içine attım kendimi, peçemi çıkardım ve serin, karanlık havayı boğuluyormuşum gibi içime çektim. Avlunun çevresi boyunca yanan meşaleler vardı. Çocuklar tuğla döşeli yürüyüş yolunda birbirlerine elma fırlatıyor ve Bay Remond’un onlara gönderdiği çörekleri yiyorlardı. Kaygısız ve neşelilerdi.

“Isobel, beni korkutuyorsun.” Nell yanımda, eliyle kolumu kavramıştı.

Çocukların arkasında Salem’in en yoksul adamlarından bazılarının da çörek almak için sıraya girdiğini gördüm. Mercy ile birlikte iki kez düşkünlerine gitmiş ve burada, Yeni Dünya’da yoksulluğun en kötü halini görmüştüm. Aç insanların yüzleri bana tanıdık geliyordu; kederli duruşları, zayıf yanakları ve ince kolları da öyle.

“Isobel, uzaklaş buradan.” Nell önüme geçip adamları görmemi engellemişti. Yüzünde yorgunluk ve nezaket görebiliyordum.

“Bekle...”

Arkasına doğru adım attım. Kirli yelekli bir adam çöreğini alıp arkasını dönmüştü. Onda bir şeyler vardı. Avlu, bahçedeki meşalelerin ışığıyla dans eden sonbahar alevleriyle alev alev yanıyordu. Yakındaki ağaçların gölgelerine doğru adım atarken sadece şeklinin ana hatlarını görebiliyordum. Bir an için onu Edward’a benzettim.

Nell’i gri taş avludaki bir banka kadar takip ettim ve ondan su getirmesini istedim. Adam hakkında hiçbir şey söylemedim çünkü kocamın Salem’a dönüp de bana gelmemesi söz konusu olmazdı.

“Artık gidelim mi?” diye sordu Nell. “Dürüst olmak gerekirse, kendimi iyi hissetmiyorum.”

Nazik davranmaya çalıştığını biliyordum ve bu yüzden sadece biraz oturmam gerektiğini söyledim.

“Hazır olduğunda kalkarız,” dedi ve yanıma oturdu.

Verandadaki gölgeler için, onun ve benim ifadelerimin sadece bir kısmını yakalayan alevler için minnettardım. Ne demişti Nat; her insanın gölgeler içinde yaşadığını, her insanın başkalarının hayal bile edemeyeceği sırları olduğunu mu?

“Bir çocuk bekliyorum. Edward’ın çocuğunu.” Kulağa yalan gibi geliyordu ve Nell’in bunu bildiğini biliyordum. Ancak kollarını bana doladı ve bu çocukla kutsanmış olduğum için mutlu olduğunu söyledi.

“Charlotte ve Bayan Silas sana sağlık diliyor,” diye fısıldadı Nell. Kolunun arasına sıkışmış yüzümü boynuna bastırmış duruyordum. “Charlotte seni seviyor. Bunu bana kendisi söyledi ama annesine karşı gelemmez; hiçbir zaman gelmedi ve gelmeyecek de.”

Demek Nell de, Silas’ın kadınları da biliyordu. Bunu tahmin etmeliydim. Nat her zaman Salem’da sır saklanamayacağını söylüyordu.

Nell’in kucğından çıkmak için çabaladım ama o beni bırakmadı. “Sorun yok Isobel,” dedi. “Ben senin arkadaşım.”

Nell sonunda beni bıraktığında gözleri yaşlar içinde parlıyordu. İçeri girmiştik fakat gecenin geri kalanında uyuşmuş gibiydim. Abigail beni bulup yanına çekti ve Nell’le bir süre “kutsamam” dedikleri şey hakkında konuştular. Sözlerini zar zor duyabiliyordum.

Eve dönüş yolu boyunca arabanın arkasında arkadaşımın yanına uzandım ve siyah bir pelerin gibi üzerimizden geçen gökyüzünü izledim.

Kapımdaki ses beni ürküttüğünde henüz elbisemi çıkarmamıştım.

“Isobel.” Onun sesiydi. “Seni ziyafette gördüm.” Ellerini kapının diğer tarafına koyduğunu biliyordum, avuçlarının düzlüğü

o kadar tanıdıktı ki. “Düşünmek için zamanım oldu, sana yardım etmek istiyorum. İzin ver sana yardım edeyim.”

Kapıyı açmak istiyordum. Beni kollarına almasını istiyordum. Dudaklarını yanağıma bastırmasını, o basit şefkat ve teselli hareketini istiyordum. Onunla Maine’e gitmek, gökyüzünün kubbesindeki yıldızları ve serin mavi suların üzerinde altın bir meşale gibi parlayan güneşi görmek istiyordum.

“Duyuyor musun?” diye sordu. Sesi şefkatli ama aceleliydi.

Ayaklarımı yerde kaydırdım, omzumu kapıya yasladım. Sesi çok yakındı.

“Raymond’da seni koruyacak bir arkadaşım var.” Sesindeki tatlılığı ve ihaneti, kaleminin kâğıt üzerindeki fısıltısı gibi duyuyordum. “Yakında yola çıkmamız gerekecek. Maine’e yolculuk kışın mümkün değil.”

“Peki benimle kalacak mısın?” Kendi sesim beni ürkütmüştü.

O duraksadı, ben de öyle. Ellerim kapının üzerindeydi, onunkilerin de tahtanın diğer tarafına bastırılmış olduğunu hayal ettim.

“Sana iyi bakacak bir eben olacak.”

“Peki sen benimle olacak mısın?”

“Olamam.” Sesi çatlamıştı. “Her şeyden vazgeçmek zorunda kalırım ve bu beni öldürür; gerçekten, ölürüm.”

Rüzgârın yükseldiğini hissettim.

“Beni sert bir kışa götürüp orada yalnız mı bırakacaksın?”

“Lütfen, Isobel.” Şimdi nefesi kesilerek konuşuyordu. Sesinin soluk kırmızı kumaşı ikiye ayrılıyordu. “Sana ya da çocuğa zarar gelmesini istemiyorum. Arkadaşlarımla konuşmak ve sana kefil olmak için çok uğraştım.”

Hareket etmiyordum ama kaburgalarımın altındaki kalbim paramparça oluyor, teker teker düşüyor ve düşüyordu.

“Burada kalamazsın. Kasaba seni mahvedecek, çocuğun bir piç ve dışlanmış olacak.”

Dizlerimin üzerindeydim, kelimeler olmadan yalvarıyordum. Beni orada hissetmiş olmalıydı ki ayakkabıları çakıldaşlarına sür-ründü ve sonra sesi kapının altından gelmeye başladı, yüzü bana yakındı. Yerdeki çatlaktan nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Herkes Edward’ın çocuğu olduğunu söyleyeceğim,” diye haykırdım. “Git buradan.”

Beni duyuyor gibi görünmüyordu.

“Araba ayarlamak için birkaç güne ihtiyacım var. Bugünden itibaren bir hafta, yani salı günü, ormandaki çınarın yanında bekle. Gün ışımadan hemen önce buradan ayrıl, duyuyor musun?”

Yüzümü kapıya dayadım, omzumu yere koydum, o gidene ve gece sessizleşene kadar dinledim. Sonra elbisemi yırtıp ağlamaya başladım.

İskoçya, 1818

Isobel Gowdie'nin korkusu ve acısı nesiller boyunca anneden kıza fısıldanmış, ölümden, kayıptan ya da ayrılmadan önceki son anda söylenmişti. Margaret sevgi ve gücün de anneden kıza geçtiğini biliyordu, tıpkı sarı-mor süsenin kendi süsenini doğurması gibi; kışın soğukunda tutulan çiçek soğanının katlanarak artan güzelliği gibi.

Kar tepeler oluştururken bile kulübenin kenarında gezinen karatavuğu ve yatak örtülerindeki kızıl kanı görmüştü. Yakında öleceğini biliyordu, hem de genç yaşta. Bu onun için büyük ve korkunç bir acıydı çünkü daha nice İskoç yazları görmeyi, tarlalardan ve geçitlerden gelen gaydaları duymayı, kocasının kollarında yatmayı, Clyde Nehri'nde su sıçratmayı ve çocukları yanında gülüp dans ederken mayıs direğinin etrafında koşmayı hayal ediyordu.

Ama öyle olmayacaktı.

Margaret hayalini kurduğu gibi okuyup yazamıyordu fakat kâğıt ve kalemle arası iyiydi. Umudu ve güzelliği iğne ipliğe nasıl dökceğini biliyordu.

"İşte..." Kızını kucağına çekti. Süsen ve orkidelerle dolu bir eskiz defteri açtı. "Ben küçük bir kızken annem beni her boydan ve renkten süsenlerle dolu bir tarlaya götürmüştü. Bütün günü orada geçirmiştik ve yıllarca onların hayaliyle yaşadım.

"Bir gün alt kısmı süsenlerle çevrili bir elbise yapmalısın," dedi Isobel'e. "Cesur ve bilge olmak istediğinde onu giymelisin." O gece çocuk uyuduğunda Margaret tespihini bulmuş ve Bakire Ana'ya yaptığıının günah olmaması için dua etmişti çünkü süsenler peri ışıklarının rengindeydi ve doğadan gelen koruma, Tanrı'nın gücüne ait değildi.

Yine de elinden geleni yapmıştı ve bunun yeterli olması için duasına devam etti.

Otuz Birinci Bölüm

K arar vermek için bir haftam vardı. Maine'e gidersem Nat beni metres olarak tutabilir ve zamanla çocuğu sevebilirdi. Korkak ama tutkulu biriydi ve çocuk onun bana dönmesini sağlayabilirdi.

Eğer kalırsam kaptan, Salem'da bana iş getirmeye yardım edebilir, hatta arkadaşlarıyla benim adıma konuşabilir ve Felicity tıpkı Abigail'in tahmin ettiği şekilde ziyafette olduğu gibi sessiz ve somurtkan kalabilirdi.

Ancak ben burada kalırsam ve Edward dönerse, çocuk ve ben onun merhametine kalacaktık. Eğer kalırsam insanlar bana Felicity ve Nat'in söylediği tüm korkunç şeyleri söylemeye devam edebilirlerdi. Ben yeterince güçlü olmayı başarsam da çocuğum kendisinin sebep olmadığı bir utançla yaşamak zorunda kalacaktı.

Belki de niyetlendiğim gibi Âdem ile Havva şalını satmalı ve tamamen yeni bir yere başlamak için yeterli parayı kazanmalıydım.

İşte böyle, kararsızlıktan bitap düşene kadar dönüp duruyordum.

İki gün tek bir ziyaretçi olmadan geçmişti ve salı günü de yaklaşıyordu. Seçimlerim hakkında biriyle konuşmalıydım çünkü başım dönüyor ve kendime güvenmiyordum.

Cuma sabahı karla karışık soğukta, düz kahverengi pelerinimi kırmızı olanın üzerine çekip Felicity'nin dükkânının yakınındaki ara sokak girişinde beklemeye başlamıştım. Ama Abigail, Felicity ile birlikte bir şemsiyenin altında geldi ve ben konuşmaya cesaret edemedim. Nell'i bulmaya çalıştım ama Silas'ların evinin kapı ve pencereleri karlı sabahtan dolayı kapalıydı.

Kestirmeyi alıp tepedeki mezarlığa ilerledim ve bir zamanlar Nat'in mezar taşını tekmelediğini gördüğüm yerde durdum. Solda William Hathorne'un, sağda ise John Hathorne'un mezar taşı vardı. Oğlun mezar taşı babaninkine yaslanmıştı. Nat, onların zevkle cezalandıran zalim adamlar olduğunu söylemişti. Kırbaçlamak ve kement atmaktan zevk alan adamlar olduklarını da. Zalimliklerinin anısı Nat'in hayatında derin bir yara açmış olsa da geride bırakmadığı adamlardı bunlar.

Bu doğru muydu? Onu benden uzak tutan şey bu muydu? Yoksa geceleri onun için yeterince iyi olsam da gün ışığında yeterince iyi değil miydim?

Cumartesi, kumaşın arasından geçen ipliklerle, kapımdaki hanımlarımla, yemek için iş değiş tokuşuyla ve belimdeki cüzdanın tıngırtısıyla geçmişti.

Cumartesi akşamı cenazeci siyah kasketini kalbine bastırarak geldi. Yüzünü ilk kez kasketi olmadan görüyordum ve bakışlarındaki netlik beni şaşırtmıştı.

"Çok üzgünüm," dedi. "İrlandalı kız..."

Gökyüzü soğuk bir arduvaz grisiydi, ağaçlardan dökülen yapraklar yerde kahverengileşmişti. Arkasındaki bahçeye bir kadın adım attı. Üzerinde yırtık pırtık mavi bir elbise vardı ve iki büyük tekerlek üzerindeki bir sepeti çekiyordu. Çamaşırcı kadını tanıdım ve bir çılgılık atmamak için kendimi tuttum.

Cenaze levazımatçısı arkasını işaret ederek, "Karım, Eveline," dedi.

“Anlamıyorum,” dedim.

“Silas’ların hizmetçisi vefat etti.” Tütünden kararmış tükürüğünü fırlattı.

“Güzel ve genç kadın. Yeni evli olan, Nell.”

Kedi bacaklarımın etrafında kıvrılıyor ve miyavlıyordu.

“Yanılıyor olmalısınız...” Kapı çerçevesine tutundum. “Birkaç gün önce evlerine gittim...”

Başını salladı.

“Humma. Bazen böyle hızlı olur.”

Ziyafet gecesi Nell’in yanakları kızarmıştı ve zayıf görünüyordu. Hasta olduğunu söylediğini hatırladım ama benim için nazik ve özverili davrandığını düşünmüştüm.

“Bir şeyler yapabilirdim.” Kapı aralığına doğru kaydım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Edward’ın ilk tanıştığımızda bahsettiği yaşam ve ölüm arasındaki kapı: Şimdi onun tam ortasıydım.

“Onu kurtarmak için hiçbir şey yapamazdın.”

Karısı bana doğru yaklaştı.

“Zavallı kızım,” dedi. Ondan uzaklaşacak gücü kendimde bulamıyordum.

“Ona su getir, Joseph, böylece onu rahatlatabilirim.”

Eve girmeme yardım ederken ve bana su verirken elleri buz gibiydi. Omuzlarıma bir battaniye çekti ve önümde diz çöktü. Nell öldü. Yeşil ve güzel Nell, buradaki hayatın ona iyi geldiğini ilk söyleyen ve bana da iyi geleceğine söz veren kız.

“Kefenini yapmak isteyeceğini biliyordum,” dedi çamaşırcı kadın. Elllerinde *bean-nighe*’nin keskin ve çamurlu tırnaklarını aradım ve bir ruhun çorba gibi nefesini hissetmeyi bekledim. Ancak bu kadın sadece ve sadece kibardı. Kefen için yalnızca basit insanların kullandığı sade bir pamuk getirdi ve kumaşın üzerine bir dua üfledi. Nell daha fazlasını hak ediyordu.

Onlar gittikten sonra safran rengi ipeğimi yere serdim. Daha önce de yaptığım gibi kendimi kumaşın üzerine yatırıp kollarım

ve bacaklarımla bir daire çizdim; ihtiyacım olan kumaşı bu şekilde ölçüyordum. Sanki kendi kefenimi yapıyormuşum gibi.

Makası elime alıp işe başlayana kadar çok uzun bir süre orada yattım.

Her iki tarafı da bir güve kanadı gibi kestiğimde yırtık balo elbisemin zengarını -Nell'in kendisi gibi gerçek yeşildi- kullanarak yoncalar ve Kelt yıldızları yapmaya başladım. Hayat hikâyesini resimlerle anlatmak istiyordum ama Nell bana geçmişi hakkında çok az şey anlatmıştı. Hep Bayan Silas ve Charlotte, sonra Stephen ve inekleriyle onların sütleri hakkında konuşmuştu. Onun hikâyesi, başkalarının hikâyesiydi ve şimdi kendi hikâyesi sona ermişti.

Yolculukta giydiğim eski gri elbisemi buldum ve belindeki dikişi döktüm. Oraya çiftçi kadınların elbiselerinden birinden gri-beyaz patiskadan yeni bir panel diktim. Çocuk doğana kadar giyeceğim tek şey buydu.

Nat'in arabasının gelmesine iki gün kalmıştı ve şimdi ben yas tutuyordum.

Kasım ölüm ayıydı. Bahçem cansız sarmaşıklar ve çökmüş adamlar gibi eğilmiş fasulye saplarıyla doluydu. Pazar günü şafak vakti kuyuya giderken yer buz tutmuştu ve kaymamak için kendimi sabitlemeye çalışıyordum ki kaba saba bir adam bahçeye adım attı.

Salı gününün çoktan geldiğini ve Nat'in arabacıyı beni bulması için gönderdiğini düşünerek paniğe kapıldım.

Bu arabacı değildi. Tıpkı dul kadının beni uyardığı gibi ormandaki şeytandı bu. Bakımsız ve kirli; boynundan aşağı sarkan gri sakalı ve yüzünde öfkeli kırmızı bir kesik olan adam.

“Uzak dur!” diye bağırdım. Babam bana periler veya şeytan peşime düşerse ne yapacağımı hiç söylememişti. “Ben Hristiyan bir kadıyım.”

Bana doğru geliyordu, kollarını Papa'nın çarpmış gerilmiş İsa'sı gibi kaldırmıştı.

“Beni tanımadın mı?” Sesi ve aksanlı konuşması tanıdık ama renksizdi, bir hayalet gibi. “Karıcığım, ben kocan. Bak, senin yaptığın yeleği giyiyorum.”

Kirlenmiş beyaz yelek tanınmayacak kadar yırtık pırtıktı ama boynundaki zincirde asılı duran mücevherli teneke Edward'ın bir zamanlar servetimizle dolduracağına söz verdiği kutunun ta kendisiydi. Gözleri çelimsiz yüzünde daha büyük duruyordu ama bu ondan başkası değildi, sanki ölümden dönmüş gibiydi.

Kulübemin kapısına doğru döndüm. Bir adım, bir dönüş, bir hamle.

Edward benden daha hızlıydı. Kolumu yakaladı ve elini boynuma koydu. Her şey o kadar hızlı oldu ki haykırmaya fırsatım olmadı. Gözleri kapalı ve kıpkırmızıydı. Nasırlı elleri kirle kaplıydı. Başparmağıyla nefes boruma bastırıp beni geriye, kulübeye doğru iterken ter ve rom kokuyordu.

İçeride beni bir sandalyeye doğru ittirdi.

“Otur.”

Tahtayı kapının arkasına ittirdi ve panjurları kilitledi. Paltosunu bir kancaya astı ve uzun, kalın deri kemerini çözmeye başladı. Kemerde ot keseleri asılıydı. Kemer bacaklarımın üstüne koydu ve çizmesini sandalyemin yanındaki tabureye bıraktı.

“Kimin piçi bu?”

Hiçbir şey söylemedim.

Hiç ses çıkarmadan elini kaldırdı ve bana bir tokat attı. Sert, parlak kırmızı bir darbe. Şimdi derin acı, Nat'in sesiyle aynı renkteydi.

“Geri gelmeyeceğimi mi sandın?” Elimi yanağımdan çekip “Cevap ver bana!” diye bağırdı.

Ayaklarının dibinde yere doğru konuşmaya başladım.

“Kaptandan bir mektup aldım. Gemiye dönmeyi reddettiğini söylüyordu.”

“Yalan...” Edward çenemi tutup beni ona bakmaya zorladı. Onunla ilgili her şey buz gibi berrak ve bir bıçak gibi koyu griydi. Sözleri, arkasındaki hava, nefesi buz ve çelik gibiydi.

“O piç yalancının teki.” Karnımı, içimde hareket ettiğini hissettiğim çocuğu işaret ederek “Bunu o mu yaptı?” dedi.

Abigail çocuğun Edward’dan olduğunu söylememi istemişti. Ancak Edward doğruyu bilirdi.

“Özür dilerim, Edward.” Kaptanın olduğunu söylememiştim, olmadığını da söylemedim. “Beni terk ettiğini sanmıştım.”

“Fahişe, onun yalanlarına inandın mı? Ben hiçbir şeyi reddetmedim, o beni kilitledi ve Bermuda’da gemiden indirdi. Peki nedenini biliyor musun?” Edward’ın sorusu cevap beklemiyordu. “Ödül için köle yakalıyor. O ve Afrikalı. Hepsini ortaya çıkardım.”

Söylediklerine inanmıyordum ama konuşmaya da cesaret edemedim.

“Liverpool’dan köleleri ambara saklayıp getirdiklerini sanıyordum.” Kelimeleri hızlı hızlı, uzun uzun ve geveleyerek söylüyordu. “Ambarda bir fiçide kan ve zincirler gördüm, kaptan ve Ingo’nun Amerika’daki köleler hakkında konuştuklarını duydum.”

Edward çantasından buruşturulmuş bir kâğıt çıkardı.

“Baltimore’a vardığımızda Darling’i takip ettim ve bu ilanı yırttığını gördüm. O anda gerçekleri gördüm.” Kâğıdı bana doğru itti. “Haydi, oku; doğru, açık ve net bir şekilde görebilirsin.”

Kaçak Zenci Erkek Yaş 39

BOSTON’da olması muhtemel (Ya da o civarda)

Köle Adı Atlas // J. MacGreggor’un Mülkü

Çilli Zenci Çocuk ile birlikte olabilir Yaş 9

\$\$\$\$\$ ÖDÜL \$\$\$\$\$

Wayland Çiftliği’nde J. MacGreggor ile görüşün

“Küçük yazılar burada yok ama bilmem gereken her şeyi bizzat MacGreggor’un kendisinden öğrendim.”

Abraham dokuz yaşında çilli bir çocuktur. Boğuk bir ses çıkardım. Edward bana bakıyordu.

“Bu doğru, MacGreggor’u kendim görmeye gittim. Tıpkı ilanda yazdığı gibi, yüzü çillerle dolu, dürüst bir İskoçyalı. Arkadaki tepede oturan siyah piç çocuklar MacGreggor’un çocukları. Bu yüzden çilleri var, bundan daha fazla kanıta ihtiyacın yok. Bana kadının beş yıl önce kaçtığını ve hamile olduğunu söyledi.”

“Hayır, hayır...” Edward’ın laf kalabalığını bastırmak için alçak sesle konuşuyordum.

“Evet.” Edward çenemi tutup kaldırdı ve Nat’in mendili gibi beni kör edercesine el ilanını yüzüme tuttu. Kâğıt suratımdan kalktığı anda kaptan hakkındaki acı gerçeği görecektim miydi? Edward ve Nat’i yanlış değerlendirdiğim gibi Darling’i de yanlış değerlendirdiğimi görecektim miydi? İyilik yerine kötülük yapan başka bir adama daha güvendiğimi?

“Mercy beş yıl önce MacGreggor’dan kaçtı. Onun piçini taşıyordu. Şu kız, Ivy; çillerini de gördün. Adam cömert bir ödül teklif ediyor; çocuk için üç yüz, Atlas adındaki köle için beş yüz, anne için iki, genç olan için de iki yüz.”

Edward saçmalamaya devam ediyordu. Ara sokaklardan, kafataslarından ve kara büyüden bahsediyordu ama ben onu zar zor duyabiliyordum çünkü kafamda arılar uçuyordu. Kocam ne demek istiyordu? Kaptan ödül için kaçak kölelerin mi peşindeydi? Ingo, Mercy’nin sevgilisiyken kaptana nasıl yardım edebilirdi? Korkuma ya da rom kokusuna değil Edward’ın sözlerine odaklanmaya çalıştım.

“İlanı kamaramda saklıyordum ama Ingo onu buldu. O işe yaramaz piçler gelip ilanı elimden aldılar. ‘Peki, ne yapacağımı sanıyorsunuz?’ dedim onlara. ‘O adama malını geri vereceğim ve ödülü sizinle paylaşacağım’ dedim.”

“Mercy bir köle değil,” diyebildim.

“Kapa çeneni.”

Edward şimdi kulübede volta atıyor, kirli botları temiz zemine çamur damlatıyordu.

“O hıyar Darling beni Afrikalıya kilitledi ve ayakta duramayacak ya da doğru düzgün göremeyecek hale gelene kadar bana içki içirdi ve haşhaş yedirdi. Bir de baktım ki adalarda bir hapishanedeyim.”

Bir anda Kaptan Darling’in iyi bir denizci ve iyi bir adamdan çok daha fazlası olduğunu anlamıştım.

“Mercy bir köle değil,” diye tekrarladım. “Annesi özgür bırakılmış, bana kendisi söyledi. Mercy tam burada, bu açıklıkta doğdu...”

Beni susturmak için elini kaldırdı.

“Onu izliyordum,” diye devam etti. “Basit bir planım var. Seni tanıyor ve sen de bana yardım edeceksin. İstedığimi aldığım anda seni utancınla baş başa bırakacağım. Mahvolmuş hayatınla istediğini yapabilirsin.”

“Mercy’ye bu içkiyi içir, ben de onu kolayca yakalayayım. Onu ve küçük kızını. Kimsenin canı yanmasın.”

“Onları nereye götüreceksin?”

Yüzünde yırtık pırtık, çirkin, alaylı bir ifade vardı.

“Dinledin mi Isobel? O bir köle; kız ve oğlan MacGreggor’un köle çocukları. İkisi için dört yüz, hepsi için bin iki yüz dolar alırım. Bir servet Isobel, bir servet. Anne ve kızı aldıktan sonra bana diğer zenci kaçakları nerede bulacağımı söyleyecek.”

Bitki keselerini masanın üzerine koydu ve bir uyku iksiri yapmaya başladı.

İksir demlenirken Edward sarı ahşap dolabı açtı ve hanımların bana verdiği fincan ve tabakları bir kenara fırlattı.

“Salem’a nasıl döndün?” diye sordum.

“Benim de senin gibi yollarım ve sırlarım var. Bir gemide çalışarak, başka nasıl olacak?”

Eşyalarımı karıştırıyor, mavi cam bardakları yere itiyor ve onları kırıyordu. Bir eliyle de yüzümü tutuyordu. Başparmağı çukurlaşmış yanağıma sertçe bastırıyordu.

“Burada para sakladığını biliyorum,” dedi. “Nereye sakladın?”

Başımı reddedercesine salladım. Daha sert sıkmaya başladı.

“Yemekle ödeme alıyorum.” Küçücük hava boşluğundan kelimeleri fısıldarcasına çıkarmayı başarmıştım ve beni itti.

“Öyle kırıntıların canı cehenneme, ben gerçek ödülü istiyorum,” diye homurdanmaya devam etti. “Kaptanın bunu benden almasına izin verirsem ne olayım. Mercy sana ne yalan söylediye unut onları. Oraya gideceksin ve onu kulübeye getireceksin -ondan bir tür yardım isteyeceksin ve ona ödeme yapacağını söyleyeceksin- para için gelecek.”

Hızlı düşünmem gerekliydi. İçimde savunmasız bir bebek varken bunu reddedemezdim. Reddetsem bile Edward başka bir yol bulurdu. Hapisten kaçmış ve Salem’a geri dönmüştü; Mercy’yi öldürüp Ivy’yi almak onun için yeterince kolay olurdu ve Edward’ın bunu yapacağından korkuyordum çünkü aklını içki, haşhaş ve Tanrı bilir başka nelerle kaybetmişti. Onda iyi olan ne varsa çoktan gitmişti.

“İğne için ondan yardım istemem gerekecek,” dedim ona. “Eğer zor bir şey değilse beni geçiştirir; bunu daha önce de yapmıştı.”

Yeşil yıldızları ve yoncaları safrana işlediğim Nell’in kefeninin bir şeridini elime aldım.

Edward tepemde duruyor ve beni izliyordu. Üzerinde yoncalar, koyunlar, Charlotte’un düğün günü Nell’in saçına ördüğü güzel pembe yonca vardı. Titreyen ellerimle belimdeki çantadan penseyi alıp işlediklerimi çözdüm, yeşil ve pembe iplikleri birbirine karıştırdım. Kefenin içine yoncalarla aynı renkte süzülen harflerle KAÇ kelimesini diktim. Elimden Mercy’nin bunu bir zamanlar onun işinde GÜVENLİ kelimesini gördüğüm gibi göreceğini ummaktan başka bir şey gelmiyordu.

“Acele et,” dedi Edward. Kefeni çevirdim ve dikiş yerlerinde birkaç hatalı dikiş yaptım.

İşim bittiğinde ve parçayı incelediğinde -“hilelerin olduğunu biliyorum,” demişti- Mercy’nin evine doğru çıktık. Önden ilerliyor ve ormandaki şeytan gibi arkamdan gelen ayak seslerini dinliyordum.

Mercy bahçesindeydi. Ona bağıırırsam ne yapardı? Bu riski göze alamazdım. Mercy bir keresinde hayvanların gücünden bahsetmişti, şimdi neredelerdi? Kuşların, civcivlerin, ormandaki bir şeyin ya da birinin müdahale etmesini diliyordum. Kedinin gittiğini nasıl fark etmemiştim, tıpkı denize dönen bir fok-kadın selkie gibi? Bu efsaneyi Nat’e hiç anlatmamıştım ve şimdi nedenini anlıyordum. Çünkü o bana gelen ve kalbimi kıran fok adamdı. O benim selkie’mdi ve ben de onun zehirli bahçesindeki kız.

“Mercy, dikiş için yardımına ihtiyacım var.”

Edward’ın bir nefes uzaklığında gözden uzakta olduğunu hissediyordum. Kırmızı pelerinimi tuttum ve en uzun iğnemi kasnak tığının olduğu küçük cebe yerleştirdim. Karıştırdığım iplikle bezi alıp kefenin içine tam da KAÇ yazan, K harfini sakladığım yere sokuşturdum.

Mercy açığözdü. Yüzü hiçbir şey göstermiyordu ama ben onun işaretimi gördüğünü hemen anlamıştım.

“Zavallı Isobel,” dedi. “İçeri gelmek ister misin? Yoksa birazdan sana geleyim mi?”

Başımı iki yana salladım. Edward çok uzakta değildi. Mercy’yle birlikte eve girersem ne yapacağını tahmin edemiyordum.

“Lütfen çok yakında bana uğra.” Edward’ın duyacağı şekilde yüksek sesle konuşmaya çalışmışım ama şüpheleneceği kadar da yüksek bir sesle değil. “Gecikmek istemiyorum.”

“Yarım saat içinde işlerimi bitirmiş olurum,” dedi Mercy. Kelimeleri erik rengi ve derindi, sarının hiçbir tonu yoktu. “Birazdan iğnemle birlikte aşağı inerim.”

Koşmak kelimesini yüksek sesle söylememiştim ama konuşmuştum ve o da beni duymuştu.

Kulübeye döndüğümüzde Edward konuşmayı asla kesmedi. Beklerken kefenin karmakarışık parçalarını aldım ve Nell'in adını tekrar tekrar dikmeye başladım. Nell'in sesi yonca yeşiliydi. Saf, cömert ve sevgi dolu bir ruhtu.

Birkaç dakikada bir beni kolumdan ya da çenemden tutup vurmakla tehdit ediyordu. Elinde Mercy için hazırladığı bir ip vardı.

Belki otuz, sonra kırk dakika geçmişti. Güneş öğlene doğru ilerliyor, Edward huzursuzlanıyordu.

“Nerede bu? Neyin peşinde?”

Kendime güvenmediğim için başımı işimden kaldırmıyordum. Ne olacağını bilmesem de bir şeyler olmasını bekliyordum. Belki Zeke beni kontrol etmeye gelirdi. Belki Mercy kaçacak ve kimse gelmeyecekti. Bugün pazardı ve benim hanımlar toplantı gününde hiç gelmezlerdi.

“Yukarı çıkıp tekrar sorayım mı?” diye sordum.

“Sen burada bekle.”

Görünüşe göre Edward denizde bir şey öğrenmişti; düğüm atmak.

Ellerimi masanın ayağına bağladı, daha uzun bir ipi omzuma ve koluma doladı, panjurları sürgüledi ve kapıyı kapattı.

Ayak sesleri kaybolduğunda, sadece bir an bekledim ve sonra kurtulmak için mücadele etmeye başladım. İpler bileklerimi sıkıyordu. Kendimi ve masayı yerde sürükledim ama mandalı tekmelediğimde bile kapı sadece bir santim açılmıştı. Edward şimdiye kadar Mercy'nin evine varmış olmalıydı. Onu bulması ya da çoktan gitmiş olduğunu anlaması uzun sürmeyecekti. Dışarı çıkmalıydım. Eğer şimdi ölürsem, çocuğum da ölecekti.

Bir bez parçasının üzerine fildişi düğmeyi koyar koymaz Nat gelmişti. Belki de onu tekrar çağırmak benim elimde olan bir güçtü.

“Lütfen bana doğru gel!” diye bağırdım boş odada.

Tanrı’yı mı çağırıyordum? Nat’i mi? Kaptanı mı? Bilmiyordum. Yine yaşamla ölüm arasındaki kapı aralığındaydım. Annemi gördüğüm, Nat’i beklediğim ve Nell’in öldüğünü öğrendiğimde düştüğüm yerdeydim.

“Lütfen yardım çağır!” diye bağırdım.

Kulübemin dışındaki nazik ses ametist ve gümüş sarısıydı. “Bayan Gamble? Ben Eveline, cenazecinin karısı. Beni size o gönderdi.” Yanlış bir tını ya da tuzak var mı diye temkinliydim ama ametistin de, onun da iyi olduğunu biliyordum.

“Yalnız mısınız?” diye sordum.

“Yoldaşım sadece Tanrı,” dedi.

Demek ki yalvarışıma cevap veren Tanrı’ydı.

“İçeri gel ve acele et, lütfen.”

Çok geçmeden beni çözmüştü.

“Bunu kocam yaptı, o tehlikeli biri,” dedim. “Korkarım yakında geri dönecek.” Yukarıdan bir ses duymak için kendimi zorluyordum ama tek duyduğum rüzgârın taşıdığı köpek sesleriydi. “Kaçmamız gerek.”

Parlak kırmızının donuk ormanda kolayca görünmemesi için pelerinimi ters çevirmiştim. Eveline ufak tefek, sıırım gibiydi ve zahmetsizce benim hızıma ayak uydurabilmişti.

“Bu haldeyken koşmamalısın. Ben gidip kocamın arabasını getireyim,” dedi.

Koşarak patikadan yukarı çıkıp gözden kayboldu ve ben de bir an için kaybolmuştum. Hava soğuktu ve her şey kasım sisiyle gölgelenmişti. Herhangi bir rengi, gri sonbahar havasında herhangi bir ışığı görmeyi çok istiyordum.

Sonra ormandan, çıplak ağaç dallarının arasından yükselen eğreltiotu renginde yumuşak sesler gelmeye başladı. Adımı sesleniyordu: “Isobel.”

Pelerinime sarıldım. Kasnak tığı ve uzun iğne, tokalı dar cepte saklıydı.

“Isobel, patikadan aşağı koş,” diyordu sesler bana.

Ağaç dalları çıplaktı. Kahverengi yapraklar ayaklarımın altında kalın bir örtü gibi serilmişti. Yaz akşamları annemin sesi beni alacakaranlığın içinden çağırırken karanlıkta eve doğru koştuğumu anımsadım. Bu da aynı gümüş sestendi ama orman bu kez beni eve değil, bilinmeyene doğru götürüyordu.

Soğuk hava yüzümü ıslatıyor, sesler gümüşü bir sarı ve ametist renginde yükseliyordu; önümdeki patikayı yüzlerce parlak süslele kaplanmış gibi dolduruyorlardı.

Sesleri netti: “Isobel, kaç.”

Bir dönüşte koştum ve tökezledim, düşmeden önce bir el beni yakaladı, omzumu tuttu ve beni döndürdü.

“Eveline!” diye bağırdım.

Ama bu Edward’dı, yüzü nefret ve öfkeyle buruşmuştu.

“Mercy nerede? Nereye gitti? Ona ne söyledin?”

Beni yere fırlattı ve yüzüme vurmaya başladı. Parmaklarımla pelerinimde saklı iğneyi bulabilmişim.

İğnene güven.

Edward, Glasgow’daki evimizi dağıttıkları gece hissettiğim tüm korkunun ağırlığıydı şimdi. Bedenimin üstünde rom kokan bir beden ağırlığıydı. Benim çalınan altınımın ve onunla birlikte kaybolan hayallerimin ağırlığıydı.

İğnene güven.

O, terk edilme ve utançtı. O, Nat’ti ve bana sırtını buz gibi dönüşüydü; Nat ve hiçbir tutulmayan sözlerdi. İğne kolayca hareket etti.

İğnene güven.

Sözler babama aitti ama ses geçmişten, içimden, ağaçların üstünden ve arkasından geliyor gibiydi. Kadın sesleri bana kadınların işinden, kadınların görevlerinden, kadınların dostluk-

larından, kadınların mezarlarından, kadınların umutlarından ve kadınların gücünden bahsediyordu.

Isobel Gowdie miydi? Ormandaki kadınlar mı? Annem ya da büyükannem mi? Tanrı mıydı?

Hayır, hepsiydi; hepsi şimdi gelmişti çünkü şimdi benim zamanımdı. Edward çığlık atıyordu, ben çığlık atıyordum ve kafamdaki sesler çığlık atıyordu: *Şeytan'ın içimdeki çatallı uşağıyla yattım ve eğer beni öldürürseniz cehennem yeryüzünde hüküm sürecektir.* Okyanus boyunca yanımda taşıdığım uzun, keskin iğne aramızda elim kadar bir bıçak gibiydi.

“Seni öldüreceğim!” diye çığlık atıyordu Edward.

Eliyle bileğimi kavradı ve iğneyi bana doğru itirmeye başladı. İğnenin ucu yüzümden birkaç santim ötedeydi, o da yüzümden birkaç santim ötedeydi ve sonra hayatımın tüm öfkesiyle kükredim. İğneyi ters çevirdim ve gözüne batırdım. İğne, kumaşı parçalarcasına bir yumuşaklıkla içeri süzüldü.

Otuz İkinci Bölüm

Onun bedenini tüm gücümle ittirdim ve Edward toprağın üzerine yuvarlandı. Dizlerimin üzerine çöktüğümde, “Gözüm, gözüm!” diye bağıyordu. Ellerim kan içindeydi. Orman onun çığlıklarıyla alev alev yanıyordu. Bu çığlıkların arasında ağaçlardaki hanımlarımın yumuşak sesleri duyuluyordu.

“Acele et, Isobel.” Kurtarıcı eller omuzlarımdaydı.

“Hadi, Bayan Gamble, acele etmelisiniz.”

Kadın sesleriydi bunlar: önce iki, sonra üç.

“Koş, Isobel, koş.”

Rüzgâr ve ormanın hanımlarıyla birlikte koşuyordum. Zeke ve cenaze levazımatçısı bizi karşılamak için yolumuza çıkana kadar koşmaya devam ettim. At zar zor nefes alıyordu.

“Bin,” dedi cenazeci.

Ölüleri taşıyan arabasını işaret ediyordu. Bana Nell’in öldüğünü söylediğinde kalbinin üzerine koyduğu şapkayı tanımıştım. Arkamda Edward’ın hâlâ çığlık attığını duyuyordum. Arabaya tırmandım.

Bir battaniyeyle üzerimi örttüler ve sarsılarak yola koyulmaya başladık. Hava soğuktu ve her yer hâlâ ormandı. Edward’ın

çiğlıkları at arabasının tekerleklerinin takırtısı ve atların toynak sesleri arasında kaybolmaya başlamıştı.

Saatler geçiyor ve ben daha da üşüyordum. Günün kayıp gittiğini, okyanus havasının yerini ladin, çam ve kanlı demir kokusunun aldığını hissediyordum.

Tuvalete gitmem gerektiğinde elbisemin kıvrımlarına sızmasına na izin verdim. Orada etimi ısıttı, sonra da soğuttu.

Karanlığın içinde annemi dinliyordum çünkü birçok şeyin eşiğindeydim; geçmiş ve şimdiki zaman, uyanıklık ve uyku, umut ve umutsuzluk. Bana ne söyleyebileceğini duyamadan sesi kaybolmuştu. Daha fazlasını duymaya ihtiyacım olduğunu biliyordum; bölünmüş dünyaların bu tarafında yaşayan birine, sevdiğim ve beni seven birine.

Araba durmuş ve ben baygınlığımdan uyanmıştım. Çakılların üzerinde ayak sesleri duydum, battaniye üzerimden kalktı. Zeke'in bıyıklı yüzü gümüş rengi ay ve mavi-siyah bir gökyüzü tarafından çerçevelenmişti. Soğuk havada nefesi titriyordu. Yaprakları dökülmüş ormanın üzerinde beyaz yıldızlar parlıyordu.

Çocuğum hiç kıpırdamamıştı, tek düşünebildiğim buydu.

"Hadi seni içeri götürelim," dedi Zeke.

Arabaya bindiğimden beri saatler, belki de günler geçmişti. Zaman algımı yitirmiştim. Kasım vakti ormanın kırılğan sessizliği ve Edward'ın kanının ellerimdeki paslı kokusu dışında hiçbir şeyden emin olamıyordum.

Battaniyenin altından sürünerek çıkmaya çalıştım, kollarım ve bacaklarım hareketsizlikten kaskatı kesilmişti. Zeke arabanın kenarından yere inmeme yardım ederken at kişniyor ve toprağı eşeliyordu. Cenaze levazımatçısının nereye gittiğini ya da Zeke'in nasıl sürücü koltuğuna oturduğunu sormamıştım çünkü hiçbir şey fark etmiyordu. Ayaklarım ve parmaklarım uyuşmuştu ama burnumdaki kılları hissedebiliyordum; her biri keskin bir çizgi halinde.

“Neredeyim ben?”

“Şeker imalathanesi.”

Önümdeki karanlığın içinden yavaşça bir şekil yükseliyordu: akçaağaç korusunun içine gizlenmiş alçak bir kulübe. Zeke, dar kapının kilidini açtı ve kenara çekildi. Eşik içten gelen bir alevle parıldamaya başlamıştı.

“Burası güvenli,” dedi. “İçeri gir.”

Şeker imalathanesi uzun ve karanlıktı, odanın diğer ucunda yanmakta olan bir ocak vardı. Mercy alevlerin önünde duruyordu.

“Gel otur,” dedi.

Sözleri olgun bir eriğin tersyüz edilmiş renklerindeydi; kenarları pembe, içi koyu mor ve kahverengiydi. Mercy ve Zeke bir süre alçak sesle konuştuktan sonra Zeke gitti.

“Gerçekten iyi iş çıkardın.” Mercy’nin yüzü yumuşak ve mutluydu. “Ve bize yeterince zaman verdin.”

“İvy nerede?” Sesim ancak bir fısıltı kadar çıkabiliyordu.

Kızın battaniyenin altında uyuduğu odanın loş bir köşesini işaret etti.

Bedenimin titrediğini ve çöktüğünü hissettim. Nedense bu sıcaklıkta, soğuk karanlıkta olduğumdan daha çok korkuyordum.

“Bebeği hissetmiyorum.”

Mercy beni ateşin yanındaki şilteye götürürken yatıştırıcı sesler çıkarmaya çalıştı. Pelerinimi ve başlığımı çıkarıp ellerimi ve yüzümü ılık suyla yıkadı. Edward’ın bana vurduğu yerleri Mercy bezle sıvazladığında hissedebiliyordum. Elleriyle beni tutuyor, benimle ilgileniyordu.

“Arabaya bindiğimden beri bebeğin hareket ettiğini hissetmedim.”

Sıcak ellerini eteğimin altından geçirdi ve tenimin üzerine koydu.

“Çok fazla kan yok,” dedi. “Şimdi sessiz ol.”

Mercy gözlerini kapattı, yüzünü karnıma dayadı ve mırıldanmaya başladı. Sesi, onun basit melodisiyle derinleşen ve kaybolan ince pastel bir yeşildi. Yeşil, Nell'in rengiydi. Yeşil iyilikti; kaybedilebilecek, alıkoyulabilecek ya da kışın karanlığında canlı tutulabilecek erdemli bir şeydi.

"Ivy ile benim kaçabilmemiz için bizi uyardın." Mercy yarı şarkı söylüyor yarı konuşuyordu. Hepsi o kadar sessizdi ki onu zar zor duyabiliyordum. "Bu kadar güçlü bacakları olduğunu sanmıyordum ama güçlü bir kız o. Tanrı bizimleydi, yolda senin hanımlardan biriyle karşılaştık ve ona Eveline'i çağırmasını söyledim. Görünüşe göre o da doğru olanı yapmış."

Boynumu bükerek fısıldamaya çalıştım, "Baltimore'daki adam seni arıyor. Edward onlara nerede olduğunu bildiğini söylemiş."

"Şşşt." Beni tekrar yastık yığınınına ittirdi. "Bizi burada kimse bulamaz. Ayrıca aradığı ben değilim."

"*Sensin.*" Anlamasını sağlamalıydım. "Baltimore'da MacGreggor adında bir adam. Edward çok büyük bir ödül olduğunu söyledi."

Mercy başını iki yana salladı. Tüm oda onun ellerinin arasına sığmış gibi görünüyordu; göbeğim büyüklüğünde bir küre parlıyordu, bir süsen soğanının sert yuvarlağı gibi.

"Beni aramıyor." Mercy, Ivy'nin uyuyan figürüne doğru döndü. "Ama bu çocuğu korumak zorundayım."

"Anlamıyorum."

"Artık sen de işin içindesin, o yüzden bilsen daha iyi." Mercy'nin sesi mor dalgalara dönüşen bir mırıltı gibiydi. "Arayan kişi Ivy'nin babası. MacGreggor adındaki beyaz şeytan. O Abraham'ın da babası."

"Annelerini de." Yavaş söylemeye çalıştım çünkü ilk seferinde beni anlamamıştı. "Çocukları ve annelerini arıyor."

"Sana söylediğim gibi ben burada, Salem'da özgür bir insan olarak doğdum," diye mırıldandı Mercy.

"Anneleri olmadığını mı söylüyorsun?"

Başını iki yana salladı.

“Kalben öyleyim. Ama bedenem değil.”

“Peki hiç köle olmadın mı?”

“Özgür doğdum,” diye tekrarladı. “Sana annem ve benim hakkımda anlattıklarım doğru.”

“O zaman anneleri kim?”

Mercy nefesinin yavaşça süzülmesine izin verdi. Geldiğimiz gün iskeledeki halini anımsadım. Nat’ın bana yüzmeyi öğrettiği gün patikadaki Zeke’i. Abraham’ın kuzeye gidişini.

“Çocukların annesi Ida adında bir köleydi. Beş yıl önce MacGreggor onu Boston’a getirdi. Kendi çocuğunu taşıyor olması umurunda değildi. Oğlunu da onunla getirdi. O bir keyif kadınıydı, ne demek istediğimi anlıyor musun? Onu istediği gibi kullanıyordu.”

“Karnı burnunda, güzel Bayan Ida bir öğleden sonra Boston’da bir otelin lobisinde otururken bizim Bay John Remond ona doğru yürümüş ve sahibiyile kalmasına gerek olmadığını söylemiş. ‘Burada, Massachusetts Eyaleti’nde özgürsün’ demiş.”

Mercy’nin elleri tenimi ısıtmaya devam ediyordu.

“Ida, Chesapeake Körfezi’nde bir köleydi ve çocuklarını özgürlüğe kavuşturmaktan başka bir dileği yoktu. Boston pazarına, efendisinin burnunun dibine kaçtı. MacGreggor ve adamları onu ararken yolu buraya düşmüş.”

“Buraya mı?”

“Bana. Buraya, şeker imalathanesine. Ida ilkti. Ivy tam burada, bu zeminin üzerinde doğdu.”

Karnımı ovuyor, alçak sesle ve sabit bir şekilde mırıldanıyordu.

“Madem özgürlerdi, neden saklanmak zorundaydılar?”

“Bir köle için adalet yoktur,” dedi Mercy. “Köle kuzeye kaçır, özgürdür. Köle avcısı onu bulur ve bir yargıca kâğıt imzalatır, onu zincire vurup güneye geri götürebilir. Ida bir köle olarak doğdu,

bu yüzden çocukları da köleydi ve eğer yargıç bir kâğıt imzalarsa herhangi bir adam onları MacGreggor'a geri getirebilirdi."

"Edward'ın ödül için yapmayı planladığı gibi," diyerek konuyu kavradığımı belirttim. "Ve Charlotte'un düğününün olduğu gün Zeke'le gördüğümüz o kaba adam."

"Bu doğru," dedi. "Ödül ve bir kaçak söylentisi kasabaya her türden aşağılık adamı getirir."

Adaletin ve hukukun bazıları için işlediğini, bazıları için işlemediğini görmüştüm. İskoçya'da bile zengin adamın kanunuyla fakir adamın kanunu bir değildi.

"İda koşmaktan zayıf düşmüştü. Bebek erken doğdu. Kanaması başladığında 'Çocuklarım özgür olmalı' dedi ve öyle de oldu."

Nat'ın pikniğimizin olduğu gün bana okuduğu hikâye buydu. Annenin ölüm döşeğinde ebeden aldığı söz. Bunu nereden biliyordu?

"Ölmeden önce İda, Chesapeake'deki kardeşine bir mesaj iletmem için bana yalvardı. Atlas'ın elbet bir gün çocuklar için geleceğini söyledi. Özgür kalmanın bir yolunu bulurdu o; planları hep buydu. Elimizden geleni yaptık ve çocukları yanımızda tuttuk ve beş yıl sonra Atlas geldi. Siz buraya geldikten çok kısa bir süre sonra Atlas bize ulaşmanın bir yolunu buldu."

Ormandaki sesi, şafaktan sökmeden önce koşan Mercy'nin görüntüsünü hatırladım. Zeke olmayan adamı...

"Köle avcıları peşindeydi ve onu kuzeye götürmek zorundaydık. Söz verdiğimiz gibi Abraham'ı Atlas'la birlikte gönderdik. Kaptan onları aldı."

"Kaptan Darling balina yağı için yola çıkacağını söylemişti," diye hatırladım.

"Bu doğru." Başını salladı. "Burada güvende değillerdi. Edward'a yaptıklarından sonra artık sen de Salem'da kalamazsın," dedi Mercy. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

“Edward beni öldürmek istedi,” dedim. “Ve ben gözüne iğneyi saplayana kadar da öldürmeye niyetliydi.”

“Hiçbir yasa, karnında piç bir çocuk taşıyan karısını dövdüğü için bir erkeği suçlamaz.” Mercy’nin elleri kendinden emin ve sabitti. “Kanun bir kadının neyi neden yaptığıyla ilgilenmez, tıpkı bir kölenin burada özgür olabileceğini ve bir diğerrinin burada yakalanabileceğini söylemesi gibi. Bir mantık arama. Sadece yoluna devam etmelisin.”

Mercy mırıldanarak söylediği şarkıyı bitirdi ve ellerini elbiseimin altından çekti. Yanağını yanağıma dayadı ve şöyle dedi: “Çocuğun iyi olacak ama şimdi dinlenmelisin, çok zor bir şey atlattın. İyi iş çıkardın.”

Elini alnıma koydu ve *sevgi* kelimesini fısıldadığına yemin edebilirdim. Gözlerim kapalıyken bile harfleri görebiliyordum, Mercy’nin kelimeleri gibi erik moru ve sarı. Ancak gözlerimi açtığımda ağzı kapalı, dudakları birleşik ve odadaki tek ses Ivy’nin nefesinin alçak tınısıydı.

Gecenin bir vakti irkilerek uyandım. Mesanem doluydu ve karnıma gelen tekme çok sertti. Önce bir korku, sonra da rahatlama hissettim. Çocuğum tekrar hareket ediyordu.

Lazımlığı kullandım, karnımın etrafına kıvrıldım ve Mercy’nin söylediği kadar yumuşak bir melodi mırıldanmaya çalıştım.

Nell öldü. Edward beni öldürmek istedi. Nat kalbimi kırdı ve Silas kadınları bana sırtlarını döndü. Yaşadığım onca şeye rağmen güvende ve hayattaydım. Her şeyi iğneyle başarmıştım. Arkadaşlarımı ve buradaki hayatımı kazandım. Ölüme, utanca ve renklerimin korkusuna karşı durdum.

Annemin bana renkleri saklamamı söylediği günden beri korkuyordum. Kasnak dükkânındaki kızlar sessizce konuşurlarken kendimi onlardan ayrı tutmuştum. Edward bana evlenme teklif ettiğinde onunla güvende olacağımı düşündüğüm için kabul et-

miştim. Sahip olduğu garip ya da olağandışı şey yüzünden bende farklı olan şeyi affedeceğini düşünmüştüm.

Nat gibi insanlar günlerini ölüp gitmiş olanlardan korkarak geçirirlerdi çünkü kendi zihinlerinin dehşetlerini ve gölgelerini sevmeye alışmışlardı. Ben artık sırlarımın ya da geçmişimin esiri olmak istemiyordum. Şu anda benim için önemli olan tek şey çocuklardı: Abraham ve Ivy, doğmamış bebeğim, zincirler ve korku içinde yaşayan herkes.

Birçok kez yanılmıştım. Ancak pek çok şeyi de doğru yapmıştım ve burada güvendedim.

Sabah Mercy bana bir fincan çay getirdi. Çocuğun kıpırdanışını hissedebilsin diye elini karnıma götürdüm.

“Çalışmalarındaki kelimeleri daha ilk günden görmüştüm Mercy. Ellerin sihirli.”

Ben G ve V harflerini birbirine bağlı olarak tarif ettiğimde bile beni başıyla onayladı.

“Sihir değil,” dedi. “Sana daha önce de söyledim: Gücün olduğuna inanırsan gücün gerçek olur. Olmadığına inanırsan, o zaman da bir gücün olmaz. Bizi kurtaran sarı kumaştaki o harfleri böyle yaptın işte.”

“Korkmuyor musun?” diye sordum.

“Neyden korkacaktım?”

Renklerimden ve harflerimden korkmamın tüm nedenlerini saymakta zorlanmıştım.

“Ya yanlış insanlar kelimeleri görürse?”

Mercy omuz silkti.

“İnsanların neleri görmediğine şaşırırsın,” dedi. “İğne ve ip-likle hikâye anlatmanın yeni ya da yanlış bir tarafı yok. Özgür olmak isteyen ve bunun yolunu çoktan bulan insanlar olduğunu söylemekte yanlış bir şey yok. Bu kodlardan oluşan gizli bir mesaj değil; yol tarifi ya da harita da değil. Bu sadece umut,

en sade ve gerçek haliyle. Atlas, Salem'a geldiğinde beni böyle buldu. GÜVENLİ kelimesini gördü ve bize gelen yolu buldu. Okuyamıyordu ama harflerin desenini takip etmesi gerektiğini biliyordu ve buldu da."

"Ya bir papaz ya da vaiz bu sözleri görüp bunların büyücülük olduğunu düşünürse?"

"Değiller ama," dedi. "Benim iğneyle yaptığının aynısını sen de yaptın ve bu hepimizi kurtardı. Daha ne bilmen gerekiyor? Dikiş kötülüğe karşı durdu ve şimdi burada güvendeyiz."

Güçlerini gizli tut ve sadece zamanı geldiğinde kullan. Annem hayatımın beni nereye götüreceğini bilemezdi ama her kadının tehlikelerle, zorluklarla karşılaşacağını, en iyisinin güçlerimizle becerilerimizi yakınımızda ve güçlü tutmamız olduğunu biliyordu. Bu şekilde onlara ihtiyaç duyduğumuzda bizi yeni bir başlangıca taşıyacak kadar güçlü olacaklardı.

"Ivy'ye şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Onu da diğerlerini götürdüğümüz gibi kuzeye, Kanada'ya götüreceğiz."

"Nasıl yani?"

Mercy, bir zamanlar Lynn'deki bir eve getirdiğini gördüğüm koli gibi, duvara yığılmış çuval bezi yığınlarını işaret etti.

"Çuval bezini kefen gibi görünecek şekilde dikiyorsun," dedi. "Sonra içine giriyorsun ve cenazecinin arabasına biniyorsun, o da seni kuzeye giden bir gemiye götürüyor."

Cenazeciye arabasını çekerken ilk gördüğüm ânı hatırladım. Bir gölge gibi yürüyordu. Bir başka sefer de Zeke'i iskelede omzuna aldığı bir çuvalı taşıırken görmüştüm. Tüm bu zamanlarda insanları mı saklıyorlardı?

"Kaptan..." diye söze başladım.

Mercy gülümsedi. "Kaptan Darling bunca yıldır bize yardım ediyor ama başkaları da var. Madison'ın İngiltere ile savaşı sırasında başladılar ve o zamandan beri hiç durmadılar."

Bir kahkaha attım ve ses burada, şeker imalathanesinde yankılanırken beni garip hissettirdi. Mercy'ye Edward'ın Kaptan Darling ve Ingo hakkında ne düşündüğünü söylediğimde o da gülmeye başladı. "Eğer o köpek böyle düşünüyorsa çok iyi. O zaman hiçbir şeyi ele veremez."

Bütün gece şeker imalathanesinde olanlardan ve Mercy, Zeke, Dul Higgins ve kaptanın gece kuzeye gidenlere nasıl yardım ettiklerinden konuştuk.

Mercy sonbaharda akça ağaçların özünü çıkarmak için kullanılan kazanları ve aletleri gösterdi.

"Eskiden buraya sadece şurubu kaynatmak için gelirdik," dedi. "Dul Higgins'in kocası beni buraya getirdi ve işi öğretti. Burası bir süre huzurluydu, yıllar boyunca kimseyi görmemiştik. Bay Remond, Ida ve Abraham'ı getirdiğinde hemen onları burada saklamayı düşündüm. Bu şekilde başladık."

Mercy kaşıkla üçümüze pekmezle fasulye bölüştürdü ve yemeye koyulduk. Ivy hiç soru sormuyordu ama çok sorusu olmalıydı. Belki de hayatı hep böyle geçmişti. Ivy'nin neden bu kadar az konuştuğunu şimdi anlıyordum. Gözleri hep etrafı izliyordu. Nasıl hissettiğini hayal etmeye çalıştım. Neyi beklediğini tam olarak bilmeden bekliyordu. Bir işaret mi? Bir an mı? Şeker evinin kapısının çalınmasını mı?

"Bebegini görebilir miyim?" diye sordum.

Ivy oyuncak bebeğini bana getirdi. Çuval bezinden dikilmiş ve kucağında tutabileceği kadar küçüktü. Bebeğin bacakları, kolları ve bir yüzü vardı ama saçı ya da kıyafeti yoktu.

"Ona bir elbise giydirmek ister misin?"

"Benimki gibi bir tane," diyerek başını salladı.

Ivy'nin elbisesi ormanın renklerinde, yeşil ve kahverengiydi. Ağaçların arasında saklanmak için yapılmış giysiler olduğunu şimdi anlıyordum.

Pelerinim Edward'ın kanıyla lekelenmişti ve onu gittiğim yere götürmek istemiyordum, geride bırakmalıyım. Hikâyem artık bana ait olmalıydı. Kendime güvenmeli ve yeniden başlamalıyım.

Evden ayrıldığımdan beri diktiğim tüm figürleri ve kelimeleri içeren pelerinimi şeritlere ayırmak için kan lekeleri kısımları kesmeye başladım. Akşam olana kadar bebeğe ve Ivy'ye uyumlu elbiseler dikmeyi bitirmiştım. Kırmızı kuyrukluyıldız, Ivy'nin küçük göğsünde uçuyor, bebeğin elbisesinde yarım bir gemi yelkeni ve denizden bir yaratık görünüyordu.

“Kaptan Darling bunun iyi şans getirdiğini söylüyor.” Kaptanın ilham verdiği kanatlı bir balığı ve söylediğinde renklerin tekrar ortaya çıkmasını sağlayan mavi kelimelerini gösteriyordum. *Hayatımı sana borçluyum.* “Onu gördüğünde bunu ona gösterdiğinden emin ol.”

Akşama doğru dışarıda bir kuş sesi duyuldu ve ardından kapı çaldı. Şeker imalathanesinde pencere yoktu, sadece kapıda sürgülü bir mandal vardı.

Mercy sürgüyü kaydıldı ve kapıyı kasım soğuşuna karşı sıkıca sarınmış Dul Higgins'e açtı.

“Arkadaşın dün gömüldü.” Üzerindeki kat kat yünleri çıkarırken yanıma oturdu. “Kulübende bulduğum kefenin parçalarını birleştirdim ve Silas'ların evinde kefenin içine konuldu. Birisi kefenin ancak Felicity Adams için eldiven yapan yaşlı kadının işi olabileceğini söyledi.”

Yani herkes kaptanın eldivenlerini ve Felicity'nin söylediği yalanları bilmiyordu.

“Yaşlı bir kadın değil.”

Dul kadın gülümsedi.

“Biliyorum,” dedi. “İğneni, renklerini ve ne kadar özel olduklarını her zaman biliyordum.”

Dul kadın kulübemden dönerken dikiş aletlerimi ve kalın kahverengi pelerinimi getirmişti. Pelerin omuzlarımdayken artık kırmızılar içinde okyanusu aşır Nat'in öykülerinden birine giren o kadın olmadığımı hissettim. Ben Mercy'nin gördüğü kadındım. Mercy'yi ve onun eserinde zar zor görünen kelimeleri gören kadındım.

"Bunu kaptan gönderdi." Dul Higgins bana kahverengi kâğıda sarılı uzun bir paket uzattı.

Çin ipliklerinden oluşan yeni bir paletti bu, kaptanın yolculuk sırasında bana hediye ettiği, yeni ihtimalleri öğütleyen gökkuşağı paleti gibi. Kaptan Darling bunu açıkça söyleyen ilk kişiydi; ellerime renkleri koyan ve bir sanatçı olabileceğimi söyleyen ilk kişi.

Karttaki iplikleri teker teker çektim ve çok geçmeden bir gün cenazecinin kaçan bir köleyi kasabaya taşımak için kullanacağı çuvallardan birinin üzerine sembollerden oluşan bir tasarım dikmeye başladım.

Şans getirsin diye Nell'in yoncalarını ve kaptanın vahşi deniz hayvanlarını işledim. Sabah olduğunda işim sonsuz bir okyanus ve gökyüzü boyunca tamamlanmıştı. Sevgimi, minnettarlığımı, özgürlük umutlarımı ve dünya için dileklerimi bu kefenin içine koydum. Şimdi anlıyordum; sessiz kalarak hediyelerimi ve güçlerimi kendime yakın tutabiliyordum. Onlardan yüksek sesle bahsetmeme gerek yoktu, renklerin benim adıma konuşmasına izin vermem yeterliydi.

Salı günüydü. Nat'in arabasının geleceği gün. Şafak öncesi karanlığında alçak seslere uyandığımda Mercy ve Dul Higgins'in Ivy'yi deniz hayvanları ve yoncalarla süslediğim kefenin içine koyduklarını gördüm.

"Kaptan Darling'in gemisi bekliyor," diye açıkladı Mercy, kıza. "Higgins teyzenin, cenazeci Joseph'in ya da Kaptan Darling'in

yanında olacaksın. Bir an bile yalnız kalmama izin vermeyeceğiz; seni kardeşin ve Atlas amcanın yanına kadar götürecekler. Sadece sessiz olmalısın.”

Nefes alması için küçük bir alan bırakarak birlikte çocuğu kefenin içine güvenli bir şekilde diktik. Onlar yola çıkmadan hemen önce dul kadına Âdem ile Havva şalımı nerede bulabileceğini tarif ettim.

“Benim için sat,” dedim. “Parayı kaptana ver, ihtiyacı olanlara kullansın.”

Ivy ve dul kadın şafağa ve iskelelere doğru yol alırken, ben yatağıma uzandım, çocuğumun karnımda tekmelenip yuvarlanmasını dinledim.

Nat’ın verdiği sözleri, verdiğini sandığım ve asla göremeyeceğim sözleri düşündükçe kalbim sızlıyordu. Arabasının o gün arkamda o, önümde Zeke ile durduğum çınar ağacına doğru ilerlediğini hayal ettim. O gün saklanan tüm yalanları ve şimdi bildiğim tüm gerçekleri düşündüm.

Başından beri Nat’ın arabada olacağını hayal etmiştim ama şimdi zihnimde ne olabileceğini görüyordum. Ben, yalnız başıma arabacıya küçük bir bohça uzatacaktım. Boş, soğuk bir at arabasına tırmanacaktım ve eşlik eden kimsem olmadan karlı yolda ilerleyecektik.

Otuz Üçüncü Bölüm

Bütün kışı şeker imalathanesinde kalıp ipek elbiseler dikerek ve doğmamış çocuğuma şarkı söyleyerek geçirdim. Dikiş dikiyor, çalışıyor ve renklerimi onları tamamen anlayana kadar gözden geçiriyordum: Kırmızı tutku ve bilgiydi ama aynı zamanda acıya dair bir uyarıydı. Mavi umuttu. Sarı, ateşin bir parçası olduğu zamanlar hariç gerçektir. Turuncu neşeydi. Yeşil iyilik ve evdi. Mercy'nin sesi erik moru ve sarıydı, kışa ve ardından yeni bir bahara hazırlanan sonbahar gibi. Annemin sesinin mücevher tonu, Eveline ve ormandaki hanımların seslerinin ametist tonları ise görülebilen ve aynı zamanda her zaman bilinmeyen görünmez yollarla birbirlerine yardım eden kadınların renkleri idi.

Bu bizim cadı ya da peri olduğumuz, Tanrı'yı inkâr ettiğimiz anlamına gelmiyordu. Birlikteyken tek başımıza olduğumuzdan daha güzel ve güçlüydük.

Mercy ve Dul Higgins vakti geldiğinde çocuğu dünyaya getirmeme yardım etti. Doğum kolay geçti. Bebeğim bir süsenin yaprakları gibi sarı, mavi ve yumuşak yeşil renkte ağlayarak doğdu. Saçları kuzgun, gözleri yıldız rengindeydi. Kızıl saçlı bir kız değildi

ama çok güzeldi ve ağlama sesleri umudun, gerçeğin, yuvanın renklerine bürünüyordu.

Salem'a geleli bir yıldan biraz fazla olmuştu. Şeker imalathanesinde beş ay geçirmiştim. Dört elbisenin yanı sıra eldivenler, kombinezonlar, beyaz işi ve daha fazlasını yapmak için yeterince uzun bir süreydi bu; kendi dükkânımı açmaya yetecek kadar.

Baharın erken bir gününde yeni, sarı bir elbise giymiş, bebeğin başına ona uygun bir şapka takmıştım ki Kaptan Darling yanıma geldi. Güneşin altında duruyorduk. Başparmağını bebeğin yanağına koyup alnını okşuyordu, neredeyse bir papazın kutsaması gibiydi.

"Adı Margaret, annemin adı."

"Margaret," dedi kaptan ve bu kelime saf bir neşe kaynağıydı. "Margaret, Yunanca *inci* demek. O bizim deniz incimiz olabilir. Eğer istersen tabii, senin ve benim."

Kaptanın şapkası elindeydi ve kalbine doğru tutuyordu.

"Ne dediğimi anlıyor musun, genç hanım? Eğer beni kabul edersen seninle evlenirim."

Bunun gelebileceğini düşünmüştüm ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum.

"Ama ben hâlâ evliyim ve sanırım o hâlâ yaşıyor."

Darling'in yüzü kıpkırmızı oldu.

"Onu Liverpool'a götürmeli ve bulduğum yere atmalıydım." Öfkesini saklamakta başarılı değildi ama bir yelkenin rüzgârı kontrol ettiği gibi kontrol etmeye çalışıyordu. "Korkunç bir hataydı."

"Afyon kullanmaya eğilimli olduğu konusunda seni uyarmalıydım," dedim.

"Artık ondan korkmana gerek yok. Gözündeki yara yüzünden görme yetisini kaybetti. Artık kör ve akli da yerinde değil. Onu Boston'daki bir düşkünlerevine götürdüm, orada beslenip hayatta kalmasını sağlayacaklar. Yine de onun ya da kanunun seni asla

bulamayacağı bir yere gitmenin senin için en iyisi olduğunu düşünüyorum.”

Gözleri benimkilerle buluştuğunda her zaman olduğu gibi sıcak, şefkat dolu, sarsılmaz ve gerçek gözüküyordu. Kalbim kırılmış olmasaydı, belki de ona teslim olabilirdim.

Mavi tekne benim için geldiğinde kayanın üzerinde bekliyordum. Bu koyu tanıyordum. Buradaki suyun büyük bir tekne için yeterince derin olduğunu ve denize düşersem yüzebileceğimi biliyordum.

Margaret kollarımda seyahat için bir battaniyeye sarılmış yatıyordu. Kaptan Darling kısa bir rampadan indi ve ben bugüne özel orman yeşilleri ve kahverengileri giymiş olan Mercy'ye doğru döndüm.

“Bizimle gelmeyeceğine emin misin?”

Arkadaşımın yüzü acıklı, dudakları büzülmüş fakat elmacık-kemikleri her zamanki gibi harikaydı.

“Burada yapacak işlerim var,” dedi Mercy. “İnsanlar zalim ve açgözlü olduğu sürece başka dünyalardan kaçan mülteciler, özgürlüğe koşan çocuklar olacak. Yardıma ihtiyacı olan insanlar...”

Kollarımı ona doladığımda omuzlarındaki kuvveti hissettim.

“Teşekkür ederim ve yaptığın her şey için sana dua edeceğim. Umarım seni tekrar görürüm,” dedim ama sanırım o bunun asla olmayacağını biliyordu.

“Bebegine iyi bak. Gideceğin yere vardığında Ivy'ye de göz kulak ol.”

Vedalaşırken ağladım. Ama gözyaşlarım o kadar minnet ve sevinç doluydu ki ağlamaktan ziyade dua ediyormuşum gibi geliyordu.

Kaptan tekneyi limanda *New Harmony*'nin beklediği iskeleye doğru sürdü. Mercy'den kaptanın şimdiden on kaçak köleyi gü-

venli bir yere getirdiğini ve daha fazlasını da getirmeyi umduğunu öğrenmiştim.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Eğer istersen, senin ve küçük Deniz İncisi’nin benimle birlikte her zaman evinizin olacağı bir yere.”

Gözleri sözlerinin mavisine, sözleri gökyüzünün mavisine bürünmüştü ve ben babamla vedalaştığımdan beri hissetmediğim bir şey hissediyordum: Bir adamın yanında güvende ve umutluydum.

New Harmony ile yelken açtığımızda Salem’a son bir kez bakmak için kıç tarafında durmuştum. Kalabalık iskeleler, dünyanın her köşesinden gelen tekneler, kiremitli çatılar ve kıyı boyunca uzanmış, denize bakan yüksek tuğla evler vardı. Denizciler, pamuk işçileri, yelkenciler, tüccarlar ve çiçek satan kızlar. Ve işte orada, çok uzun siyah pelerinli, uzun boylu bir adam.

Bu sabah gideceğimi biliyor muydu? Kızıl saçlı bir kadını aramak için rıhtımlarda mı dolaşıyordu?

Mercy’nin, dul kadının, Ingo’nun ve kaptanın -hatta Ivy ve Abraham gibi köle çocuklarının bile- gücünü anlamadan önce, onu yalnız başına gördüğümde ağlayabilirdim.

Ama bu sefer ağlamayacaktım.

Havada tarçın, kahve ve biber kokusu vardı. Beni bu limanda ilk karşılayan aynı tatlı ve acı kokulardı bunlar.

Margaret inlemişti, onu çok sıkı tutmuştum.

Doğduğu yeri görebilsin diye onu doğrulttum. Böylece babası ne kaybettiğini görebilecekti.

Bu mesafeden bile Nat’in bize baktığına emindim.

Kızımı bir sancak ya da bayrak gibi başımın üzerinde tuttuğumda Nat dengesini sağlamak için bir yere tutunuyordu. Kollarını kaldırıp bize doğru uzandı. Ağzı açıldı ama bir ses çıkardıysa bile ben duymadım. Asla duyamayacaktım.

Yanağımın içini o kadar sert ısırılmışım ki kan tadı aldım. Her gece aklıma geliyordu. Yaşattığı şok ve merak. Zevk ve acı. Bana anlattığı ve asla bilemeyeceğim diğer hikâyeleri.

Onu sevmiştim. Bunu inkâr edemezdim. Onu şimdi bile beni derinden yaralayan bir acıyla seviyordum.

Edward'la Liverpool'dan gelirken kaldığım kamarada şimdi bebek Margaret için yumuşak battaniyelerle dolu küçük bir çekmece ve mavinin her tonunda ipek kumaşlarla dolu bir sandık vardı: çivit, gece mavis, gökyüzü mavis, safir. Yanında büyük bir parça kanvas ve tam istediğim gibi ince yün iplik çileleri duruyordu.

Dışarıda denizcilerin birbirlerine bağırdıklarını duyuyordum. Halatların çekildiğini, rüzgârın yelkenleri yakaladığını hissediyordum. Biri "Kuzey'e!" diye bağıyor, bir diğeri "Kanada'ya!" diye sesleniyordu.

Kasnak tığım ve keskin iğnem Edward'ın beni dövdüğü partikada kaybolmuştu. Ancak pense, cebimde ve evden taşıdığım küçük makas da yolculuk için bilenmiş durumdaydı. Margaret geçici beşiğinde rahattı. Gözyaşlarımı silmemi, ardından kumaşı açıp küçük masanın üzerine sermemi izledi.

Deniz tekneyi sallıyordu ama benim dengem yerindeydi. Kendi gözüme ve kendi elime güvenmeyi öğrenmiştim.

Massachusetts Körfezi'nden ayrılıyorduk. Yelkenler rüzgârı yakalıyordu. Yuvarlak pencereden açık denizi görebiliyordum. İğneye kırmızı bir iplik geçirdim ve kumaşa doğru eğildim.

Salem, 1849

Nathaniel bir hatıra ve coşku seliyle içinden kopup gelen romanın son bölümüne başlarken mumu hâlâ yanmaktaydı. Çatı katındaki odası sıcak ve dardı, eğimli tavan ise o kadar alçaktı ki eski meşe sandalyeden kalkabilmesi için yana doğru adım atması gerekiyordu.

Elleri mürekkepten morarmış, sırtı aylarca masada kambur durmaktan gerilmiş bir durumdaydı. Eğri büğrü yığılmış sayfaları düzelitti ve eski defterlerinin sonuncusunu keten çantasına yerleştirdi.

O, mutfakta bir kâse sıcak çikolata ve ekmek hazırlarken Sophia çocukları yataklarına yatırıyordu. Sophia dinlemek için kanepeye yerleştğinde Nat yüksek sesle okumaya başladı. İlişkilerinin en başından beri bu onların geleneği olmuştu; eser ne kadar uzun ya da kısa olursa olsun, Sophia gözleri kapalı, ellerini kucığına kavuşturmuş bir şekilde sözünü kesmeden dinlerdi.

Saatler geçiyor, karı koca cümlelerin ritmini, Hester Prynne betimlemelerindeki güzelliği ve yaşlı doktor ne zaman Vaiz Dimmesdale'in etrafında pusu kursa sayfaya sızan dehşeti dinliyordu.

Sayfaları teker teker yere bırakıyor, sonunda Hester ve Arthur Dimmesdale'in mezarlıkta yeniden bir araya geldikleri ve kader ortaklıklarının mezar taşlarındaki işlemeli harflerde görüldüğü o son bölüme ulaşana kadar okumaya devam ediyordu.

Nathaniel başını kaldırdığında Sophia ona bakıyordu. Yüzü bembeyaz olmuş, ağzı bir karış açık, gözyaşları yüzünden akıyor halde. Nathaniel o an hikâyenin istediği her şeyi ve daha da fazlasını anlattığını gördü.

"Bu bir aşk hikâyesi," diye fısıldadı kadın. "Vaiz sensin, fakat kadın kim, Nat? Çünkü bu ben değilim."

Sophia üç gün boyunca aklının sınırlarını eşleyen bir migren ile harap halde yatağında kaldı. Eninde sonunda uyandığında bir

hayalet gibi tavan arasına çıktı, defterleri buldu ve yarı kör bir gözle mürekkepli sayfaları çevirdi. Ancak Sophia bunların hiçbirini okumaya dayanamazdı. Nat'in çocuklarla birlikte eve geliş sesini duyduğunda pencereden dışarı baktı ve ansızın bir hareketle merdivenlerden aşağı koşarak kocasının günlüklerini ateşe attı.

Halifax Körfezi, 1852

Amerika'dan geldiğim gibi ayrılmıştım; bir geminin güvertesinde, önüme bakarak. Arkamda paramparça olmuş bir aşk, değerli bir dost, zalim adamların ve onları besleyen kadınların hayaletleri vardı. Önümde ne olduğundan haberim yoktu fakat korkmamam gerektiğini biliyordum çünkü bilinmeyenden korkmak bana hiçbir zaman iyi gelmemişti.

Halifax'a vardığımızda yeni elbiselerimi ve işlemeli süs eşyalarımı Kaptan Darling'in limanın girişindeki sağlam beyaz evinin sokağa bakan geniş penceresine astım. Yatağım ocağın arkasındaki mutfak hizmetçisi odasıdaydı ve nihayet çocuğumla ilgilenmekte özgürdüm.

Liman erken buzlandığı için kaptan ve Ingo fazla duraklamadılar. Bizi karaya çıkardılar, beni amcaları Atlas'ın yanındaki Ivy ve Abraham'ı görmeye götürdüler ve kısa süre sonra tekrar güneşe yelken açtılar. Margaret'le yalnız başıma yolculuktayken başladığım çalışmayı açtım ve kanvas goblene yavaş yavaş eklemeler yaptım. Bahar ve yaz, bebeğin ve dışarının her gün değişen tuhaf ışığın bulanıklığında geçti. Bu kadar kuzeyde güneş kışın azdı ve günler kısaydı. Kar ve buz dünyayı beyaza boyarken uyumak için bolca zaman vardı ve yorgunlukla keder gelgider halinde üzerimden geçiyordu.

Donmuş şehir baharda çözülüğünde denizcilerin eşleri ve subayların hanımları evlerinden çıktılar. Ilık ışıktaki gözlerini kır-

pıstırarak gri manzarada baharın renklerini aradılar. Ahşap kapılarına kırmızı, sarı ve kış eriyip giderken erken açan çiçekler gibi berrak mavi bir renkte yeni kat boyalar sürdüler.

Bir sabah iki kadın, kaptanın penceresinin önünde durduğunda ve elbiselerimi görüp haykırdıklarında neredeyse bir yıl olmuştu. Mayıs ayıydı ve komşu bahçenin diğer tarafında çiçek açan bir mayıs ağacının kokusunu almıştım.

“Fiyatı çok pahalı olmalı,” dedi hanımlardan biri. Kadın Kraliyet İngilizcesi konuşuyordu ama arkadaşı kalın bir İskoç aksanıyla cevap verdi.

“O kadar süslü bir şey istemediğime eminim,” dedi.

Sesleri ormandaki kadınlarım gibi mor ve eflatundu. Margaret’i belimde tutarak iş önlüğümle kapıdan dışarı fırladım.

“Neye ihtiyacınız varsa sizin için yapabilirim,” diye seslendim.

Virginia ve Clara buradaki ilk arkadaşlarım olmuştu. Onlara dul olduğumu ve kaptanın beni açlıktan kurtardığını söylemiştim ki bu yalan sayılmazdı. İsmimi Isobel MacAllister olarak verdim ve o zamandan sonra öyle tanındım.

Yeni arkadaşlarım bana çuha getirdiler ve şehrin sade ve basit modasını öğrettiler. Sonbahara kadar idare edebileceğim kadar çok işim olmuştu. Kaptanın ön salonunu süpürüp temizledim ve tüm odayı kaptanın yolculuklarından eve getirdiği pamuklu ve sırmalı kumaş yığınlarıyla dolu bir elbise dükkânına dönüştürdüm.

“Dükkânının bir isme ihtiyacı var,” dedi Clara. Benim diktiğim koyu mavi bir yürüyüş elbisesi giymişti ve aynanın önünde iki büklüm olmuş, yeni halini her açıdan görmeye çalışıyordu. Eli kalçasındaydı ve sesi bir zamanlar Nell’in olduğu gibi yeşil bir tona sahipti.

O an dükkânın isminin Deniz Feneri Elbise Dükkânı olacağına hemen karar verdim. Herkes bunun harika bir isim olduğu konusunda hemfikirdi. Bu isim aklıma geldiği anda kırmızı-be-

yaz bir deniz feneri, sarı güneş ışınları ve dibinde bir sıra süsen bulunan bir afiş hayal ettim.

On sekiz yıl mutlu bir şekilde geçip gitti. Margaret ve ben, Darling'in sahibi olduğu, dükkâna dönüştürdüğüm evin üst katındaki dairede yaşıyorduk ve kasaba da bunu kabullenmişti. Halifax, İngiliz deniz filosofunun Amerika'daki yeni eviydi ve zengin deniz subaylarının eşleri Avrupa'dakileri taklit eden modayı hevesle bekliyorlardı. Çok geçmeden *Godey'in Kadınlar Dergisi'*ne abone oldum. Onların renk paletleriyle kalıplarını kullanarak giymeye asla dayanamayacağım çember etekli, sıkı korseli, yeni ve daha ince elbiseler diktim.

Hanımlar bana günlük elbiseler, iş elbiseleri ve yaka süslemeleri getirirlerdi. Seslerinde duyduklarımı basit şekillerde -pembe sürfile dikişi süslemesi, bir parça kırmızı biye- her zaman her hanımın ilham verdiği renkte kıyafetlerine ekledim. Pahalı ipliklerimi Margaret'in uyuduğu geceler için sakladım ve sonra onları *New Harmony'*de başladığım goblene işledim. Kendi hayatım gibi her zaman genişleyen, her yönden değişen bir harita gibi büyüdükçe daha büyük kanvas parçaları, kadifeler, boncuklar ve daha fazlasını ekledim.

Margaret parlak ama bazen de barut gibi bir çocuktur; sevgi dolu, inatçı ve dünyayı merak eden. Ona dikiş dikmeyi öğretmiştim ama iğne onun parmaklarında kaygan bir şeydi ve renklerin onun için bir anlam ifade etmediğini fark ettiğimde rahatlamıştım. Kızımın neyi sevip sevmediği konusunda inatçı olması sabrımı zorlasa da babası gibi ketum biri olmadığı için şükreliyordum. Terbiye sınırları içinde istediği gibi giyinmesine ve istediği şeyleri okumasına izin verdim. Şehir ve tanıdığı insanlar hakkındaki sorularını her zaman mümkün olduğunca dürüstçe yanıtlamaya çalışmıştım. Bir istisna dışında: Ona babasının İskoçya'dan geçerken öldüğünü ve denizde defnedildiğini söylemiştim.

“Darling amcan bizi korudu ve o zamandan beri bize yardım ediyor,” dedim. Babasını sorduğunda ona kardeşim Jamie’nin hayat hikâyesini anlattım. Bu şekilde Jamie’yi tekrar kendime yaklaştırmıştım. Her neredeyse iyi ve mutlu olmasını umdum.

Jamie’nin çalıştığı otele iki kez mektup yazmıştım, ancak bu o kadar uzun zaman önceydi ki bana hiçbir haber gelmemesine şaşırmadım. Dünya böyle bir yerdi ve kızıma da bunu öğretmeye çalışmıştım: *Sana yakın ve doğru olanı sevmelisin. Geçmişe değil, bugüne ve geleceğe bakmalısın.*

Kitap okumak, kızımın tutkusu haline gelmişti, bu hiç de şaşırtıcı değildi. Öğretmen oldu ve on dokuz yaşında okul müdürünün üniversitede hukuk okumuş oğluyla evlendi. Aynı yıl mavi mürekkep kaplı bir yığın beyaz sayfayla bana geldi.

“Bir şeyler karalıyordum.” Yanakları heyecandan kıpkırmızıydı. Koyu renk saçları yüzüne dökülmüştü ve tıpkı babasının yaptığı gibi bileğinin bir hareketiyle saçlarını itti.

“Hikâye mi?” Aniden gelen yaşları saklamak için gözlerimi kırıştırmıştım.

“Hayır. Kız çocuklarının eğitimi hakkında yazıyorum.” Sesi tüm duygusallığıyla titriyordu ve o kadar renkliydi ki neredeyse kör olacaktım. “Godey’in dergisi için. Hatırlıyorum anne, sen küçükken okulu bırakıp işe girmek zorunda kalmıştın ve bu doğru bir şey değil.”

Yirmi yaşına geldiğinde Margaret’i kulübesinde bir kitabın üzerine eğilmiş bir şekilde bulmuştum.

“Yeni çıkmış.” Başlığını görebilmem için kitabı çevirmişti. “Nathaniel Hawthorne’dan *Kızıl Damga*.”

Kitabı elinden alıp ateşe atmamak için kendimi zor tutmuştum. Onun adını görmek, gömdüğüm tüm kalp kırıklıklarını ve acıyı geri getirmişti.

Yine de bir şey yapmamıştım.

Margaret ifademde bir şey görmüş olmalıydı ki iyi olup olmadığı sordu. Gözlerim ismine eklediği *w* harfine dalarken başımı iyiyim anlamında salladım. Hathorne yerine Hawthorne. Tıpkı büyülü mayıs ağacı ve bir zamanlar bana getirdiği çiçekler gibi.

“Ona sakın söyleme,” dedi Darling. Mutfakta duruyorduk, koyun eti ve ekmekten oluşan bir öğünü daha henüz paylaşmıştık. Onca yıl boyunca Nat hakkında hiç konuşmamıştık. “Sana yalvarıyorum.”

Darling’in yüzü denizde geçen yıllardan dolayı yaşlanmıştı ama gözleri ilk tanıştığımız günkü gibi parlak ve sevecendi. Ben bu gözlerde Margaret ve bana duyduğu sevgiyi görüyordum.

“Senin onun babası olmadığını biliyor,” diye hatırlattım ona. “Babasının yolculuk sırasında öldüğünü sanıyor.”

“Bırak öyle kalsın,” dedi. “Bırak ait olduğu yerde, geçmişte kalsın.”

“Ne yapacağımı ya da ne düşüneceğimi bilmiyorum,” dedim. “Kitabı ben bile okumadım.”

“Okuma zaten.”

Darling’in yüzü kızarmıştı, her sinirlendiğinde olduğu gibi. Zamanla kitabı okuyacağımı biliyordum. Okumak zorunda olduğumu biliyordum çünkü kitabın adını gördüğüm anda Salem’da hissettiğim her şey -tüm acı, korku ve incinmişlik- ve evet, aşk bana geri gelmişti.

Fakat aynı zamanda Nat ile benim aramda yaşananların, sırları tarafından tutsak edilmiş saf bir kız ile hayaletleri tarafından tutsak edilmiş bir adam arasındaki aşk olduğunu da anlamaya başlamıştım.

Salem’da beni inciten her şey artık geride kalmıştı. Artık o kız değildim. Geçmişte yaşamayı ya da ondan korkmayı uzun zaman önce bırakmıştım. Geçmişten kurtulmuştum, neyin doğru olduğunu görebiliyordum, bir bakıma her zaman doğru olan şeyi.

“William Darling,” dedim, “sana kitabı okumayacağıma dair söz veremem ancak seni sevdiğimi söyleyebilirim.”

“Ne demek istiyorsun?” Sesi titriyordu ama her zaman bildiğim aynı maviydi.

Onu Nat’i sevdiğim gibi sevmemiştim ve bu yüzden aşkın acı gerektirmediğini anlayamamıştım. Aşkın aynı zamanda bir konfor ve güven, mutluluk ve yuva, umut, şefkat ve hayranlık dolu bir yer de olabileceğini de...

“Yani bir kadın bir erkeği nasıl sevebilirse öyle seviyorum ve bunu sana söylemek için çok uzun süre bekledim,” dedim.

O gece beni yatağına aldığı anda o kadar nazıktı ki. Önce bir fısıltıydı, sonra bir kükreyiş. Gözlerimi kapattığımda sanki daha önce hiç başka bir sevgilim olmamış gibi hissetmiştim. Sanki zaman silebileceği her şeyi silmişti.

Nat’ın kitabının bir kopyasını satın aldım ama uzun bir süre onu okumaya cesaret edemedim. Ne zaman aklıma gelse her eski yara izi ve yara açılıyor gibiydi. Bu yüzden onu terzi dükkânımdaki bir dolaba kilitledim. Gerçek ve yalanlar, hikâye anlatımı ve sırlar hakkındaki soruların beni rahatsız etmeyi bırakmasını umdum.

Ancak durmadılar, o da durmadı. Böylece bir gün Darling denizdeyken ve kalbim buna dayanabilecekken okumaya başladım.

Nat buna bir aşk hikâyesi demişti. Bir zamanlar kayalıktaki saklanma yerimize koyduğum düğme gibi bir kumaş parçasına işlenmiş ve saklanmış bir kırmızı harfle başlıyordu. Hester Prynne dışlanmış biriydi, tıpkı Nat’ın, kalsaydım benim de öyle olacağımı söylediği gibi. Arthur Dimmesdale sevdiği kadına sahip çıkacak cesareti olmayan bir korkaktı. Kızları dünyada arkadaşı olmayan tuhaf, küçük bir peri kıızıydı. Margaret’i böyle bir kaderden kurtardığım için şükran duyarak gözyaşları döktüm.

Pearl*. Kıza Pearl ismini vermişti. Nereden bilebilirdi ki? Yatağında gözlerini bezle kapatmış yatarken bizi mi görmüştü? Beni mi soruşturmuştu? Mercy mi söylemişti? Dehşete düşmüş ve aklanmış hissetmek arasında kararsız kaldım. Hâlâ da karar veremiyordum. Korkmuş muydum yoksa özgürleşmiş mi?

Nat'in kendisi gibi kitap da yalan içinde bir gerçek ve gerçek içinde bir yalandı.

Bu hayatta, içinde bir güç hissettiğim diğer her şey gibi bu da Salem'dan ayrıldığımdan beri gizli koyun mavi-yeşil karanlığında başlayıp kuzeye, Halifax Limanı'nın geniş kollarına doğru yol alan, iğnemle anlattığım hikâyeme yöneltmişti beni.

Şimdiye kadar goblenin ortasında boş bir daire bırakmıştım çünkü içimde hep bir boşluk hissetmiştim.

Onu nasıl dolduracağımı artık bulmuştum.

Ertesi yıl Margaret'in ikizleri doğdu. Kaptana ithafen Willy adında kızıl-sarı saçlı bir oğlan ve Isobel adında kızıl saçlı bir kız. Tıpkı zamanda geriye doğru giderek hep Isobel, Margaret, Isobel, Margaret olduğumuz gibi.

İkizler doğduğunda Ivy üç çocuğuyla birlikte şehre gelmişti. Kocasıyla birlikte Campbell Yolu Yerleşim Yeri'nde özgür siyahilerin arasında yaşıyordu. Burası neşe dolu bir yerdi ancak aynı zamanda Amerikalı siyahilere zarar veren aynı ihmal ve kindar yasalarla daha da kötülen zorlu, yoksul bir semtti. Yine de yerleşim yerindeki vatandaşların sayısı, kısmen kaçak köleleri özgürlüğe kavuşturan kaptan ve diğerleri sayesinde yıllar içinde artmıştı. Ayrıca Ivy güçlüydü; çocukları sevgi görüyordu.

Kocasının Willy için oyduğu oyuncak bir kayıkla bebek Isobel için bir bone getirmişti. Pamukla sarılmış küçük bir paketi kızımın ellerine tutuşturdu ve Margaret paketten yıllar önce şeker imalat-hanesinde kendi pelerininimden yaptığım minik elbiseyi çıkardı.

* (İng) İnci -çn.

“Annen bunu bana Salem’den ayrılmadan önce vermişti,” dedi Ivy.

Margaret elini Liverpool’dan okyanusa açıldığında işlediğim pelerinin bir parçası üzerinde gezdirdi. Her terzinin kızı gibi dikişleri incelemek için elbiseyi ters çevirdi. Parmağı kırmızı bir iplik düğümüne geldiğinde tedirgindi.

“Bak.” Dikişi ters çevirirken Margaret’in yüzü çiçekler açıyordu. “Burada gizli kırmızı bir harf var.”

Salem’den kimse beni bulamasın ve Halifax’ta kimse bir büyü sanmasın diye o işareti yapmayı uzun zaman önce bırakmıştım. Telaşla, “Abington’ın A’sı,” diye karşılık verdim. “Doğduğum küçük köy. Sana orayı defalarca anlattım, Clyde Nehri’ni, şelaleleri, yeşil tarlaları.”

Kızım buna kanmayacaktı, Ivy ile çocukları gittikten ve bebekler uyuduktan sonra beni yanına çağırdı.

“Tıpkı kitaptaki damga gibi.” Margaret’in soluk teni, siyah saçları ve gözleri onunkilerle aynı soluk yeşil-altın rengindeydi. “Tuhaf olmaktan da öte anne, sadece kırmızı A harfi, gizlenme şekli değil, kitaptaki kızın adı da Pearl, tıpkı Darling amcanın bana her zaman Deniz İncisi demesi gibi. Neden anne? Bilmediğim ne var?”

Ona bu dünyada bir çocuğun sormaması gereken pek çok şey olduğunu söylemek istedim. Fakat kim olduğumu, renklerimle ve korkularımla ne yapmam gerektiğini anlayabilmek için kendi annemin geçmişi hakkında her şeyi öğrenmeye aç olduğum zamanları hatırladım. Beni güvende tutmak isteyen ama ben daha nasıl yaşamam gerektiğini anlayamadan ölen annemi düşündüm.

Hayatımın yarısını, zamanımın gelmesini bekleyerek, yaşayanlar ve ölümler arasında, Tanrı ve peri dünyası arasında, geçmiş ve gelecek arasında gidip gelerek geçirmiştım. Bunu kızımın da yaşamasını istemiyordum.

O gece dizlerimin üzerine çöktüm, gobleni yatağımın altından çıkardım ve Margaret'in kulübesine götürüp önüne serdim. İğne ve ipliğim konuşmadığım her sırrı anlatıyordu: Isobel Gowdie, *New Harmony*'deki yolculuk, Salem'ın dışında kalan kulübem, Mercy'nin tavuklarla dolu avlusu, ormandaki şeytan, mavi bir umut ve karanlık dolu okyanus, kendi kendime öğrettiğim, yaptığım desenler ve dikişler; pembe ve beyaz alıç çiçekleri ekili uzun bir çit, Zeke'in mavi arabası, kaplan eldivenleri, annemin on yıllar önce çizdiği mor ve sarı süsenler. Koyda bana gelen foklar, fener sembolü, Nat'ın mezar taşını tekmelediği mezarlık, şeker imalathanesinin yanındaki akçaağaçlar ve balina avlayan gemiler, Halifax'taki arkadaş çevrem, kapısının üzerinde benim tabelam olan dükkân: *Deniz Feneri Elbise Dükkânı ve Çeşitli Eşyalar*.

Eserimin ortasında koyu kırmızı A harfi vardı, bir insan boyunun yarısı kadardı ve harfin kendini bana ilk ilan ettiği anki kadar parlaktı.

Margaret uzun bir süre sessizce gobleni inceledi. Sonunda rafına gitti ve kapağında kırmızı bir harf parlayan kitabı buldu.

"Bu seninle mi ilgili?" diye sordu.

Nat'i rıhtımda gördüğüm andan saçlarıma asıldığı ve daha önce hiç kimsenin yaşatmadığı acı dolu bir özlemi uyandırdığı âna kadarki her his bana geri gelmişti. Kendimi onun kollarına bırakmışım ve eğer bunu kızıma anlatırsam bütün sırlarımı öğrenecekti. Eğer doğruyu söylersem acımı bilecekti. Eğer tüm gerçekliğiyle anlatırsam aşk, arzu ve renkler hakkında, bu dünya ve gizli dünya hakkında, neredeyse beni mahvedecek olan kırmızı ve altın sesli adam hakkında bildiğim her şeyi öğrenecekti.

Hayata nasıl tutunduğumun hikâyesini bilecekti.